

AZƏRBAYCAN DİLİ VƏ TARİXİ

AZƏRBAYCAN DƏLİ VƏ TƏDQİ

Z İ Y A B Ü N Y A D O V

AZƏRBAYCAN
A T A B Ə Y L Ə R İ D Ö V L Ə T İ

1136-1225-Cİ İLLƏR

ŞƏRQ-QƏRB

BAKİ 2007

*Bu kitab "Ziya Bünyadov. Azərbaycan Atabəyləri dövləti (1136-1225-ci illər)"
(Bakı, Elm, 1984) nəşri əsasında təkrar nəşrə hazırlanmışdır*

Rus dilindən tərcümə edən:

Cahangir Qəhrəmanov

ISBN 978-9952-34-066-2

947.54/02-dc22

1. Azərbaycan – Tarix. 2. Feodalizm – Azərbaycan.

Ziya Bünyadov. Azərbaycan Atabəyləri dövləti (1136-1225-ci illər)

Bakı, "Şərq-Qərb", 2007, 312 səh.

Kitabda Azərbaycan Atabəyləri dövlətində idarəetmə üsulu məsələləri ilk dəfə olaraq nəzərdən keçirilir. Bu dövlətin mədəni həyatı, vergi sistemi, şəhər və saray iyerarxiyası, əkinçilik və torpaqdan istifadə edilməsi qaydası yeni səpkidə təhlil olunur.

Tədqiqat prosesində Azərbaycan tarixi üçün yeni olan bir sıra orta əsr yazılı mənbələrindən də istifadə edilmişdir.

© "Şərq-Qərb", 2007

*Akademik İsmayıl Abbas oğlu
Hüseynovun xatirəsinə həsr olunur.*

Müəllif

GİRİŞ

Mənbə və ədəbiyyatın qısa xülasəsi

VII əsr Ərəb dövləti və VIII-IX əsrlər xilafət zamanından başlayaraq Qərbi Asiyada ən geniş ərazini birləşdirən bir dövlətin – Səlcuq imperiyasının yaranma, çiçəklənmə və parçalanması dövrü Yaxın və Orta Şərqi ölkələrinin gələcək tarixi müqəddəratında böyük əhəmiyyət kəsb edir. Səlcuq sülaləsindən olan sərkerdələrin başçılığı altında oğuz və başqa türk tayfalarının işğalçılıq yürüşləri bu dövlət birliyinin başlanğıcını qoymuşdur. 1040-cı il may ayının 24-də, Sərxasla Mərv arasında, Dəndənəkəndə, Qəznəvi sultanı Məsudun orduları üzərindəki qələbə səlcuqilər üçün İran, sonra da İraqa yol açmış oldu. Deyləm sülaləsi Buveyhilər və Kakuveylərin hakimiyyəti altında olan əyalətlər bir-birinin dalınca yeni dövlətə tabe edildi. 1055-ci ildə Bağdad tutulandan sonra, təəssübkeş müsəlmanların dini rəhbəri – Abbasi xəlifəsi tərəfindən Səlcuq sərkerdəsi Toğrul bəyin hakimiyyəti təsdiq edildi. Səlcuq sülalə başçısı sultan rütbəsi alaraq, tutulmuş və tabe edilmiş ölkələrin baş dünyəvi hakimi oldu.

Toğrul bəyin varisləri – Sultan Alp Arslan və Məlik şahın “cihad” müharibələri adı altında apardıqları sonrakı yürüşlər Zaqafqaziya, Kiçik Asiya və Suriyaya yönəldilmişdi. Səlcuq dövlətinin ən böyük nailiyyətlərindən biri 1071-ci ildə Malazgirt yaxınlığında Bizans orduları üzərindəki qələbələri oldu. Böyük fəthlər nəticəsində Səlcuq dövlətinin torpaqları şərqdə Qaşqardan tutmuş qərbdə Aralıq dənizində, şimalda Qafqaz dağlarından cənubda Yəmənədək böyük bir ərazini əhatə edirdi. Ayrı-ayrı əyalətlərdə öz müstəqilliyini qoruyub saxlamış yerli hakimlər – canişinlər, o cümlədən keçmişdə müstəqil olan sülalələrin xələfləri səlcuqilərin vassallarına çevrildilər.

Beləliklə, Böyük Səlcuqilər dövləti yarandı. İnzibati idarəçilik bütövlüklə yerli məmurların üzərinə qoyuldu. Səlcuq dövlətinin çiçəklənməsi dövründə məşhur vəzir Nizam əl-Mülk öz inzibati fəaliyyətini genişləndirib, şərti pay torpaqlarını – *iqtanı* müxtəlif adamlara paylamaqla, vergitoplama sistemini geniş miqyasda dövlətin hərbi təşkilatları ilə bağlamağa cəhd göstərdi.

Bu dövrdə Səlcuq dövləti bir o qədər də möhkəm və qüvvətli birləşmə deyildi: ona daxil edilən ölkə və əyalətlərin iqtisadi və etnik əlaqələr baxımından ümumiliyi çox az idi. Ali hakimiyyətin nüfuzu yüksəkdə dururdu, ancaq səlcuqilərin tabeliyində olan yerlər onların nəslinin şəxsi mülkiyyəti sayılırdı və sultanın yaxın qohumlarının taxt-taca yiyələnmək uğrunda qaldırdığı qiyamlar həm Alp Arslanın, həm də Məlik şahın dövründə dönə-dönə baş qaldırırdı. Məlik şahın ölümündən (1092) sonra belə ara müharibələri yeddi il davam etdi.

Son “Böyük” Səlcuq sultanlarının hakimiyyəti dövrü (1092-1157) get-gedə mahiyyətə bir-birindən asılı olmayan ayrı-ayrı sultanlıqlara parçalanan Səlcuq dövlətinin tənəzzül dövrü idi. Bu müstəqil sultanlıqlar da, öz növbəsində, tamamilə yeni tip dövlətlərin yaranmasına gətirib çıxarmışdı ki, bu yeniliklərin də yaradıcıları Səlcuq sultanlarının keçmiş kölələri (məmlük) idilər. Həmin dövlətlərin hakimləri adətən səlcuqilərin vəliəhd şahzadələrinin (məliklərin) tərbiyəçilərindən olurdu ki, onlara da “atabəy” (“ata-hakim”) deyirdilər. Zaman keçdikcə atabəylər qüvvətlənir, qəyyumluğunda olan və yalnız adda başçısı sayılan sultanların dövlətinin taleyinin əsil həlledicilərinə çevrildilər. Sultanlar isə hakimiyyətlərinin yalnız xarici əlamətlərini özlərində saxlamışdılar. Belə ki, onların adları sikkələr üzərində döyülür, cümə xütbələrində çəkilirdi. XII əsrdə bir neçə belə dövlət var idi: Azərbaycan atabəyləri (Eldənizlər), Mosul atabəyləri (Zəngilər), Fars atabəyləri (Salqarilər), Kirman atabəyləri (Qutluqخانlar), Luristan atabəyləri (Xəzərəsbilər) dövləti və s. Atabəy dövlətlərindən başqa, XII əsrdə Rum səlcuqiləri, Xarəzmşahlar, Ərtuqilər, Buveyhilər və b. qüvvətlənib müstəqil dövlətlərə çevrilmişdilər.

Səlcuq hakimiyyəti dövründə Yaxın və Orta Şərqi ölkələrinin iqtisadi və ictimai həyatında, xüsusən feodal torpaq mülkiyyəti formasının yeni növlərinin inkişafında bir sıra yeni münasibətlər yaranmışdı. Bu dövr həm də həmin ərazinin bir sıra ölkələrində etnogenetik-

dəyişmənin ən mühüm mərhələlərindən birini təşkil edir və buna görə də tarixçilərin marağını özünə cəlb edir. Ancaq qeyd edilən dövrün ictimai-iqtisadi və siyasi tarixinin öyrənilməsi bir sıra çətinliklərlə, birinci növbədə mənbələrin yarımçıq və qeyri-kafi araşdırılması ilə bağlıdır.

Səlcuq dövlətinin yaranmasınadək Yaxın və Orta Şərqdə ərəb və fars dillərində tarixşünaslığın inkişafı özünü göstərir, ölkələrin və sülalələrin tarixinə aid əsərlər yazılırdı¹.

Ancaq tək-cə Səlcuq sultanlarına aid olan hər hansı bir tarix əsərlərinin yazılıb-yazılmadığını dəqiq söyləyə bilmərik. Səlcuq dövlətinin ilkin tarixini yenidən dəqiq bərpa etmək üçün tarixçilərin istifadə etdiyi təsviri xarakterli qaynaqların böyük bir hissəsi XII əsrin ikinci yarısına və XIII əsrin başlanğıcına aiddir². Onlar haqqında məlumat aşağıda veriləcəkdir.

Bu əsərin mövzusu olan Azərbaycan atabəyləri dövlətinin tarixinə gəldikdə isə, deyə bilərik ki, ona ayrıca həsr edilmiş heç bir toplu qaynağa rast gəlməmişik³. Buna görə də biz ara məlumatları əsasən İraq Səlcuqilərinin və ona qonşu dövlətlərin tarixinin əsas yönələri yazılmış mənbə və ədəbiyyatdan toplamalı olduq⁴.

XII əsrin ikinci yarısında baş verən siyasi hadisələr haqqındakı məlumatların bizə gərəkli olan əsas qaynağı İzzəddin Əbül Həsən Əli ibn Məhəmməd ibn əl-Əsirin (1160–1233) məşhur çoxcildli əsəri – *Əl-Kamal fi-t-tarix* (“Mükəmməl tarix”) olmuşdur.

İbn əl-Əsir tarixi hadisələri ətraflı verməkdə və onları qərəzsiz düzgün qiymətləndirməkdə orta əsr ərəbdilli tarixçilər, o cümlədən öz müasirləri arasında başqalarından daha çox tanınır. Elə buna görə də, onun əsəri orta əsr tədqiqatçıları – şərqşünasları arasında diqqət mərkəzindədir. Bizim mövzu üçün ibn əl-Əsirin Mosul atabəyləri tarixinə həsr edilmiş ikinci əsəri də xüsusi əhəmiyyət kəsb edir.

¹ H.A.R.Kibb. Müsəlman tarixşünaslığı, səh.133–140. Burada və sonralar müəlliflərin və göstərilən əsərlərinin adı qıscaca yazılacaqdır (başqa məlumat üçün ədəbiyyat siyahısına bax).

² Səlcuq dövrünə aid tarixi əsərlər haqqında bax: C.L.Cahen. The Historiography.

³ Mənbələrdə Fəxrəddin Əbül Fəzl ibn əl-Müsənnə ət-Təbrizinin (1185-ci ildə ölmüşdür) bizə gəlib çatmayan “Azərbaycan tarixi” əsərinin adı göstərilir, ancaq onun məzmunu haqqında heç bir məlumat yoxdur.

⁴ Bu və hər hansı bir mənbənin çapdan buraxılma məlumatları üçün ədəbiyyat siyahısına bax.

Görkəmli müsəlman alimi – ənənələri yaxşı bilən, tarixçi, hanbaliliyin təbliğatçısı Əbül Fərəc Əbdürrəhman ibn əl-Cövzinin (1114-1200) *Əl-Muntəzəm fi tarix əl-muluk və-l-umam* (“Hökmdarların və millətlərin tənzimləşdirilmiş tarixi”) əsərində maraqlandığımız dövrün hadisələrinin həddən artıq yığcam verilməsinə baxmayaraq, bizim üçün heç də az əhəmiyyət kəsb etmir. Bu əsər xilafətin 1179-cu ilə qədərki tarixini illər üzrə ardıcıl təqdim edir. Hər ildə baş verən hadisələr ardıcıl göstərilməklə yanaşı, həmin ildə vəfat etmiş tanınmış adamların haqqında da yığcam məlumat verilir.

Araşdırdığımız dövrün tarixşünaslığında ibn əl-Cövzinin nəvəsi, Sibti ibn əl-Cövzi adı ilə daha çox tanınan Şəmsəddin Əbül Müzəffər Yusuf ibn Qız oğlu (1185-1256) xüsusi yer tutur. Onun öz babasının əsərinin nümunəsində tərtib etdiyi məşhur *Mir’at əz-zaman fi tarix əl-ə’yan* (“Görkəmli adamların tarixinə aid zamanın güzgüsü”) əsəri “dünyanın yaranmasından” 1256-cı ilədək hərtərəfli salnamədir. Sibti ibn əl-Cövzinin bu salnaməsində hər ilin mühüm hadisələri nəzərə çatdırılır və həmin ildə vəfat edən tanınmış şəxslərin adları əlifba sırası ilə düzülərək, hər biri haqqında bibliografik məlumat verilir.

Məlumatlar adətən başqa müəlliflərin əsərlərindən toplanmış materiallarla sübut edilir. İbn Xəllikan (1211-1282) yazır ki, o, “Dəməşqdə Sibti ibn əl-Cövzinin əsəri “Mir’at əz-zaman”ın hər biri müəllifin öz əli ilə yazılmış qırx cildən ibarət əlyazmasını görmüşdür”⁵. Çox təəssüf ki, bu qiymətli əsərin cildlərinin çoxu itmiş, ancaq qalan və çap edilmiş 8-ci cildi 1101-1256-cı illərin hadisələrini özündə əks etdirir və tədqiqatçılara böyük əməli kömək göstərir.

Salnamə tipli ümumtarix mənbələrindən başqa, Səlcuq sultanlarından Mahmud ilə Məsudun və Xəlifə əl-Müstərşid-Billahın vəziri Ənuşirvan ibn Xəlid ibn Məhəmməd əl-Kəşaninin (1138-ci ildə ölmüşdür) *xatirələri XI-XII əsr Azərbaycan tarixini tədqiq edənlərin marağını özünə cəlb edir*. Bu əsər farsca yazılmış və müəllif tərəfindən *Futur zaman əl-sudur və sudur zaman əl-futur* (“Vəzirlər dövrünün tənəzzülü və tənəzzül dövrünün vəzirləri”) adlandırılmışdır. O, Sultan Məlik şahın hakimiyyəti (1072-1092) illərindən Sultan II Toğrulun ölümünə (1134) qədərki dövrü əhatə edir və əsərin orijinalı bizə gəlib çatmamışdır. İmadəddin Məhəmməd ibn

⁵ İbn Xəllikan, IV, səh.122-123.

Məhəmməd əl-Katib əl-İsfahani (1201-ci ildə ölmüşdür) bu xatirələri ərəbcəyə çevirmiş, onları ilk Səlcuqilərə aid giriş fəsilləri ilə təkmilləşdirmiş, dolğunlaşdırmış və onu iki dəfə ardıcıl davam etdirmişdir: birinci dəfə, əsərin özünün yazılmasından tərcüməsinə (1183) qədərki hadisələri, ikinci dəfə isə İraq səlcuqlərinin son sultanı III Toğrulun ölümünə (1194) qədərki dövrə aid hadisələri qələmə almışdır.

İmadəddin İsfahani bu əsərini *Nüsrət əl-fatra və usrat əl-fitra* (“Yorğunluqda yardım və məxluğun sığınacağı”) adlandırmışdır. Bu əsər Paris Milli kitabxanasında saxlanan yeganə əlyazma nüsxəsi ilə məşhurdur və indiyədək çap edilməmişdir. Ancaq oxucular bu əsərlə Qavaməddin Əbu İbrahim əl-Fəth ibn Əli əl-Bundari əl-İsfahani Münşinin (sentyabr, 1190–sentyabr, 1245)⁶ ixtisar etdiyi variantdan tanış ola bilərlər. Fəth əl-Bundari bu əsəri *Zubdat ən-Nusra və nuhbət əl-Usra* (“Yardımanın qaymağı” və “Sığınacaq”dan seçmə) adlandırmışdır.

Əl-Bundari “Zubdat”ın girişində yazır ki, o, “bütün tarixi cizgiləri, bütün dəlilləri və hətta İmadəddinin dil gözəlliyinin ən yaxşı incəliklərini” saxlamışdır. Onun bu dediklərinə necə əməl etdiyini V.R.Rozen Bizans imperatoru Roman Diogenin Malazgirt döyüşündəki məğlubiyyətinə aid fraqmentləri tutuşdurmaq əsasında yoxlamış və belə nəticəyə gəlmişdir ki, “Əl-Bundari, doğrudan da, gərəkli olan heç bir şeyi ötürməmiş, yalnız bir sıra deyimləri (ifadələri) azacıq dəyişdirməklə kifayətlənmişdir”⁷.

Sonuncu İraq – səlcuq sultanlarından Arslan şah və III Toğrulun hakimiyyəti dövründə sultanların yanında xidmət edən bir sıra şəxslərin Səlcuqilər və Azərbaycan atabəylərinin xronoloji tarixinə aid fars dilində yazdıqları əsərlər meydana gəlmişdir. Bu cür əsərlərdən birinin – “Səlcuqnamə”nin müəllifi, Arslan şahın tərbiyəçi müəllimi Zahirəddin Nişapuri (1186-cı ildə ölmüşdür) olmuşdur. Bu əsərdə sultan III Toğrulun hakimiyyət başına gəlməsinə (1177) qədərki illərdə baş verən tarixi hadisələrdən bəhs edilir.

Bu sultanın yanında isə İraq Səlcuqlərinin tarixinə aid başqa bir farsdilli əsərin müəllifi Əbu Bəkr Nəcməddin Məhəmməd ibn Əli Ravəndi xidmət etmişdir. Onun *Rahət əs-südur və ayət əs-sürur*

⁶ İbn əl-Fuvati, IV/4, səh.817-818.

⁷ В.Р.Розен. Арабские сказания о поражении Романа Диогена Алп-Арсланом, стр.120.

(“Könüllər toxmaqlığı və sevinclər nəğməsi”) əsəri 1199-cu ilə qədərki hadisələri nəzərə çatdırır. Həmin əsərin əsas hissəsi (Səlcuqilərin yüksəlməsindən III Toğrulun hakimiyyəti dövrünə qədər) Zahirəddin Nişapurinin material və məlumatlarına əsasən yazılmış, III Toğrulun hakimiyyəti və onun ölümündən sonrakı dövrə aid bölmələr isə müəllif tərəfindən müstəqil yaradılmışdır. Ravəndi bu əsərində Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyəti altında olan İraq səlcuq sultanlığının daxili vəziyyətini ətraflı təsvir etmişdir.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin tarixini araşdırmaq üçün Sədrəddin Əbul Həsən Əli ibn Əbul Fəvaris Nasir ibn Əli əl-Hüseyninin *Zubdat ət-tavarix [fi] əxbar əl-umara və-l-muluk əs-Səlcuqiyyə* (“Səlcuq əmir və hökmdarlarından xəbərlər [verən] tarixlərin qaymağı”) adlı ərəbcə yazılmış əsəri olduqca maraqlı və əhəmiyyətlidir.

Atabəy Özbəkin ölümü (1225) əl-Hüseyninin əsərində xatırlanan son tarixi hadisədir. Ancaq, ümumi götürüldükdə, əsasən 1194-cü ilə qədərki tarixi hadisələr əks etdirilmişdir. Çox güman ki, müəllif bu əsərini XIII yüzilliyin birinci rübündə yazmışdır. “Zubdat ət-tavarix” bütün bölmələri üzrə orijinal olmasa da, bununla yanaşı Səlcuq dövlətinin tarixinə aid başqa qaynaqlarda olmayan çoxlu əhəmiyyətli və maraqlı məlumatları özündə toplamışdır. V.V.Bartoldun “müsəlman tarixində ən qaranlıq səhifələr” dövrü adlandırdığı XII əsrin ikinci yarısında baş verən hadisələri müəyyənləşdirmək üçün “Zubdat ət-tavarix”in xəbərləri xüsusilə qiymətli dir. “Zubdat ət-tavarix”də biz Azərbaycan Atabəyləri və onların Səlcuq sultanları ilə qarşılıqlı münasibətləri haqqında qiymətli nadir xəbərlərə, Atabəylərin və Səlcuqilərin hərbi qüvvələrinə qarşı gürcülərlə Şirvanşahların ittifaqına dair məlumatlara rast gəlirik. Sədrəddin əl-Hüseyninin bu əsəri Qafqaz və Şimali İrənin tarixinə, həmçinin Abbasilər xilafətinin XII əsrin sonundakı tarixinə aid əsas mənbələrdən biridir.

Bu sahədə onun məlumatları əvəzsizdir və ilk qaynaqdan verilən xəbərlərdir.

İbn İsfəndiyarın *Tarix-i Təbəristan* (“Təbəristan tarixi”) əsərində sonuncu İraq – səlcuq sultanı III Toğrul və 1216-cı ilə qədər Azərbaycan Atabəyləri haqqında da məlumatlar toplanmışdı. Bu əsərin II cildinin son üç fəslə Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin tarixini araşdıranlar üçün xüsusilə zəruridir. Burada Atabəylərin Xarəzmşahlarla münasibətlərinə dair elə materiallar vardır ki, onlar başqa qaynaq-

larda yoxdur. İbn İsfəndiyarın öz hamisinin və onun qardaşı Qızıl Arslanın ölümündən sonra Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin həyatında fəal rol oynayaraq, bu dövlətin tarixində “Məmlük” dövrü adlanan bir dövrün başlanğıcını qoyan atabəy Cahən Pəhləvanın məmlüklərinə aid məlumatları xüsusilə maraqlıdır.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin tarixinin son illərini öyrənmək üçün Xarəzmşahların son nümayəndəsi Cəlaləddin Mənburnunun katibi Şihabəddin Məhəmməd ibn Əhməd ibn Əli ibn Məhəmməd əl-Münşi ən-Nəsəvinin (1249-cu ildə ölmüşdür) “Sultan Cəlaləddin Mənburnunun tərcümeyi-halı” əsəri birinci dərəcəli əhəmiyyət kəsb edir.

Ən-Nəsəvinin əsəri xatirə ədəbiyyatı növündə olub, yaxın keçmişin hadisələri haqqında onların iştirakçısı olan müəllifin verdiyi məlumatların toplusudur. Onun xatirələri, əsasən, on beş ildən bir az artıq dövrü (1214-1231) əhatə edir və böyük bir hissəsi sonuncu Xarəzmşahın Zaqafqaziyada və onunla qonşu ölkələrdəki fəaliyyət dövrünə (1225-1231) həsr edilmişdir.

Monqolların ilk dağıdıcı yürüşündən sonra Şimali İrənin və Azərbaycanın əhalisi Cəlaləddin Mənburnunu monqolların rəqibi sayaraq, müəyyən qədər öz ümidlərini ona bağlamağa başladılar. Xarəzmşahın özü isə hər vasitə ilə göstərirdi ki, onun siyasətinin əsası monqollarla mübarizədir. Ancaq monqol dəstələri müvəqqəti olaraq çəkilib getmişdi, Cəlaləddin isə hərbi əməliyyatları əsasən onlara qarşı deyil, Qafqaz və Kiçik Asiya ölkələrindəki feodal hakimlərin qonşularına qarşı aparırdı. Bunun da nəticəsində feodallar ona qarşı ittifaq düzəltdilər. Qafqaz ölkələrini tutmaq siyasətinə bəraət qazandırmaq üçün Xarəzmşah çox asanlıqla belə bir bəhanə tapmışdı: belə ki, atabəy Özbək özünü Xarəzmşah Məhəmmədin vassalı sayırdı və bundan istifadə edib, Azərbaycanda möhkəmlənən Cəlaləddin 11-12 monqol yürüşlərində zəifləyən Gürcüstana qarşı dağıdıcı müharibəyə başladı⁸.

Sonuncu Azərbaycan Atabəyləri – Özbək və onun oğlu Xamuş, Xamuşun nəvəsi Nüsretəddin Əbu Bəkr haqqında və onların fəaliyyəti, ismaililər, xarəzmşahlar və monqollarla qarşılıqlı münasibətləri haqqında məlumatlar bizə Ata Malik Cüveyninin (1226-1283)

⁸ Ən-Nəsəvinin əsəri rus dilinə tərcümə edilmişdir. Ədəbiyyat siyahısına bax.

Tarix-i Cahanquş (“Cahangirin tarixi”) əsərində və Rəşidəddin Fəzlullahın (1247-1318) *Cəmi'ət-tavarix* (“Tarixlər toplusu”) adlı geniş əhatəli əsərində gəlib çatmışdır. Bu sonuncu əsərə monqolların Qafqaz müdaxiləsinə dair daha qədim müəlliflərin əsərlərindən materiallar daxil edilmişdir.

Minhacəddin Cüzcaninin (1193-cü ilə yaxın anadan olmuşdur) *Tabaqat-i Nasiri* (“Nasir təbəqələri”) əsərində Azərbaycan Atabəyləri sülaləsinin bir neçə nümayəndələri haqqında ümumi, hərdənbir isə doğru olmayan məlumatlar verilir, ancaq bu məlumatlarda elə səciyyəvi cəhətlərə rast gəlinir ki, onlar başqa müəlliflərin əsərlərində yoxdur və bu baxımdan, şübhəsiz, maraq doğurur.

Tədqiqat zamanı Yaqut Həməvinin (1179-1229) *Mu'cəm əl-buldan* (“Ölkələrin əlifba ilə sıralanması”), Zəkəriyyə Qəzvininin (1203-1283) *Asar əl-bilad və əxbar əl-ibad* (“Ölkələrin abidələri və məbudların xəbərləri”), XIII əsrin naməlum müəllifinin *Əcaib əd-dünya* (“Dünyanın möcüzələri”) və Həmdullah Qəzvininin (1281-ci ilə yaxın doğulmuşdur) *Tarix-i qozide* (“Seçilmiş tarix”) əsərinin üçüncü bölməsi kimi coğrafi əsərlərdən də istifadə edilmişdir.

Bu yazılı abidələrdəki materiallar araşdırılan dövrdəki şəhərlərin ictimai quruluşu, Azərbaycan Atabəyləri dövlətində şəhər həyatı, sənətkarlıq və ticarət haqqında təsəvvür yaratmağa imkan vermişdir.

Rəsmi sənəd və yazışma topluları istifadə etdiyimiz mənbələrin ayrıca bir bölümünü təşkil edir. Bu mənbələr üzrə Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin inzibati idarə quruluşunu az-çox dərəcədə müəyyənləşdirmək, idarə orqanlarının səlahiyyətləri, xəzinə vergilərinə aid və sairə terminlər haqqında təsəvvür əldə etmək mümkündür. Sözün yığcam mənasında desək, bizim mövzu üçün bu toplular geniş materiallar vermir, ancaq ayrı-ayrı sənədlərdən araşdırıb üzə çıxarılan məlumatlar Atabəylər dövlətindəki inzibati idarənin işi haqqında mühakimə yürütməyə imkan yaradır. Bu cür sənədlər H.Hortsun Böyük Səlcuqilər və Xarəzmşahların dövlət idarəçiliyinə aid əsərində⁹, O.Turanın¹⁰ “Türkiyə Səlcuqlarına aid rəsmi sənədlər” kitabında vardır. Xarəzmşah Təkişin atabəy Cahən Pəhləvana göndər-

⁹ H.Horst. Die Staatverwaltung der Grosselguyen und Horazmasahs (1038-1231). Wiesbaden, 1964.

¹⁰ O.Turan. Türkiye Selcuklulari hakkında resmi vesikalar. Ankara, 1958.

diyi bir neçə məktubun mətni, Təkişin sarayında yazışma divanının ağası Bəhaəddin Məhəmməd əl-Bağdadinin (1192-ci ilə yaxın ölmüşdür) tərtib etdiyi məcmuədə toplanmışdır¹¹.

Biz tədqiqat əsərimizə həmçinin ədəbi əsərlərdən materiallar da cəlb etmişik. Bunlar əsas etibarilə yaradıcılıqları tədqiq edilən dövrə təsadüf edən şairlərin qəsidə və şeir parçalarıdır. Nizami Gəncəvi, Xaqani Şirvani, Fələki Şirvani və başqa şairlərin əsərlərində tarixçi üçün mühüm olan hadisələrin xatırlanması, hökmdarların fəaliyyətinin qiymətləndirilməsi özünə məxsus yer tutur, müxtəlif vəzifə titulları göstərilir, ayrı-ayrı şəxsiyyətlərin xidməti və saraydakı mövqeyi qeyd edilir. Ancaq təəssüflə qeyd olunmalıdır ki, Azərbaycanın bizi maraqlandıran dövrdəki ədəbiyyat tarixinin tədqiqatçıları şairlərin, xüsusən Xaqani, Fələki, Mücirəddin Beyləqani kimi dahilərin yaradıcılığını tarixi şəraitlə bağlı şəkildə hələlik lazımi dərəcədə öyrənməmişlər.

Biz XII əsr Azərbaycan tarixini araşdırarkən, erməni dilində yazan yerli müəlliflərin, o cümlədən gəncəli Mxitar Qoş, gəncəli Kirakos, Vardan və zəngəzurlu Stepannos Orbelianın əsərlərindən, eləcə də gürcü salnamələrinin məlumatlarından geniş istifadə etmişik.

Hələ indiyə kimi, Azərbaycanın XI əsrin ikinci yarısı və XII əsr tarixinin zamanəmizə qədər gəlib çatan mənbələr toplusunun araşdırılması əsasında təqdim edilməsinə təşəbbüs göstərilməmişdir. Orta əsrləri öyrənən Azərbaycan tarixçilərinin, xüsusən Ə.Ə.Əlizadə və R.A.Hüseynovun¹² Səlcuq hakimiyyəti dövründə ictimai-iqtisadi inkişafa və bu dövrün bütünlükdə Cənubi Qafqaz tarixi üçün əhəmiyyətinə dair məsələlərin qoyuluşunda xidmətləri qeyd edilməlidir. R.A.Hüseynov Səlcuq dövlətinin tarixinə aid ayrı-ayrı məsələlər üzrə bir sıra məqalələr çap etdirmiş, Səlcuqlərin tarixindən bəhs edən Suriya mənbələrini üzə çıxarıb, onları tədqiqata cəlb etmişdir. Ancaq adları çəkilən alimlərin əsərləri, eləcə də başqa mütəxəssislərin XI–XII əsr Azərbaycan tarixinə həsr edilmiş əsərlərinin tək-tək səhifələri üzrə ölkələrin maraqlandığımız dövrdəki ictimai-iqtisadi və siyasi inkişafının əsas cəhətləri haqqında vahid və müəyyən

¹¹ Ал-Багдади. Ат-Тавассул ила-т-тарассул. Изд. Ахмада Бахманйара. Тегеран, 1315.

¹² Ədəbiyyat siyahısına bax.

dərəcədə tam təsəvvür yaratmaq olmaz. Bundan əlavə, qeyd etmək lazımdır ki, haqqında danışdığımız tədqiqatlar daha çox farsdilli mənbələrə əsaslandırılmış, tarix mənbələrinin əsasını təşkil edən ərəbdilli abidələrin isə tərcümələrindən istifadə edilmişdir ki, bunların da bəziləri ya dəqiq deyil, ya da yarımçıqdır.

Bu mövzu ilə əlaqədar məsələlərə açıq-aydın qeyri-elmi münasibət bəslənməsi hallarına öteri yanaşmaq olmaz. Belə ki, Ermənistanın XIII-XIV əsr tarixinə aid əsərinin¹³ çox hissəsini Ermənistanla qonşu ölkələrin ictimai-iqtisadi tarixi üzrə tədqiqatçıların, xüsusən İ.P.Petruşevski və Ə.Əlizadənin əsərlərindəki nəticələri götürmək əsasında yazan L.O.Babayan mənbələrin məlumatlarını özbaşına dəyişdirməyə can atır.

Müasir ərəb tarixçilərindən misirli Abd əl-Munim Həsəneyenin İran və İraq Səlcuqiləri haqqında, İraq alimləri Hüseyn Əminin (“Səlcuqilər dövründə İraq tarixi”), Rəşid əl-Cəmilinin (“Mosul Atabəyləri dövləti İmadəddin Zəngidən sonra”), Suadi Abd Məhəmməd ər-Ruveşdinin (“Mosul əmirliyi Bədrəddin Lü'lünün hakimiyyəti dövründə”)¹⁴ əsərləri Səlcuq dövlətinin və Mosul Atabəyləri dövlətinin tarixinin öyrənilməsinə həsr edilmişdir. Bu əsərlərdə xilafətin Səlcuq hakimiyyəti dövründəki siyasi tarixi nəzərdən keçirilir, inzibati idarəçiliyə, təhsil sisteminə, şəhər həyatına və başqa məsələlərə diqqət verilir. Bütün bunlar bir daha göstərir ki, ərəb ölkələrinin orta əsrlər üzrə tədqiqatçıları Səlcuqilərin hakimiyyəti dövründəki məsələlərlə yaxından maraqlanmışlar.

Biz tədqiqatımızda Qərbi Avropa şərqşünaslarının qeyd edilən məsələlərə aid əlimizə gələn bütün əsərlərini nəzərə almışıq. Bu tədqiqatlar içərisində Klod Kaenin həmin dövrün sosial münasibətlərinə və Səlcuqilərin tarixşünaslığına, E.Lembtonun inzibati quruluşa və müxtəlif təbəqələrin mövqeyinə, H.Horstun Səlcuqilər və Xarəzmşahlar dövründə idarəçiliyin və kargüzarlığın təşkilinə, V.F.Minorskinin mənbəşünaslığa aid əsərləri, o cümlədən kollektiv yazılmış əsərlər, birinci növbədə İranın “Kembric tarixi” (V cild) daha mühüm və əhəmiyyətli tədqiqatlardır.

¹³ Л.О.Бабаян. Социально-экономическая и политическая история Армении в XIII-XIV вв. М., 1969.

¹⁴ Ədəbiyyat siyahısına bax.

Bir sıra orta əsr tarix əsərlərini türk dilinə çevirən, Səlcuq dövlətinin tarixi ilə bağlı müxtəlif məsələlərə aid çoxlu monoqrafiya və məqalələr çap etdirən türk alimləri Səlcuq dövrü tarixinin hertərəfli öyrənilməsinə kömək göstərən böyük işlər görmüşlər. Xüsusən, O.Turanın Rum səlcuqlərinin tarixinə, M.A.Keymenin “Böyük” Səlcuq sultanlarının hakimiyyəti haqqında, İ.Kafəsoğlunun Xarəzmşahlar tarixinə aid əsərlərində və başqa yazılarda zəngin tarixi məlumatlar verilmişdir.

Monoqrafiyanın müəllifi belə hesab edir ki, əsərdə çatışmazlıq nəzərə çarpmır və o, Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin tarixi ilə bağlı olan bütün sorğulara cavab verə bilər. Başqa məsələlərlə müqayisədə siyasi hadisələr tarixinin əsərdə daha geniş işıqlandırılması həm də onunla bağlıdır ki, Azərbaycan Atabəyləri hakimiyyət uğrunda gedən kəskin mübarizə şəraitində fəaliyyət göstərmiş, onların qonşu dövlətlər və vassal hakimlərlə münasibətləri hadisələrin mürəkkəbliyi və siyasi şəraitin tez-tez dəyişməsi ilə fərqlənmişdir. Həm də nəzərə alınmalıdır ki, araşdırdığımız bu mövzuya dair hələlik bu və ya başqa bir şəkildə tədqiqat işlənilməmişdir.

Müəllif, orta əsr xilafət tarixinin müxtəlif sahələri və bəndləri üzrə iş prosesində, ərəbdilli mənbələrin rus dilinə tərcüməsində, Azərbaycan və onunla qonşu ölkələrin orta əsr tarixində yeni cəhətlərin tədqiqi zamanı meydana çıxan çoxlu mürəkkəb problemlərin aradan birgə qaldırılmasında ona müntəzəm kömək göstərmiş həmkarı V.M.Beylisə, öyrənilən dövrdəki pul dövriyyəsinə aid faydalı materiallar təqdim edən Əli Rəcəbliyə, əsərə lazım olan xəritələrin hazırlanmasına kömək edən V.A.Vandrovskiyə və məsləhətlərinə görə Məmməd Abdullahiyə təşəkkürünü bildirmişdir.

I FƏSİL

AZƏRBAYCAN ATABƏYLƏRİ DÖVLƏTİNİN
YARANMASI ƏRƏFƏSİNDƏ SƏLCUQ
İMPERİYASINDA SİYASİ ŞƏRAİT

Sultan Məlik şahın ölümündən sonra (1092) qızıqan ara müharibələrinin on ildən artıq sürən dövrü Səlcuq dövlətinin tənəzzülünün başlanğıc anı sayılır. Bu nəhəng dövlət birliyinin tənəzzülünü təkcə siyasi hadisələr deyil, həmçinin sosial xarakterli səbəblər şərtləndirirdi. Tədqiqatçılar Səlcuq hərbi qüvvələrinin özəyini təşkil edən türkmənlər arasında qayda və intizamların olmamasını, böyük işğalları qurtarmasını, ismaililər hərəkatının törətdiyi təhlükəni, sultan tacı uğrunda hakim sülalənin nümayəndələri arasında gedən qızgın mübarizə ilə bağlı ara müharibələrini siyasi səbəblər kimi qeyd edirlər¹. İkinciyə – sosial səbəblərə isə *iqta* sahibləri tərəfindən kəndli kütlələrinin istismarının güclənməsini və vergilərin artırılması ilə olaqədar şəhər sənətkarlarının vəziyyətinin pisləşməsini aid edirlər². Bunlardan əlavə, hakim sinfin müxtəlif təbəqələri, xüsusən türk hərbi əyanları ilə yerli məmur əyanları, əsasən İran mənşəli əyanlar arasında ziddiyyətlərin kəskinləşməsi də tənəzzülün gedişinə təsir göstərmişdi³.

Məlik şah və imperiyanın inzibati idarəsinə otuz il başçılıq etmiş görkəmli vəzir Nizam əl-Mülkün ölümündən sonra vahid Səlcuq dövləti parçalanmağa başladı. Suriya səlcuqiləri (1078-1117), Kirman səlcuqiləri (1041-1187) və Anadolu səlcuqiləri (1077-1307) Böyük Sultanın mərkəzi hakimiyyətindən asılı olmayaraq davranmağa başlamış, imperiyanın əsas əraziləri olan İraq, Xorasan və Cənubi Qafqazda isə ali Sultanın taxtı uğrunda mübarizə gədirdi. Məlik şahın kiçik oğlu, Azərbaycan və Arranın hakimi Məhəmməd Təpər böyük

¹ C.L.Cahen. Pre-Ottoman Turkey, p.48.

² Н.Н.Шенгиля. Сельджуки и Грузия в XI в., стр.330-332, 397-398.

³ Л.В.Строева. Движение исмаилитов в Исфахане в 1100-1107 гг., стр.73.

qardaşı Sultan Börkiyarığa (1094-1104) qarşı çıxdı. Məhəmməd Təpəri Xorasana yiyələnmiş doğma qardaşı Səncər və bir sıra görkəmli əmirilər müdafiə edirdilər. Buna baxmayaraq, Börkiyarıq 1101-ci ilin noyabrında Həmədan yanındakı döyüşdə ona qalib gəldi. Bu hadisələrdən sonra imperiya xəlifə əl-Müstəzahirin (1094-1118) iştirakı ilə rəsmi surətdə bölündü. Məhəmməd Təpər Azərbaycan, Cəzirə və Diyarbəkriin hakimi yerində qaldı, Səncər Xorasan məliki, Börkiyarıq isə sultan elan edildi.

Bir müddətdən sonra Məhəmməd Təpər yenidən ordu toplayıb Börkiyarığa qarşı çıxdı, ancaq Xoy ətrafında məğlub oldu. Buna baxmayaraq, Börkiyarıq, Məhəmməd Təpəri Azərbaycanın (Səfidrud çayına qədər), Qafqaz və Suriyanın sultanı kimi tanımağa məcbur oldu. 1104-cü ildən bu ölkələrdə yalnız Təpərin adına xütbə oxunmağa başlandı⁴.

1104-cü ilin dekabrında Börkiyarıq öldü və Məhəmməd Təpər bütün Səlcuq imperiyasının sultanı kimi tanındı⁵. Qərbi İran, Azərbaycan və İraq onun bilavasitə hakimiyyəti altında idi. Xorasanı isə Səncər canişin kimi idarə edirdi. Məhəmməd Təpərin ölümündən (1118) sonra taxt-tac uğrunda mübarizə yenidən qızıışdı.

Məhəmməd Təpər ölümündən bir az əvvəl oğlu Mahmudu öz vəliəhdi təyin etmişdi. Əmirilər on dörd yaşlı yeni sultana and içdilər, xəlifə Müstəzahir Mahmudun sultanlıq hüququnu tanıdı və Bağdadda onun adına xütbə oxunmağa başlandı⁶. Ancaq yeni sultanın qardaşları, onun seçilməsindən narazı qalan əmirilərin təhriki ilə dövlətdə ali hakimiyyətə iddiada olduqlarını bildirdilər. Şahzadə Məsudun ataböyi Ay-Apa Cuyuş bəy Sultana heyət göndərüb tələb etdi ki, şahzadənin vərəsəlik payını müəyyənləşdirsin, Sultan da Azərbaycanı Məsuda *iqta* payı verdi⁷.

⁴ Bu hadisələr haqqında geniş məlumat üçün bax: İbn əl-Cövzi, IX, səh.104 və b.; əl-Bundari, səh.83-88; əl-Hüseyni, vər.43a və s.; Ravəndi, səh.139-151; İbn əl-Kalanisi, səh.151; İbn əl-Əsir, VIII, səh.485-494-cü hicri illərinin hadisələri; Бар Әбрей, XI, səh.334 və s.; II, səh.340-343.

⁵ Əl-Bundari, səh.89-90; İbn əl-Cövzi, IX, səh.138, 141-143; Mucmol ət-tavarix, səh.140.

⁶ İbn əl-Əsir, VIII, səh.280; İbn əl-Cövzi, IX, səh.196; əl-Hüseyni, vər.54a; İbn Xaldun, V, səh.95.

⁷ İbn əl-Əsir, VIII, səh.283; İbn Xaldun, V, səh.98-99.

Zəncan əyalətinin, Savə və Avənin vaxtilə atası tərəfindən varisi təyin edilən Toğrul da 1119-cu ilin avqustunda qardaşı Sultan Mahmuda qarşı çıxdı. Mahmud yeni *iqta* torpağı, pul və hədiyyələrlə Toğrulu və onun atabəyi Şirgiri ələ almağa çalışdı. On yaşlı Toğrul Şirginin təsiri altında öz böyük qardaşının təklifindən imtina edib, ona qarşı hücumla başladı, ancaq döyüşdə tezliklə uduzaraq Gəncəyə qaçdı⁸.

Mahmud, demək olar ki, bütün hakimiyyəti boyu dövlətdə birinciliyi qazanmaq iddiasında olan qardaşlarına qarşı mübarizə aparmaq məcburiyyətində qalmışdı. Ancaq Mahmud üçün əsas qorxunu Məhəmməd Təpərin ölümündən sonra Səlcuq nəslinin böyüyü sayılan, səkkizinci və həm də sonuncu “böyük” Səlcuq sultanı əmisi Səncər törədirdi. Səncər Məhəmməd Təpərin vəsiyyətinə baxmayaraq, Şərqi İraq torpaqlarına yiyələnmiş və öz üzərində yeni sultanın hakimiyyətini tanımırdı. Mahmud öz elçiləri Şərəfəddin Ənuşirvan ibn Xalid və Fəxrəddin Toğan Yürəki belə bir tələblə göndərdi ki, Səncər Mazandaran əyalətindən qoşunlarını çıxartsın və hər il sultan xəzinəsinə 200 min dinar xərac versin. Ancaq Səncər elçilərə bildirdi: “Mənim qardaşım oğlu uşaqdır və ona vəzir və hacib rəhbərlik edir!” Bu cavabdan sonra o, qoşunlarını Mahmuda qarşı göndərdi.

Hicri 513-cü il cumad əl-əvvəl ayının 2-də (11 avqust 1119) Savə şəhəri yaxınlığında əmi ilə qardaşoğlu arasında ağır döyüş baş verdi. Səncərin 20 min Xorasan döyüşçüsü və 40 fili olduğu halda, Mahmudun yalnız 10 min atlısı var idi. Döyüşdən əvvəl Mahmud Məhəmməd Təpərin vəsiyyətini Səncərin yadına salmaqla, onu itaətə gətirməyə çalışdı. Vəsiyyətnamədə tam qətiyyətlə qeyd edilirdi ki, Səncər dövlətin möhkəmlənməsinə və sarsılmazlığına yardım göstərəcək və Sultan Mahmuda tabe olacaqdır. Ancaq Səncər bu tələbi rədd edərək, döyüşə girdi və qələbə çaldı⁹. Səncərin qələbəsi Xəlifə əl-Müstəşid (1118-1135) üçün bir işarə oldu, o, həmin andan Mahmudun adının xütbələrdə çəkilməsini dayandırdı.

Hicri 513-cü ilin şəban ayında (noyabr, 1119) danışıqlar nəticəsində Mahmud, Səncərin ali hakimiyyətini tanıdı. Səncər də öz növbəsində Mahmudu bütün Səlcuqilər taxt-tacının vəliəhdi təyin edib,

⁸ İbn əl-Əsir, VIII, səh.285-286; İbn Xaldun, V, səh.98-99.

⁹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.286-287; İbn əl-Cövzi, IX, səh.205; Ravəndi, səh.164-165, 197.

hakimiyyəti altında olan torpaqlarda özündən sonra Mahmudun admın xütbələrdə çəkilməsini əmr etdi. Səncər bu göstərişini xəlifəyə də çatdırdı. Hicri 514-cü ilin məhərrəm ayından (aprel, 1120) Bağdadda “ən böyük sultan və sultanlar sultanı” Səncərin (“sultan-əl-ə’zəm və sultan əs-salatin”), “böyük sultan və sultanlar ağası” Mahmudun (“sultan əl-mü’əzzəm və seyyid əs-salatin”) adına xütbə oxunmağa başlandı. Hər iki sultan şahənşah adlandırıldı¹⁰. Xorasandan Anadolu və Suriyayadək uzanan torpaqlar, o cümlədən Həmədan, İsfahan, Cibəl, Kirman, Fars, Xuzistan, İraq, Azərbaycan, Cəzirə, Diyar-Mudar, Diyar-Rəbiu, Şam və Rum Sultan Mahmudun *iqtası* oldu¹¹.

Səncərlə Mahmud arasındakı ixtilafın sonu və vəliəhdə düşən *iqta* haqqında əmrin verilməsi Səncərə tabeliyini bildirən Mahmudun hakimiyyəti altında İraq Səlcuq sultanlığının yaranmasının başlanğıcı sayılmalıdır.

Ancaq Səncər gələcəkdə Mahmud tərəfindən gözlənilən hər hansı bir hücumdan qorunmaq üçün Mahmudun qardaşları Toğrul və Səlcuq şah da *iqta* torpaqları verdi; Cibəl vilayətinin şərq hissəsi, Qəzvin, Zəncan, Deyləm və Cilan Toğrula, Fars, İsfahanın və Xuzistanın bezi hissələri Səlcuq şahı verildi. Bununla da Səncər özü ilə Mahmud arasında bir növ sərhəd maneələri yaratmış oldu¹².

Mahmudun üçüncü qardaşı Məsudun da idarəsinə müəyyən əyalətlər ayrılmışdı.

Qeyd etməliyik ki, bu hadisələrin bilavasitə şahidi olan, müxtəlif vaxtlarda Sultan Mahmudun və xəlifə Müstərşidin vəziri işləyən görkəmli siyasi xadim Ənuşirvan ibn Xalid öz xatirələrində İraq Səlcuq sultanlığının yaranmasına səbəb olan bu dolaşq siyasi şəraiti hərtərəfli təsvir etmişdir. Əlbəttə, onu da deməliyik ki, o, vaxtilə təkcə sultan Məhəmməd Təpərin hakimiyyəti altında olan ərazidən indi – Mahmud dövründə bir hissəsinin Səncərin əlinə keçdiyi, bir hissəsinin Səlcuq şahzadələrinə (məliklərinə) verildiyi, ya da bir qisminin Səlcuqilərdən aralanan hakimlərin əlinə keçdiyi şəraitin

¹⁰ İbn əl-Əsir, VII, səh.286-287; İbn əl-Cövzi, IX, səh.205; Ravəndi, səh.164-165; İbn Xaldun, V, səh.101.

¹¹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.288; İbn əl-Cövzi, IX, səh.216; əl-Bundari, səh.128-129; İbn əl-Əsir, Atabəylər, səh.21; İbn əl-Əsir burada qeyd edilir ki, sultan Səncərin bu haqda olan əmrini (məşur) o, özü görmüşdür.

¹² Əl-Bundari, səh.134; əl-Hüseyni, vər.50b; Nişapuri, səh.90.

səbəblərini aydınlaşdırmamışdır. Ənuşirvan ibn Xalid yalnız kədərle heyfsilənir: “Sultan Məhəmməd [Təpərin] idarəsi dövründə vahid olan və kimsənin göz dikmədiyi bir dövlət, indi, onun oğlu Mahmuda çatanda, parçalandı və viran oldu”¹³.

Yeni sultanlığın başında duran Mahmud ibn Məhəmməd sahibi sayıldığı ölkələri belə, istədiyi kimi idarə edə bilmirdi. Belə ki, Səncər Mahmudun gəncliyindən və eyni zamanda ondan asılılığından istifadə edərək, öz əmri ilə Kəmal əl-Mülk əs-Sümeyrəmini ona vəzir, əmir Əli Barı onun ordularına baş komandan, Əbül Qasim Dər-kazini *tuğra* və *inşa* divanına başçı təyin etdi¹⁴. Səncər hicri 513-cü ildə (14.04.1119-01.04.1120) Mahmudun 1117-ci ildə vəzifədən çıxardığı Mücəhidəddin Bəhruzu öz yerinə qaytarıb, Bağdadın şih-nəsi təyin etdi və Mahmudun qabaqlar vəzifədən götürdüyü başqa iri məmurları da öz vəzifələrinə qaytardı. Səncərin Mahmuda qalib gəlib, onu özünə tabe etdirməsi göstərdi ki, real hərbi və siyasi güc, keçmişlərdə olduğu kimi, ali hakimiyyətin atadan oğula keçməsində əsas rol oynayan vərəsəlik qaydalarına nisbətən daha hakim qüvvəyə malik idi.

Məhəmməd Təpərin vəsiyyətinə görə Səncər qardaşı oğlu Sul-tan Mahmuda tabe olmalı idisə, əslində o, İraq sultanlığının hamisi oldu. Mahmud isə ondan asılı vəziyyətə düşdü.

Səncərlə Mahmudun bitlikdə kəsdirdiyi metal pullardan bir neçəsi zəmanəmizə qədər gəlib çatmışdır. Onların üzərində birinci Səncərin adı həkk olunmuş, Mahmud isə vəliəhdi adlandırılmışdır. Bu pullarda hicri tarixlə 513 və 514-cü illər yazılmışdır. Onların üz tərəfində xəlifə əl-Müstərşidin adı və ləqəbi basılmış, arxasında isə “Muizz əd-Dünya vəd-Din Səncər və onun vəliəhdi Muğis əd-Dünya vəd-Din Mahmud” həkk edilmişdir. Bu, Səncərin ali sultanlığını bir daha təsdiqləyir¹⁵.

Bu dövrdə Azərbaycan və Mosula *iqta* pay torpağı kimi yiyələ-nən Məsud hicri 514-cü ilin rəbi üləvvəl ayında (iyun, 1120) qardaşı Mahmuda qarşı çıxdı. Məsudun atabəyi Cuyuş bəy Hillə əyalətinin

¹³ Əl-Bundari, səh.134.

¹⁴ İbn əl-Əsir, VIII, səh.291; əl-Bundari, səh.129.

¹⁵ St.Lane Poole, pp.40-42. Hər iki qızıl dinar Səncərin hərbi zərboxanasında kəsil-mişdir. 519 (1125)-cu ildən sonra Mahmudun kəsdirdiyi pullarda biz bu cür tabeçiliyi görmürük.

hakimi Seyfəddin Dübeysin fitnəsinə uyaraq Məsudu tabe olmamağa və İraq sultanlığının tacı uğrunda mübarizəyə başlamağa sövq etdi. Mahmud azyaşlı kiçik qardaşı Məsudu itaətə çağırırsa da, Məsud bundan imtina etdi. Dübeyslə Cuyuş bəy isə Mahmudun adının xütbələrdə çəkilməsini qadağan etdilər.

Əsədabad ətrafındakı döyüşdə Məsudun orduları darmadağın edildi, özü isə atabəyinin istəyinə zidd gedərək, qardaşı Mahmudun tərəfinə keçdi. Mahmud qardaşının bir neçə məsləhətçisini, o cümlədən onun vəziri, tanınmış şair Tuğrayini edam etdirdi, ancaq Məsudun *iqta* torpaqlarına toxunmayıb, onun adına Mosul, Cəzirə və Azərbaycanda xütbələr oxunmasına əmr verdi¹⁶. Bundan başqa, iki il sonra – hicri 515-ci il şəban ayının 24-də (7 noyabr 1121-ci il) Sultan Mahmudun şərəfinə xəlifənin düzəltdiyi qəbulda şahzadə Məsud da iştirak etmişdi. Belə görünür ki, Sultan Mahmud qardaşının yeni qiyamından təhlükəsizliyini təmin etmək üçün onu yanında saxlayırdı¹⁷. Xəlifə bu qəbulda Mahmudu fəxri geyimlər, qılınc, pul və s. ilə təltif etdi, Məsuda isə heç nə vermədi, çünki Xəlifə onu müstəqil hakim deyil, sultanın təbəəsi hesab etmişdi¹⁸.

Məsudun qiyamı ilə bağlı hadisələr təzəcə qurtarmışdı ki, Sultan Mahmud yeni bir təhlükəni aradan götürmək məcburiyyətində qaldı. Hicri 514 (02.04.1120-21.03.1121)-cü ildə gürcü qoşunları çar IV Davidin (1089-1125) başçılığı altında Mahmuda tabe torpaqlara soxuldular. Gürcülərlə qonşu tayfalar və o cümlədən qıpçaqlar Davidin müttəfiqləri idi. Müsəlman hakimləri Arran və Naxçıvan hakimi şahzadə Toğrulun başçılığı altında 30 minlik ordu ilə gürcülərə qarşı çıxdılar¹⁹. Tiflis yaxınlığındakı döyüşdə müsəlman qoşunları əzildi və onlardan dörd min döyüşçü əsir alındı. Gürcülər Tiflisi mühasirəyə aldılar və bir ildən sonra onu işğal etdilər²⁰. “Bu zaman Georginin oğlu İveri çarı David qüvvətləndi. O, parslardan Təpxisi qopartdı, müsəlmanlara, Kandtsak (Gəncə) sultanına ağır zərbə endirdi və tərk-silah edilmiş beş yüz adamı Təpxis şəhərində dar ağacından asdı”²¹.

¹⁶ İbn əl-Əsir, VIII, səh.291-293; Yəne də onun: “Atabəylər” əsəri, səh.22-23; İbn əl-Cövzi, IX, səh.225; əl-Bundari, səh.133-134; əl-Hüseyni, vər.54b.

¹⁷ Əl-Bundari, səh.132; İbn əl-Cövzi, IX, səh.225.

¹⁸ İbn-əl Əsir, VIII, səh.405.

¹⁹ Yəne orada.

²⁰ Əl-Uməri, səh.93; İbn Xəldun, V, səh.104-105; Histoire de la Georgie, I, səh.366.

²¹ Vardan, səh.146; həmçinin bax: İbn əl-Kalanisi (əl-Fariqi), səh.205.

Məğlubiyyətə uğramış Toğrul əsir düşməkdən qurtularaq, Gəncəyə sığındı. Toğrulun məğlubiyyət xəbəri Həmədanda sultan Mahmuda çatdı. O, hicri 515-ci ilin ramazan ayında (13.11.-12.12.1121) öz ordusu ilə gürcülərə qarşı çıxdı və Təbrizə çatıb ordusunu Gəncəyə göndərdi. Orada yerləşən Toğrul isə Mahmudun sultanlıq hüququnu tanımırdı. Ancaq indi o, öz vəziyyətinin çıxılmaz, iddiasının ümitsiz olduğunu görüb hicri 516-cı il məhərrəm ayının 6-da (27.03.1122) Sultan Mahmuda beyət etdi.

Mahmud qardaşları Toğrul və Məsudla münasibətləri yoluna qoymaqda ikən, hicri 617 (01.03.1123-18.02.1124)-ci ildə gürcülər Şirvana hücum edib, onu başdan-başa dağıtdılar. Şirvanın bir neçə əmiri Sultan Mahmudun yanına gəlib, Şirvanşah III Mənuçöhrün (1120-ci ildən 1160-cı ilədək) fəaliyyətsizliyindən, gürcülərin təzyiqindən ona şikayət etdilər və sultana “özlərinin zəifliyini, öz ölkələrini qorumağa imkanları olmadığını” bildirdilər. Əmirfər yazırdılar: “Şirvanda yaşayanlar sultan bayrağını gözləyirlər. Məlik Şirvanşah (yəni Mənuçöhr – Z.B.) mühasirədədir və onun çıxış yolu yoxdur. Əgər siz xəzinələrə yiyələnmək, dəfinələr əldə etmək və ölkələr idarə etmək istəyirsinizsə, onda [atlarınızın] yedəklərini Şirvana tərəf çevirin”²². Bu, Sultan Mahmudun Şirvana yürüşə başlamaq qərarını bir daha möhkəmləndirdi.

Bu zaman 30 minlik gürcü qoşunu Şirvana talançılıq hücumunu başa çatdırıb Şamaxıya yaxınlaşdı və Mahmudun ordusu ilə üzləşdi. İbn əl-Əsir yazır ki, sultanın əsgərləri qorxuya düşmüşdü və onun vəziri Şəms əl-Mülk Osman sultana məsləhət gördü ki, Şirvandan geri çəkilsin. Ancaq gürcülərlə Sultan Mahmudun ordusu arasında həlledici döyüş baş vermədi, çünki gürcülərlə müttəfiqləri qıpçaqlar arasında yaranan ixtilaf silahlı toqquşmaya gətirib çıxardı. Bu, müharibənin nəticəsini Sultan Mahmudun xeyrinə həll etdi. Şirvanşah sultanın yanına gəldi. Əl-Bundarinin sözüne inansaq, o, heç bir itaətsizlik əlaməti göstərmədi, ancaq 40 min dinar xərəcə ödəmədiyinə görə, sultan tərəfindən dustaq edildi²³. Gürcü qoşunlarının talan etdiyi Şirvandan isə vergi yığmaq mümkün deyildi. Sultan Mahmud Şirvanda öz hakimiyyətini möhkəmləndirməyə çalışaraq, uzun müddət

²² Əl-Bundari, səh.139-140; İbn əl-Əsir, VIII, səh.313.

²³ Yəni orada.

Şamaxıda qaldı və yalnız hicri 517-ci il cumad əs-sənədə (27.07.–24.08.1123) İsfahana qayıtdı²⁴. Aydın oldu ki, pul gəlirinin bir hissəsi vəzir Şəms əl-Mülk Osman tərəfindən mənimsənilmişdir. Bunun üstündə sultan onun Beyləqanda edamı haqqında əmr verdi²⁵.

Mahmudun Şirvanda olmasından istifadə edən şahzadə Toğrul yenidən ona qarşı çıxdı. Böyük Sultan Səncər özünün təyin etdiyi vəzir Şəms əl-Mülkün edamına görə Mahmuddan narazı idi. Buna görə də Toğrul Səncərin ona yardım edəcəyinə ümid bəsləyirdi, ancaq istədiyinə çata bilməyib, ordusunu İraqdan çıxarmalı oldu.

Hicri 520-ci ilin rəcəbində (avqust, 1126) xəlifə əl-Müstərşid Sultan Mahmudun canişini Yürün Quş Zəkəvini Bağdaddan qovdu. Əgər bu vaxta kimi Xəlifə sultanın canişinə heç bir şeydə etiraz edə bilmirdisə də, indi o, Mahmudun öz qardaşları ilə mübarizəyə başının qarışmasından istifadə edərək, vəziri İbn Sadak və başqa yaxın adamların məsləhətilə müstəqillik göstərmək qərarına gəldi²⁶. Sultan Mahmud xəlifənin bu sərbəstliyinə yubanmadan tədbir gördü. O, ordu ilə hücumna keçdi və xəlifənin müqavimətinə rast gəlmədən tezliklə Bağdada girdi. Sultan Mahmud Bağdadda olarkən Böyük Sultan Səncərə qarşı xəlifə ilə ittifaq bağladı. Bundan xəbər tutan Səncər Mahmuda belə bir məktub göndərdi: "Sən mənim sağ əlimsən, Xəlifəyə gəlincə, o mənə və sənə qarşı fitnə düzəltməyi kəsdirmişdi. Əgər siz onunla birlikdə mənə qarşı çıxsanız, o, məndən qurtular və sonra isə sənə qarşı çıxar. Sən ona fikir vermə! Axı, sən bilirsən ki, mənim vəliəhdim yoxdur. Sən mənimlə döyüşdün, mən sənə üstün gəlsəm də, sənə yamanlıq etmədim. Mən o adamları edam etdim ki, onlar bizim aramızda müharibə törətmişdilər. Mən səni yenidən sultanlıq taxtına qaytardım. Mən səni taxt-tacın vəliəhdi etdim, mənim qızım – sənənin birinci xatının Allahın dərğahına qayıdandan sonra, mən o biri qızımı sənə ərə verdim. Mənim sənə münasibətdə niyyətim, atanın [oğula] [niyyəti – red.] kimidir. Sən qoşun götürüb, Bağdada yola düşməli, xəlifənin vəziri İbn Sadakı tutmalı, orda olan bütün kürdləri qırmalı, bütün [yol] azuqələrini və hərəkət vasitələrini müsadirə

²⁴ Əl-Bundari, səh.140; İbn əl-Əsir, VIII, səh.313.

²⁵ Əl-Bundari, səh.141; İbn əl-Kalanisi. (Əl-Fariqi), səh.205; İbn Xaldun, V, səh.110-111.

²⁶ İbn əl-Əsir, VIII, səh.321; İbn əl-Cövzi, IX, səh.253-254; İbn Xaldun, V, səh.109.

etməli və xəlifəyə deməlisən: “Mən sənə qılincin və xidmətçinəm! Sən, atalarımızın etdiyi kimi, öz evinə qayıt və mən səni sıxışdırmağa bir kimsəni qoymaram”²⁷.

Göründüyü kimi, bu məktubda bir növ qəti tələb vardır. Səncər tələb edir ki, Mahmud xəlifə əl-Müstərşidə münasibətində Səncərin özünə məxsus sərt siyasət yürütməlidir. Səncər Mahmudu xəlifə ilə yaxınlaşmaqdan saqındıraraq, ona verilmiş bütün nemət və xoşbəxtlikləri sadalayır və üstüörtülü də olsa, xatırladır ki, əgər Mahmud xəlifə ilə sazişə girərsə, bütün bunları həmin anda itirə bilər. Eyni zamanda Səncər Mahmuda anladır ki, İraq sultanlığının daxili işləri yalnız Mahmudun ixtiyarındadır. Sultan Səncərin sözüə görə, xəlifə hələ Böyük Səlcuq sultanı Toğrulun (1040-1063) dövründə statusları müəyyənləşdirilmiş öz sələflərinin siyasətini davam etdirməlidir.

Mahmudun xəlifə ilə barışıqından narazı qalan Səncər hicri 521-ci ilin zilhicce ayında (dekabr, 1127) qoşunla Reyə gəldi və Mahmudu oraya çağırtdı. O, Mahmuda xəlifə ilə özünü necə aparması haqqında göstəriş verib, əyalət canişinləri arasında yerdəyişmə aparılmasını tələb etdi. Ancaq mənbələrin məlumatlarından görünür ki, Mahmud Səncərin göstərişlərini yerinə yetirməkdən boyun qaçırmışdı. Buna görə də Səncər İraq sultanlığının taxtı uğrunda Mahmuda qarşı qardaşlarının apardığı ara çəkişmələrinə mane olmaqdan əl çəkdi. Bundan xəbər tutan Mahmud Səncərin iradəsinin ziddinə olaraq, əmirlərin və yaxın adamlarının müdafiəsinə arxalanıb, oğlu Davudu vəliəhd elan etdi. O, xəlifədən tələb etdi ki, Davudun adı xütbələrdə çəkilsin, ancaq xəlifə bu tələbi yerinə yetirməkdən boyun qaçırtdı və bildirdi ki, belə əmrləri Səlcuqlar nəslinin böyüyü, həm də Böyük Sultan olduğu üçün yalnız və yalnız Səncər verə bilər²⁸.

Hicri 524-cü ilin zül-hicce ayında (noyabr, 1130) Məsud qardaşı Mahmuda qarşı yenidən qiyam qaldırdı. Ancaq qardaşlar Kirmanşahda görüşüb, dinc barışıqla ayrıldılar. Məsud Gəncəni nahiyyələri ilə birlikdə *iqta* götürüb, 150 min dinarlıq hədiyyə aldı və qoşunları ilə Gəncəyə qayıtdı²⁹. Hələ hicri 521-ci ildən Arranı öz idarəsi altına

²⁷ Məktubun məzmunu İbn əl-Cövzinin əsərində (IX, səh.254-255) verilmişdir. Həmçinin bax: əl-Hüseyni, vər.55a.

²⁸ İbn əl-Cövzi, X, səh.20; Sibti ibn əl-Cövzi, XII, səh.169.

²⁹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.332; İbn əl-Cövzi, X, səh.21.

keçirən Qara Sunqur bu vaxt şahzadələrdən Məsudla Toğrulun atabəyi idi³⁰.

Məsud tərəfdən öz təhlükəsizliyini təmin edən Sultan Mahmud Sultan Səncərə qarşı münasibətində özünü daha müstəqil aparmağa başladı. O, Sultan Səncərin elçilərini Həmədanda düşməncəsinə qarşılayıb, onlara demişdi: “Mən sultanam, bəs Səncər kimdir?” Bundan sonra Mahmud vəziri Əbülqasım əl-Ənəşabədinin məsləhəti ilə bir sıra əmir və canişinləri işdən götürdü və oğlu Davudun adına Azərbaycanda və Cibəldə xütbə oxunması üçün əmr verdi³¹.

Daha sonra Sultan Mahmud xəlifə əl-Müstərşidi hakimiyyətdən salmaq qərarına gəldi. Sultan Bağdada hücum hazırlamaq haqqında əmr verdi, ancaq hicri 525-ci il şəvvəl ayının 11-də (6 sentyabr 1131) o öldü³². Vəzir əl-Ənəşabədi və şahzadə Davudun atabəyi Marağa hakimi Ağ Sunqur əl-Əhmədili həmin an Davudu İraq sultanlığının taxtına çıxartdılar. Ancaq Mahmudun hər üç qardaşı – Məsud, Toğrul və Səlcuq şah bununla razılaşmadılar³³.

Sultanlıq taxtına birinci olaraq öz iddiasını Məsud irəli sürdü. Hicri 525-ci ilin zülqədə ayında (oktyabr, 1131) o, Gəncədən hücum edib, tezliklə Təbrizi tutdu. Davudun qoşunu şəhəri mühasirəyə aldı. Buna baxmayaraq, hicri 526-cı il məhərrəm ayının sonunda (22 dekabr 1131) Məsudla Davud arasında barışıq bağlandı. Bu barışığın şərtləri haqqında mənbələr heç bir məlumat vermir³⁴. Bundan sonra Davud öz adının xütbələrdə oxunmasını xəlifədən tələb etdi, ancaq rədd cavabını alıb, taxt-tac uğrunda mübarizəni müvəqqəti olaraq dayandırdı³⁵.

Məsud isə Mosul hakimi atabəy İmadəddin Zəngiyə yardım üçün müraciət etdi və onun vədinə arxalanıb, taxt-tacın daha real iddiaçısına çevrildi. O, əlavə olaraq, Şəhrəzur hakimi əmir Qıpçaq ibn Arslan-Daşdan da hərbi kömək alıb, xəlifə əl-Müstərşidin ona yardım göstərəcəyini də yəqin edib 10 min atlı ilə Bağdada yürüşə başladı³⁶.

³⁰ Əl-Hüseyni, vər.55a-b.

³¹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.333; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.169.

³² İbn əl-Cövzi, X, səh.24; Ravəndi, səh.196; Sibt bin əl-Cövzi, XII, səh.170.

³³ İbn əl-Əsir, VIII, səh.333; İbn əl-Cövzi, X, səh.29; əl-Hüseyni, vər.56a.

³⁴ İbn əl-Əsir, VIII, səh.335; İbn əl-Cövzi, X, səh.24; əl-Bundari, səh.160.

³⁵ İbn əl-Əsir, VIII, səh.335; İbn əl-Kalanisi (əl-Fariqi), səh.256.

³⁶ İbn əl-Əsir. “Atabəylər”, səh.43.

Ancaq hamisi atabəy Qaraca əs-Saki olan və sultan taxtının üçüncü iddiaçısı şahzadə Səlcuq şah Məsudu qabaqladı. Səlcuq şah böyük bir ordu ilə Bağdada hücum keçdi və Xəlifə onu xeyirxahlıqla qarşıladı. Çünki xəlifə başqa iddiaçılardan özünün müdafiəçisini Səlcuq şahda görürdü³⁷. Xəlifə Səlcuq şahın adını xütbələrə saldırması da, hər halda Məsuda qarşı müttəfiqini tapmışdı.

Məsud ordu ilə Bağdada yaxınlaşanda, atabəy İmadəddin Zəngi öz qoşunu ilə Mosuldan onun köməyinə gəldi³⁸. Ancaq onun qoşunu Səlcuq şahın atabəyi Qaraca əs-Sakinin ordusu tərəfindən Bağdadın girəcəyində məğlubiyyətə uğradıldı³⁹. Köməksiz qalan Məsud hicri 526-cı il cumad əl-əvvəl ayında (20 mart 1132) Səlcuq şahla danışığa girərək, Böyük Sultan Səncərin təhlükəsini dəf etmək üçün onunla ittifaq bağladı. Eyni zamanda qərara alındı ki, Məsud sultan olmalı, Səlcuq şah isə vəliəhd elan edilməlidir⁴⁰. Hicri 526-cı il rəbi əs-sani ayında (fevral, 1132) xəlifə yeni Sultan Məsudun adına xütbə oxunması üçün əmr verdi. Bundan sonra Sultan Məsud öz atabəyi Ağ Sunqur əl-Əhmədilin və çoxlu türk əmirinin müşayiəti ilə Azərbaycana yola düşdü.

1132-ci ilin fevral ayında Böyük Sultan Səncər İraq sultanlığında baş verən hadisələrə qarışmaq qərarına gəldi. O, böyük bir ordu ilə Reyə gəldi. Beş ay idi ki, orada onu mərhum Sultan Mahmudun vəziri əl-Ənəsbadi "İraq qoşunları ilə" gözləyirdi. Mahmudun ölümündən sonra Səncərin vəliəhd təyin etdiyi şahzadə Toğrul da buraya gəldi⁴¹.

Səncərin İraq sultanlığının mərkəzi Həmədana yürüşü xəbəri Bağdada çatdıqda, əvvəllər Məsudu və Səlcuq şahı müdafiə edən və hadisələrin belə inkişafını gözləməyən xəlifə əl-Müstərşid tələsik Bağdadı möhkəmləndirməyə başladı və İraqın bütün şəhərlərinə öz vəkillərini təyin etdi. Xəlifə bu dəfə də Səlcuqilərin hakimiyyətindən qurtulmaq üçün ciddi cəhd göstərdi. Bu məqsədlə o, Səlcuqilərin heç olmazsa zəifləyəcəyinə ümid bəsləyərək səlcuq şahzadələrini bir-birinə qarşı ara vuruşmalarına təhrik edirdi. Xəlifə Məsudun

³⁷ İbn əl-Əsir, VIII, səh.335-336.

³⁸ İbn əl-Cövzi, X, səh.25.

³⁹ İbn əl-Cövzi, X, səh.25; İbn əl-Əsir, VIII, səh.335; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.170.

⁴⁰ İbn əl-Əsir, VIII, səh.336; yəne də onun: "Atabəylər", səh.44; İbn əl-Kalanisi (əl-Fariqi), səh.328.

⁴¹ Ravəndi, səh.251; əl-Bundari, səh.158; əl-Hüseyni, vər.56b.

və Səlcuq şahın müttəfiqi kimi Bağdaddan hərəkət etdi, ancaq Xulvan keçidindən o tərəfə addımlayıb, hadisələrin gedişini gözləməyə başladı⁴².

Hicri 526-cı il cumad əs-sani ayının 7-də (27 mart 1132) Xəlifə Bağdaddan çıxarkən, bu gündən etibarən *Səncərin adının* xütbələrdə çəkilməməsi haqqında göstəriş verdi. Elə bu gündən də Xəlifə ilə Səncər arasındakı bütün qarşılıqlı münasibətlər kəsildi. Bununla yanaşı, indi Səlcuqçuların hər hansı başqa bir nümayəndəsinin də adı xütbələrdə çəkilmirdi. Buradan belə bir nəticə çıxırdı ki, xəlifə əl-Müstəşid özünü bütün İraqın yeganə müstəqil hakimi elan etmişdir.

Hicri 526-cı il rəcəbin 8-də (26 may 1132) Həmədan yaxınlığındakı Dey-Mərc adlı yerdə şahzadələr – Məsud və Səlcuq şahın birləşmiş qüvvələri ilə Səncərin qoşunları arasında döyüş baş verdi. Səncər ordusunun sağ qanadında şahzadə Toğrul və əmir Kumaç, sol qanadında Xarəzmşah Atsız, mərkəzində isə 20 minlik seçmə alayla Səncər özü yerləşmişdi. Ümumilikdə isə Səncərin 100 min döyüşçüsü var idi⁴³.

Məsudun 30 minlik ordusunun sağ qanadında əmir Qaraca əs-Saki ilə əmir Qızıl, sol qanadında əmirlərdən Yürün Quş Bazdar, Yusif Çavuş və başqaları, mərkəzdə Məsud və çox güman ki, Səlcuq şah durmuşdular⁴⁴. Qaraca ilə Yusif Çavuşun qəhrəmanlığına baxmayaraq, bu kəskin döyüş Səncərin qələbəsi ilə qurtardı. Məsud qaçdı. Səlcuq şahın taleyinin nə ilə qurtardığı haqqında qaynaqlar heç bir məlumat vermir. Səncər döyüşdən sonra Qaraca ilə Yusif Çavuşu edam etdirdi və *Məsudun dalınca çapar göndərdi*. Səncər yenə də Məsudu bağışladı və Azərbaycanı ona *iqta* payı ayırdı. Məsud Gəncəyə qayıtdı⁴⁵. II Toğrul hicri 526-cı ilin cumad əs-sani ayında *İraqın sultanı elan edildi* və Həmədan, İsfahan və Reydə, eləcə də Cübel əyalətlərində onun adına xütbə oxunmağa başlandı⁴⁶.

Səncər Xorasana yenidən çatmışdı ki, hicri 526-cı ilin ramazan ayında (16.07.-14.08.1132) Mahmudun oğlu şahzadə Davud yeni sultan II Toğrula qarşı çıxdı. Məsud Davudun atabəyi Ağ Sunqur

⁴² İbn əl-Cövzi, X, səh.26; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.170.

⁴³ İbn əl-Əsir, VIII, səh.336-337; əl-Bundari, səh.159; İbn əl-Əsir. "Atabəylər", səh.44-45.

⁴⁴ İbn əl-Cövzi, X, səh.26.

⁴⁵ İbn əl-Əsir, VIII, səh.337; əl-Hüseyni, vər.56b-57a.

⁴⁶ İbn əl-Əsir, VIII, səh.337; əl-Bundari, səh.159-160; əl-Hüseyni, vər.57a.

əl-Əhmədiliyə Gəncədən məktub göndərərək bildırırdı ki, o, özünə görə deyil, Davudun xeyri üçün II Toğrula qarşı mübarizə aparır, çünki gürcülərdən alacağı torpaqlar ona kifayətdir. Ağ Sunqur cavabında bildirdi ki, o və onun qəyyumluğunda olan Məlik Davud sultan II Toğrula qarşı hərəkətə başlayırlar, həm də ki Sultan Səncər Xorasanda – uzaqdadır⁴⁷.

Davudla Ağ Sunqur Azərbaycan və Arranın qoşunlarını toplayıb Həmədana doğru hərəkət etdilər. Davudla II Toğrulun qoşunları arasında döyüş Vahan kəndi yanında baş verdi. Davudun türk döyüşçülərinin bir hissəsi Toğrulun tərəfinə keçdi və bu, döyüşün taleyini həll etdi. Davudla atabəyi Bağdada qaçdı, orada xəlifə onları rəğbətə qarşıladı. Məsud da tezliklə Gəncədən oraya gəldi⁴⁸. Xəlifə 1133-cü ilin yanvarında Məsud və Davudun adına xütbə oxutdurdu və onlara fəxri geyimlər verdi⁴⁹. II Toğrulun tutduğu Azərbaycana Məsudla Davudun birgə hücumu haqqında saziş imzalandı. Xəlifə öz qoşununu da onlarla yola saldı. Məsud tezliklə Azərbaycana yiyələndi, onun şəhərlərindən II Toğrulun alaylarını qovdu. Bundan sonra, Məsud hicri 527-ci ilin şabanında (iyun, 1133) öz qoşununu Həmədan üzərinə göndərdi. II Toğrul məğlubiyyətə uğradı və Reyə qaçdı. Məsud Toğrulu izləyə-izləyə İsfahan, Rey və bütün Farsı ələ keçirdi. Toğrulun əmirləri bundan sonra Məsudun tərəfinə keçdilər⁵⁰.

Buna baxmayaraq, Məsud Toğrulun üzərində çaldığı qələbədən sonra, təcili Azərbaycana qayıtmalı oldu. Orada, Ruin-Dej qalasına sığınan şahzadə Davud ona qarşı qiyam qaldırmışdı. Bundan istifadə edən II Toğrul Həmədanı və başqa şəhərləri yenidən geri ala bildi. Toğrul Qəzvinə çatanda, Məsud ona qarşı hücumu keçdi. Ramazan ayında (iyul, 1133) Qəzvin yanındakı döyüşdə Məsud məğlub oldu və Bağdada qaçdı. Xəlifə əl-Müstərşid yenidən ona sığınacaq verdi⁵¹.

Xəlifə Toğrula qarşı mübarizə üçün Məsudu yeni ordu ilə təchiz edərkən, Bağdada xəbər gəldi ki, hicri 528-ci ilin məhərrəm

⁴⁷ Əl-Hüseyni, vər.57a.

⁴⁸ İbn əl-Əsir, VIII, səh.338; əl-Bundari, səh.160-162; Sibn ibn əl-Cövzi, XII, səh.170.

⁴⁹ İbn əl-Cövzi, X, səh.29; əl-Hüseyni, vər.58a.

⁵⁰ İbn əl-Əsir, VIII, səh.339-340; əl-Bundari, səh.164-165, 168-171; İbn əl-Cövzi, X, səh.29; İbn əl-Kalanisi, səh.238; Sibn ibn əl-Cövzi, XII, səh.172.

⁵¹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.342-343; İbn əl-Cövzi, X, səh.35-36.

ayında (noyabr, 1133) Toğrul Həmədanda öldü⁵². Məsud həmin an Bağdada yollandı, orada ordu ona and içdi. O, sultan elan edildi, İraqın və Qərbi İranın yeganə hakimi oldu.

Xəlifə əl-Müstərşid üçün çətin günlər başladı. Səlcuq şahzadələri başçılar başçısı olmaq uğrunda öz aralarında mübarizə apardığı zaman, xəlifə əl-Müstərşid onların şöhrətpərəstliyini qızıışdırıb taxtacın bir iddiaçısını başqa birisinin üzərinə qaldırırdı. Xəlifənin yeganə məqsədi bu idi ki, Səlcuqlər bir-birilə mübarizədə zəifləsinlər, o isə yenidən müsəlman dünyasının yalnız dini başçısı deyil, həm də dünyəvi başçısı mövqeyini tutsun!

Xəlifəyə şöhrətpərəstlik fikrini həyata keçirmək nəşib olmadı. Əgər II Toğrulun ölümünədək Xəlifə ilə Məsud bir-birinə qarşı gizli mübarizə aparırdılarsa, Məsud sultan olan kimi, onların arasındakı gizli mübarizə böyüyüb, açıq silahlı toqquşmaya çevrildi.

Xəlifə əl-Müstərşid hələ Məsud hakimiyyətə gəlməmişdən qabaq, bir sıra türk qoşun başçılarını öz tərəfinə çəkməyə səy göstərmişdi. Yürün Quş əl-Bazdar, Qızıl, Əbdürrəhman Toğan Yürək, Həmədan valisi Xumar-Təkin və başqaları onun tərəfinə keçmişdilər. Xəlifə onların hamısına öz yanında xidmət vermiş, fəxri geyimlərlə qiymətləndirmişdi. Məsud da Xəlifənin tərəfinə keçmiş əmirlərə yeni *iqta* mülkləri vəd edərək, onların başına ağıl qoymağa çalışmış, ancaq bundan bir şey hasil olmamışdı. Xəlifənin xidmətçiləri Məsudun əmirlərə məktubunu ələ keçirdilər. Məsudun niyyətini bilən Xəlifə onun adının xütbədə çəkilməsini qadağan etdi⁵³.

Hicri 529-cu il şaban ayının 8-də (24.05.1135) xəlifə əl-Müstərşid adları çəkilən əmirlərlə birlikdə Sultan Məsuda qarşı müharibəyə başladı⁵⁴. Xəlifə ilə tərəfdarlarının 8000 atlısı, Məsudun isə cəmi 3000 atlısı olmasına baxmayaraq, sultanın üzərinə yenidən hücumla keçdi. Hicri 529-cu il ramazan ayının 10-da (24.06.1135) Bisitun dağları ətrafında xəlifənin qoşunları Məsud tərəfindən bir daha darmadağın edildi. Xəlifənin adamları ona qaçıb qurtarmağı təklif edəndə, o dedi: "Mənim kimisi qaçmır! Kim mənim yerimdə olsa,

⁵² Ravəndi, səh.217; əl-Bundari, səh.172; əl-Hüseyni, vər.59a; əl-Marizi, əs-Suluk, I/1, səh.36; İbn Xaldun, V, səh.127.

⁵³ İbn əl-Cövzi, X, səh.41-44; Sibte əl-Cövzi, XII, səh.77; əl-Bundari (səh.125-126) bu əmirlərdən başqa, Sunqur, Çavlı və İbn Şirginin də adını çəkir.

⁵⁴ İbn əl-Əsir, VIII, səh.347; yenə də onun: "Atabəylər", səh.49.

qaçmaz!” O, əsir düşənədək müqavimət göstərdi⁵⁵. Məsudun əlinə çoxlu qənimət: 400 min dinar yüklənmiş 70 qatır keçdi.

Əsir düşmüş Xəlifəni Bağdada aparacağına söz verən Məsud qələbədən sonra Həmədana yola düşdü. Yol boyu Xəlifə Məsudla bir yerdə oldu, onun özünə xüsusi çadır ayrılmış, gözetçilər təyin edilmişdi. Xəlifə ilə Sultan Məsud arasında Həmədanda aparılan danışıqlar nəticəsində belə qərara alındı ki, Xəlifə təzminat ödəyəcək, bundan sonra heç zaman ordu toplamayacaq və Bağdaddakı qəsrini tərk etməyəcəkdir. Beləliklə, xəlifə dünyəvi hakimin bütün səlahiyyətlərindən məhrum oldu və müsəlmanların yalnız dini başçısı kimi qaldı. Bundan başqa, Sultan Məsud Bağdadda gözləniləcək toqquşmanın qarşısını almağı qət edib, əmir Bəy-Apa Mahmudini şəhərin şihnəsi təyin etdi. O da Bağdada gələn kimi, Xəlifənin bütün əmlakını müsadirə etdi. Şəhərdə çaxnaşma başladı, ancaq Bəy-Apa həyəcanı tezliklə yatırdı. Narazı olanlardan çoxunu qırdı və şəhər divarlarını uçurtdu. Bununla o, Bağdadın bundan sonra İraq sultanlığının adı bir şəhəri olduğunu nümayiş etdirirdi⁵⁶.

Hicri 529-cu ilin şəvvalində (15.07-12.08.1135) Sultan Məsud Xəlifə ilə birlikdə Marağaya yollandı⁵⁷ və ordan Böyük Sultan Səncərə xahişlə müraciət etdi ki, o, Xəlifənin gələcək taleyini həll etsin⁵⁸. Səncər öz elçisini məktubla Məsudun yanına göndərdi. Məktubda deyilirdi ki, verilən iztirablardan ötrü Əmir əl-mömindən üzr istəməli, sonra ona ən böyük ehtiram göstərilib Bağdada qaytarılmalıdır⁵⁹. Sultan Məsud xəlifə əl-Müstərşiddən üzr diləyib, onun Bağdada yollanması üçün hazırlıq görməyə başladı. Ancaq hicri 529-cu il zülqədə ayının 7-də (29.08.1135) Səncərin ikinci elçisi Əmir Qır Xan gizli tapşırıqla Məsudun yanına gəldi⁶⁰. Məsud, özünün bütün qoşun başçıları və ordusu ilə Qır Xanı qarşılamağa çıxdılar. Düşərgədə yalnız Xəlifə və onun bir neçə mühafizəçisi qaldı. İsmaililər bundan istifadə etdilər. Onlardan 17 nəfər Xəlifənin çadırına basqın edib,

⁵⁵ Ətraflı məlumat üçün bax: İbn əl-Əsir, VIII, səh.348; əl-Bundari, səh.177; İbn əl-Kalanisi, səh.250; İbn əl-Cövzi, X, səh.45; Ravəndi, səh.218; əs-Suyuti, səh.432.

⁵⁶ İbn əl-Əsir, VIII, səh.348; İbn əl-Cövzi, X, səh.46.

⁵⁷ İbn əl-Əsir, VIII, səh.348; İbn əl-Cövzi, X, səh.49.

⁵⁸ İbn əl-Kalanisi, səh.249.

⁵⁹ İbn əl-Cövzi, X, səh.47-48.

⁶⁰ İbn əl-Əsir, VIII, səh.348; əl-Bundari, səh.177; əl-Hüseyni, vər.60a.

gözətçiləri qırdı, sonra da xəlifə əl-Müstərşidə 20 bıçaq yarası vurub öldürdülər. Onlar meyitin qulaqlarını və burnunu kəsib, çadırın dirəklərini doğrayıb qaçdılar. Göründüyü kimi, ismaililər tədbirli tərپənmiş və lazımı vaxtı planlaşdırmışlar.

Xəlifə əl-Müstərşidin öldürülməsi xəbəri qoşuna çatdı, qatillərdən yalnız yeddisini tutmaq mümkün olmuş, qalanları qaça bilmişdi. Xəlifəni Marağada – Ağ Sunqur əl-Əhmədilin məqbərəsində basdırdılar⁶¹.

İsmaili qatillər Məsudun düşərgəsinə Səncərin elçisi Qır Xanla birlikdə gəldiklərindən, bu, o dövrün müasirlərində (xüsusilə İmadəddin əl-İsfahanidə) şübhə oyatmışdır ki, xəlifə əl-Müstərşidin ölümünün⁶² əsil müqəssiri Səncər özüdür.

Hicri 529-cu il zülqədə ayının 27-də (07.09.1135) Bağdadda xəlifə əl-Rəşidin seçilmə mərasimi keçirildi. Sultan Məsud Bağdadın şihnəsi əmir Bəy-Apaya yeni xəlifəyə and içməyi tələqin edən məktub göndərmişdi. Əl-Müstərşidin oğlu ər-Rəşidin xəlifə seçilməsinə Sultan Məsud razı olmuşdu, ancaq başa düşürdü ki, ər-Rəşid xəlifəliyə keçən kimi öz atasının siyasətini yeridəcək və Səlcuq sultanlarının əleyhinə fəaliyyət göstərəcəkdir. Sultan Məsud xəlifə divanının görkəmli əyanlarından olan Sədidəddin ibn əl-Ənbəri⁶³ ilə söhbətində demişdir: “Ər-Rəşidin atası əl-Müstərşid xəlifə seçilən gündən həmişə ordu ilə bizə qarşı çıxmışdı. O, iki dəfə qardaşım Mahmuda qarşı, bir dəfə mənim əleyhinə baş qaldırmış və bizim sülaləni məhv etməyə çalışmışdı. O ölmüşdür, ancaq onun ölümü bizim üstümüzdə böyük bir ləkə kimi qalmaqdadır və bizi yüz illərlə bunda təqsirləndirib, deyəcəklər ki, xəlifəni səlcuqilər öldürdülər. Əslində isə, xəlifətin Abbasilərə qaytarılması Səlcuqilərin xidmətidir! Mən istəyirəm ki, ruhani işlərdən başqa, heç bir işlə məşğul

⁶¹ Nişapuri (səh.56) əl-Müstərşidin hicri 527-ci ildə öldürüldüyünü göstərir. Əl-Hüseyni (v.60a) yazır ki, xəlifənin öldürülməsi hicri 529-cu ildə zil-hicce ayının 4-də (15.09.1135) olmuşdur. Bu hadisələrə aid geniş məlumat üçün bax: İbn əl-Əsir, VIII, səh.348-349; İbn əl-Cövzi, X, səh.47-48; İbn əl-Kalanisi, səh.249-250; Ravəndi, səh.218; Sibt ibn əl-Cövzi, 2/1, səh.156-158; İbn Xaldun, V, səh.128-130.

⁶² Əl-Bundari, səh.178; Ravəndi (səh.218) xəlifə əl-Müstərşidin öldürülməsində Səlcuq sultanlarının təqsirini inkar edir və göstərir ki, bu işdə yalnız ismaililər günahkardır.

⁶³ Sədidəddin ibn əl-Ənbəri (1163-cü il iyunun 14-də ölmüşdür) hicri 503-cü ildən uzun müddət xəlifələrin yazışmasına başçılıq etmişdir. Onun haqqında bax: İbn əl-Cövzi, X, səh.206.

olmayan bir adam xəlifə olsun. Mən istəyirəm ki, o adamın ordu ilə işi olmasın, qoşun toplamasın, mənə və bizim sülaləyə qarşı çıxmasın. Mən Harun ibn əl-Müqtədini xəlifə görmək istərdim və əmim Səncər də mənə göstəriş vermişdir ki, onu xəlifə edəm”⁶⁴.

Ancaq bundan asılı olmayaraq, ər-Rəşid hələ əl-Müstərşidin sağlığında vəliəhd elan edilmişdi. Buna görə də Məsud onun namizədliyi ilə razılaşmağa məcbur olmuş və yeni xəlifəyə beyət etmək üçün Bağdaddakı şihnosinə əmr göndərmişdi⁶⁵.

Ər-Rəşid taxta çıxar-çıxmaz, atasının Səlcuq ağalığından narazı xidmətçilərini öz ətrafına topladı və İraq torpaqlarını onlara *iqta* payı kimi paylamaqla İraqın daxili məsələlərinin həllində özünün müstəqil olduğunu açıq şəkildə bürüzə verdi. Hicri 530-cu il məhərrəm ayının 18-də (29.10.1135) sultanın qoşunu əmir Yürün Quşun başçılığı altında Bağdada gəldi. O, əl-Müstərşidin ölümündən qabaq verdiyi sənədi əsasında yeni xəlifədən 400 min dinar tələb etdi. Əl-Müstərşid əsir düşdüyündən bu sənəd özündən ötrü ödənc kimi vermişdi. Xəlifə ər-Rəşid şura çağırdı. Ona hücum hazırlıq görməyi məsləhət bildilər. Xəlifə, Yürün Quşun tələbini rədd etdi⁶⁶. Yürün Quş tələb olunan məbləği zorla almağa cəhd göstərəndə, Xəlifə ona belə cavab verdi: “Biz sənin gəlişinin məqsədini bilirdik. Biz şəhəri şihnə və amidin ixtiyarına buraxmışıq və onlarla mübahisə etmək də istəmirik. Sən isə buraya belə mübahisəli işdən ötrü gəlmisən və bizim aramızda yalnız münaqişə ola bilər”. Xəlifə hələ bundan qabaq sultan Məsuda qarşı birgə hərbi hücum haqqında şahzadə Davudla sövdələşmişdi. Həmin il səfər ayının 14-də (noyabrın 24-də) xəlifə sultan Məsudun adını xütbələrdən çıxartdırıb, Davudun adına xütbə oxunmasını əmr etdi⁶⁷.

Bu müharibə elan etmək idi və Bağdadı təcili möhkəmləndirməyə başladılar. Tezliklə şəhərin ətrafında döyüşlər başlandı⁶⁸. Xəlifə sultan ordusunu Bağdaddan çıxmağa məcbur etdi və göstəriş verdi ki, şəhər divarlarını bərpa etsinlər. Sonra Xəlifə Səlcuqilərin bütün mülk və görkəmli əmirələrinə məktub göndərərək kömək dilədi. İbn

⁶⁴ İbn əl-Kalanisi, səh.251; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.182.

⁶⁵ İbn əl-Cövzi, X, səh.50; İbn əl-İbri, səh.356-357.

⁶⁶ İbn əl-Cövzi, X, səh.54.

⁶⁷ İbn əl-Əsir, VIII, səh.352; İbn əl-Cövzi, X, səh.54 (burada söhbət 700 min dinar haqqında gedir).

⁶⁸ İbn əl-Cövzi, X, səh.54-55.

əl-Əsirə görə⁶⁹, Sultan Məsuda qarşı ittifaqın təşkilatçısı xəlifə ər-Rəşid deyil, sultandan narazı olan bir sıra əmirilər – əyalət hakimləri idilər. Bütün müttəfiqlər Bağdada toplaşmağı qərara aldılar. Mosul hakimi atabəy Zəngi də buraya gəldi⁷⁰. Şahzadə Davud Azərbaycan qoşunları ilə, Qəzvin hakimi Yürün Quş əl-Bazdar, Fars hakimi Boz Apa, İsfahan hakimi Alp Quş əl-Kəbir, əmirlərdən İbn Borsuk və Şirin ibn əl-Əhmədili də onlara qoşuldular. Nəticədə, Bağdada 30 minlik qoşun toplandı. Ancaq şahzadə Davud, adına xütbə oxunmadığını, daha doğrusu, Bağdadda oxunan xütbələrdə adının çəkilmədiyini görüb, hayıf almaq üçün öz adamlarına Bağdadın yenidən qaldırılmış divarlarını uçurtmaq əmrini verdi. Xəlifə isə özünün belə bir müttəfiqini itirmək istəmədiyindən, Davudun adına sultan kimi xütbə oxunmasına göstəriş verdi. Davudun özünü paytaxtda belə aparması Xəlifənin Mosul atabəyi Zənginin tam təsiri altına düşməsinə gətirib çıxartdı və Xəlifə özünün bütün planlarının yerinə yetirilməsini Zəngiyə həvalə etdi. Beləliklə, Bağdadda üçlər – Xəlifə, Davud, Zəngi – birliyi yarandı. Məsuda qarşı yönəldilmiş⁷¹ bu birlik əslində İraq sultanlığının mərkəzi hakimiyyətinə qarşı çevrilmişdi.

Birliyin bütün qüvvələri bir yerə toplandıqdan sonra Xəlifə sultan Məsuda qarşı hərbi hücumun başlanması haqqında əmr verdi. Sultan da öz qoşunları ilə hücumu keçdi, ancaq döyüşə başlamazdan qabaq birliyin bütün əmirələrinə məktub göndərdi və onun tərəfinə keçməyi təklif etdi. Ancaq Xəlifənin müttəfiqləri arasında atabəy Zənginin iştirakı və nüfuzu nəinki müttəfiq əmirələrin belə addım atmasına yol vermədi, hətta Sultan Məsudun qoşunu içərisində tərəddüd yaratdı və əmirələrin bir neçəsi Xəlifənin tərəfinə keçdi. Məsud Xəlifəyə də təklif etdi ki, onun tərəfinə keçsin, ancaq rədd cavabı aldı.

Bütün bu hərbi və siyasi itkilərə baxmayaraq, Məsudun Bağdada hücumunu davam etdirməsi müttəfiqləri qorxuya saldı. Onların arasından birinci şahzadə Davud çıxdı və öz qoşunları ilə Azərbaycana qayıtdı. Atabəy Zəngiyə gəldikdə isə, Sultan Məsud bütün Suriya üzərində hakimiyyəti ona boyun olub, öz tərəfinə keçməyi təklif etdi. Başqa bir tərəfdən isə Suriya torpaqları Zəngini öldürə biləcək əmirə təklif edilmişdi. Buna görə də Zəngi ya ölümünün qorxusundanmı, ya da Məsuda qarşı müqavimətin faydasız olduğunu anladığındanmı,

⁶⁹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.352.

⁷⁰ İbn əl-Əsir. "Atabəylər", səh.52; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.182.

⁷¹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.354; İbn əl-Cövzi, X, səh.57.

öz qoşunu ilə Bağdadı tərk etdi. Xəlifənin yanında yalnız 3000 atlı qaldı.

Zəngi Bağdadı tərk edərək, xəlifə ər-Rəşidə paytaxtdan çıxmağı məsləhət gördü, çünki bu sayda qoşunla Məsudla mübarizədə qalib çıxmağı fikirləşməyə dəyməzdi. Sabahısı gün – 1136-cı il avqustun 14-də, Xəlifə Bağdadı tərk etdi və bir gün sonra sultan Məsud şəhərə girdi⁷². O, Xəlifəyə geri qayıtmağı təklif etdi, ancaq ər-Rəşid bundan imtina etdi. Belə vəziyyət Sultanın həll etmək istədiyi məsələləri asanlaşdırdı. Belə ki, sultan Xəlifəni taxtdan salmağı qarşısına məqsəd qoymuşdu. Çox zaman belə hadisələr əhali arasında yaxşı qarşılanmırdı. İndi isə Xəlifənin özü çıxıb getdiyindən, onu taxtdan salmaq üçün tədbirlər görülməyəcəkdi. Ancaq indi məsələ belə izah edilirdi ki, guya Xəlifə özü taxt-tacdan əl çəkib, paytaxtdan çıxmışdır⁷³.

Sultan hər məhəlləyə bir şihnə təyin edib, paytaxtda əmin-amanlığı bərpa etdi. O, öz döyüşçülərinə şəhər sakinlərinin evlərinə gözətçi durmağı qadağan etdi. Hər hansı bir talan ölümü təsbit edilirdi. Sultan bir sıra belə tədbirlərdən sonra yeni xəlifənin seçilməsi işinə girişdi. O, qaçmış xəlifə ər-Rəşidin keçmiş əyanları ilə məsləhətləşərək, Əbu Abdulla Məhəmməd ibn əl-Müstəzhirin yeni xəlifə seçilməsinə razı oldu. Sultan Məsud Bağdadın qazı və ülamələrini çağıraraq, xəlifə ər-Rəşidin öz əli ilə yazdığı məktubu onlara təqdim etdi. Məktubda deyilirdi: “Mən qoşun topladığım, hücum keçdiyim, sultanın hər hansı bir adamı ilə döyüşə başladığım təqdirdə, xəlifə adını öz üzərimdən götürəcəyəm”.

Hicri 530-cu il zülqədə ayının 16-da (1136-cı il avqustun 8-də) şahidlər Xəlifənin məktubu öz əli ilə yazdığını təsdiqlədilər və müfti ər-Rəşidin taxtdan düşməsi haqqında aktı imzaladı. Avqustun 18-də Əbu Abdulla Məhəmməd xəlifə seçildi və əl-Müqtəfi adını aldı. Avqustun 20-də o, xütbələrdə xəlifə, Səncər və Məsud isə sultan kimi yad edildi. 1136-cı il sentyabrın 8-də Məsud xəlifənin demək olar ki, bütün daşınar və daşınmaz əmlakını qabaqcadan müsadirə etməklə yanaşı, özü də ona beyət etdi⁷⁴.

⁷² İbn əl-Cövzi, X, səh.59; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.83.

⁷³ İbn əl-Cövzi, X, səh.60.

⁷⁴ İbn əl-Əsir, VIII, səh.354-355; Yəne də onun: “Atabəylər”, səh.53-54; İbn əl-Cövzi, X, səh.60; əl-Fəxri, səh.227; Sibt ibn əl-Cövzi, XII, səh.183; əs-Suyuti, səh.436; İbn əl-İbri, səh.205; İbn Xəldun, V, səh.132-133.

Sultan Səncər atabəy Zəngiyə məktub göndərərək taxtdan düşmüş xəlifə ər-Rəşidin Mosuldan qovulmasını təklif etdi. ər-Rəşid əvvəlcə Azərbaycana, oradan da Həmədana yola düşdü. Şahzadə Davud, Fars hakimi Məngübars və Xuzistan hakimi Boz Apa öz qoşunları ilə ona qoşuldular. Sultan Məsud onları haqladı. Döyüşdə Məngübars həlak oldu, ər-Rəşid İsfahana qaçdı, hicri 532-ci il raman ayının 25-də (1138-ci il iyunun 6-da) orada ismaililər tərəfindən öldürüldü. Əhalinin əksəriyyəti xəlifənin ölümündə yenə də Səlcuqiləri müqəssir sayırdı və bu fikir öz əksini istifadə etdiyimiz mənbələrdə də tapmışdır⁷⁵.

Xəlifə ər-Rəşidin öldürülməsindən sonra İraq sultanlığında siyasi vəziyyət

Yuxarıda təsvir etdiyimiz hadisələrdən sonra Sultan Məsud tədbirli və uzaqgörən vəziri Kəmaləddin Məhəmməd əl-Həzinin məsləhəti ilə əmirlərin həm bir vilayət hakimi, həm də qoşun başçısı kimi hüquq və müstəqilliklərini məhdudlaşdırmaq üçün tədbirlər gördü. Bu tədbirlərin müəyyən hissəsi həyata keçirildisə də, əmirlər tezliklə baş qaldıraraq sultanın qərarlarına müqavimət göstərdilər və bir az sonra mərkəzi hakimiyyətlə açıq mübarizəyə girişdilər.

Sultanın və vəzirin siyasətindən narazı olanların başında Azərbaycan hakimi atabəy Qara Sunqur dururdu. Sultanlıq taxtı uğrunda çarpışan şahzadələrdən Səlcuq şah və Davud da onunla bir yerdə idilər. Atabəy Qara Sunqurun İraq sultanlığı əmirləri arasında çox böyük nüfuzu var idi və vəzir əl-Həzin atabəyin gücünü bilərək Sultan Məsuda dedi: "Qara Sunqurun varlığı sultana öz gücünü və nüfuzunu göstərməyə imkan verməyəcəkdir"⁷⁶.

Doğrudan da, böyük ordusu olan atabəy Qara Sunqur sultan üçün təhlükə törədirdi.

Atabəy Qara Sunqur öz müstəqil mövqeyindən istifadə edərək, 20 minlik qoşunun başında Həmədana doğru hərəkət etdi. Hicri

⁷⁵ İbn əl-Əsir, VIII, səh.361-362; Yenə də onun, Atabəylər, səh.54-55; İbn əl-Kalanisi, səh.261; İbn əl-Cövzi, X, səh.72; Sibti ibn əl-Cövzi, 2/1, səh.168-169; İbn Xəllikan (III, səh.355) bilavasitə Məsudu xəlifə ər-Rəşidin qatili adlandırır.

⁷⁶ Əl-Hüseyni, vər.62a.

533 (iyun, 1139)-cü ilin əvvəlində atabəy Həmədana yaxınlaşdı və sultana vəziri əl-Həzinini edam etdirmək üçün belə bir qəti tələbnamə göndərirdi: “Ya vəzirin başını bizə göndər, ya da biz başqa sultana xidmət edəcəyik”. Bu tələbnamənin mətni dövlətin bütün görkəmli əmirələrinə göndərildi⁷⁷.

Hec bir vaxt belə bir əks-hücuma məruz qalmayan Sultan Məsud özünü itirdi və Qara Sunqurla mübarizə aparmaq üçün kifayət dərəcədə hərbi qüvvəsi olmadığından, bu qəti tələbi qəbul etməyə məcbur oldu. Vəzir edam edildi, onun başı Qara Sunqura göndərildi⁷⁸.

Qara Sunqurun şəxsi vəziri İzz əl-Mülk Tahir sultanın vəziri oldu. O, uzun müddət sultanın müstəqilliyini əlindən aldı. Bundan istifadə edən əmirələr dövlət torpaqlarının böyük hissəsinə özbaşına yiyələndilər. Onların qarşısını almağa sultanın gücü çatmırdı⁷⁹.

Azərbaycan hakimi atabəy Qara Sunqur sultandan narazı əmirələrin başçısı oldu. Sultana müxalif qüvvələrin mərkəzi Azərbaycanda yerləşdi və Məsud da qüdrətli atabəyin hücumunun qorxusundan fəaliyyət sərbəstliyini itirdi⁸⁰. Qara Sunqurun təkidi ilə Sultan Məsud şahzadə Davudu özünə vəliəhd təyin etdi. Ancaq bir az keçmiş ismaililər Davudu öldürdülər və bununla da sultanın daha bir rəqibi aradan qaldırıldı⁸¹.

553 (08.09.1138-27.08.1139)-cü ildə atabəy Qara Sunqur sultan Məsudun nüfuzunun tamamilə aşağı düşdüyündən istifadə edərək, böyük bir ordu ilə Farsa doğru yürüşə başladı. O, bu əyaləti tutub şahzadə Səlcuq şahın hakimiyyətinə tapşırtdı. Buna baxmayaraq, Qara Sunqur Azərbaycana qayıtdıqdan sonra, Farsın keçmiş hakimi Boz Apa öz yerinə döndü, Səlcuq şahın qüvvələrini dağıtdı, özünü əsir alıb İsfid-Dəc qalasına saldı. Sultanlıq taxtı uğrunda çarpışan bu şahzadənin taleyi qaranlıq qaldı. Çox güman ki, o, həmin qalanın məhəbəsində öldürülmüşdür⁸².

Atabəy Qara Sunqur Səlcuq şahın köməyinə gəlmək istəyirdi ki, Azərbaycanda, xüsusən Gəncədə güclü zəlzələ olduğunu eşidib, öz

⁷⁷ Əl-Hüseyni, vər.62a.

⁷⁸ İbn əl-Əsir, VIII, səh.363; İbn əl-Cövzi, X, səh.79; Əl-Bundari, səh.187; Ravəndi, səh.222.

⁷⁹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.363.

⁸⁰ Yənə orada, səh.369.

⁸¹ İbn Təğribərdi, V, səh.271; Həmdullah Qəzvini, Tarix-i qozidə, səh.364.

⁸² İbn əl-Əsir, VIII, səh.365; əl-Bundari, səh.188-189; Ravəndi, səh.222.

paytaxtına – Gəncəyə qayıtdı. Onun bütün ailəsi Gəncədə zəlzələdən həlak olmuşdu. Qara Sunqurun özü də şəhəri bərpa edərkən xəstələndi və ağ ciyər iltihabından 535 (17.08.1140-05.08.1141)-ci ildə öldü. O, ölümündən qabaq əmir Çavlı ət-Toğrulunu öz yerinə Azərbaycan və Arranın hakimi təyin etmişdi⁸³.

Sultan Məsud atabəy Qara Sunqurun ölümündən istifadə edərək, əmir Çavlıni özünə yaxınlaşdırmaq, bununla da çoxlu hərbi qüvvələrin toplaşdığı Azərbaycanın əmirləri tərəfindən gələcəkdə törənə biləcək təhlükədən özünü qorumaq qərarına gəldi. Sultan Çavlıya fəxri geyimlər hədiyyə verdi, ona Azərbaycanın və Arranın canişini hüququnu təsdiqləyən barat göndərdi. Bir ildən sonra Çavlı sultanın qərargahına gəldi, orada Rey hakimi əmir Abbasla görüşərək, birgə fəaliyyət haqqında onunla gizli saziş bağladı.

Bu zaman Qara Sunqurun Gəncədəki əmiri Qutluq sultana qarşı qiyam qaldırdı. “O, erməni ili 591 (14.02.1142-13.02.1143)-ci ildə Gəncədən böyük bir ordu ilə baş qaldırıb, Xudagəray dağlıq əyalətinə getdi, Katolikos Sığıncağı adlanan qalaya, sonra da Karapetin Sığıncağı adlanan başqa bir qalaya yaxınlaşdı. O, hər iki qalanı uzun müddət mühasirədə saxlayıb, böyük çətinliklə onları ələ keçirib dağıtdı, uçurtdu və yandırdı. O, qiyamını dayandırmayaraq, bir neçə gün ağahlıq etdi. Sonra İrandan Çavlı adlı sipəhsalar gəldi. O, Qutluğun qiyam etdiyi Gəncə qapılarına qədər ordulara başçılıq edirdi. Çavlı şəhəri bir ay mühasirədə saxlayandan sonra ələ keçirdi, kilsələri uçurtdu, monastırları tamamilə yandırdı, əyanları qırdı, çoxlu döyüşçünü əsir aldı”⁸⁴.

O biri il, əmir Çavlı Arrana hücum etdi, Tovuz qalasını və bir sıra başqa qalaları tutub, Azərbaycana qayıtdı⁸⁵.

1146-cı ilin başlanğıcında Fars və Xuzistan hakimi Boz Apa, Sultan Məsuda qarşı baş qaldırdı. O, Sultanın qardaşı oğlanları şahzadə Məhəmməd və şahzadə Məlik şahla birlikdə ordu ilə Şirazdan yola çıxdı. Sultanın qardaşı şahzadə Süleyman şahı yanında saxlayan Rey hakimi Abbas da öz ordusu ilə ona qoşuldu.

Bütün bunlardan narahat olan sultan “özünün ən sadıq xadimi atabəy İl-Dənizi (Eldəniz) “Azərbaycandan təcili köməyə çağırırdı.

⁸³ İbn əl-Əsir, VIII, səh.369; əl-Bundari, səh.190; Ravəndi, səh.223.

⁸⁴ Мхитар Гош, стр.13; Самуил Анеци, стр.132.

⁸⁵ Мхитар Гош, стр.13-14.

[Eldəniz] sultanın uşaqları ilə birlikdə böyük ordu ilə onun yanına – Kirmanşaha gəldi. Sultan onunla birlikdə Bağdada yollandı və bütün qışı orada qışladı”⁸⁶.

Boz Apa və Abbas sultanlığın mərkəzi Həmədanı tutdular, orada bir neçə əmir öz ordusu ilə onlara qoşuldu. Müttəfiqlər buradan əmir Çavliya məktub yazıb, ona söz verdilər ki, əgər Məsud üzərində qələbə çalınsa, dövlətin əmirləri arasında birincilik ona çatacaqdır. Çavli əvvəlcə razılıqla cavab verdi, sonra isə fikrindən daşınıb Məsudun tərəfini saxladı və bu haqda da Bağdada – Sultana məlumat çatdırdı. Hər yerdən əli üzülmüş Sultan Çavlinin təklifini razılıqla qəbul edib, Marağaya gəldi və Çavlinin ordusunun böyüklüyünü görüb sevindi. Görünür ki, Sultan öz hakimiyyətini möhkəmləndirmək üçün müəyyən ümidini Çavliya və onun ordusuna bəsləmişdi, ancaq onun necə hərəkət etmək haqqındakı fikirləri bizə məlum deyil⁸⁷.

Sultan Məsudun vəziri Xass-bəy Pələng-Ari başqa əmirlərlə birlikdə Çavliya qarşı sui-qəsd düzəltdi. Bundan xəbərdar olan Çavli da, öz növbəsində, 540 (24.06.1145-12.06.1146)-cı ildə Sultandan gizli, əmirlərdən Boz Apa və Abbasla müxalifətə girdi. Əslində dövlətə başçılıq edən və Sultanın fəaliyyətini nəzarəti altında saxlayan, sultanın hacibi əmir Fəxrəddin Toğan Yürək də onlara qoşuldu⁸⁸.

Əmir Çavli Arran və Urmiyanın 12 minlik ordusu ilə Boz Apanın Məyanicə gəlişini gözlədi, sonra Həmədana tərəf yeridi, ancaq Zəncan yaxınlığında hicri 541-ci il cumad əl-əvvəl ayında (09.10-07.09.1146) vərəm xəstəliyindən öldü⁸⁹. Xalxala və Azərbaycanın bir hissəsinə *iqta* kimi yiyələnən əmir Fəxrəddin Toğan Yürək Çavlinin ordusuna başçılığı öz əlinə aldı. Belə bir ordu “qazanan” Toğan Yürək daha da möhkəmləndi və qüvvətləndi. *Rey hakimi Abbas və Fars hakimi Boz Apa* öz qoşunları ilə ona qoşulandan sonra isə sultanlıqla əsil hakimiyyət bütünlüklə onun əlinə keçdi⁹⁰.

⁸⁶ Ravəndi, səh.224; əl-Bundarinin əsərində İldəniz yerinə Çavli gedir (səh.199).

⁸⁷ Əl-Bundari, səh.200; Ravəndi, səh.224; əl-Hüseyni, vər.64a.

⁸⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.10-11; Əl-Bundari, səh.199-200, 203; Ravəndi, səh.224; əl-Hüscyni, vər.64b; İbn əl-Fuvati, IV/3, səh.206.

⁸⁹ İbn əl-Əsir, XI, səh.15; əl-Bundari, səh.203-204; Ravəndi, səh.227. Mxitar Qoş (səh.15) göstərir ki, “Çavli sultana qarşı çıxdı və Zanqan şəhəri yaxınlığında, 595-ci erməni ilində işğəncələrlə öldürüldü”.

⁹⁰ Ravəndi, səh.227.

Toğan Yürək, Boz Apa və Abbas Sultanın bütün vəzirlərini qovub, İraq sultanlığını istədikləri kimi idarə etməyə başladılar. Vəzir Xass-bəy ibn Pələng-Ari də Sultanın yanından qovuldu⁹¹.

Sultan Məsud Toğan Yürəkdən qurtulmaq üçün fürsət axtarmağa başladı. Toğan Yürək Sultanın əmri ilə gürcülərə qarşı hücumla hazırlaşarkən, belə bir fürsət ələ düşdü. Toğan Yürək əmirlərin hamısını Gəncədən Şamxorda toplanmış qoşunların yanına göndərərək, özü tək qaldı. Vəzir Xass-bəy ibn Pələng-Ari bundan istifadə edərək, gözlənilmədən arxadan Toğan Yürəyi öldürdü⁹². Bu hadisə 541-ci ilin zülqədə (aprel, 1147) ayında olmuşdu⁹³, bir neçə gün bundan sonra sultan Rey hakimi əmir Abbası edam etdirdi⁹⁴.

Fəxrəddin Toğan Yürəyin öldürülməsindən sonra vəzir Xass-bəy Azərbaycana və Arrana yiyələndi.

Əmir Boz Apa Toğan Yürəyin öldürüldüyünü və sultanın əmri ilə Abbasın edam edildiyini biləndə, öz qoşununu İsfahana yönəltdi, oranı tutdu və şahzadə Məhəmmədi sultan elan etdi. Boz Apa bundan sonra Həmədana yollandı, oraya çatmamış, əmir Abbasın tərəfdarları ona qoşuldular. Sultan Xass-bəyi ordu ilə təcili çağırtdı. 542 (iyul, 1147)-ci ilin başlanğıcında Sultan Məsud ilə Boz Apanın qoşunları arasında döyüş baş verdi. Bu döyüş az qala Sultanın məğlubiyyəti ilə qurtaracaqdı, ancaq vuruşda Boz Apanın atı büdrədi, o, atdan yıxıldı, oradaca qılıncdan keçirildi⁹⁵. Mənbələrin verdiyi məlumata görə, "bu qızgın bir döyüş idi, ordular bir-birini qırırdı və bu, əcəmlər (ərəb olmayanlar) arasında baş vermiş döyüşlərin ən böyüyü idi"⁹⁶.

543-cü rəbiələvvəldə (20.07-18.08.1148) İraq sultanlığının bir sıra görkəmli əmirləri – Gəncə və Arranın hakimi İ-Dəniz, əmir Bəhaəddin Qeysər, əmir Alp Quş Gün-Xur, hacib Tatar, Vasitin şihsəsi Tarıntay əl-Məhəmmədi, əmir İ-Təkin, əmir Kərquv və

⁹¹ Əl-Bundari, səh.214-215; Мхитар Гюш, стр.14.

⁹² Ravəndi, səh.228; əl-Hüseyni, vər.65b; İbn Xəldun, V, səh.143-144.

⁹³ İbn əl-Əsir, IX, səh.15; əl-Bundari, səh.216-217; Мхитар Гюш, стр.14; İbn əl-Fuvatiyə (IV/3, səh.602) görə, hadisə 542-ci ilin şəvvalində olmuşdur. Həmdullah Qəzvini (Qozidə, səh.467) göstərir ki, Toğan Yürəyin öldürülməsində əmir İ-Dəniz də iştirak etmişdi.

⁹⁴ Ravəndi, səh.229; əl-Hüseyni, vər.66a; Əl-Bundari, səh.217.

⁹⁵ Əl-Hüseyniyə görə (vər.66a) Boz Apa əsir düşmüş və Sultanın yanına aparılmış, yalnız Xass-bəyin qəti təkidindən sonra edam edilmişdir.

⁹⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.16; həmçinin bax: Мхитар Гюш, стр.15; İbn əl-Kalanisi, səh.294-295; Ravəndi, səh.232-233; İbn Xəldun, V, səh.145.

edam edilmiş Toğan Yürəyin oğlu öz qoşunları ilə Bağdada doğru hərəkət etdilər. Onların Sultan Məsuda qarşı qalxmasının əsas səbəbi onun siyasətindən, xüsusilə dövlətin bütün hakimiyyətini Abbas, Boz Apa və Fəxrəddin Toğan Yürəyə qarşı tətbiq etdiyi tədbirlərlə də təhlükə altına alan vəzir Xass-bəy Pələng-Ariyə verməsindən narazı olmaları idi⁹⁷.

Bağdada 3 fərsəx qalanda, bu əmirilər xəlifə Müqtəfidən şahzadə Məlik şahın adına xütbə oxutdurmağı tələb etdilər. Ancaq xəlifə cavab verməkdən yayınıb, Sultan Məsuda yazdı ki, rəqibləri onun adının xütbədən çıxarılmasını tələb edirlər, guya xəlifə isə bunu istəmir. İşin əslində isə xəlifə Səlcuqilər arasında münasibətlərin gərginləşməsi üçün əlindən gələni edirdi⁹⁸.

Bağdad əhalisi əmirilərin hücumunu eşidib, xəlifənin göstərişi ilə şəhəri möhkəmləndirməyə başladı. Həmin ilin rəbiüs-sani ayında (19.08-16.09.1148) əmirilərin qoşunu şəhərə yaxınlaşdı. Şahzadə Məhəmmədi də oraya gətirmişdilər. Bağdadda yaşayanlarla əmirilərin qoşunları arasında bir neçə toqquşma baş verdi. Nəhayət, əmirilər üstün gəldilər və onların qoşunu Bağdada daxil olub şəhər əhalisindən çoxlu adam qırdı və şəhəri darmadağın etdi. Sultan Məsud və xəlifə Bağdaddan qaçdılar. Xəlifə paytaxtdan qaçdığı üçün əmirilər ondan 30 min dinar ödənc tələb etdilər. Ancaq xəlifə öz vəziri İbn Hübeyrənin məsləhəti ilə bu pulu qoşun toplamağa xərclədi və əmirilər öz paytaxtından vurub çıxartdı⁹⁹.

Sultan Səncər də bu hadisələrə qarışdı və Məsuddan vəziri Xass-bəyi istefaya çıxarmağı tələb etdi. Yalnız sultan Məsud Səncərin göstərişini yerinə yetirəndən sonra əmirilər öz qoşunlarını Bağdaddan çəkib apardılar¹⁰⁰.

544 (noyabr, 1149)-cü ilin rəcəbində əmirilərdən Alp Quş Gün-Xur, Tarıntay və İbn Dubeys yenidən Məsuda qarşı çıxdılar. Bu dəfə onlar şahzadə Məlik şah İbn Mahmudu öz ordularının başçısı təyin etdilər. Onlar İraqa daxil olub, xəlifə Müqtəfiyə çaparla tələbnamə göndərdilər ki, o, Məsudun adının xütbələrdə oxunmasını dayan-

⁹⁷ İbn Xəllikan, IV, səh.116; İbn Xəldun, V, səh.145.

⁹⁸ İbn əl-Cövzi, X, səh.137-138.

⁹⁹ Əl-Hüseyni, vər.65b-67a.

¹⁰⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.21-22; əl-Bundari, səh.222-225; İbn əl-Kalanisi, səh.301-392; əl-Hüseyni, vər.67b.

dırıb, onun yerinə Məlik şahın adını saldırmalıdır. Xəlifə bu tələbi yerinə yetirməkdən boyun qaçıraraq, Bağdadı möhkəmləndirməyə başladı. Xəlifə bu xəbəri Sultan Məsudə göndərdi və onun gəlişini gözlədi. Məsud 544-cü il şəvvalin ortalarında (fevralın ortaları, 1150) Bağdadda çatdı. Qiyamçı əmirilər sultanla barışdılar və qoşunlarını xilafətin paytaxtından uzaqlaşdırdılar¹⁰¹. Bununla belə bu hadisələr nəticəsində xəlifə əl-Müqtəfi sələfinin itirdiyi bütün hüquq və imtiyazları özünə qaytara bildi. Məsud isə xəlifəyə vəzir, müdərrişlər, qazılar və dövlətin başqa məmurlarını təyin etmək hüququnu itirdi.

547-ci il rəcəbin 1-də (02.10.1152) Sultan Məsud Həmədanda vəfat etdi¹⁰². Onun qardaşı oğlu Məlik şah ibn Mahmud sultanlıq taxtına oturduldu. Bir neçə müddət işdən kənar qalan Xass-bəy ibn Pələng-Ari qoşun və əmiriləri yeni sultana and içməyə (beyətə) gətirdi. Bununla belə, mənbələr göstərir ki, "Sultan Məsudun ölümü ilə Səlcuqilər evinin səadəti də öldü"¹⁰³. Səlcuq şahzadələri arasında yenidən taxt-tac uğrunda mübarizə başlandı. Taxt-tac uğrunda gah bu, gah da başqa iddiaçıları müdafiə edən əmirilər sultanları və Səlcuq şahzadələrini işdə deyil, yalnız sözdə hakim hesab edirdilər.

Yeni Sultan Məlik şah müstəqillik göstərməyə çalışanda, hakimiyyəti yenidən öz əlində toplamış vəzir Xass-bəy 547-ci ilin şəvvalində (yanvar, 1153) onu həbs edib, Sultanın qardaşı şahzadə Məhəmmədin yanına elçi göndərdi və bildirdi ki, sultan taxtı boşdur, onu gözləyir¹⁰⁴.

Hicri 548-ci il səfər ayının başlanğıcında (may, 1153) Məhəmməd sultan elan edildi və ordu ona and içdi. Xass-bəy ibn Pələng-Arinin hakimiyyət üçün necə qorxulu olduğunu anlayan yeni sultan hakimiyyətə keçəndən üç gün sonra onu edam etdirdi¹⁰⁵. Vəzirin bütün yaxın tərəfdarları da edam etdirildi. Yalnız bir türkmən əmiri – Şimlə ləqəbli Aydoğdu qurtula bildi¹⁰⁶.

¹⁰¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.25.

¹⁰² İbn əl-Əsir, IX, səh.31; Ravəndi, səh.236; əl-Bundariyə görə (səh.227), Məsud 547-ci hicri ilində, cumad əs-saninin sonunda (sentyabr, 1152) ölmüşdür.

¹⁰³ Əl-Məqrizi, əs-Suluk, I/1, səh.38. Burada eyniköklü sözlərin oyunu veriləndir, Məsud – "səadətə çatmış", sədə – "səadət", "bəxt".

¹⁰⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.32; əl-Bundari, səh.228-229; Ravəndi, səh.242, 245, 249; İbn əl-Fuvati, IV/2, səh.884.

¹⁰⁵ Nişapuri, səh.67; Ravəndi, səh.249; İbn əl-Fuvati, IV/1, səh.384.

¹⁰⁶ Əl-Bundari, səh.229-231; Ravəndi, səh.250; əl-Hüseyni, vər.71a.

Atabəy Şəmsəddin Eldəniz və Marağa hakimi Nüsrətəddin ibn Ağ Sunqur kimi görkəmli və nüfuzlu əmirləri öz tərəfinə cəlb etmək istəyən Sultan Məhəmməd Xass-bəyin başını onlara göndərdi. Ancaq əmirlər bu hərəkəti özləri üçün də bir hədə hesab edib, yeni sultanın tərəfinə keçməyə cəhd göstərmədilər. Nüsrətəddin sultana belə bir məktub yazdı: “Sən düşünürsən ki, düzgün hərəkət etmişən, ancaq səhv eləyirsən! Bundan sonra, əgər sən söz versən də, sənə ürək qızıdırmaq olmaz. Ona görə ki, sən o andı içəcəksən ki, elə andı [Xass-bəy ibn Pələng-Ariyə də] içmişdin, onunla elədiyən kimi, [bizə də aid olan] sözlərini o cür pozacaqsan. Buna görə də, biz soninlə yaxınlıq edə bilməyəcəyik və sənə sözümüz yoxdur”¹⁰⁷.

Atabəy Eldəniz Arranda qaldı. O, sultanın işlərinə qarışmaqdan əl çəkdi və hadisələrin sonrakı gedişini gözləyərək, yalnız öz mülklərinin qayğısına qalmağa başladı. Bu zaman Naxçıvan onun iqamətgahı idi. Buradan o, sultan Məhəmmədə belə bir məktub yazdı: “Mən sənəin əmrlərinə tabe qulun və məmlükünəm, sənəin ittiham etdiyən və pislədiyən nə varsa, mən hamısının düşməniyəm. Əgər sultan istəsə ki, onun qulluğuna gələn, mən hazırım! Əgər o, lazım bilsə ki, mən islamın düşmənlərinə qarşı yola düşüm – mən gedərəm! Mən türk-mənlərdən onun üçün nəhəng bir kütlə və saysız bir ordu toplayaram”.

Sultan Məhəmməd belə cavab verdi: “İndiki zamanda sənəin qulluğuna gəlməyinə bizim elə bir ehtiyacımız yoxdur. Sən orada şərəfsiz bütperəstləri dəf etmək üçün müsəlmanların dayaq və istinadgahı ol”¹⁰⁸.

Sultanın müəyyən bir vaxt ərzində qüvvətli əmirlərin nəzarəti altından çıxması ilə yaranan şərait eyni zamanda ara çəkişmələrinin yeni yanğınım hazırladı. Taxt uğrunda mübarizə rəqabəti xəlifə əl-Müqtəfi tərəfindən qızıdırılırdı. Bu zaman o, İraqda bir zaman Səlcuqlərə məxsus olan bütün *iqta* mülklərinə nəzarət edirdi. Əmirlər Xəlifənin özbaşınalığından şikayətlənərək, bu haqda sultana xəbər verdilər. Ancaq Məhəmməd hər hansı bir tədbir görməkdə gücsüz idi, həm də ki Xəlifə onun adına xütbə oxunmasından imtina etmişdi¹⁰⁹.

Xəlifə doğrudan-dogruya Səlcuq hökmdarları ilə, belə vaxtda şəxsən Sultan Məhəmmədlə hesablaşmırdı. Sultanlıq taxt-tacı uğrunda

¹⁰⁷ Əl-Bundari, səh.231.

¹⁰⁸ Əl-Hüseyni, vər.71a.

¹⁰⁹ İbn əl-Cövzi, X, səh.168.

mübarizə aparan Süleyman şah da Xəlifənin müttəfiqi idi. Süleyman şah uzun müddət Böyük Sultan Səncərin sarayında yaşamış və onun adı xütbələrdə sultanın adı ilə yanaşı çəkilirdi. Oğuzlar Səncəri məğlub edib əsir alanda, Süleyman şah Xarəzmə, oradan da İsfahana yollanmışdı. Burada Sultan Məhəmməd onun əleyhinə çıxdı. Onda Süleyman şah Xuzistana getdi və oradan şahzadə Məlik şah tərəfindən qovuldu. Süleyman şah xəlifə əl-Müqtəfiyə məktub yazdı və Bağdada gəlmək üçün icazə istədi. Xəlifə icazə verdi və Süleyman şah Bağdadda təntənə ilə qəbul edildi və ona nəvaziş göstərildi. Bu, 551-ci ilin məhərrəmində (mart, 1156) baş vermişdi. Xəlifə Süleyman şahın adına xütbə oxunmasına əmr verdi və atası Məhəmməd Təpərin "*şahənşah əl-mü'əzzəm qiyas əd-dünya vəd-din*" ləqəbini ona da verdi.

Xəlifə 3 minlik atlı dəstəsinin komandanlığını Süleyman şahı tapşırırdı, o da həmin ilin rəbiülevvəl ayında (aprel, 1156) Zibəl əyalətinə yola düşdü. Xəlifə isə öz ordusu ilə Xulvan keçidinə doğru hərəkət etdi¹¹⁰.

Süleyman şah şahzadə Məlik şahı çapar göndərərək, yanına gəlməsini xahiş etdi və onu özünə varis təyin etdi. Sultan Məhəmməddən narazı əmirilər, o cümlədən Şəmsəddin Eldəniz, Nüsrətəddin Arslan Apa, Alp Quş Gün-Xur, Fəxrəddin Zəngi və başqaları tez bir zamanda Süleyman şahı qoşuldular¹¹¹. Müttəfiqlər Məhəmmədə qarşı çıxış etdilər, o da Həmədanı verib, kiçik bir qüvvə ilə İsfahana çəkildi. Süleyman şah Həmədanda sultanlıq taxtını tutdu, ancaq tezliklə dövlət işini bir yana buraxıb, əyyaşlığa qurşandı¹¹².

Süleyman şahın müttəfiqi olan əmirilər başa düşdülər ki, o, onların ümidini doğrultmadı, ona görə də bir-bir sultanlığı tərk etməyə başladılar. Nüsrətəddin Arslan Apa ibn Ağ Sunqur Marağaya qayıtdı, atabəy Eldəniz isə Azərbaycana döndü, çünki onun burada olmaması nəticəsində ayrı-ayrı hakimlər arasında toqquşmalar başlanmışdı. Xass-bəy ibn Pələng-Arinin əmisi oğlu əmir Rəvvadi Eldənizin ən qorxulu düşməni idi.

Rəvvadi hələ Sultan Məsud tərəfindən Arran və Gəncənin hakimi təyin edilmişdi. Eldəniz də öz işlərinə başı qarışdığından, müəyyən

¹¹⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.48-49; əl-Bundari, səh.140-142; İbn əl-Fuvati, IV/2, səh.1191-1192.

¹¹¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.49; əl-Bundari, səh.242; Ravəndi, səh.252, 255.

¹¹² Əl-Bundari, səh.252; Мхитар Гош, стр.15-17.

vaxta kimi ona dəymirdi. Rəvvadi Eldənizin olmamasından istifadə edib, soyğunçuluq və quldurluqla məşğul olmağa başladı. Gəncə əhalisi Eldənizin yanına çapar göndərüb, Rəvvadinin zülmündən onları qurtarmasını ondan xahiş etdilər. Eldəniz öz qoşunları ilə Gəncəyə gəldi və tezliklə Rəvvadi ölkədən qovuldu¹¹³.

Sultan Məhəmməd müttəfiqlərin Süleyman şahı tərk etdiklərini eşidəndə, Mosul atabəyi Qütbəddin ibn Mədud Zəngidən kömək istədi, o da köməyə öz carişini Zeynəddin Əli Kiciyin başçılığı altında qoşun göndərirdi.

Sultan Məhəmmədin qoşunları 551-ci ilin cumad əl-əvvəlində (iyul, 1156) Süleyman şahın qoşununu dağıtdı. Süleyman şah qaçdısa da, Zeynəddin Əli onu yaxalayıb tutdu. O, Mosul qalasına salındı və 554 (1159)-cü ilə kimi orada qaldı¹¹⁴.

Süleyman şah kömək göstərmiş atabəy Şəmsəddin Eldəniz, Sultan Məhəmməd tərəfindən bağışlandı, ancaq Sultanın yanında girov saxlanmaq üçün öz oğlu Məhəmməd Cahan Pəhləvanı göndərməyə məcbur oldu¹¹⁵.

Süleyman şah məğlub olandan sonra Sultan Məhəmməd 551-ci il zülqədə ayında (16.12.1156-14.01.1157) xəlifə əl-Müqtəfiyə öz adının Bağdadda və İraqda xütbələrdə çəkilməsini tələb edən bir məktub göndərdi. Ancaq Xəlifə bu tələbə cavab vermədi. Onda Sultan Bağdadı mühasirəyə almaq üçün onun köməyinə qoşun göndərməyi söz verən Mosul atabəyinin vədinə arxalanıb, İraqa doğru hərəkət etdi.

Hicri 552 (04.03.1157)-ci il məhərrəm ayının 20-də sultan Məhəmmədin ordusu Bağdadı mühasirəyə aldı. Səfər ayının 3-də (1157-ci il martın 17-də) ağır döyüş baş verdi. Xəlifənin döyüşə cəlb etdiyi gəmilər Sultan ordusunu ağır tələfata uğratdı. Bağdadlıların müqavimətinə baxmayaraq, Sultan qalib gəlməli idi. Bağdad az qalırdı ki, təslim olsun. Çünki mühasirədə olanların sursatı tükənirdi. Ancaq belə olmadı¹¹⁶.

Xəlifənin vəziri Avnəddin ibn Hübeyrə Bağdadın ilk mühasirəsi günündən atabəy Şəmsəddin Eldənizlə möhkəm məktublaşmağa baş-

¹¹³ Мхитар Гюш, стр.17.

¹¹⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.48-49; əl-Bundari, səh.233, 240-242; İbn əl-Kalanisi, səh.338; Ravəndi, səh.256.

¹¹⁵ Ravəndi, səh.256.

¹¹⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.51-52; əl-Bundari, səh.246-247.

layaraq onun Həmədana hücumu, bununla da Sultan Məhəmmədi Bağdaddan yayındırmağa çağırmışdı. Bunun əvəzində isə atabəyə oğulluğu şahzadə Arslan şahın Sultan taxtına çıxarılmasında kömək edəcəklərini vəd edirdilər. Belə bir məktub Veyin hakimi Əmir İnanca da yazılmışdı. Onu da Sultana qarşı çıxdığı təqdirdə, İraqda *iqta* pay torpağı ilə şirnikləndirirdilər¹¹⁷.

Sultan Məhəmmədin rəqibləri – əmisi oğlu şahzadə Məlik şah, atabəy Şəmsəddin Eldəniz, oğulluğu şahzadə Arslan şah ibn Toğrul tezliklə Həmədana yiyələndilər¹¹⁸.

Bundan xəbər tutan Sultan tələsik Bağdadın mühasirəsini buraxıb bütün qüvvələrini Həmədana tərəf döndərdi. Bu vaxt atabəy Eldəniz və Məlik şah öz qüvvələrini Reyə yönəltdilər. Sultan Məhəmməd də təcili oraya gəldi. Rey divarları yanındakı döyüşdə Eldəniz məğlub oldu və Azərbaycana çəkildi. Məhəmməd Həmədana girdi və Eldənizə qarşı müharibəyə hazırlaşdı.

Sultan Məhəmməd və Rey hakimi Əmir İnancaın qoşunları atabəy Eldənizə və Bağdaddan onun yanına gəlmiş Süleyman şahın qoşunlarına qarşı hücum etdi. Naxçıvan yaxınlığında Araz vadisində döyüş başlandı. Nəticədə Eldəniz yenə də məğlubiyyətə uğradı. Sultan Naxçıvanı və bütün Arranı tutdu. Bir müddətdən sonra atabəy Eldəniz Sultan Məhəmmədə belə bir məktub yazdı: “Mən sənə qulun və [hökmdarlar] evinin məmlüküyəm! Sənəmin əmin Süleyman şah, sənəmin qabiliyyətli bayraqların gəlməmişdən qabaq, mənə qoşulmuşdu. Onu köməksiz qoymaqla, özümə həqarət gətirəcəyimdən qorxub [mən belə hərəkət etdim]. Yoxsa adamlar deyərdilər ki, əlahəzrət sultan Məsudun, Allah ona rəhmət eləsin, qardaşı Süleyman şah talenin hökümünə buraxılıb! [Ancaq] indi artıq aydındır ki, Sultan birdir və buna görə də mən ölkənin [idarə] yüyənini ona verirəm. Mən sənə tabe olanlardan birincisi olacaq və sənəmin [başçılıq etdiyini] cəmiyyətə daxil olacağam”.

Sultan onun üzrxahlığını qəbul etdi və bir daha itaətdən çıxmayacağı haqqında Atabəydən iltizam alıb, onu Arrana hakim təyin etdi. Marağa hakimi Arslan Apa ibn Ağ Sunqur əl-Əhmədili Azərbaycana hakim təyin edildi¹¹⁹.

¹¹⁷ Əl-Hüseyni, vər.78a; Naməlum müəllif. D-173, vər.672a.

¹¹⁸ Əbül-Fida, III, səh.544; İbn Xaldun, V, səh.156.

¹¹⁹ Əl-Hüseyni, vər.79b-80a.

Sultan Məhəmməd yenidən Bağdada hücumu hazırlaşmağa başladı, ancaq çox keçmədi ki, xəstələndi və 554-cü il zilqədənin sonunda (dekabr, 1159) öldü¹²⁰.

Məhəmmədin ölümündən sonra, Sultan taxtına namizəd seçmək ətrafında əmirilər arasında fikir ayrılığı yarandı. Əmirilərin bir hissəsi Məhəmmədin qardaşı şahzadə Məlik şaha meyil göstərir, başqa bir qismi anası Eldənizin arvadı olan şahzadə Arslan şahı sultan görmək istəyir, üçüncü tərəf isə Süleyman şahı sultan seçmək istəyirdi. Süleyman şahın tərəfdarları üstünlük qazandı. Belə ki, bu hissənin başında böyük bir ordusu olan Rey hakimi İncə dururdu. Süleyman şah sultan oldu. Bir yandan da, xəlifə əl-Müqtəfi onun sultan mənşəbini artıq təsdiqləmiş və adına xütbə oxutdurmuşdu¹²¹.

Yeni sultan Süleyman şah atabəy Eldənizin qüdrət və nüfuzunu, onun necə təhlükə yarada biləcəyini görüb, atabəyə oğulluğu şahzadə Arslan şahın vəliəhd təyin edilməsi haqqında əmr göndərdi. Arslan şahın adı xütbələrdə çəkilməyə, sikkələrdə basılmağa başlandı¹²².

İsfahanda oturan Məlik şah əmisi Süleyman şaha itaət etməkdən boyun qaçırdı. O, bir qədər qoşun topladı, Süleyman şahın adını xütbədən çıxarmaq tələbi ilə xəlifəyə məktub göndərdi və onu Bağdada hücumu ilə hədələdi. Xəlifənin vəziri İbn Hübeyrə Məlik şaha bir kənz bağışladı və 555-ci il rəbiülevvəldə (mart, 1160) Məlik şah zəhərləndi. İsfahan əhalisi bu hadisədən sonra Məlik şahın adamlarını şəhərdən qovdu və Süleyman şaha and içdi¹²³.

555-ci il rəbiülevvəlin 2-də (10.03.1160) xəlifə əl-Müqtəfi vəfat etdi. Səlcuqilər dövründə o, birinci xəlifə idi ki, Səlcuq nəslinin ayrı-ayrı nümayəndələri arasında gedən ara müharibələrindən istifadə edərək, müstəqil hakim olmuşdu.

¹²⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.52; yene də onun: "Atabəylər", səh.114; əl-Bundari, səh.255, 285-288; Ravəndi, səh.257-259; İbn əl-Cövzi, X, səh.181; Rəşidəddin, 2/1, səh.80.

¹²¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.67; Əbül-Fida, III, səh.564; Naməlum müəllif, D-173, vər.672b.

¹²² İbn əl-Əsir, IX, səh.68; əl-Bundari, səh.289-290; Yəzdi, səh.144; Ravəndi, səh.264, 272.

¹²³ İbn əl-Əsir, IX, səh.71; əl-Bundari, səh.295-296; Ravəndi, səh.264; İbn əl-Cövzi, X, səh.198.

Müqtəfinin oğlu əl-Müstəncid yeni xəlifə seçildi¹²⁴. O, Süleyman şah göndərdiyi məktubda itaətdə olmağı və atası xəlifə əl-Müqtəfinin dövründə olduğu kimi, indi də Sultanın hakim olduğu bütün yerlərdə oxunan xütbələrə xəlifənin adının salınmasını tələb edirdi. Süleyman şah bütün şərtləri qəbul etdi və eyni zamanda özünün gizli fikrinə görə, Bağdadda sultanın canişini olacaq iki qazını oraya göndərdi. Ancaq xəlifə əl-Müstəncid sultanın elçilərini qəbul etmədi, bununla Bağdadın Səlcuqilərdən asılı olmadığını bir daha təsdiq etdi¹²⁵.

Sultan Süleyman şah əyyaşlığı üstün tutub (o hətta ramazan ayında da çaxır içirdi), dövlət işləri ilə məşğul olmurdu. Çox çəkmədi ki, əmirilər və ruhanilər ona qəsd düzəldilər. 555-ci il şəvvalda (oktyabr, 1160) əmirilər Süleyman şahı həbs etdilər, vəzirini və yaxın adamlarını edam etdilər, özünü Həmədan qalasına saldılar. 556-cı ilin rəbiüləvvəl ayının 12-də (11.04.1161) onu orada ya boğmuş, ya da zəhərləmişdilər¹²⁶.

¹²⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.68-69; yəne də onun: "Atabəylər", səh.114; əl-Bundari, səh.289-292.

¹²⁵ Əl-Bundari, səh.293-294.

¹²⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.72; əl-Bundari, səh.296; Nişapuri, səh.74; Ravəndi, səh.266; Əbül-Fida, III, səh.564; İbn Xaldun, V, səh.166; əl-Hüseyniyə görə (v.81a), Süleyman şahı əmir Şərəfəddin Qord-Boz öldürmüşdü. "O, gecə [Süleyman şahın] yanına gəldi, onu tutub boğazına kaman kərişi [keçirib] dartdı və boğdu. Səhərişi Süleyman şahın meyitini tapdılar".

II FƏSİL

AZƏRBAYCAN ATABƏYLƏRİ DÖVLƏTİNİN
YARANMASI VƏ ÇİÇƏKLƏNMƏSİ

Dövlətin banisi Şəmsəddin Eldəniz

Orta əsr mənbələrinin çoxu Şəmsəddin Eldənizin gənclik illərinə aid yalnız cüzi məlumatlar verir¹, həm də bu məlumatlar bir-birinin eynidir. Yalnız daha sonrakı müəlliflər – Mirxond (1433-1498) “Röv-zət əs-səfa” və onun nəvəsi Xondəmir (1475-1536) “Həbib əs-siyar” əsərində Eldənizin gəncliyi haqqında bir qədər ətraflı məlumat vermişlər².

Mirxond yazır: Məlumatlı tarixçilər xəbər verirlər ki, qıpçaqların ölkəsində qədim çağlarda belə bir adət var idi: əgər hər hansı bir tacir birdəfəyə 40 qul alsaydı, onları satan ondan yalnız otuz doqquzunun pulunu alır, qırxıncını pulsuz verirdi.

Belə olmuşdu ki, Sultan Mahmudun hakimiyyəti dövründə (1118-1131) bir qul alverçisi 39 qulu satıb, qırxıncı qul üçün pul götürməmişdi. Həmin qul da yöndəmsiz və çirkin Eldəniz olmuşdur. Tacir qulları arabalara dolduraraq, İraqa gətirmişdi. İlin isti vaxtları idi, buna görə də karvan yalnız gecələr yol gedirdi.

Eldəniz satınalınma qullardan ən kiçiyi idi. Yolda o, üç dəfə yuxulu halda arabadan düşmüşdü. İki dəfə onu qaldırıb arabaya qoymuşlar, üçüncü dəfə isə tacir, onsuz da onu pulsuz aldığından, əmr

¹ Eldəniz adının mənşəyinə aid bir neçə fikir vardır. Mən belə hesab edirəm ki, bu ad iki türk sözündən düzəlibdir: “il” (“el”) və “dəngiz” (“təngiz”). Bəlli olduğu kimi, rus dilində “burun sonoru”nun (nuni-səğir) üçün qarşılıq eynilik yoxdur. Ona görə də “dəngiz” yerinə mən həmişə “dəniz” yazıram. Təngiz sözü isim (ad) kimi “Oğuz xaqan dastanı”nda (b a x: DTS, səh.525) göstərilir. O, təngiz (dəniz) sözünə uyğundur. Müasir Azərbaycan və türk dillərində bu söz “dəniz” kimi tələffüz edilir. Məncə, bu şəxsi ismin oxşar verilməsi də yersiz deyil. Qabaqkı yazılarda (ən-Nəsəvi və el-Hüseyninin əsərlərinin tərcüməsində) mən bu sözün ənənəvi olaraq İl-Degiz oxunduğunun tərəfdarı idim, ancaq indi bu cür oxunuş, etimologiya variantı mənə çox da dürüst gəlmir (b a x: M.Şərifli. Eldəgəz [adına] dair).

² Mirxond, VI, səh.10-12; Xondəmir, II, səh.557.

edir ki, onu yolda qoysunlar. Eldəniz səhər ayılında, karvanın izi də qalmamışdı. Axşamçağı o, karvanı haqlayanda, taciri heyrət bürümüşdü.

Mirxondun rəvayətinə görə, İraqda bu qulları sultanın vəziri Əbu Hamid Əli ibn Əhməd əs-Sümeyrəmi tacirdən satın alır. Ancaq Eldənizi almaqdan imtina edir. Eldəniz ağlayır və vəzirdən xahiş edir ki, onu da götürsün. Vəzir razılaşır, Eldəniz diribaşlığı və fərasəti ilə tezliklə ağasının rəğbətini qazanır.

Hicri 516-cı ilin səfər ayında (may, 1122) ismaililər vəzir Sümeyrəmini Həmədanda öldürürlər. Onun bütün var-dövlətini sultan müsadirə etdirir³. Eldəniz də sultanın xidmətinə keçir. Sultan onun bacarığını görüb, tərbiyəsini Əmir Nəsrə tapşırır. Bir müddətdən sonra Eldəniz heç bir sahədə öz tay-tuşlarından geridə qalmırdı, oksinə, at çapmaqda, ox atmaqda onları arxada qoyurdu. Tezliklə onu sultan mətbəxinə başçı (*əlhivan salar*) qoydular⁴. Burada Eldəniz öz sahmançılığını və iş aparmaq bacarığını göstərdi.

O, bu vəzifəsində ikən Sultan Mahmudu ölüm yaxaladı.

Sultan II Toğrulun hakimiyyəti dövründə (1132-1135) Eldəniz sultanın şəxsi məmlükləri sırasına keçirildi və o, vəzifə pillələrində sürətlə irəli getdi. Sultanın bütün ömrü boyu məsləhətçisinə çevrilən qadını Mömünə xatın ona xüsusi iltifat göstərirdi. Eldəniz onun göstərişlərinə əməl edərək heç bir vaxt saray münaqişələrinə qarışmır və bir-birilə kəskin ədavət aparan əmirlərin hər hansı bir dəstəsinin tərəfini saxlamırdı. Sultan Eldənizin sadıqlığını qiymətləndirdi və onu əmir rütbəsinədək qaldırdı. Bir qədər keçməmiş sultan II Toğrul Eldənizi azyaşlı oğlu Arslan şaha atabəy təyin etdi.

Sultan II Toğrul öləndə isə yeni Sultan Məsud (1135-1152) Şəmsəddin Eldənizi II Toğrulun dul qadınma evləndirdi. Həmin qadından (Mömünə xatından – C.Q.) onun iki oğlu – Nüsretəddin Məhəmməd Cahan Pəhləvan və Müzəffərəddin Osman Qızıl Arslan və bir qızı oldu, qızın adını biz bilmirik⁵.

1136-cı ildə Sultan Məsud Arranı atabəy Eldənizə *iqta* torpağı verdi və o, Bərdəyə öz iqamətgahına yola düşdü⁶. Eldəniz burada

³ İbn əl-Cövzi, VIII, səh.308-309; Sibt ibn əl-Cövzi, 2/1, səh.107-108.

⁴ Əl-Qolqəşəndi, V, səh.471.

⁵ Nişapuri, səh.75.

⁶ Yeno orada.

yerli əmirləri tezliklə öz tərəfinə çəkdi, sultan xidmətinə asılılıqdan çıxdı, saraya nadir hallarda gəlirdi. Yavaş-yavaş o, bütün Azərbaycana yiyələndi və xırda əmirlikləri özünə tabe etdirdi⁷.

Cüzcaninin (açıq-aydın yanlış) dediyinə görə, guya Şəmsəddin Eldəniz “öz imperiyasının öz qulları arasında bölüşdürən” Böyük Sultan Səncərin məmlükü idi. “Bu qullar “atabəy” adı daşıyırdılar. Azərbaycanın və İraqın taxt-tacını Səncər atabəy Eldəniz əs-Səncəriyə verdi. O, Azərbaycan ərazini öz hakimiyyəti altına alıb, çoxlu işlər gördü və bu ölkədə onun fəaliyyətinin izləri hələ də qalmaqdadır”⁸.

Şəmsəddin Eldəniz İraq sultanlığı taxtı uğrunda gedən mübarizə nəticəsində baş verən çoxlu ara müharibələrində iştirak edirdi. Azərbaycana göndəriləndən sonra isə o, taxt-tacın hər hansı bir iddiaçısının fəal tərəfdarı olmamışdır. “O gücləndi, bütün böyük hökmdarları əzdi və çoxlarını özünə tabe etdi, türkmənlərin qiyamçı başçılarını tamamilə darmadağın dağıtdı. O, Arran ölkəsindəki çaxnaşmalara son qoydu”⁹. Bu mürekkəb dövrü qələmə alan naməlum erməni müəllifi qeyd edir ki, tarixin bu dövrü “qorxunc və müharibələrdə qələbə çalan, çox dolaşmış qəsdlərin mahir bilicisi, onların rəhmsiz peyğəmbəri böyük xəlifə Eldənizin” hakimiyyəti ilə əlamətdardır. “[Bu xüsusiyyətlərinə görə], o öz xalqı arasında tam ehtiram sahibidir və məşhurdur. O, çox ölkələri fəth etmişdir, [bununla yanaşı] o, xoş xasiyyəti və sülhsevərliyi ilə məziyyətlənir. Onun hakimiyyəti illərində ölkələrin çoxunda asayiş hökm sürürdü”¹⁰.

Mənbələrdən görünür ki, Şəmsəddin Eldəniz bu həyəcanlı dövrdə irəli getməsinə kömək edən döyüşçü və siyasətçi keyfiyyətlərinə malik idi. Sultan sarayının bu sadıq xidmətçisi təmkinliliyi və şəraitə qiymətləndirmək bacarığı ilə fərqlənir, öz vaxtını sakit gözləyirdi. Mənbələr onun fəaliyyətinin birinci dövründən danışarkən sultana və onun ailəsinə sədaqətliyini qeyd edirlər. Eldəniz müstəqil hakim və atabəy olanda, onun əmirlərlə işləri yoluna qoymaq bacarığı ön

⁷ Şərəfəddin Bitlisiyə görə (I, səh.409), atabəy Eldəniz Azərbaycan və Ermənistanı canişinlik vəzifəsini hələ Sultan Mahmudun hakimiyyəti dövründə almış və Eldəniz “ləyaqətlə işə başlamış, ona [etibar edilən] əyalətlərin mühafizəsi və müdafiəsində, himayə və mübarizəsində lazımi qətiyyət və cəhdlik göstərmişdi”.

⁸ Cüzcani, I, səh.165, 170-171. Çox güman ki, Cüzcani Səlcüqilərin hakimiyyəti altında olan ərazilərdəki bütün hakimləri Ali sultanın vassalları kimi təsəvvür edirdi.

⁹ Мхитар Говш, стр.17.

¹⁰ Erməni aqioqrafiya abidələri, səh.254.

sıraya çıxır; bu mənada Mxitar Qoşun Arrandakı çaxnaşmalara son qoyulmasına aid məlumatı bizim üçün xüsusilə qiymətlidir.

Əmirlərin çıxışları nəticəsində Süleyman şah taxtdan salınıb öldürülən zaman, qəsdin təşkilatçıları Eldənizə müraciətlə xahiş etdilər ki, öz oğulluğu Arslan şahı İraq sultanlığı taxtına çıxarmaq üçün Həmədana gətirsin.

Bu barədə məktubla müraciət edən əmirlərin ittifaqının başında qüdrətli və nüfuzlu Şərafəddin Müvəffəq Qord-Boz dururdu. O və Eldəniz həfə sultan Məsudun məmlikü olduğu vaxtlardan yaxın dost idilər və hər ikisinin nisbəsi əl-Məsudi idi¹¹.

Hicri 555-ci ilin zülqədə ayında (noyabr, 1160) atabəy Eldəniz 20 minlik ordunun başında Arslan şahla Həmədana gəldi¹². Burada onları dövlətin bütün əyan və əmirləri (Reyin hakimi İnançdan başqa)¹³ qarşıladılar və təntənəli mərasimdən sonra Arslan şahı tac qoydular. Sultan hakimiyyəti altında olan bütün yerlərdə onun adına xütbə oxundu. Bu gündən Şəmsəddin Eldəniz “Böyük atabəy” (*atabəy əl-ə'zəm*) adlanmağa başladı, onun böyük oğlu və sultanın ana tərəfdən qardaşı Nüsrətəddin Cahan Pəhləvan sultanın əmir-hacibi oldu¹⁴, ikinci oğlu Müzəffərəddin Osman Qızıl Arslan isə sultan ordularının ali baş komandanı (*əmir-sipəhsalar əl-kəbir*)¹⁵ təyin edildi. Eldəniz özünün bütün əmirlərini dövlətdə yüksək vəzifələrə təyin etdi¹⁶.

Bu dövrdən başlayaraq, atabəy Eldənizin bütün fəaliyyəti yeni dövlət hakimiyyətinin nüfuzunun möhkəmləndirilməsinə yönəldildi. İraq sultanlığının tərkibinə daxil olan vilayətlərin və ölkələrin bütün hakimləri, o cümlədən onun bütün vassalları Sultan Arslan şahı və Böyük atabəyə sədaqət andı içdilər. Ara müharibələri bir müddət dayandı və mənbələrin göstərdiyinə görə, xalq “haqq-ədalət və sakitlik içərisində yaşamağa başladı”¹⁷.

¹¹ Əl-Hüseyni, vər.80b; Ravəndi, səh.264-266; Yəzidi, səh.146.

¹² Nişapuri, səh.74; Əbül-Fida, III, səh.36.

¹³ Арабский аноним, D-173, vər.672a.

¹⁴ Bu təyinat haqqındakı sultan əmri 14 məhərrəm hicri 561-ci ildə yazılmışdır. Əmrdə o, “Nurəddin və Nüsrət əd-Dünya vəd Din Cahan Pəhləvan” adlandırılır. Bax: Ravəndi, səh.269, 278.

¹⁵ Ravəndi, səh.272; əl-Bundari, səh.297; İbn əl-Əsir, IX, səh.72-73.

¹⁶ Əl-Hüseyni, vər.81a.

¹⁷ Ravəndi, səh.272-273; Həmdullah Qəzvini, Qozide, səh.470.

Atabəy Şəmsəddin Eldəniz dövlətin müqəddəratının həlledicisi və əsil hakimi idi¹⁸. Sultan Arslan şah Atabəyin iradəsinin müti icraçısı idi. Onun sultanlıq şərəfi ancaq bununla qurtarırdı ki, adına pul kəsilir və xütbə oxunurdu¹⁹. Bununla belə əvvəllər ona tabe bütün ərazilərə tam nəzarət etməsə də, güclü dövlət hakimiyyətinin varlığı ilk növbədə iri əyalətlərin hakimlərini və Səlcuqilərin rəqibi Bağdad xəlifəsini qane etmirdi.

Elə ki Arslan şah sultan taxtına çıxarıldı, bundan sonra Eldəniz Bağdadda elçi heyəti göndərüb, xəlifə Müstənciddən orada yeni sultanın adına xütbə oxunmasını tələb etdi. Ancaq Xəlifə Arslan şahı sultan kimi tanımaqdan imtina edib²⁰, yeni mübarizənin qızıdırılması üçün əlverişli vaxtı gözləməyə başladı. Belə ki, Səlcuqilər arasında Sultan taxtına Reyin nüfuzlu əmiri İnançın başçılığı altında bir qrup əmirin müdafiə etdiyi başqa iddiaçılar da var idi.

Xəlifənin vəziri İbn Hübeyrə²¹ narazı hakimlərə müraciət edib, onları Sultan Arslan şah və Böyük atabəy Eldənizə qarşı çıxmağa təhrik edirdi. O, Rey hakimi İnanca, Marağa hakimi Nüsrətəddin Arslan-Aba ibn Ağ-Sunqur Əhmədiliyə (1133-1174), Fars hakimi atabəy Sunqur ibn Mədud Salquriyə (1148-1161), Qum hakimi Sökmən ibn Qaymaza, Ərdəbil hakimi Ağ Quşa, Qəzvin hakimi Alp Arquna bu cür çağırışla məktub göndərdi.

Sultan taxtına iddiaçılardan biri – Mahmud şah, Məhəmməd ibn Mahmudun oğlu²², Marağada, oranın hakiminin yanında olurdu, başqa bir iddiaçı isə – o da, Mahmud şah adlanırdı, ancaq Məlik şah ibn Mahmudun oğlu idi²³, Fars hakiminin yanında İstəhrdə yaşayırdı. İbn Hübeyrə hər iki əmirə təklif etdi ki, xütbəni öz qəyyumluqlarında olan iddiaçıların adına oxutdursunlar və Eldənizin üzərində qələbə çaldıqdan sonra Bağdadda da yeni sultanın adına xütbə oxutduracağına söz verdi.

Nüsrətəddin Arslan-Aba və Sunqur da qəyyumluqlarında olan iddiaçıların şərəfinə beş dəfə sultan növbəsi çaldırıb, onların adına xütbə oxutdurmağa başladılar.

¹⁸ Həmdullah Qəzvini. Qozide, səh.473.

¹⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.119, 134, 167.

²⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.73.

²¹ Vəzir İbn Hübeyrənin fəaliyyəti haqqında bax: H.Масон, стр.13-56.

²² İbn əl-Əsir, IX, səh.67.

²³ Əl-Bundari, səh.297-298.

Əmirilər birləşənə kimi Eldəniz onların hiylələrini bildi. İlk növbədə hicri 556-cı il şaban ayının 9-da (3.08.1161) şahzadə Mahmud şah ibn Məhəmmədin tərəfdarları Həmədan yaxınlığında darmadağın edildi. Eldəniz Reyi tutdu və oranı Cahan Pəhləvana *iqta* kimi verdi. Rey hakimi İncə, Sultan Arslan şahdan vassal asılılığını qəbul etməyə və öz qızı İncə xatını Cahan Pəhləvana əvə verməyə məcbur oldu²⁴. Bunun ardınca Qum və Ərdəbil hakimləri sultanın tərəfinə keçdilər. “Sultan və atabəy onların üzrxahlığını qəbul edib, bağışlanmaları haqqında təliqənamə yazdılar. Onlar Həmədanda sultan xidmətinə girdilər, onların əyalətlərindən yığılan gəlir və xərac sultan xəzinəsinə gəlirdi”²⁵.

Bundan sonra Qəzvin hakimi Alp Arqun məğlub edildi və Qəzvin sultanın mülklərinə qatıldı²⁶. Daha sonra Eldəniz Marağa hakimi Nüsrətəddin Arslan-Abaya elçi göndərüb, şahzadə Mahmud şah ibn Məhəmmədin verilməsini və özünün də sultan xidmətinə gəlməsini tələb etdi. Ancaq Nüsrətəddin bu tələbi yerinə yetirməkdən boyun qaçırdı və bildirdi: “Sultan mənim yanımda yaşayır!” Onda atabəy Eldəniz Cahan Pəhləvanın başçılığı altında ordu toplayıb, Marağa hakimi Nüsrətəddinə qarşı göndərdi. Nüsrətəddin yardım üçün Xilat hakimi şah-ərmən Seyfəddin Bək-Teymur ibn II Sökmənə (1128-1183) müraciət etdi və o da ordusunu köməyə göndərdi.

Səfidrud çayındakı döyüşdə Cahan Pəhləvan uduzdu və Həmədana qaçdı²⁷. Eldəniz və onun xələflərinin Marağa hakimi ilə münasibətləri uzun illər gərgin qalmış, yalnız Qızıl Arslan Marağa hakimini özünə *tabe etdirə bilmişdi*. Burası da qeyd edilməlidir ki, Marağa hakimi yalnız və yalnız vassal asılılığını qəbul etməklə öz borcunu bitmiş hesab edirdi.

Eldənizin bir düşməni də – Fars hakimi Sunqur ibn Məduud – qalırdı. Eldəniz İraq sultanlarının bir vassalı kimi ondan tələb etdi ki, Sultan Arslan şahın adına pul kəsilsin və xütbə oxunsun. Sunqur bu tələbi yerinə yetirməkdən imtina etdi və bildirdi: “Arslan şahın

²⁴ Əl-Hüseyni, vər.82b; İbn əl-Əsir, IX, səh.73-74; Ravəndi, səh.276; Yəzidi, səh.159-160; əl-Bundari, səh.297-300; İbn Xaldun, V, səh.167-169.

²⁵ Əl-Hüseyni, vər.83a; əl-Bundari, səh.300.

²⁶ Əl-Bundari, səh.300.

²⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.73; İbn Xaldun, V, səh.167.

torpaqlarını (mülklərini) xəlifə mənə *iqta* pay torpağı veribdir və mən də onlara yiyələnmək üçün oraya yollanacağam”²⁸.

Eldəniz Farsın üzərinə yürümək üçün artıq qoşuna əmr vermişdi, ancaq 1161-ci ildə Sunqur ibn Mədud vəfat etdi və qardaşı Zəngi ibn Mədud (1162–1175) onun yerinə Farsın hakimi oldu. Müəlliflərdən birində Zəngi ibn Mədudun sultandan və atabəy Eldənizdən vassal asılılığı qəbul etməsinin ətraflı təsviri qalmışdır: “Sultan və Atabəy əmir Zəngiyə çağırış vərəqəsi göndərdilər. Onun ürəyini qorxu götürdü və onlara cavab verdi: “Mən sultanın məmlükü və onun quluyam! Mən onun əmrinə qarşı çıxanlardan və ona tabelikdən boyun qaçıranlardan deyiləm. Bəli! Mənim qardaşım səhv hərəkətə yol vermişdi, Allah da sultana görə ondan elə intiqam aldı ki, onun həyatı üzüldü və o, ölümün dadını anladı. Mən qorxuram ki, bundan ötrü sultanın və atabəy Eldənizin ürəyində mənə qarşı kin qalmış olsun və mən istəyirəm ki, özüm üçün təhlükəsizlik əldə edim və bundan arxayın olum ki, sultanın qulluğuna gəlim”.

“O öz elçisi ilə onların hər ikisinə hədiyyələr və bəxşilər, nadir şeylər, bütün növlərdən olan müxtəlif geyimlər, həbəş qulamlarından olan xacələr, Qatif və başqa ərəb ölkələrindən alınmış ərəb atları göndərdi və çalışdı ki, onlar onun xahişinin yerinə yetirildiyi haqqında elçi vasitəsi ilə ona iltizam versinlər...”

“Elçi atabəy Zənginin yanına gələndən sonra, o, səliqə-sahmanla hazırlıq gördü və qoşunu ilə birlikdə sultanın qulluğuna yollandı. [Bu vaxt] sultan İsfahanda idi. Atabəy Eldəniz isə Zənginin qərargaha yaxınlaşdığını bilib, bütün ordunun təcili və tam silahlanmasına əmr verdi. Əmr yerinə yetirildi və qoşun yol boyunca düzləndi. Zənginin gələcəyi yerdə sultanla birlikdə qalan atabəy Eldənizdən başqa, bütün əmirilər onu qarşılamağa çıxmışdı.

Zəngi sultanın yerləşdiyi yerə yaxınlaşıb tənənənin möhtəşəmliyini və əzəmətini gördü. Bu, onu qorxutdu və aqlını sarsıtdı. Onlar sultana yaxınlaşanda əmirilər və haciblər atlardan endilər, ona tələsməyi əmr etdilər. O tələsdi, onun ruhunu dəhşət və itaət bürüdü, ürəyi isə dondu. Atabəy Eldəniz bunu sezən kimi, öz atını ona sarı tərpətdi və haciblər [Zəngiyə] işarə ilə bildirdilər ki, bu Atabəydir. O istədi ki, [atabəyin] atının dırnaqları altındakı torpağı öpsün, ancaq atabəy buna

²⁸ İbn Xaldun, V, səh.168.

imkan vermədi. O, atını Zənginin yanına sürüb, atın üstündə onu qucaqladı. Bu zaman Zəngi onun əllərindən öpdü və dedi: “Mənim ağam! Mən bağlaşmaya əsasən sənə yanına qulluğa gəlmişəm!” Sultan Zəngini Farsa və onun nahiyələrinə hakim təyin etdi, ona əmr etdi ki, ədalətli və insafli olsun, rəiyyətə edilən zülmün qarşısını alsın”²⁹.

Farsın hakimi əvvəllərdə olduğu kimi, vergini ödəməyi davam etdirdi, Sultan Arslan şahın və atabəy Eldənizin adı ilə pul kəsdirməyə başladı³⁰.

Çox çəkmədi ki, Ərdəbil hakimi Nüsretəddin Ağ Quş öldü. Eldəniz onun oğlu Məhəmməddən Ərdəbili və onun ətraf əyalətlərini aldı, onları öz vəliəhdi Cahan Pəhləvanın mülklərinə qatdı, Məhəmməd ibn Ağ Quşa onun əvəzində Həmədanın Bərucird əyaləti verildi³¹. Bu addım, şübhəsiz, Atabəylər sülaləsinin Azərbaycanda yerləşən mülklərinin əsas ərazisini genişləndirməyə yönəldilmişdir. Azərbaycanda torpaq əldə etmək üçün Eldəniz sultanlığın paytaxtı sayılan Həmədanın çox mühüm əyalətini vassala vermişdi.

1167-ci ildə atabəy Eldəniz “Mosula elçi göndərüb, sultanın adına xütbə oxutdurmağı, pul kəsdirməyi, əvvəllər Səlcuq sultanlarına nə göndərilirdisə, onları sultana göndərməyi tələb etdi. Onlar tabeçilik və itaətlə cavab verdilər: Sultan Arslan şah ibn Toğrulun adına Mosulda və onunla qonşu vilayətlər Diyarbəkər və əl-Cəzirədə xütbə oxumağa başladılar, ona hədiyyələr göndərdilər, [bunların arasında] məxmər, cins atlar, Bizans qatırları və Misirdə, Dəməşqdə hazırlanmış müxtəlif geyimlər var idi. Qütbəddin Mədud ibn Zəngi ilə atabəy Şəmsəddin Eldəniz arasındakı dostluq möhkəmləndi və onlar əl-ələ verib, Sultan Arslan şah ibn Toğrulun qulluğunda durdular”³².

Bu gətirilən sitatdan görünür ki, Eldəniz belə bir halda öz dövlətinin mövqeyini möhkəmləndirmək üçün Mosul hakimlərinin Səlcuqilərə münasibətdə formal vassallıq münasibətlərindən necə də istifadə etmişdir. Axı məhz Mosul atabəyi Sultan Məsudun Abbasi xəlifələrinə qarşı mübarizəsində əsas qüvvələrdən biri olmuşdur. Mosul

²⁹ Əl-Hüseyni, vər.86b-88a; həmçinin bax: Ravondi, səh.276-277; Müq. et: Эрдоган Мерчил, стр.43-45.

³⁰ Ст. Лэн-Пуль, III, стр.244.

³¹ Əl-Hüseyni, vər.88b.

³² Əl-Hüseyni, vər.92b.

atabəyi ilə sülh münasibətləri Eldənizin hakimiyyəti altında olan şərq və cənub-şərq ərazilərində hərəkəti üçün əl-qolunu açdı.

Hicri 563 (17.10.1167-4.10.1168)-cü ildə Kirmanın hakimi Toğrul şah öldü və onun oğlanları arasında hakimiyyət uğrunda mübarizə başlandı. Toğrul şahın ortancıl oğlu II Arslan şah qaçıb Həmədana – Sultan Arslan şah və atabəy Eldənizin qulluğuna gəldi. Onlar onun xahişini qəbul etdilər. Bu haqda əl-Hüseyni belə yazır: “Atabəy onu ucaldı, ona hörmət və ehtiram göstərdi, onu təmin etdi. O, onu öz evinə qaytarmaq üçün hazırlığa başladı. O, onun üçün lazımı miqdarda qoşun müəyyənləşdirdi və onlara mizd verdi. O, bu qoşunlara Həmədan valisi əmir Cəmaləddin Məhəmməd ibn Ağ Quşu başçı təyin etdi. Atabəy onun bayrağı altında ən cəsarətli qəhrəmanları və təcrübəli süvariləri göndərdi. Əmir hicri 564-cü ildə Həmədandan yola düşdü. O, paytaxtın yerləşdiyi Cüvaşirə çatanda oranın hakimi qaçdı və əmir Cəmaləddin Məhəmməd tənənə ilə şəhərə girdi. Qala ona təslim edildi, o da Sultanın və atabəy Eldənizin göstərişinə görə oranı Kirmanın hakiminə təhvil verdi...” II Arslan şah əmirə dedi: “Mən sultanın bu ölkədə canişiniyəm (*naib*), buna görə də qoşunun muzdu veriləndən sonra nə qalsa, mən sultana göndərəcəyəm. Özümə heç nə saxlamayacağam”. Bu barədə o, özü sultana və atabəy Eldənizə yazdı”³³.

Xuzistan hakimi Şimlə də atabəy Eldənizin vassalı idi³⁴. Bağdadda Sultan Arslan şahın adına xütbə oxunmasına xəlifənin etirazından sonra Şimlə Eldənizin göstərişi ilə hərəkət edib Bağdadın hüdudlarına hücum etdi və xəlifə Müstənciddən Bəsrə ilə Vasit arasındakı bir sıra torpaqları ona güzəştə getməsini tələb etdi. O bilirdi ki, bu torpaqları *iqta* kimi Sultan Arslan şahdan və atabəy Eldənizdən almışdır. Xəlifədən bu torpaqlara yiyələnmək üçün fərman istədi. Yalnız bir neçə aydan sonra xəlifə qoşunları Şimləni tutduğu torpaqlardan çıxartmağa müyəssər oldu³⁵.

Beləliklə, atabəy Şəmsəddin Eldəniz Qafqaz dağlarından İran körfəzinə qədər uzanan nəhəng bir ərazini öz hakimiyyətinə tabe etdirdi. Eldənizin hakimiyyətində olan ərazi “Tiflis qapılarından

³³ Əl-Hüseyni, vər.93a-94a; həmçinin bax: İbn əl-Əsir, IX, səh.108; Məhəmməd ibn İbrahim, səh.52, 66.

³⁴ Əl-Hüseyni, vər.95b-96a; İbn əl-Əsir, IX, səh.96-97, 134.

³⁵ Yəne orada.

Məkrnadək uzanırdı. O, Azərbaycan, Arran, Şirvan, Cibəl, Həmədan, Gilan, Mazandaran, İsfahan və Reyə yiyələnmişdi”³⁶. Mosul, Kirman və Fars atabəyləri, Şirvan, Xuzistan, Xilat, Ərzən ər-Rum və Marağa hakimləri Eldənizin adına (xəlifə və sultanın adına sonra) pul kəsdirib, xütbə oxutduran vassallar idilər. Əl-Hüseyni belə yazır: “Atabəy Eldəniz əsil hökmdar idi. Əmrləri o verir, *iqta* torpaqlarını paylayır, dövlət xəzinəsinə nəzarət edirdi, Sultan Arslan şah ibn Toğrulun isə ancaq adı hökmdar idi”³⁷.

Şəmsəddin Eldənizin adları çəkilən nüfuzlu şəxslərdən, o cümlədən atabəylərin üzərində sultandan sonra ikinci siyasi hakimiyyət mövqeyi onun fəxri “Böyük atabəy” (*atabəy əl-ə’zəm*) adında da öz əksini tapmışdı.

Beləliklə, öyrənilən dövrün ən böyük dövlət xadimi atabəy Eldənizin fəaliyyəti, birliyi, nisbi də olsa, ara mübarizələrinin zəiflədilməsi yalnız atabəyin sərəncamındakı hərbi qüdrətə, ehtiyat mənbələrinə və onun nüfuzuna görə əldə edilə bilən dövlətin – İraq sultanlığının mərkəzi hakimiyyətinin möhkəmlənməsinə imkan yaratdı. Eldəniz bir növ ikili hakimiyyətin yaradıcısı oldu: hicri 555 (1160)–ci ildə o, İraq sultanlığında hakimiyyəti öz əlinə aldığı vaxtdan etibarən Sultan dövlət başçısı rolunu formal ifa etməklə səlahiyyəti bitmiş bir şəxsə çevrildi. Qoşunların başçısı, vəsaitlərin sərəncamçısı, nəhayət, vassalların əsil süzerini Atabəy idi.

Belə bir vəziyyət, şübhəsiz ki, hakim sinfin çox hissəsinin mənafeyinə, hər şeydən əvvəl çox da iri olmayan *iqta* sahiblərinin və varlı şəhərlilərin mənafeyinə uyğun gəlirdi. İri hərbi qüvvələrin cəlb olunduğu daimi ara mübarizələri, güman ki, mülklərdən gəlirlərin müntəzəm alınmasını çətinləşdirir və yalnız iri əyalətlərə sahib olan, varlanmağa, öz mülklərini genişləndirməyə ümid edən əmirilər üçün əlverişli idi. Ali hakimiyyətin – sultanın adından fəaliyyət göstərmək imkanı qazanmış Eldəniz öz mövqeyindən sülalə mülkiyyətlərini genişləndirmək üçün istifadə edirdi. Ancaq güclü rəqiblərə – Mosul və Fars atabəylərinə münasibətdə və həmçinin ucqar ərazilərin hakimlərinə münasibətdə Atabəy onların vassal asılılığını tanıması ilə kifayətlənirdi. Mənbələr (müsəlman olmayanlar içərisindən çıxmış

³⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.119, 367; İbn Xaldun, V, səh.178-179.

³⁷ Əl-Hüseyni, vər.94b.

abidələr xüsusilə əhəmiyyətlidir) Eldənizin hakimiyyəti dövründə ara didişmələrinin zəiflədiyi haqqında məlumat verirlər ki, buna da onun siyasətinin nəticəsi kimi baxmaq lazımdır.

Əgər biz Böyük atabəy Şəmsəddin Eldənizin daha güclü rəqiblərinin onun yaratdığı dövlətlə qarşılıqlı münasibətlərini işıqlandırmasaq, onun fəaliyyət mənzərəsi yarımçıq olar. Bu rəqib, çarları ta monqol hücumlarına qədər Azərbaycan hakimləri Eldənizlərlə daimi münaqişədə olan Gürcüstan idi.

Hicri 556-cı ilin şaban ayında (avqust, 1161) gürcü qoşunları çar III Georqinin (1156-1184) başçılığı altında Azərbaycana hücum edib, "Arran ölkəsindəki Ani şəhərini³⁸ tutaraq, burada çoxlu əhali qırdılar. Sultanın vassalı – Xilatın hakimi şah-ərman Seyfəddin Bəy-Teymur mühasirəyə alınmış şəhərə kömək göstərmək istədi, ancaq gürcülər tərəfindən məğlub edildi və güc-bəla ilə əsir düşməkdən yaxasını qurtardı³⁹. Gürcülər "o qədər düşmən qoşununu qılıncdan keçirdilər ki, onun sayını kimsə müəyyənləşdirə bilmədi, əsir alınanlar isə 41 min idi"⁴⁰.

Şaban ayında 30 minlik gürcü qoşunu "yenidən islam ölkəsinə soxuldu və Dvini tutdu, bu, Azərbaycan ölkəsinin ucqarında, Rum ölkəsi yaxınlığında bir şəhərdir. Onlar 10 minə yaxın sakini qarət edib öldürdülər, çoxlu qadın və uşağı soyundurub, çıpaq və ayaqyalın qovub əsir apardılar. Ancaq öz ölkələrinə qayıdanda, gürcü qadınları onların müsəlman qadınları ilə davranışlarına qarşı çıxdılar və öz döyüşçülərinə dedilər: "Siz müsəlmanları məcbur edirsiniz ki, sizin onların qadınları ilə etdiyiniz rəftarı onlar da bizimlə etsinlər. Yalnız bundan sonra qadınların paltarlarını özlərinə qaytardılar"⁴¹.

Bir müddətdən sonra gürcü qoşunları yenidən Azərbaycana soxuldu, Gəncə şəhərini tutdular, onu talan etdilər, əhalidən çoxlu əsir alıb, çoxlu hərbi qənimətlə birlikdə apardılar⁴².

³⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.77; İbn Xəldun, V, səh.171; Арабский аноним, D-173, vər.673a.

³⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.77; İbn əl-Kalanisi (İbn əl-Əzraq), səh.361; Stepannos Orbelian, səh.271; Vardan, səh.155.

⁴⁰ Vardan, səh.155.

⁴¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.79-80; İbn əl-Kalanisi, səh.361; Vardan, səh.155; Əbu Şəmə, 1/2, 329; Yaqut, IV, səh.112; Əbül-Fida, III, səh.39.

⁴² İbn əl-Kalanisi, səh.361.

Bundan xəbər tutan atabəy Eldəniz öz qoşunlarını gürcü feodal-larına qarşı yürüşə hazırladı. Xilatın hakimi Seyfəddin Bəy-Teymur, Marağa hakimi Nüsrətəddin Arslan-Aba, Ərzən ər-Rum hakimi Fəxrəddin, əmir Səltuq və başqa əmirilər də öz qoşunları ilə ona qoşuldular. Eldənizin qoşununun sayı 50 minə çatdı və 558-ci ilin səfər ayında (yanvar, 1163) əmirilərin birləşmiş qüvvələri Gürcüstana hücum etdi. Eldənizin qoşunları ilə gürcü orduları arasında hərbi əməliyyat bir ay uzandı.

Hicri 558-ci ilin şabanında (iyul, 1163) müsəlman əmirilərinin birləşmiş qüvvələri Eldənizin başçılığı altında yenidən gürcülərə qarşı yürüşə başladı. Eldəniz yandırılmış (kül edilmiş) Dvini gürcülərdən geri aldı və III Georgini ağır məğlubiyyətə uğratdı⁴³.

Bu yürüşdə iştirak edən ibn əl-Əzraq əl-Fariqi yazır: “Gürcülər ən həqarətli məğlubiyyətə uğradılar. Onların varidatından o qədər çox qənimət götürülmüşdü ki, onu təsvir etmək və ya saymaq mümkün deyildi. Çarın axuru gümüşdən qayrılmış ilxı tövləsi ələ keçirilmişdi. Çarın anbarı və onda nə varsa, böyük gümüş çəlləklər də daxil olmaqla, hamısı zəbt edilmişdi. Bu gümüş çəlləklərdən biri sultana göndərildi. Onu və o cür başqa birisini daşımaq üçün bütöv bir araba lazım idi. Sultan onu və o dövrdə dövriyyədə olan dinar hesabı ilə iki min dinarlıq qəniməti öz sarayına göndərirdi. O, qızıl və gümüş su qablarını göndərirdi, adamların su içməsi üçün onlar Həmədan cümə məscidinə verildi. İkinci çəlləyi türkmənlər götürdü və onu tikə-tikə doğradılar. Müsəlmanlar çox böyük sayda qənimət əldə etdilər və çoxlu adam qırdılar, Abxaziya çarı qaçmağa üz qoydu və qalın meşədə gizləndi.

Şah-ərmən üç tay yük ələ keçirdi; birində qızıl və gümüş qablar var idi, ikincisində tayı-bərabəri tapılmayan, müxtəlif qiymətli daş-qaşla örtülmüş, ölçülməz dəyərdə qızıl və cavahiratla bəzədilmiş qızıl və gümüş xaçları olan çar sovməəsi, üçüncü yükdə qızıl, gümüş və cavahirat olan çar xəzinəsi var idi ki, onların bəzilərinə qiymət vermək mümkün deyildi”. Əl-Fariqi yazır: “Mən 549-cu ildə abxaz çarının xidmətinə gələndə həmin meşədə [gələcəkdəki] döyüş yerini görmüşdüm”⁴⁴.

⁴³ Vardan, 156, Stepannos Orbelian, səh.219; Müq. et: Histoire de la Georgie, 1/2, p.255.

⁴⁴ İbn əl-Kalanisi (İbn əl-Əzraq), səh.361-362. Müq. et: V.Minorsky, Studies, pp.93-94.

Demək olar ki, bütün mənbələr gürcü qoşunlarının məğlubiyyətini Eldənizin yanına qaçıb, gürcü qoşunlarının mövqeləri haqqında ona xəbər verən hansı bir gürcününsə xəyanəti ilə izah edirlər. Bu gürcü guya ki, Eldənizə demişdi: “Əgər sən mənə qoşun versən, onda mən onu tanıdığım yolla aparar və gürcülərə arxadan elə yaxınlaşaram ki, onlar bunu sezə bilməzlər”⁴⁵. Eldəniz onun doğruluğuna inandı və onunla qoşun göndərdi. Onlar birgə hücum günü haqqında [qabaqcadan] şərtləşdilər. Həmin gün gəlib çatanda, hər iki yandan sıxışdırılan gürcü qoşunu darmadağın edildi. Geriyə qaçan gürcüləri üç gün təqib etdilər⁴⁶.

Alban tarixçisi Mxitar Qoş qeyd edir ki, gürcü qoşunlarının mövqeləri haqqında məlumatı atabəy Eldənizə gürcü çarı İvanenin sipəhsaları Smbat oğlu Orbeli vermişdi. O, “[bu xəbəri] atabəyə və sultana gizlincə çatdırmışdı, belə ki, onlar ilə ittifaqda idi və rüşvət onun gözünü tutmuşdu”⁴⁷. Orbeli çar III Georgiyə qarşı qəsd düzəldən iri gürcü aznaurlarının dəstəsinə başçılıq edirdi. Qəsdçilər “çar taxtacını mənimsəmiş” III Georgini devirmək, taxta Georginin qardaşı oğlu, İvane Orbelinin kürəkəni və yetişdirməsi (İvane Demnənin atabəyi sayılırdı) Demnəni çıxarmaq istəyirdilər.

Tarixçi Stepannos Orbelian əmir-sipəhsalar İvane Orbelinin xəyanətini məhz belə bir planda təsvir etmişdir: “İvanenin ona qarşı münaqişələrinə çar Georgi son qoymaq istədikdə İvane Lori qalasında gizləndi və oradan öz qardaşı Lipariti atabəy Eldənizin yanına göndərüb xahiş etdi ki, öz qoşunları ilə Gürcüstana gəlsin”⁴⁸.

Çar III Georgi Lorini bir neçə aylığa mühasirədə saxladı, İvanenin tərəfdarları tədricən qalanı tərk etməyə və Georgiyə təslim olmağa başladılar. Georginin düşərgəsindən İvaneyə təslim olmağı təklif etdilər, “belə ki, onlar atabəy Eldənizin gəlməsindən qorxurdular”. Şahzadə Demnə də qaladan qaçdı. Bundan sonra İvane Georginin onun həyatına toxunmayacağı andına inanıb təslim oldu, ancaq çar öz

⁴⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.80; İbn Xaldun, V, səh.171.

⁴⁶ Мхитар Гош, стр.19.

⁴⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.80; İbn Xaldun, V, səh.171-172; S.Anetsi (səh.138) satqınların adlarını sadalayır və Eldənizin qoşunlarının erməni təqvimi ilə 613 (09.02.1163)-cü ildə hücum etdiyini göstərir; Matevos Urfetsi, səh.362-365; İbn əl-İbri, səh.286-287. Gürcü salnaməsinin (I/1, səh.390-395) bu hadisələrə və ümumiyyətlə, Georginin hakimiyyət dövrünə aid məlumatları olduqca qarışıq və anlaşılmazdır.

⁴⁸ Stepannos Orbelian, səh.217-219; Tacidarlarn tarixi və mədhi, səh.29.

sözünə xilaf çıxıb İvaneni, onun oğlanlarını və qohumlarını tutmağa əmr etdi. O, İvanenin gözlərini çıxartdırdı, şahzadə Demnənin gözlərini kor etdi, onu axtaladı, başqa qohumlarını isə öldürməyi əmr etdi⁴⁹.

İvanenin göndərdiyi və “öz oğulları Elikum və İvane ilə atabəy Eldənizin yanına gələn” Liparit “60 minlik fars ordusunu çoxlu süvari ilə gətirib qardaşının köməyinə gəldi”⁵⁰.

Gürcüstanın məğlubiyyətindən sonra Liparit atabəy Eldənizin yanında qulluqda qaldı. Onun oğullarından biri – Elikum Eldənizə xidmət etməyə başladı, başqa oğlu İvane isə Atabəyin Gəncədəki canişininin yanında qulluğa girdi.

Stepannos Orbelianın dediyinə görə, Elikum Eldənizin və onun oğulları Pəhləvanla Qızıl Arslanın sarayında yaşadı, “onlardan farsların ölkəsindəki bütün kübar əyanlardan daha artıq mənəb aldı. Atabəy böyük Hamian (Miyane – ?) şəhərini ona verdi, onu öz oğlu adlandırır, ona *tuğra* mülkiyyəti təhkim etdi və həmçinin onu 12 illiyə Rey, İsfahan və Qəzvin kimi böyük şəhərlərə vali və əmir təyin etdi”⁵¹. Daha sonra tarixçi göstərir ki, sultan Elikumu məcbur edirdi ki, o, islamı qəbul etsin və qızını ona ərə versin. Ancaq Elikum müxtəlif bəhanələrlə bundan boyun qaçırır və xahiş edir ki, onu Naxçıvan vilayətinə qulluğa keçirsinlər, çünki “bu ölkə Gürcüstana yaxındır və oradan öz əcdadları və qardaşlarının qanına görə intiqam almaq daha asan və əlverişlidir”⁵².

Artıq Eldənizin ölümündən sonra onun oğlu Cahan Pəhləvan Elikumu Əlincə qalasına, Culfa şəhərciyinə və Naxçıvan yaxınlığındakı daha bir qalaya əmir təyin edir. Bundan sonra axır ki, Elikumu islamı qəbul etməyə məcbur etdilər və bu hadisə şərəfinə Cahan Pəhləvan Culfanı və qalanı, Naxçıvanın əsas küçəsindəki 30 dükanı Elikuma bağışladı, “ona ömürlük və nəsildən-nəslə keçəcək bütün bunlar üçün *tamğa* verdi”⁵³.

Yuxarıda qeyd edilən hadisə Sədrəddin əl-Hüseyninin əsərində başqa cür təsvir olunur. Eldəniz Dvin gürcülər tərəfindən dağıldıqdan sonra öz qoşunlarını Gürcüstan üzərinə göndərəndə, gürcülərdən

⁴⁹ Stepannos Orbelian, səh.220; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.29. Müq. et: Gürcüstan tarixi, I, səh.193-194.

⁵⁰ Stepannos Orbelian, səh.220.

⁵¹ Yenə orada, səh.221.

⁵² Yenə orada, səh.222.

⁵³ Yenə orada, səh.223.

belə bir tələblə məktub aldı: “Hər il [bizim] çarın xəzinəsinə daxil olan Gəncə və Beyləqanın xəracı bizə çatır. Ancaq bir neçə ildir ki, xəzinəyə gələn gəlir kəsilmiş və biz arzu edirik ki, sən həmin pulu verəsən”.

Atabəy Şəmsəddin Eldəniz gürcülərə belə cavab verdi: “Mən İraqda qalmayıb, bu ölkəyə ona görə gəldim ki, qoşun toplayam, Tiflisə yürüyəm, onu tutanadək aramsız mühasirədə saxlayam. Əgər sizdə qüvvə varsa, onu meydana çıxarın, onsuz da mən sizin ölkənizə hücum edəcəyəm. Mən sizin üzərinizə [elə] qoşunla gəlmişəm ki, ondan sizi qılınc vurmaqdan və [nizə] uclarından başqa bir şey qurtara bilməz”. Bundan sonra Atabəy Həmədandan Sultan Arslan şahı qoşunla çağırırdı və hər iki qoşun Naxçıvanda birləşən kimi, ordu hərəkətə gəldi və Gəncəyə çatdı.

Gürcüstan çarı III Georgi Eldənizin və Sultanın nəhəng qoşunla gəldiyini bilib, Azərbaycana hücum etmək qəsdindən əl çəkdi və Atabəyə belə yazdı: “Mən səndən nəyi tələb edirdimsə, ondan imtina edirəm. Mən bir də sənə bədlük gətirən heç nə etməyəcəm. Mən sənə nə yararlıdırsa, onunla razıyam və nə istəyirsənsə, onu yerinə yetirməyə hazırım!”⁵⁴

Gürcü elçisi çar III Georginin məktubunu gətirəndən sonra atabəy Eldəniz bütün əmirləri topladı və gələcək əməliyyatlar barəsində məsləhətləşməyə başladı. Hərbi şuradan sonra Eldəniz və Sultan, həmçinin bütün əmirlər Gürcüstan üzərinə yürüməyi qərara aldılar. Türkmənlərin iri birləşmələri də Sultan qoşununa qoşuldular.

“Gürcüstan çarı onun ölkəsinə hücumu bildikdə, onların qarşısını almağa tələsdə. O hazırlaşdı, silahlandı, dağılmış və səpələnmiş [qüvvələri] topladı, böyük bir qoşun və döyüş arabaları ilə hücum keçdi. Kafirlərin heç bir ordusu bu ordu kimi belə çoxlu döyüşçü və insan [yığnağı], silah, üçdişli nizə, cins atlar və çox yaxşı qatırlar yığa bilməmişdi.

Hər iki tərəf bir-birinə yaxınlaşdı. Atabəy Eldəniz qoşunu üç dəstəyə ayırdı. Bir dəstə çar və onun ordusu ilə qarşılaşmağa hazır idi. İkinci dəstədə İraq qoşunu yerləşirdi. Atabəy onlara əmr verdi ki, hələ süvarilərlə süvarilər, piyadalarla piyadalar qarışmayınca, [pusquda] gözləsinlər və elə ki onların arasına döyüşçülər qılınclarla və nizələrlə soxuldular, bunu gören kimi müsəlmanların ürəyinə təpər

⁵⁴ Əl-Hüseyni, vər.89a.

vermək və allahsızların ürəyini sustaltmaq üçün onların köməyinə gəlsinlər. Onun özü isə məmlükləri və yaxın adamları ilə, müharibədə sınıanmış, dəfələrlə döyüşlərdə iştirak etmiş adamlarla və döyüşçülərlə üçüncü hissədə qaldı. Bu [adamlar] müxtəlif vəziyyətlərə düşmüş, müharibənin açıq və gizli işlərini bilirdilər. Çar gəlib çatdı, öz ordusunu sağ və sol cinahlarda, mərkəzdə və iki qanadda düzdü. Müsəlmanların qoşunu onlara qarşı dayanmışdı. Gürcülər müsəlmanların üzərinə hücumla keçdilər, ancaq onlar çox bərk dayanmışdılar və onların arasında müharibə dəyirmanının daşı hərlənməyə başladı – şimşək kimi parıldayan qılınclarla başlar bədənərdən ayrılır, çiyinlər xəncər zərbələrindən şaqqalanırdı.

Döyüşçüləri müharibə alovu bürüyəndə və ölüm döyüşçülər arasında dolaşanda, gürcü yığvası özünü müsəlmanların üzərinə atdı. Müsəlmanların İraq əmirilərindən ibarət ikinci dəstəsi onları qorxuya sala bildi. Onlar öz atlıları ilə gürcüləri gecə qaranlığı, ya sürətli axın kimi bürüdülər, mətanət və cəsərlə birləşərək, “Allahu-əkber” deyib [irəli atıldılar].

Onlar öz müsəlman qardaşlarına qovuşub, Allahın düşmənləri üzərinə yürüdülər, onların sıralarını dağıtdılar, qoçaqlarını qaçmağa məcbur etdilər, onları müdafiə mövqələrindən vurub çıxartdılar. Bütün bunlara baxmayaraq, onlar öz çarlarının önündə yer tutub, dözümlə müdafiə olunurdular. Günortayadək belə davam etdi. Bu vaxt atabəy Eldəniz özü öz türkləri ilə onlara qarşı çıxdı, öz adamları və silahı ilə onların qarşısındakı bütün ərazini gecə zülməti kimi örtüdü.

[Gürcü] çarı qoşunun çoxluğunu və bir-birinin ardınca köməyə gələn dəstələri görəndə, o və onun qoşunu öz mövqələrini buraxdılar və onları qabaqdan və arxadan qılınclar yaxaladı. Allahın sadıq bəndələrinin – müsəlmanların sayı kafir allahsızların yığnağının [sayını] keçdi, onları od-alova yaxdı, atılıb-düşməyə və dingildəməyə məcbur etdi. Günortadan sonra müsəlmanlar Allahın darmadağın olunmuş düşmənlərinə qalib gəldilər, onların 10 minə yaxın qəhrəman və igidini qılıncdan keçirib, vəhşi heyvanlara və quşlara yem olaraq düzə tökdülər.

Allahsızların əyan dəstəsi mühasirəyə alınıb əsir götürüldü. Onları yandırılmağa məhkum edilmiş cinayətkarlar kimi sultan və atabəy Eldəniz olan yerə güclə aparırdılar... Gürcüstan çarı isə öz canını qaçmaqla qurtardı, qənimətsiz boş əllə, qələbə əvəzinə məğlubiyyətə qayıtmasından razı idi.

Müsəlmanlar hələ bu vaxtadək onlardan hər hansı birisinin və qoşunlarının ala bilməyəcəyi qənimətə yiyələndilər. Döyüşçülər atlar, çoxlu əşya, gözəl çadırlar, inci kimi təzə qulamlar və qənimətlərə qərq olmuşdular. Çarın ələ keçirilmiş varidatı içərisində çar atlarının suvarıldığı gümüş vedrələr, yemək hazırlanan qablar, kürsülər, boşqablar, məcməyilər, kuzələr var idi və bunların hamısı qızıldandı. Onun xəzinəsində böyük miqdarda qiymətli qaş-daş, inci və mərcan tapdılar”⁵⁵.

Belə bir məğlubiyyətə baxmayaraq, gürcü qoşunu hicri 559-cu il cumadi əl-əla ayında (aprel, 1164) yenidən Ani şəhərinə basqın etdilər və onu taladılar. Özünü yetirən atabəy Eldəniz onları şəhərdən qovdu və düşməni izləməyi Sürməri hakimi İbrahimə həvalə etdi. Eldəniz özü isə şəhərin bərpası haqqında göstəriş verdi və hicri 559 (1164)-cu ilin sonunda Anini emirlərdən Şəddad və Fəzlunun qardaşı Əmir Şahənşaha (1164-1174) verdi⁵⁶.

561 (1166)-ci ildə böyük bir gürcü qoşunu Azərbaycana soxuldu, Gəncəyədək gəlib çatdı, orada qətlə və talanlara başladı⁵⁷.

Hicri 569-cu ilədək nə gürcülər, nə də atabəy Eldəniz heç bir fəal fəaliyyət göstərmədi. 569-cu il qışın ortalarında (yanvar, 1174) Atabəyin qadını Mömünə xatın Naxçıvandan Həmədana gəlib, gürcü qoşununun yeni hücumu haqqında xəbər gətirdi.

Baharın gəlişi ərəfəsində, Atabəy və onun oğulları başda olmaqla ordu Naxçıvana yollandı, Qurban bayramı günü (yanvar, 1174) yürüş üçün hər şey hazır idi. Bir neçə gündən sonra ordu “torpaqları Naxçıvandan üç mənzil məsafədə olan”⁵⁸ gürcülərə qarşı hücumu keçdi. Ancaq baş qaldıran taun xəstəliyi Atabəyin ordusuna böyük tələfat verdi: “Hər yüz döyüşçüdən, demək olar, hamısı ölüdü. Taun çox insan həyatı apardı. Buna baxmayaraq, Böyük atabəy və şah-ərmən (Nəsirəddin Sökmən) azsaylı qoşunla abxaz çarına qarşı yürüşü davam etdirdilər. Gürcülər əlçatmaz dağlarda və qalın meşələrdə gizləndilər”. Atabəyin qoşunu Ağşəhər qalasını tutdu⁵⁹ və ətraf nahiyələri talayıb Naxçıvana qayıtdı⁶⁰.

⁵⁵ Əl-Hüseyni, vər.90a-91b; Müq. et: Ravəndi, səh.274-275; Yəzidi, səh.160-161.

⁵⁶ İbn əl-Kalanisi, səh.364; Vardan, səh.156.

⁵⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.94.

⁵⁸ Ravəndi, səh.284; Müəllif naməlum “Səlcuqname”, səh.71.

⁵⁹ Bu, Çaldır gölünün yaxınlığında, Kars-Axalkalaki yolundakı Tetris-Tsixe qalasıdır.

⁶⁰ Ravəndi, səh.284-285; Müəllif naməlum “Səlcuqname”, səh.71.

Hicri tarixi ilə 570-ci il rəbiüləvvəl ayında (oktyabr, 1174) gürcü qoşunları bir neçə gün içində Anini mühasirəyə aldılar, şəhəri ələ keçirib taladılar və oraya öz canişinlərini təyin etdilər⁶¹. Atabəy Eldəniz öz qoşunlarını Aninin hakimi Şahənşahın köməyinə göndərdi, ancaq “böyük döyüşdən” sonra gürcülər tərəfindən məğlub oldu⁶².

Bir müddətdən sonra Eldəniz yeni qüvvə toplayaraq bir daha gürcülərə qarşı çıxdı. Düşmən tərəflər Dvin yaxınlığındakı düzdə qarşılaşdılar, ancaq döyüş baş vermədi, Eldəniz qoşunlarını Naxçıvana qaytardı⁶³.

Hicri 571-ci il məhərrəm ayında (avqust, 1175) atabəy Eldəniz, Sultan Arslan şah, Xilat hakimi Şah-ərman və Diyarbəkr hakiminin qoşunu Cahən Pəhləvanın başçılığı altında gürcülərə qarşı daha bir yürüş düzəldilər. “Onlar Lori Dmanisi düzənliyinə çatdılar, vilayəti yağmaladılar, Axalkalaki ilə Trialeti arasında yerləşən Ağşəhər mahalına girdilər və buranı ələ dağıtdılar ki, sanki burada qabaqlar bir kimsə yaşamamışdır. Gürcülərin çarı keçilməz sıx meşədə gizləndi. Eldəniz burada bir neçə gün qaldıqdan sonra Naxçıvana qayıtdı”⁶⁴.

Gürcü salnaməsi Eldənizin bu yürüşünü təsvir edərək yazır ki, çar III Georgi bu vaxt “kiçik bir dəstə ilə Lori və Dmanisi dağları arasında kef çəkir, ov ovlayırdı. Qoşunların yerini öyrənmək üçün onun yanına sultanın göndərdiyi bir, hiyləgər və öz işini yaxşı bilən bir adam gəldi. O, hər şeyi öyrənib, sultanın və atabəyin qarşısında gəlib durdu və dedi: “Budur bizim intiqam almaq anımız, əgər biz ondan yararlanmasaq, belə bir an ələ düşməyəcək”. “Onlar çarın kiçik bir dəstə ilə qaldığını görüb, bütün gecəni yol getdilər, dan yeri söküləndə yatanların üstünü [gözlənilmədən ələ] kəsdilər ki, çar birtəhər yaraqlanıb, ata minməyə macal tapdı”⁶⁵.

Çarın əshabələri ona geriyyə qayıtmağı təklif etdilər, ancaq o, döyüşə girməyi qərara aldı. Gürcülər “ələ bir igidlik göstərdilər ki, bircə (?) faydasız aznaurdan və xaç aparandan başqa, döyüşdə nə bir əyan, nə bir aznaur, nə də çara tabe, nəyə isə yararlı və tanınmış

⁶¹ İbn əl-Kalanisi, səh.364-365; Vardan, səh.158-159; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.23.

⁶² İbn əl-Kalanisi, səh.365; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.24.

⁶³ İbn əl-Kalanisi, səh.365.

⁶⁴ Yənə orada.

⁶⁵ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.25.

bir adam itirmədilərsə⁶⁶, buna baxmayaraq, çar III Georgi güc-bəla ilə əsir düşməkdən qurtardı, “abxazlar darmadağın edildi, müsəlmanlar elə bir qələbə çaldı ki, beləsini kimsə xatırlaya bilmirdi”⁶⁷.

Bu məğlubiyyətdən sonra çar III Georgi “Anisini onun keçmiş hakimlərinin qohumlarına qaytarmalı oldu”⁶⁸, bununla da çar III Georginin “Aniyə bir daha qayıtması nəsb olmayan”⁶⁹ Əmir Şahənşahı özü ilə aparması haqqında Vardanın verdiyi məlumat həqiqətə uyğun deyildir. Bunu Əmir Şahənşah tərəfindən yazılmış hicri 595 (03.11.1198–22.10.1199)–ci il tarixli yazı da təsdiq edir.

Yazıda deyilir: “Mən – adım Sultan⁷⁰ ibn Mahmud ibn Şavur ibn Mənuçöhr əş-Şəddadi, babalarımın və nəsilərimin ömrünü uzatmaq (*can-darazi*) üçün buyurdum: Əbül-Məməran məscidi yerləşən yerdən xeyrixah ehtiyaclar üçün tikilmiş dükanaşək (*dükkan ku sabul-əst*) bu ərəzidən olan pambıq parçaları (*pəndə-furuşi və kəttani*) satışı, biz əmr etdik ki, alğı və satqı məhz bu yerin özündə aparılsın. Əgər bir kimsə bu göstərişin varlığına pozuqluq gətirsə, qoy o, Allahın (Ona həmd və sanalar olsun! – *ərəbcə*) qəzəbinə gəlsin. Tarix 595 (*ermənicə*). Kim [şərtə] əzm ilə əməl etsə, Allah onu bəxtiyar etsin. Amin!”⁷¹

Atabəy Eldəniz və onun xəlifələri Gürcüstan ilə arasıkəsilməz mübarizədə Azərbaycan və qonşu vilayətlərin xristian əhalisini öz tərəflərinə çəkməyə ümid bəsləyirdilər. Azərbaycan Atabəyləri bu məqsədlə yerli ruhaniləri himayə edirdilər. Erməni salnaməçisinin məlumatına görə, atabəy Eldəniz “xristianları sevir və ölkənin abadlığına qayğı göstərirdi”⁷² və “xeyrixah xasiyyəti və sülhsevərliyi ilə fərqlənirdi. Onun hakimiyyəti illərində çox ölkələrdə əmin-amanlıq hökm sürürdü”⁷³.

⁶⁶ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.26.

⁶⁷ Ravəndi, səh.285.

⁶⁸ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.26.

⁶⁹ Vardan, səh.159.

⁷⁰ Özünü Mahmudun oğlu adlandıran Ani hakimi Şəddadın və IV Fəzlunun qardaşı idi, ola bilsin ki, farsca Şahənşah adını ərəb dilindəki “sultan” sözü ilə eyniləşdirmişdir. L.T.Gözəlyan (“Akademik N.Y.Marra” məcmuəsi, səh.629–641) “ki” – yəni “hansı ki” sözünü yanlış olaraq “Key-Sultan” oxumuşdur. Beləliklə, bu kitabəyə görə Şəddadilərin Anidəki hakimiyyətlərinin son tarixi hicri 595–ci il götürülməlidir.

⁷¹ Л.Т.Гюзальян. Персидская надпись, стр.629-241; V.Minorsky, Studies, səh.100; M.Brosset, Les Ruines d’Ani, I, pp.31-32.

⁷² Vardan, səh.151–152. Müq. et: Y.A.Manandyan, səh.275.

⁷³ Памятники армянской агнографии, стр.254.

Eldənin oğulluğunun sultan taxtına çıxması ilə, demək olar ki, eyni vaxtda III Stepannos (1168-1214) Sünikin baş keşişi seçildi. “Atabəy Eltukuz, onun oğulları – atabəy Pəhləvan, Qızıl Arslan və Əbu Bəkr ona hörmət göstərir, onu nəvazişlə “fəxr əl-Məsih” (“Məsihin – İsanın fəxri”) adlandırırdılar. Onun şərəfinə bizim siqəl (sicill) adlandırdığımız mənşur (fərman) və tuğra, yaxud möhürlü tərifnamə vermişdilər. Baş keşiş III Stepannos “öz eparxiyasına nəslinin vərəsəlik etməsi üçün atabəydən fərman və siqəl aldı. Noravank kilsəsinə məxsus bütün ərazi üçün də o, atabəydən yazılı mənşur (fərman) almışdı. [Sonra] atabəydən Ağaraki-Dzor kəndini də istədi. [Atabəy] oranı iltifatla, sabit və ədalətli mənşurla kilsəyə bağışladı. Monastırın yanında nə varsa hamısını – torpağı, suyu, bağları, üzüm-lükləri, həmçinin yaşayış yerlərini və hətta Anapat qalasını da bütün vergilərdən azad etdi”⁷⁴.

* * *

Biz, Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin qərb sərhədlərindəki siyasi şəraiti, atabəy Şəmsəddin Eldənizlə Gürcüstanın qarşılıqlı münasibətlərini gözədən keçirdik. İndi də dövlətin şərq hüdudlarındakı vəziyyətə nəzər salaq.

Sultan Arslan şahın və atabəy Eldənizin torpaqlarının uzaq şərqində Nişapur hakimi Müəyyid Ay-Aba onların vassalı idi. Böyük Sultan Səncərin ölümündən sonra, 1157-ci ildə Ay-Aba güclənməkdə olan Xarəzmşah II-Arslan (1156-1172) tərəfindən gözlənilən təhlükənin qarşısını almaq məqsədilə sultanın yardımına, daha doğrusu, Atabəy Eldənizin yardımına ümid bəsləyərək, Sultan Arslan şahın adına xütbə oxutdurdu.

Atabəyin köməyinə arxalanan Ay-Aba hicri 558 (1163)-ci ildə Kumis vilayətinə hücum etdi, Bistam və Dəmçan şəhərlərini tutdu, vilayətə öz canişini Tengizi təyin etdi, o isə Mazandaran şahı Rüstəmlə münaqişəyə girdi. 1163-cü ilin oktyabrında Rüstəm şahın ordusu əzildi və onun torpaqları Ay-Aba torpaqlarına birləşdirildi. Sultan Arslan şah və atabəy Eldəniz Ay-Abaya fəxri geyim, bayraq və hədiyyələr göndərdilər və onun İraq sultanlığının şərqində

⁷⁴ Stepannos Orbelian, səh.195, 200.

canişinlik rütbəsini təsdiqlədilər⁷⁵. Atabəyin təklifi ilə Ay-Aba hakimiyyəti altında olan bütün torpaqlarda Sultan Arslan şahın adına xütbə oxutdurmağa başladı⁷⁶.

Hicri 562 (28.10.1166-16.10.1167)-ci ildə Ay-Aba Həmədana gəldi və atabəy Eldənizə bildirdi ki, Xarəzmşah İl-Arslan öz qoşunlarını Nişapuru tutmağa yönəltmişdir. O, Atabəyi qabaqcadan xəbərdar etdi: “Əgər siz ona qarşı çıxıb qabağını almasanız və qəsdlərinin yolunu kəsməsəniz, onda sizin qənşərinizdə [yerin altından] elə bir bulaq fəvvarə vuracaq ki, onun gözünü tıxaclaya bilməyəcək və elə dəniz yaranacaqdır ki, axınını dayandıra bilməyəcəksiniz”⁷⁷.

Atabəy Eldəniz Həmədandan Reyə yollandı və oradan Xarəzmşah İl-Arslanın yanına aşağıdakı məzmununda bir məktubla elçi göndərdi: “Doğrudan-doğruya bu Müəyyid Ay-Aba sultanın məmlükdür, Xorasan isə sultanın ölkəsidir, onun atalarının və babalarının yeridir. Eləcə də sən qaldığın Xarəzm də onun mülküdür! Əgər sən Nişapura hərəkət etsən, onda mənə cavabım sənə qarşı hücum və bizim aramızda müharibə olacaqdır. Sən özün haqqında düşünürsənmi!”⁷⁸

Atabəy Eldənizin məktubu Xarəzmşahı qəzəbləndirdi və o öz qoşununu Nişapurun mühasirəsinə yönəltdi. Şəhərin mühasirəsi iki ay sürdü, ancaq Nişapur dayanıb tab gətirdi. Xarəzmşah Eldənizin qoşunlarının Bistama hücumunu eşidəndə, öz qoşununu Nişapurdan geri çəkdi və Bistamin divarları önündə Atabəylə üz-üzə gəldi. Onların arasındakı döyüş bir nəticə vermədi, ancaq yaxın bir vaxtda Müəyyid Ay-Aba özü Xarəzmşahın tərəfinə keçdiyindən, Nişapur İraq səlcuqləri üçün itirilmiş oldu⁷⁹.

Hicri 563 (17.10.1167-04.10.1168)-cü ildə Marağa hakimi Nüsrətəddin Arslan-Aba əl-Əhmədili xəlifə Müstəncidə məktub göndərərək ondan xahiş etdi ki, Bağdadda xütbəni Sultan Mahmudun adına oxutdursun. Atabəy Eldəniz qiyam qaldırılmış vassalı itaətə gətirmək üçün oğlu Cahan Pəhləvanın başçılığı altında qoşunu silahlandırdı. Marağanın divarları önündə Nüsrətəddin Arslan-Aba məğlub edildi. Cahan Pəhləvan Marağanı mühasirəyə aldı, ancaq sonra barışıq bağladı⁸⁰.

⁷⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.92.

⁷⁶ Yəne orada, səh.93.

⁷⁷ Əl-Hüseyni, vər.91b-92a.

⁷⁸ Yəne orada, vər.92a.

⁷⁹ Yəne orada, vər.92b.

⁸⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.97-98; İbn Xaldun, V, səh.175.

564 (05.10.1168–24.09.1169)–cü ildə atabəy Eldəniz Rey şəhərini və nahiyəsini yenidən ələ keçirdi. Buna səbəb Rey hakimi Əmir İncanın dövlət xəzinəsinə illik vergini ödəməkdən boyun qaçırması idi. Eldəniz vergini almağa öz adamlarını göndərəndə, İncə rəsmən imtina etdi. Bu zaman Atabəy İraqdan bir məktub aldı. Ona sadıq adamlar bildirirdilər ki, Əmir İncə İl-Arslanla sazişə gəlib, Atabəy-dən imtina etmək və Reyi ətrafı ilə birlikdə Xarəzmşahın hakimiyyətinə vermək qərarına gəlmişdir. Xarəzmşah da Reyi öz torpaqlarına birləşdirdikdən sonra, daha qərbə doğru hərəkət etməyə ümid bəsləyərək, İncənin köməyinə böyük bir ordu ayırdı. Xarəzmşah qoşunları ilə Eldəniz arasındakı döyüş Xarəzmilərin və Rey qalasında gizlənən İncənin məğlubluğu ilə başa çatdı. İncə yenidən Eldənizlə sülh bağlamağa çalışdı və vəziri Sədəddin Aşallanı Atabəylə danışığa göndərdi.

Danışıqlar zamanı Atabəy Sədəddinə aşağıdakıları bildirdi: “Mən ömrümdə heç zaman İncə ilə barışıq bağlamayacağam!” Vəzirin özünə isə dedi: “Sən elə düşünürsən ki, İncə mənə barışıq bağlayacaq və sən də onunla birlikdə Reydə oturacaqsan. Bu, heç bir vaxt olmayacaqdır! Sən iki yoldan birini seçə bilərsən: ya sən öz ağa ilə qütbətdə qalacaqsan, onda o da, sən də sağ-salamat qalarsız, ancaq belə halda sən zərər çəkəcək, məhrumiyətlərə və yoxsulluğa düşər olacaqsan, ya da sən mənə birlikdə onun məhvini tədbirlər tökməli, Rey, İsfahan və Azərbaycan üzərində hökm sürən oğlum Pəhləvanın yanında hakim olub onunla birlikdə qalmalısan. Bunun üçün mən sənə and içməklə söz verirəm”⁸¹.

Vəzir qərara gəldi ki, ən yaxşısı Eldənizin təklifini qəbul etməkdir. Onun hiyləsi ilə üç qulam İncəni öldürdü və atabəy Eldəniz bunun müqabilində Sədəddini “şəhərin hakimi və Pəhləvanın demək olar ki, bütün işləri üzrə müvəkkil”⁸² qoymaqla mükafatlandırdı.

565-ci ilin şəvvalında (18.06.–16.07.1170) Mosulun hakimi, Sultan Arslan şahın və atabəy Eldənizin vassalı atabəy Qütbəddin Mədud öldü. Onun oğlu Seyfəddin Qazi Mosula yiyələndi. Ancaq onun əmisi Nurəddin Mahmud taxt-tac iddiasına düşüb, qoşunla qardaşı oğluna qarşı çıxdı. Belə olduqda, Seyfəddin Qazi öz qardaşı İzzəddin Məsudu Nurəddin Mahmuda qarşı yardım üçün atabəy Eldənizin yanına göndərdi.

⁸¹ Əl-Hüseyni, vər.83b–86a.

⁸² Əl-Hüseyni, vər.86a; İbn əl-Əsir, IX, səh.104; əl-Bundari, səh.303; Ravondi, səh.282; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.71; Əbül-Fida, III, səh.48.

Eldəniz Nurəddin Mahmuda məktub göndərmiş, Mosula hücum etməyi ona qadağan etmişdi. O yazmışdı: “Bu torpaq sultanındır və sən ona toxuna bilməzsən”. Ancaq Nurəddin bu məktubu nəzərə almadı və Eldənizin elçisinə belə cavab verdi: “Öz ağana de ki, mən özüm öz qardaşım oğlu ilə mübahisəni həll etmək üçün ondan yaxşı yol taparam. Qoy o, bizim işimizə qarışmasın. Mən öz işimi nə vaxt qurtarsam, onda Həmədan darvazaları yanında bizim Eldənizlə söhbətimiz olacaqdır. O, islam ölkələrinin yarısına yiyələndi, ancaq sərhədyanı ucqarlara saymamazlıq göstərdi, gürcülər də bundan istifadə edib, oraları ələ keçirdilər! Mən isə dünyanın ən cəsur adamlarına – firənglərə [xaçlılara] qarşı təkbaşına dururam və onların torpaqlarının böyük hissəsini onlardan aldım, çarlarını əsir tutdum⁸³. Mən indi mənə qarşı hər hansı bir fəaliyyəti cəzasız qoya bilmərəm, ona görə də ki, biz saymamazlıqla yanaşdığımızı, daha doğrusu, islam torpaqlarını qorumaq üçün hamılıqla ayağa durmalı və müsəlmanlardan bəlanı uzaqlaşdırmalıyıq”. Elçi də belə cavabla Eldənizin yanına qayıtdı⁸⁴.

Sultanla Azərbaycan atabəyi arasındakı münasibətlərin qaydaya salınmasında böyük köməyi olan və bununla da ara müharibələrinin alovlanmasının qabağını alan, böyük atabəy Şəmsəddin Eldənizin qadını Mömünə xatın 571-ci il rəbiülevvəl ayının ortalarında (19.09.-18.10.1175) Naxçıvanda vəfat etmişdir⁸⁵.

Yuxarıda göstərdiyimiz kimi, Sultan Arslan şahın dövlət işlərində heç bir çəkisi yox idi, onun adı, bir sultan kimi, yalnız xütbələrdə çəkilir, pullarda həkk olunurdu.

Salnaməçi Sədrəddin əl-Hüseyni dövlətdə sultanın asılı vəziyyətini, atabəy Eldənizin tam hökmranlığını və sultanın anası Mömünə xatının mövqeyini aydın təsvir etmişdir. O yazır ki, “Sultan Arslan yalnız formada, Eldəniz isə həqiqətdə hakim idi. [Atabəy] ömrələr verir, torpaqları *iqta* kimi paylayır, xəzinələri özü istədiyi kimi ölkənin hər hansı bir yerinə köçürərək, onların ixtiyarını əlində saxla-

⁸³ Nurəddin Mahmud xaçlıların düşməni, onlara qarşı döyüşən görkəmli sərkərdələrdən biri idi. O, 1148-ci ildə Trablis qrafı Bertranı, 1151-ci ildə Odessa hakimi qraf I Joslen de Kurtneyi əsir almışdı.

⁸⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.109-110; yenə də onun, “Atabəylər”, səh.153; Əbu Şəmə, 1/2, səh.476-477; Rəşid əl-Cəməli, səh.95-96.

⁸⁵ Ravəndi, səh.285; İbn əl-Əzraq əl-Fariqi (vər.200a) Mömünə xatının ölümü tarixini daha dəqiq, 9 rəbiülevvəl 571 (30.09.1175)-ci il göstərir.

yırdı. Sultan isə bu barədə onunla ixtilafa girə bilmirdi və bəzən onun sinəsi atabəy Eldənizin idarə işlərindəki mütləqiyyətindən, əmrlər [verməsindən], istədiyi adama iqta paylaşmasından sıxılırdı. Sultan bu barədə danışanda, onun anası Mömünə xatın (o, Eldənizin qadını, həm də onun iki oğlu – Nüsretəddin Pəhləvanla Müzəffərəddin Qızıl Arslanın anası idi) belə cavab verdi: “Özünü o yerə qoyma! Bu adam öz həyatını təhlükə altına qoymuş və dönə-dönə ağır döyüşlərə atılmışdı. [Bundan başqa] o, özünün ən qiymətli xeyirxahlığını əsirgəməmiş, səni sultan [taxtına] çıxaranadək özünün çoxlu qulam və silahdaşlarını ölümə göndərmişdi. Səlcuqilərin içərisində səndən böyükləri nə qədər var, ancaq həbslərdə yatırlar və həyatları sıxıntılı keçir. Onlar öz yerlərindən tərپənə bilsəydilər, qəsdləri yüksək olardı. Ancaq onlar bacarmırlar! Sən isə sultan taxtıdasan, o da, onun iki oğlu da sənə qulluq edir, sənin qabağında durur, sənin düşmənlərlə vuruşur, rəqiblərinə üstün gəlirlər, sən və sənin könlün isə bütün bunlardan azaddır! Atabəy hər nə edirsə – bağışlayır və ya geri alır – bunların hamısı sənin qüdrətli dövlətinin möhkəmləndirilməsi, sənin hakimiyyətinin daha da bərkiməsi üçün edilir. Qoy onun hərəkətləri səni kədərləndirməsin, onun cəhdləri səni qayğılandırmasın. O ki sənin məmlüküdür!

O, öz anasından bunları eşitdikcə susurdu”⁸⁶.

Atabəy Eldəniz ölümündən bir az əvvəl öz qadını Mömünə xatının⁸⁷ qəbri üzərində məqbərə tikdirməyə başladı, ancaq onun tikintisi yalnız atabəy Cahan Pəhləvanın vaxtında, 582-ci ilin məhərrəmində (aprel, 1186) başa çatdı. Məqbərəni o zaman məşhur memar Əcəmi ibn Əbu Bəkr inşa etmişdi. O həmçinin 557-ci ilin şəvvalində (13.09.-11.10.1162) şeyx Yusif ibn Qasirin (yerli əhali “İbn Qüseyyir” deyir) məqbərəsini də tikmişdir⁸⁸.

Böyük atabəy Şəmsəddin Eldəniz öz arvadından bir ay sonra – 571-ci ilin rəbiəs-sani ayında (19.10.-16.11.1175) öldü⁸⁹. Bu, onun ölümünün daha dəqiq tarixidir və rəsmi saray dairələrinə daxil olan

⁸⁶ Əl-Hüseyni, vər.94b-95a.

⁸⁷ Atabəy Eldənizin arvadının adı məhz belə idi. Cahan Pəhləvanın arvadları Zahidə xatın, İnanç xatın və Qüteybə xatın idi (onlar haqqında sonra danışılacaqdır).

⁸⁸ Naxçıvanın bu və başqa tikintiləri haqqında bax: В.М.Сысоев, стр.87-215; А.А.Ələsgərzadə. Мəqbərə yazıları, səh.79-91; yenə də onun: “Abidə yazıları”, səh.151-168.

⁸⁹ Ravəndi, səh.286.

Ravəndinin məlumatlarına əsaslanır. Ravəndi yazır ki, Sultan Arslan şah 571-ci il cumad əs-sani ayının ortalarında (17.12.1175–14.01.1176) öldü və əl-Hüseyni də bunu təsdiq edir. O yazır ki, sultan “Atabəy Eldənizin ölümündən iki ay sonra”⁹⁰ öldü.

571-ci il Nişapuri, əl-Bundari, Yezidi və Rəşidəddinin əsərlərində də atabəy Eldənizin ölüm ili kimi qeyd edilmişdir⁹¹. Vardan isə atabəyin ölüm tarixi kimi 1174-cü ili göstərir⁹². İbn Xəllikan yazır ki, atabəy 570-ci il rəbiə-sani ayının sonunda (noyabr, 1174) öldü, Sultan Arslan şah isə “Eldənizin ölümündən təxminən bir ay sonra”⁹³ vəfat etdi.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin yaradıcısı Şəmsəddin Eldənizin hakimiyyətinə yekun vurarkən, qeyd etmək lazımdır ki, o, ona tabe ərazini genişləndirməyə çalışır və öz müasirləri vilayət hakimlərinin üsulları ilə – əmirlərlə vaxtaşırı ittifaqdan istifadə edərək, həmin anda da həmçinin dönükcəsinə və saymazyana hərəkət edirdi. Buna baxmayaraq, Böyük atabəyin hər şeydən əvvəl mərkəzi hakimiyyətin hərbi qüvvələrinin və maddi ehtiyatlarının möhkəmləndirilməsinə yönəldilən fəaliyyətindəki yaradıcı anlar bizə daha əhəmiyyətli görünür. Bütün dövlət quruluşu sisteminin nizama salınması, hər şeydən əvvəl, vassalların mərkəzi hakimiyyətlə bağlılığının möhkəmləndirilməsi, sözsüz ki, hərbi qüdrətin gücləndirilməsi ilə bağlı idi. Bir daha yada salaq ki, Sultan Məsudun bütün hakimiyyət dövrü əmirlər ittifaqı ilə ara müharibələrində keçmiş və Sultan hökuməti məhz hərbi gücsüzlüyü ucundan bu mübarizədə sərt və müstəqil mövqe tuta bilmədi. Mərkəzdənqaçan qüvvələrin öz fəaliyyətlərini davam etdirmələrinə, xarici siyasətin mürəkkəbləşdiyi dövrdə əmirlərin mərkəzi hakimiyyətdən müstəqilliyə can atmalarının güclənməsinə baxmayaraq, adi sərkərdələrdən olmayan atabəy Eldənizin hərbi qüdrəti ilə sultan suverenliyinin birləşməsi, feodal iyerarxiyasında Böyük Atabəyin birinciliyinin rəsmi tanınması sultanlıq ərazisində siyasi vəziyyətin sabitləşməsinə səbəb olmuşdu. Eldəniz əsas qüvvələrini Gürcüstan ilə mübarizəyə təsadüfən toplamamışdı və öz

⁹⁰ Əl-Hüseyni, vər.95b.

⁹¹ Nişapuri, səh.82; əl-Bundari, səh.301; Yezidi, səh.162; Rəşidəddin, 2/V, səh.175.

⁹² Vardan, səh.159.

⁹³ İbn Xəllikan, III, səh.361.

hakimiyyətini bərqərar etdikdən sonra, adətən, güclü qonşuları ilə, xüsusən Xarəzmşahlar dövləti ilə uzun münaqişələrdən qaçırdı.

Eldənizin ardıcılığı və fəal gücü, sultan hakimiyyətinin nüfuzundan bacarıqla istifadə etməsi və bununla hakimiyyətin müdafiəçisi və feodal təşkilatının başçısı kimi yüksəlməsi, tədbirli xarici siyasəti – bütün bunlar göstərir ki, Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin yaradıcısı öz dövrünün nəhəng siyasi xadimi olmuş və sultanın qəyyumu kimi mövqeyindən müvəqqəti nailiyyətlər üçün deyil, bir tərəfdən özülünü qoyduğu sülalənin torpaqlarının genişləndirilməsi, başqa bir tərəfdən isə mərkəzi hakimiyyətin qüvvətləndirilməsi üçün istifadə etdiyinə görə həqiqətən uzaqgörənlik etmişdir. Təsvir etdiyimiz bu vəziyyət mənbələrdə, o cümlədən Eldənizin müasirlərinin əsərlərində qeyd edilir. Əl-Hüseyni yazır ki, “Bağdad və onun ətrafından başqa, bütün ölkələr Eldənizin hakimiyyəti altına düşdülər”⁹⁴. İbn əl-Əsir atabəy Eldənizin “Tiflis qapılarından Məkrana qədər uzanan” torpaqlarını daha ətraflı sadalayır. Tarixçi yazır: “O, Azərbaycan, Arran və Şirvan, Cibəl ölkəsinə, İraq, Həmədan, Gilan, Mazandaran, İsfahan və Reyə yiyələnmişdi. Xilat, Fars, Xuzistan, Mosul və Kirmanın hakimləri ona tabe idilər”⁹⁵.

Cahan Pəhləvan və Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin möhkəmlənməsi

Böyük atabəy Eldənizin ölüm xəbəri Cahan Pəhləvana yetişən kimi o, dərhal Həmədandan Naxçıvana yola düşdü, dövlət xəzinəsini və taxt-tacın əmlakını öz nəzarəti altına aldı. Bütün qonşuları bir yerə toplayaraq, atabəy hadisələrin sonrakı gedişini, Sultan Arslan şahın ona qarşı münasibətinin məqsədini gözləməyə başladı.

Eldənizin siyasətindən narazı qalan İraq əmirləri Cahan Pəhləvanın sultanlığın paytaxtından getməsindən istifadə edərək, Sultanı Azərbaycana hücumə keçməyə təhrik edirlər. Onlar Sultana məsləhət görürlər ki, “əgər sən Azərbaycanı azad etsən, oraya etibarlı adamlardan birini hakim təyin edib Həmədana qayıdar, [oradan] Bağdada

⁹⁴ Əl-Hüseyni, vər.111b.

⁹⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.119, 367; əl-Hüseyni, vər.96a; İbn Xaldun, V, səh.178–179.

gedib onu tutarsan. Çünki sənin məmlükün – Mosul hakimi Qütbəddin Məduud ibn Zəngi sənə tabedir və sənə qulluq etməyə gələr. Sonra əgər sən Bağdadı tutarsansa və xilafətin minbərlərindən sənin adınla xütbə oxunarsa, ölkənin səması sənin üçün hər hansı rəqib və düşməndən təmizlənmiş olar”⁹⁶.

Sultan Arslan şah da Eldənizin əleyhdarları olan omirlərlə birlikdə böyük ordunun başında Azərbaycana yürüş təşkil etdi. Lakin Zəncanda Sultan xəstələnir, azarının gücləndiyini [şiddətləndiyini] və “həyatımın sona çatdığını hiss edən Sultan Həmədana aparılması əmrini verir”⁹⁷.

Həmədana qayıtdıqdan sonra Sultan şəhərin rəisi Əmir Seyyid Fəxrəddin Əlaəd-Dövlə Ərəb şahın qızına evlənir. Eyni zamanda o, atabəy Cahan Pəhləvanı öz yanına dəvət edir və onunla barışır. Dövlətin idarə olunmasını ona tapşırıqdan az sonra Sultan ölür. Arslan şahın ölümü ilə əlaqədar İmadəddin əl-İsfahani yazır: “Deyirlər ki, Pəhləvan onu zəhərləyib, belə hesab edib ki, onun bundan sonra yaşaması [dövlət üçün] əhəmiyyətli olmayacaqdır”⁹⁸. Bəzi tədqiqatçılar Sultan Arslan şahın Atabəy tərəfindən zəhərləndiyinə şübhə ilə yanaşırlar⁹⁹. Lakin bu məsəl bir neçə il keçdikdən sonra, sultan III Toğrula qarşı hazırlanmış sui-qəsd baş tutmadıqda təsdiq olundu. İstintaq zamanı sui-qəsdçilərdən biri təşdar Kutluq (Qutluq) belə ifadə verir: “Əla əd-Dövlə atabəy Məhəmmədin razılığı ilə mənə 10 min dinar verdi, mən də [sultanın yuyunduğu] hamama zəhərlənmiş şərbət gətirdim və sənə atana verdim”¹⁰⁰.

Rəqibini aradan götürdükdən sonra atabəy Cahan Pəhləvan sultan taxtına Arslan şahın yeddi yaşlı oğlu III Toğrulu çıxarır, eyni zamanda onun atabəyi olur¹⁰¹.

Bütün bunlardan sonra, Atabəy vaxtilə xilafətin hücum niyyətləri qarşısını almağa qadir qüvvəyə malik, atabəy Şəmsəddin Eldənizin daima qoşunla yardım göstərdiyi, indi isə ayrılıb müstəqilləşmiş vassal – Xuzistan hakimi Ay-Doğdu Şimlanı sakitləşdirməli oldu.

⁹⁶ Əl-Hüseyni, vər.95a-b. Bu vaxt Mosulun hakimi II Seyfəddin Qazi idi.

⁹⁷ Əl-Hüseyni, vər.95a.

⁹⁸ Əl-Bundari, səh.301.

⁹⁹ F.Sumcr, Pehlivan, Ia, IX, səh.545-598.

¹⁰⁰ Ravəndi, səh.324; Yəzidi, səh.169.

¹⁰¹ Əl-Hüseyni, vər.95b; Mirxond, IV, səh.15.

Sultan Arslan şah və hələ də Azərbaycanda olan Cahan Pəhləvan arasındakı münasibətlərin qeyri-müəyyənliyindən istifadə edən Şimla xilafətin ərazisinə soxulur və qoşunla Nihavəndə yanaşır. O, çoxdan bu şəhəri və vilayəti öz torpaqlarına qatmaq arzusunda idi. Lakin atabəy Eldəniz bu işdə ona maneçilik törədirdi. Şəhər sakinləri atabəy Cahan Pəhləvanın yanına qasid göndərərək, Şimlanın hücumunun qarşısını almaq üçün ondan yardım istəyirlər. Atabəyin qüvvələri ləngiyir və Şimlanın qoşunu Nihavəndə tamamilə yaxınlaşır. Şəhər möhkəm müdafiə olunurdu, onu birdən-birə ələ keçirmək çətin idi. Bu zaman Şimlanın qardaşı oğlu hiylə işlətməli olur (hiyləyə əl atır). O öz qoşunlarını nihavəndlilərin köməyinə gələn Cahan Pəhləvanın qoşun dəstəsi kimi qələmə verir. Şəhərin sakinləri hiyləni başa düşməyib, şəhər darvazasını açırlar, Şimlanın qoşunu şəhərə soxulur. Nihavəndin qazi və rəisini həbs və edam edir, şəhəri qarət edib gedirlər¹⁰².

Bir müddətdən sonra "Xuzistanda 20 illik hakimliyi dövründə Eldənizin himayəçiliyindən istifadə edərək öz torpaqlarını xeyli genişləndirən və bir neçə qala tikdirən" Şimla qoşunla yenidən xəlifə əl-Müstədinin (1170-1180) hakimliyi altında olan əraziyə soxulur. O, Azərbaycan atabəylərindən vassal asılılığı olan türkmən-əfşarların məskənlərinə hücum edir. Cahan Pəhləvan onların köməyinə qoşun göndərir, döyüş zamanı Şimla yaralanır, oğlu və qardaşı oğlu ilə birlikdə əsir düşür. İki gündən sonra Şimla ölür və ondan sonra oğlu Şərafəddin Əmiran Xuzistan hakimi təyin olunur¹⁰³.

Sibt ibn əl-Cövzi qeyd edir ki, Şimlanın oğlu Xuzistan qalalarına xəlifə ən-Nasirin (1180-1225) dövrünə qədər sahib olmuşdur. Həmin xəlifə vəzir İbn Qəssabın başçılığı ilə onun üzərinə qoşun göndərir, Şimlanın nəslini Xuzistandan qovdurur, 30 qalanı ələ keçirir, uşaqlarını Bağdada göndərir və onlar öləne qədər orada qalırlar¹⁰⁴.

O zaman Xuzistanda yaşayan və sultanlığın taxt-tacı iddiasında olan Sultan III Toğrulun əmisi şahzadə Məhəmməd dövlətin əmin-amanlığı üçün təhlükə törədirdi. Arslan şahın ölüm xəbərini eşidən kimi şahzadə Məhəmməd Şərafəddin Əmirandan İsfahan üzərinə hücumu keçməyi tələb edir. Lakin lap bu yaxınlarda Cahan Pəhləvanın qoşunları tərəfindən məğlubiyyətə uğramış Şərafəddin Əmiran

¹⁰² İbn əl-Əsir, IX, səh.120.

¹⁰³ İbn əl-Əsir, IX, səh.134; İbn əl-Cövzi, X, səh.255; Sibt ibn əl-Cövzi, VIII/1, səh.330.

¹⁰⁴ Sibt ibn əl-Cövzi, VIII/1, 330.

Məhəmmədə belə cavab verir: “Mən sənsiz, təkbaşına Cahan Pəhləvanla döyüşə girib səni müdafiə edə bilmərəm. Bu yaxınlarda mənim atam onunla Karmasində vuruşub, o atama qalib gəlib, onu öldürdü. İndi isə onun sərəncamında İraq, Azərbaycan və Arran qoşunları var, onların sayı 50 min süvaridən (atlıdan) artıqdır. İsfahana tək get, bəlkə orada olan sultan qoşununun bir hissəsi sənin tərəfinə keçdi. Əgər bu baş tutarsa, mən qoşunumla birgə sənin qulluğuna gələm”¹⁰⁵.

Şahzadə Məhəmməd öz dəstəsi ilə yürüş edib İsfahana girir və orada minə yaxın atlı ona qoşulur.

Hadisələrin gedişindən narahat olan atabəy Cahan Pəhləvan Həmədanla İsfahan arasındakı məsafəni beş günə qət edir və Məhəmmədin dəstəsinə hücum çəkir. Əl-Hüseyninin dediyinə görə, “bu, qeyrəti özünə dost və məsləkdaş seçən, uğursuzluq fikrini kənara atan, mətinlik və qətiyyəti sayəsində [müvəffəqiyyət] qazanan bir adamın hərəkəti idi”¹⁰⁶.

Şahzadə Məhəmmədin dəstəsi məğlub (darmadağın) edilir, özü isə Xuzistana qaçır. Lakin atabəy Cahan Pəhləvandan qorxan Şərəfəddin Əmiran ibn Şimla şahzadənin orada qalmasına maneə törədir. Atabəy tərəfindən təqib edilən Məhəmməd Vasitə gedir, üç gün hakimin qonağı olur. Lakin Cahan Pəhləvan Vasitə yanaşdıqda, hakim şahzadəyə deyir: “Qonaqpərvərlik üç gün çəkər, biz də öz borcumuzu yerinə yetirdik. İndi hər şey sənin özündən asılıdır – hara istəsən ora gedə bilərsən”¹⁰⁷.

Məhəmməd Bağdada getmək qərarına gəlir, lakin ona himayədarlıq etməkdən boyun qaçırırlar. Bu zaman o, Şiraza, Cahan Pəhləvanın vassalı olan Fars atabəyi Zənginin yanına gəlir. Cahan Pəhləvan Zəngiyə məktub göndərərək tələb edir: “Əgər sən şahzadə Məhəmmədi keşikçi dəstəsi ilə səltənətin sərəncamına göndərməsən, mən sənin üzərinə hücum çəkəcəyəm. Bilirsən ki, mənimlə vuruşsan, [özün] məhv olacaqsan! Yox, əgər sən məndən qaçırsansa, bu həm sənin, həm də ölkən üçün ölüm deməkdir”¹⁰⁸.

Zəngi şahzadə Məhəmmədi həbsə alıb, Cahan Pəhləvanın yanına göndərir, o isə şahzadəni Sərcahan qalasına salır¹⁰⁹.

¹⁰⁵ Əl-Hüseyni, vər.95b-96a.

¹⁰⁶ Yəne orada, vər.96a.

¹⁰⁷ Yəne orada.

¹⁰⁸ Yəne orada.

¹⁰⁹ Əl-Hüseyni, vər.96b; Арабский аноним. D-173, vər.673b.

Şahzadə Məhəmməd İraq sultanlığının taxt-tacına sahib olmaq istəyən yeganə ciddi düşmən idi. Onun iddiasına son qoyduqdan sonra, “İslamın padşahı, böyük hökmdar, böyük atabəy, Əcəmin xaqanı Şəms əd-Dünya-vəd-Din Nüsret əl-İslam vəl-müslimin Əbu Cəfər Məhəmməd Cahan Pəhləvan ibn Eldəniz”¹¹⁰ artıq inamla (qətiyyətlə, çəkinmədən) İraq Səlcuqiləri sülaləsinin (xanədanının) sonuncu nümayəndəsi, kiçikyaşlı (azyaşlı) Sultan III Toğrul ibn Arslan şahın adından çıxış edə bilərdi (hərəkət edə bilərdi).

Bu hadisələr haqqında danışan Sibt ibn əl-Cövzi yazır: “Toğrul azyaşlı idi və dövlət işlərini Pəhləvan ləqəbi daşıyan Məhəmməd ibn Eldəniz El-şah¹¹¹ idarə edirdi. O, Həmədana oturub bütün işləri idarə edirdi”¹¹². Əl-Hüseyninin qeyd etdiyi kimi, “Ölkə atabəy Pəhləvan üçün [rəqiblərdən] azad idi və o, dövlətin taxt-tacına sahib olmuşdu”¹¹³.

Hicri 573-cü ilin məhərrəm ayında (iyul, 1117) sultanlığın tabeliyində və vassal asılılığı olan bütün ərazilərdə yeddi yaşlı III Toğrulun adına xütbə oxunmuşdu¹¹⁴. Ölkədə əsil hakimiyyət Cahan Pəhləvanın əlinə keçir. Ətraf torpaqların sahibləri (*əshab əl-ətraf*) və vassallardan heç biri buna müqavimət göstərmirdi, çünki Pəhləvandan “bütün hakimlər qorxurdular”¹¹⁵.

Qardaşı Qızıl Arslanı Azərbaycan və Arranın canişini təyin edib, atabəy Cahan Pəhləvan Həmədana yola düşür, oradan tabeliyində olan bütün torpaqların hakimlərinə məktub göndərib Sultan Rükən əd-Din III Toğrulun adına xütbə oxunmasını tələb edir. “Hakimlərin hamısı razılıq verdi və sultanın adı ilə xütbələr Mosul və onun mahallarında, Ermənistanda, Xilatda, Farsda və onun mahallarında və bütün Xuzistanda oxunmağa başlandı”¹¹⁶. Bütün orta əsr müəllifləri belə bir cəhətdən eyni fikirdə idilər ki, mərkəzi hakimiyyətin möhkəmləndirilməsinə yalnız Cahan Pəhləvan böyük qüvvə sərf edirdi. O, itaət etməyən əmirləri, xüsusilə İran İraqın əmirlərini

¹¹⁰ Ravəndi, səh.306.

¹¹¹ Cahan Pəhləvanın “El-şah” titulu ilə adlandırılması tarixi məxəzlərdə bir dəfə yalnız Sibt ibn əl-Cözvidə rast gəlinir.

¹¹² Sibt ibn əl-Cözvi, VIII/1, səh.330.

¹¹³ Əl-Hüseyni, vər.96b.

¹¹⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.143; Xaldun, V, səh.179; İbn Taqriberdi, VI, səh.74.

¹¹⁵ Əl-Hüseyni, vər.97a; İbn əl-Əsir, IX, səh.119; əl-Bundari, səh.301, Əbül-Fida, IV, səh.2.

¹¹⁶ Əl-Hüseyni, vər.97a; Ravəndi, səh.309; Nişapuri, səh.83.

sakitleşdirir, fərsiz qoşun başçılarını və məmurları vəzifədən çıxarır, onları özünə sadıq adamlarla əvəz edirdi. Ən vacib dövlət vəzifələrinə 70-ə yaxın şəxsi məmlüklərini təyin edir və onları özünə daha da yaxınlaşdırmaq üçün hər birinə *iqta* payı kimi hər hansı bir əyaləti və şəhəri ayırırdı¹¹⁷.

Cahan Pəhləvanın fəaliyyəti sayəsində Sultan III Toğrul qayğısız həyat keçirirdi. Lakin sultanın ətrafındakı “səmimi dostluq və bağlılıq yoluna düşən” İraq əmirləri tam mənasında atabəyin tərəfini saxlamır və Azərbaycan hakimlərinin ağalığından qurtarmaq üçün fürsət gözləyirdilər¹¹⁸.

Atabəy Cahan Pəhləvanın inzibati bacarığı və sərt tələbkarlığı sayəsində dövlət idarəsinin bütün sahələrində qayda-qanun möhkəmləndirilmişdi¹¹⁹. Atabəyin hakimiyyətinin on ili ərzində dövlət heç bir xarici basqına məruz qalmamışdı. Məhz onun hakimiyyəti dövründə “gürcülər onunla sülh bağlamış, onun tələblərini qəbul etmişlər”¹²⁰. Atabəyin hakimiyyətinin möhkəmlənməsindən az sonra Atabəylə Xarəzmşah Təkiş (1172-1200) arasında dostluq münasibəti yarandı¹²¹.

Xarəzmşah Təkişin əl-inşa divanının başçısı Bəhaəddin Məhəmməd əl-Bağdadinin XIII əsrin əvvəllərində tərtib etdiyi rəsmi saray sənədləri məcmuəsində (toplusunda) Xarəzmşahın “böyük atabəy Şəms əd-Dövlə vəd-Din, İraqın Pəhləvanına” yazdığı dörd məktubu qalır. Məktublardan dördü də dostluq ruhunda yazılmış, onlarda Xarəzmşahın Atabəylə sülh münasibətləri yaratmaq arzusu ifadə olunur.

Hicri 577-ci ilin məhərrəm (may, 1181) ayında yazılmış məktubda hər iki dövlət arasında qarşılıqlı səfirlik yaratmaq arzusunun əhəmiyyəti və Xarəzmşah qoşunlarının Xorasana hücumu barəsində üzrxahlığı qeyd olunur. “Bundan sonra ixtilafa səbəb olan bu cür hadisələr həmişəlik oradan qaldırılacaqdır”¹²².

Hicri 577-ci il rəbiə-sani ayında (avqust, 1181) Xarəzmşahın səfiri əmir Rəşidəddinlə atabəyə göndərdiyi ikinci məktubunda qeyd olunur ki, atabəyə bağışlanmış şunqar çaparla göndərilib, “əlahəzrət

¹¹⁷ Ravəndi, səh.309-310; Cüzcani, I, səh.171.

¹¹⁸ Ravəndi, səh.307; Nişapuri, səh.83; Rəşidəddin, 2/V, səh.177.

¹¹⁹ Sibti ibn əl-Cözvi, VIII/1, səh.391; Nişapuri, səh.83; Cüzcani, I, səh.171.

¹²⁰ Əl-Hüseyni, vər.97a.

¹²¹ Yəne orada.

¹²² Ət-Təvəssül ilə-t-tərəssül, səh.165-168.

padşahın” (cənabi-Humayun) səfirliyinin azalması təəssüf doğurur, “böyük məktublar mübadiləsinin” (*muhatabat-e buzurqvari*) arasının kəsildiği narahatçılıq törədir və heç olmazsa bir dəfə görüşmək arzusu ifadə olunur¹²³.

Cumadi sani ayında (oktyabr, 1181) yazılmış üçüncü məktubunda Xarəzmşah gileylənir ki, Xarəzmin atabəyin paytaxtından uzaqlığı müntəzəm məktublaşmağa imkan vermir. Lakin Xarəzmşah bildirir ki, o, atabəyin yüksək məclisində (məclisi-səmi) baş verən bütün hadisələrdən daima xəbərdardır, dövlətlər arasındakı sərhədlərdə sakitlikdir və atabəyin dövlətində olan çətinliklər yavaş-yavaş aradan qaldırılır. Xarəzmşah iki dövlət arasında yaradılmış birliyə görə atabəyə öz minnətdarlığını bildirir və Əmir Səlahəddinlə göndərdiyi məktuba görə təşəkkür edir. Xarəzmşah atabəyin səfirini öz yanında ona görə çox saxlayır ki, onun gözəl və müdrik söhbətləri şahı sevindirir, çünki səfirin şəxsiyyəti bir daha onu sübut edir ki, onu göndərən atabəy həqiqi mənada dostdur¹²⁴.

Hicri 578-ci ilin rəcəb ayında (noyabr, 1182) Atabəyə yazdığı dördüncü məktubunda Xarəzmşah az-az məktublaşdıqları və səfirlərin gec-gec göndərilməsi üçün üzr istəyir və yazır ki, bu, heç də onların arasındakı dostluğun azalmasına səbəb ola bilməz, əksinə, dostluq daha da möhkəmlənir. Xarəzmşah atabəydən göndərdiyi hədiyyələrin qəbul olunmasını xahiş edir, çünki bu hədiyyələr səmimi-qəlbədən göndərilmişdir və ümidvardır ki, onların arasında sadlıq yolu həmişə açıq olacaq, etibarsızlıq yolu isə bağlanacaqdır¹²⁵.

Cahan Pəhləvan xəlifə əl-Müstədi, eləcə də onun vərəsəsi Abbasi xəlifələrinin ən qüvvətli hakimlərindən olan xəlifə ən-Nasir ilə ehtiram münasibət saxlayırdı ki, bu da ona müsəlman ruhanilərinə ehtiram pərdəsi altında Bağdaddan asılı olmadan öz müstəqil siyasətini yeritməyə imkan verirdi. Atabəy “Ali məskənə” [xəlifəyə] özünün möminlik (dindarlıq), tabelik və lazımi itaətkarlığını bildirmək üçün daima səfirlər göndərirdi. [Beləliklə] o, dövlətin [əzəmətini] və ölkədəki hakimliyini bütünlüklə Ali məskənə itaəti və [onun] alicənab buyruğuna tabeliyi sayəsində əldə etmiş olduğunu göstərirdi”¹²⁶.

¹²³ Ət-Təvəssül ilə-t-tərəssül, səh.168-171.

¹²⁴ Yənə orada, səh.172-176.

¹²⁵ Yənə orada, səh.176-182.

¹²⁶ Əl-Hüseyni, vər.97a-b.

Bununla Cahan Pəhləvan dövlətinin daxili işlərinə xəlifənin qarışmamasına nail olurdu. Aşağıdakı sözlər məhz atabəy Cahan Pəhləvana aiddir: “Əgər xəlifə imamdırsa, onun daimi məşğuliyyəti namaz qılmaq olmalıdır, çünki namaz dinin əsası və işlərin ən gözəlidir. Bu sahədə üstünlüyü və xalq üçün nümunə olması ona kifayətdir. Bu, həqiqi padşahlıqdır. Xəlifənin müvəqqəti padşahlığın işinə qarışmasının heç bir əhəmiyyəti yoxdur, bunu sultana tapşırmaq lazımdır”¹²⁷.

Mənbələrdən məlum olduğu kimi, hər iki xəlifə “daima ona fəxri xələt (paltar) və xeyir-dua göndərirdi”. Bütün ömrü boyu Cahan Pəhləvan arasıkəsilmədən Bağdaddan “ali peyğəmbərlik xeyir-duası”¹²⁸ alırdı. Ola bilsin ki, bu diqqət və güzəşt onun nəticəsi idi ki, atabəy bir dəfə də olsun III Toğrulun sultanlığını tanımaq üçün Bağdada nə xahiş, nə də tələblə müraciət etməmiş, yəni sultanın adına Bağdadda xütbə oxunmasını istəmişdir.

Atabəy Cahan Pəhləvanın ən görkəmli müvəffəqiyyətlərindən biri Təbrizin onun hakimiyyətinə birləşdirilməsi olmuşdur. Təbriz Ağ-Sunqur əl-Əhmədilin nəslinə mənsub idi. 1175-ci ilin yayında Təbrizin və qonşu torpaqların hakimi Nüsrətəddin Arslan-Aba ibn Ağ-Sunqur öldükəndən və onun yerinə varisi Fəlakəddin Əhməd keçdikdən sonra Cahan Pəhləvan Ruin-Dej qalasını mühasirəyə alır. Qalanı ala bilməyib, mühasirəni Marağaya keçirir. Bu vaxt atabəyin qardaşı Qızıl Arslan Təbrizi mühasirə edir. Marağa qazısı Sədrəddin əl-Maraği əhalini xilas etmək xatirinə şəhəri təslim verdiyindən Cahan Pəhləvan oranı, demək olar ki, döyüşsüz ələ keçirir. Burada bağlanmış sülh müqaviləsinə əsasən Cahan Pəhləvan Təbrizə sahib olur, Marağa isə monqolların basqınına qədər öz sahiblərinin əlində (ixtiyarında) qalır. Cahan Pəhləvan Təbrizi *iqta* sifətilə qardaşına verir¹²⁹.

Atabəy Cahan Pəhləvanın xarici siyasətində ən çətin problemlərdən biri dövlətin qərb sərhədlərində asayışı təmin etmək idi. Məsələnin mürekkəbliyi ondan ibarət idi ki, həmin vilayətlərdə (əl-Cəzirə və Şərqi Anatoliya) Misir və Suriyanın məşhur hakimi – Əyyubilər sülaləsinin banisi Səlahəddin Yusif (1169-1193) böyük fəaliyyət göstərirdi. Ona görə də Cahan Pəhləvan qonşu hakimlərə daima təzyiq

¹²⁷ Ravəndi, səh.309.

¹²⁸ Əl-Hüseyni, vər.97b.

¹²⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.134; İbn əl-İbri, səh.216.

göstərir, mübahisəli məsələlərdə əksər hallarda barışdırıcı və vasitəçi rolunda çıxış edir, hamiliyində olanlara hərbi yardım göstərirdi.

578-ci hicri ilinin rəcəb ayında (noyabr, 1182) Səlahəddin Mosul və Əşrəf vilayətlərini tutmaq üçün yürüşə başlayır. Zəmanəsinin ən mötəbər hakim və əmirləri bu işdən çəkinməyi ona məsləhət görmələrinə baxmayaraq, o, Mosulu mühasirəyə alır. Səlahəddinin gözləmədiyində, *Mosulun hakimi atabəy İzzəddin I Məsud (1180-1193) və onun naibi Mücahidəddin Qaymaz müdafiəyə çox gözəl hazırlanmışdılar. İzzəddin I Məsud qızı Bəhadəddin ibn Şəddadı Bağdada göndərərək xəlifədən xahiş edir ki, Səlahəddini Mosuldan çıxması üçün razı salsın. Xəlifə öz səfiri vasitəsilə Səlahəddinə sülh müqaviləsi bağlamaq əmrini verir. Səlahəddin sülhə bir şərtlə razılaşır ki, Hələb şəhərini ona versinlər. İzzəddin I Məsud isə bu şərti qəbul etmir. Bundan sonra Mosula atabəy Cahan Pəhləvan və Xilatın hakimi Şahərman Məhəmməd ibn İbrahim Sökmənin səfirləri gəlir və Səlahəddinə sülh bağlamaq əmrini çatdırırlar. Xəlifə və Cahan Pəhləvanın adından Səlahəddinə bildirirlər ki, onun Fərat çayından o taya keçməyə haqqı yoxdur, çünki bu torpaqlar İzzəddin I Məsuda mənsubdur, əks təqdirdə İzzəddinə həm Cahan Pəhləvan, həm də bütün müsəlman hakimləri lazımı yardım göstərəcəklər. Səlahəddin qəzəblənərək yerli hakimlərə bildirir: "Mən sizə göstərəm! Sizinlə işimi bitirən kimi Cahan Pəhləvana qarşı çıxacağam!"¹³⁰*

Hicri 579-cu il cumad əvvəl ayında (20.08.-20.11.1183) İzzəddin I Məsud öz naibi – ölkənin həqiqi hakimi Mücahidəddin Qaymazı həbs etdirir, ancaq bu, səhv hərəkət idi. Çünki vassal hakimlər Mücahidəddindən qorxur və Mosul atabəylərinin xəzinəsinə vergini muntəzəm verirdilər. Mücahidəddin həbs olunandan sonra isə verginin arası kəsilir. Ölkədə iğtişas baş verir. Bundan istifadə edən xəlifə Ən-Nasir Dakuku işğal edir. Səlahəddin isə İzzəddin I Məsudun keçmiş vassalları arasında özünə müttəfiqlər tapır.

Mücahidəddin Qaymaz hicri 580-ci ilin məhərrəm ayında (14.04.-13.05.1184) Cahan Pəhləvanın havadarlığı sayəsində həbsdən azad olunur. Bundan sonra o, Səlahəddinə qarşı yardım üçün Cahan Pəhləvan, eləcə də Qızıl Arslanın yanına gedir. Əvvəlcə, onu

¹³⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.158; yenə də onun: "Atabəylər", səh.183; Sibt ibn əl-Cövzi, VIII/1, səh.378; İbn Şəddad, səh.57; İbn Vasil, II, səh.122; İbn Xəldun, V, səh.577; Rəşid əl-Cəmil, səh.142.

Azərbaycanın hakimi Qızıl Arslan qəbul edir və qardaşının yanına buraxmayaraq deyir: “Onun verəcəyi hər şeyi sən məndən ala bilərsən!” Qızıl Arslan ona 3000 atlı qoşur və Mücahidəddin hakimi Mosul atabəyindən üz döndərmiş İrbili mühasirəyə alır. İrbilə gedən yol boyu Qızıl Arslanın atlıları yaşayış məntəqələrini viran qoyur, əhalini qarət edir, qadınları zorlayır. Mücahidəddin isə bunun qarşısını ala bilmirdi. İrbilin hakimi Zeynəddin Yusif qoşun dəstəsinin üzərinə hücum çəkib, onu darmadağın edir¹³¹.

581-ci il rəbiəs-sani ayının 9-da (08.07.1185) Cahan Pəhləvanın vassalı, Xilatın hakimi Şah-ərman Nəsirəddin Məhəmməd ibn İbrahim II Sökmən ölür. Bunu eşidən Səlahəddin Yusif rəbiəs-sani ayının 20-də (19.07.1185) Xilatı tutmaq üçün qoşun göndərir. Mərhum Şah-ərmanın varisi olmadığı üçün Xilatı onun məmlükü Seyfəddin Bəy-Teymur əlinə keçirir. Mərhum Şah-ərmanın vəziri Məcdəddin ibn əl-Müvəffəq başda olmaqla Xilatın əyanları – məmlükün rəqibləri Səlahəddinə müraciətlə Xilatı Bəy-Teymurdan geri almasını xahiş edirlər. Bir qədər sonra Səlahəddinin qoşun dəstəsi Xilata yaxınlaşır və ət-Tavana kəndi yaxınlığında məskən salır. Buradan kəşfiyyat məqsədi ilə fəqih İsa Xilata göndərilir. Vəzir ona bildirir: “Seyfəddin Bəy-Teymur və Pəhləvanın qızı – [mərhum] Şah-ərmanın arvadı Xilat qalasıdadırlar, bəlkə Pəhləvan da buraya gəldi”. Fəqih heç bir nəticə əldə etmədən geri qayıdır.

Tezliklə atabəy Cahan Pəhləvan “Azərbaycan, Həmədan və Şərq” qoşunları ilə Xilata gəlir. Xilatın şərq cinahında məskən salaraq, Səlahəddin Yusifin yanına elçi göndərib bildirir: “Bu ölkə mənim qızıma mənsubdur və o, hazırda qaladadır. Mənim məsləhətim budur: qoy aramızda olan dostluq münasibəti əvvəlki kimi qalsın və davam etdirilsin”. Bundan sonra Səlahəddin əl-Cəzirəyə, Pəhləvan isə öz ölkəsinə qayıdırlar. Seyfəddin Bəy-Teymur ona pul və hədiyyə gətirir və Xilatda Cahan Pəhləvanın adı ilə xütbə oxunmağa başlanır¹³².

Səlahəddin Yusif və Cahan Pəhləvan hələ Xilat hasarlarının yaxınlığında yerləşdiyi vaxt Səlahəddin Atabəyə müraciətlə xahiş

¹³¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.163-165; yenə də onun: “Atabəylər”, səh.183-184; İbn Xaldun, V, səh.581.

¹³² Sibti ibn əl-Cövzi, VIII/I, səh.384; İbn əl-Əsir, IX, səh.168-169; İbn əl-İbri, səh.220; Bar Ebrey, II, səh.436; İbn Xəllikan, III, səh.359-360; Vardan, səh.163; İbn əl-Vardi, II, səh.134; Rəşid əl-Cəmil, səh.157; V.Minorsky, Studies, p.48.

edir ki, “Qəzvin, Bistam və Dəmqaq vilayətlərində olan ismaililərin qalalarını mühasirəyə alıb tutmaq üçün” onun qoşunlarının Atabəylər dövləti ərazisindən keçməsinə icazə versin. “Atabəy bir qədər fikirləşdikdən sonra ona rədd cavabı verir və ehtiyatla tərپənərək Səlahəddinlə müharibəyə hazırlaşır. Lakin iş bu yerə gəlib çatmır”¹³³.

Bu hadisələr zamanı atabəy Cahan Pəhləvanın “qarnından ağrı” tutur. Atabəy əmr edir ki, onu tikdirdiyi Təbərək qalasına, ailəsinin yanına aparsınlar. İraq təbirlərinin bütün səylərinə baxmayaraq, onlar Atabəyi ölüm yatağından qaldıra bilmədilər. Hicri 581-ci il zilhicce ayının sonunda (23.02.-23.03.1186-cı il) “İslamın padşahı, qüdrətli hökmdar, dahi atabəy, Əcəmin xaqanı Şəms əd-Dünya vəd-Din Nüs-rət əl-İslam vəl-müslimin Əbu Cəfər Məhəmməd Cahan Pəhləvan ibn İl-dəniz İl-şah vəfat etdi”¹³⁴.

Atabəyin müasiri İbn əl-Əsir Cahan Pəhləvan haqqında bir qayda olaraq (ənənəyə müvafiq) müsbət xasiyyətnamə verir:

“O İraqın, Azərbaycanın, Arranın, əl-Cibəlin, Reyin, İsfahanın, Həmədanın və başqa vilayətlərin hakimi idi. O, xoş xasiyyətli insan, ədalətli, müdrik və səbirli hakim idi. Onun hakimiyyəti illərində [tabeliyində olan] ölkələr əmin-amanlıq, təbələri isə dinclik şəraitində yaşayırdılar”¹³⁵. Başqa bir mənbə Atabəyin hədsiz qəddarlığını qeyd edir¹³⁶. Eyni zamanda məlumdur ki, o, misilsiz miras qoymuşdur: onun 5000-dən artıq şəxsi məmlükü və 70 min atı, qatırı və dəvəsi var idi¹³⁷.

Cahan Pəhləvan mütləq hakim idi: o, zahirdə də olsa, azyaşlı sultan III Toğrul ilə hesablaşmır, Səlcuq sülaləsinin sonuncu nümayəndəsinin nüfuzunun qayğısına belə qalmırdı. Görünür, Atabəy atasının başladığı siyasətdən – tənəzzülə uğrayan sülalənin müdafiəsi siyasətindən istifadə etmək tərəfdarı olmamış, ancaq onu devirmək üçün də heç bir şey göstərməmişdir. Cahan Pəhləvanın hakimiyyətinin əsas yekunu Eldənizlər dövlətinin xarici siyasət mövqeyinin gələcəkdə

¹³³ Ravəndi, səh.312; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.73.

¹³⁴ İbn Xəllikan, III, səh.361; Bütün başqa müəlliflər Atabəyin ölüm tarixini hicri 582-ci ilin əvvəli hesab edir. Bu, 1186-cı ilin mart-aprel aylarına müvafiq gəlir.

¹³⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.173; İbn əl-İbri, səh.220. Арабский аноним, D-173, vər.673b; Əbül-Fida, IV, səh.72, İbn Xaldun, V, səh.160.

¹³⁶ Sibti ibn əl-Cözvi, VIII/1, səh.391.

¹³⁷ Yenə orada, səh.391-392; İbn əl-Hənbəli, IV, səh.296.

daha da möhkəmləndirilməsindən ibarət olmuşdur. Lakin Atabəyin hakimiyyətinin son dövrlərində vilayətlərin daxili vəziyyəti mürəkkəb idi. Sonralar məlum oldu ki, Cahan Pəhləvanın həyata keçirdiyi tədbirlərin çoxu mərkəzi hakimiyyətin möhkəmlənməsinə eyni dərəcədə kömək edə bilməmişdir.

Qızıl Arslan. Azərbaycan Atabəyləri dövləti tarixində “məmlük dövrünün” başlanğıcı

Eldənizlər dövləti tarixinin tədqiqinin ən çətin dövrü XII əsrin 80-ci illərinin sonu 90-cı illər – atabəy Qızıl Arslan və İraqın sonuncu Səlcuq sultanı III Toğrulun hakimiyyəti dövrüdür. Ərəb və fars mənbələrinin, o cümlədən bu dövrdə baş verən hadisələrin şahidlərinin məlumatları çox məhduddur. Lakin əlimizdə olan qısa məlumatlardan belə təsəvvür etmək olar ki, bu dövr siyasi hadisələrlə dolğun dövrüdür və Azərbaycan Atabəyləri bu zaman ciddi sarsıntılara məruz qalmışdır.

Taxt-tacın varisliyi məsələsində sabit qaydaların olmaması ilə əlaqədar baş verən iğtişaş və daxili müharibələr hələ Səlcuqilərin hökmranlığı dövründə belə mərkəzi hökumətin qüdrətini dəfələrlə zəif salmışdı. Təcrübəli siyasətçi olan Cahan Pəhləvan, şübhəsizdir ki, gələcəkdə baş verə biləcək daxili çaxnaşmanı nəzərə almış, hələ sağlığında varislik məsələsində qayda yaratmaq təşəbbüsündə olmuşdu. Cahan Pəhləvanın müasiri Ravəndi Atabəyin öz ailəsinə bağlılığını xüsusi qeyd edir. Cahan Pəhləvanın dörd oğlu və bir neçə qızı var idi. Qızlarını qonşu hakim və əmirlərə orə vermişdi. Uşaqlarından ən çox Rey hakimi İncənin qızı İncə xatından doğulmuş oğlanlarını – Qutluq-İncə Mahmudu və Əmir Əmiran Öməri sevirdi. Türk qızı Küteybə xatından Əbu Bəkr adlı oğlu, Özbəkin anası kənz Zahidə xatından isə sonralar Naxçıvan və vilayətin hakimi Cəliyyə adlı qızı olmuşdu¹³⁸. Cahan Pəhləvan öz oğlanlarından hər birini hakim şəxs etmək istəyirdi və ona görə də öz sağlığında o, “Azərbaycan və Arranın idarə olunmasını öz oğlu Əbu Bəkrə tapşırır və onun tərbiyəsini əmisi Müzəffərəddin Qızıl Arslana həvalə edir. Rey, İsfahanı və İraqın qalan hissəsini öz oğlanları İncə Mahmuda və

¹³⁸ Əl-Hüseyni, vər.97b; Ravəndi, səh.312; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.76.

Əmir Əmiran Ömərə, Həmədanı isə Özbəkə ayırır”¹³⁹. Ölümqabağı Cahan Pəhləvan öz uşaqlarına əməlləri Qızıl Arslana tabe olmağı, eləcə də “sultan Toğrulun qulluğunda durmağı, ona qarşı kin bəsləməməyi, [onun] itaətindən boyun qaçırmamağı, onu müdafiə etməyi, yardımsız qoymamağı, [hər sahədə] onun tərəfdarı olmağı, onunla münasibətləri kəsməməyi, ona qarşı çıxmamağı, bütün işlərində ona kömək göstərməyi vəsiyyəti edir. O, uşaqlarına [xəlifənin] itaətindən çıxmaqdan çəkinməyi və [onun] nəcib peyğəmbərlik əmrlərini həyata keçirməkdən boyun qaçırmamağı vəsiyyəti edir [və deyirdi] ki, möminlərin əmiri onlar üçün dayaq olmalı, bütün sınaqlarda, çətinliklərdə ona arxalanmalıdırlar, [o] elə bir qala və istinadgahdır ki, üzərinizə inadkar düşmən hücum edərsə, onun yanında sığınacaq tapa bilərsiniz”¹⁴⁰.

Vəsiyyətnamədən görüldüyü kimi, atabəy Cahan Pəhləvan öz uşaqlarına gələcək hərəkətləri üçün elə bir xüsusi proqram (məramnamə) tərtib etmişdir ki, atalarının başladığı işi davam etdirməyə imkan versin və dövləti onun kimi özəmətlə idarə edə bilsinlər. Lakin görünür ki, Cahan Pəhləvan vəsiyyətnaməsində nəzərdə tutduğu vilayətlərin oğlanlarının ixtiyarına verilməsini rəsmiləşdirməyə imkan tapa bilməmişdir.

Mənbələr Cahan Pəhləvanın hakimiyyəti dövründə baş verən hadisələri bütün təfərrüatı ilə açıb göstərə bilmir. Lakin əl-Carbazağani və naməlum əsərin müəllifinin verdiyi qısa məlumatlardan aydın olur ki, Atabəyin ölümü onun yaratdığı idarə qayda-qanununu pozdu. Onun varisi Qızıl Arslan yalnız Sultan III Toğrulun deyil, eyni zamanda qardaşı arvadı İnanç xatın və onun tərəfdarları olan İraq əmirlərinin müqaviməti ilə rastlaşmalı olur¹⁴¹.

Cahan Pəhləvanın himayəsi altında olan sultan III Toğrulun hakimiyyəti dövrünü təsvir edən Ravəndi yazır ki, sultan 10 il ərzində bütün qayğılardan azad yaşamışdır. Çünki Atabəy onun bütün arzularını yerinə yetirir, Məlik şah və Səncər kimi böyük sultanların belə

¹³⁹ Əl-Hüseyni, v.79b. Müq. et: Tacidarların tarixi və mədhi, səh.56. “Böyük Xutlu İnanca – İraqdan Xvarasana və Babilə, o birisinə, Əmir-Bubkara (Əbu Bəkrə) – Azərbaycandan Ermənistanə, kiçiyi Əmir-Mirmana (Əmir Əmirana) isə – Kurqan (Kaspi) dənizindən Kəlakun (Köğcə gölü) dənizinə qədər”. Burada Özbəkin adı çəkilmir.

¹⁴⁰ Əl-Hüseyni, v.97b-98a.

¹⁴¹ Əl-Carbazağani, səh.422; Tarix əl-vüzara, səh.52-53 (bax: K.Luther, səh.117-128).

əldə edə bilmədiklərini ona çatdırırdı. Bu cür nemət içərisində yaşadığına baxmayaraq, Sultan III Toğrul “bütün insanlara həsəd aparır, gününü əyləncə və kef məclislərində, atabəy isə vuruşlarda və ağır zəhmətdə keçirirdi”¹⁴². Rəvəndi yazır ki, Atabəy itaət etməyən əmir-ləri aradan götürür, onların yerinə öz adamlarını təyin edirdi. O, özünün 60, ya 70 şəxsi məmlükünü yüksək dövlət vəzifələrinə irəli çəkir, “uşaqlarını düşmənlərdən qoruyacaqları ümidi ilə [ona borclu] qulların hər birini şəhər və ya vilayətə təyin edirdi”. Lakin sonrakı hadisələr sübut etdi ki, həmin məmlüklər tezliklə “dövləti onun övladları və sultan üçün bədbəxtliyə çevirdilər və onlar vilayətlər və şəhərlər üzərindəki hakimiyyət hüquqlarından məhrum oldular, çünki bu qullar *iqta* sahibi olduqlarından hər biri ayrılıqda müstəqil hakimə çevrildi”¹⁴³.

Padşahlarının sağlığında belə özlərini müstəqil aparan və cah-cəlallı həyat sürən məmlüklərin yüksək mövqeləri barəsində İbn İsfəndiyar məlumat verir.

Ölümündən bir az əvvəl atabəy Cahan Pəhləvan Reyə gəlir və əyanlardan biri ilə söhbət etdiyi zaman birdən çavuşların səs-küyünü eşidir. Atabəy kimin gəldiyi ilə maraqlanır və ona deyirlər ki, gələn atabəyin Reydəki canişini və məmlükü Siracəddin Qaymazdır. Onda Cahan Pəhləvan deyir: “Qaymaz da öz həyatında elə mərtəbəyə çatır ki, şəxsi çavuş saxlamaq ixtiyarındadır”. Söhbət etdiyi əyana müraciətlə soruşur: “Mənim qullarım və onlara verdiyim mövqə haqqında nə deyə bilərsən?” Əyan cavab verir: “Qoy böyük atabəyin həyatı əbədi olsun: sən öz qullarını elə yüksəkliklərə qaldırmısan ki, sən-dən sonra onlar sənənin övladlarının heç birinə itaət etməyəcək və heç biri o birisinə baş əyməyəcək. Həmin qulların ömürləri nə qədər davam edərsə, bir o qədər də İraq nə sülh, nə də sakitlik görəcəkdir”. Atabəyin gözləri yaşarır və o deyir: “Sən haqlısan! Artıq nə etmək olar?” Müsahibi deyir: “İndi artıq, görünür, yalnız Allahın iradəsinə ümid bəsləmək lazımdır!”¹⁴⁴

Atabəyin ölümündən sonra Xarəzmşah və xəlifə ən-Nasir sultanlığın torpaqlarını ələ keçirməyə can atırlar. Halbuki Cahan Pəhləvanın sağlığında onlar bu barədə fikirləşmək belə istəməzdilər. Bu sahədə Xarəzmşah daha fəallıq göstərirdi, Azərbaycan atabəylərinə

¹⁴² Rəvəndi, səh.309-310.

¹⁴³ Yene orada, səh.310.

¹⁴⁴ İbn İsfəndiyar, səh.151-152; Müq. et: əl-Hüseyni, vər.104b.

tabe olan əraziyə onun qoşunları tez-tez həmləyə keçirdi. Bu çətinliklərə atabəy Qızıl Arslanın hakimiyyəti dövründə yenidən başlanan çəkişmə və daxili mübarizələr də əlavə olunurdu.

Böyük bir dövlətin idarə olunmasına təkbaşına nəzarət edən atabəy Cahan Pəhləvanın ölümü sultanlığın hakim dairəsində çəşqinliyə səbəb oldu. Dövlət əyanları və atabəyin yaxın adamları (İnanc xatın və onun tərəfdarları) iki və ya üç ay¹⁴⁵ ərzində Cahan Pəhləvanın ölümünü onun təbəələrindən gizlədir, xəstəliyi haqqında xəbər yayırdılar. Bütün bu müddətdə onlar Cahan Pəhləvanın yerini kimin tuta biləcəyi haqqında məşvərətlər keçirirdilər¹⁴⁶. Nəhayət, onlar Sultan III Toğrulun yanına gedib, Qızıl Arslanın *iqta* torpaqları sayılan Azərbaycanı və Arranı onun hakimiyyəti altında saxlamağa və qoşunun baş komandanı vəzifəsini də ona tapşırmağa razı salmaq qərarına gəlirlər¹⁴⁷.

Cahan Pəhləvanın sabiq məmlüklərinin əksəriyyəti Qızıl Arslanın tərəfində idilər. Mənbələr Atabəylər dövlətinin ən görkəmli xadimlərinin adlarını mühafizə edərək bizə çatdırmışdı. Onların arasında rəsmi qəbul əmiri (*əmir-bar*) Mahmud Anas oğlu, Qəzvinin hakimi Nurəddin Qara, Nətənz vilayətinin hakimi Nurəddin Qıran Xuvan, yuxarıda adını çəkdiyimiz Reyin canişini Siracəddin Qaymaz, Qarac hakimi Əbu Dulaf və Fərrazinin hakimi, atabəy Cahan Pəhləvanın sabiq *məlik əl-ümərası* Cəmaləddin Uluq Barbəy Ay-Aba əl-Fərrazinin adları vardır¹⁴⁸.

Cahan Pəhləvanın məmlüklərindən üç görkəmli əmir – Cəmaləddin Ay-Aba, Seyfəddin Rus və Cəmaləddin Öz-Aba III Toğrulun və İnanc xatının tərəfini saxlayırdı. Məmlüklərdən İzzəddin Miyak əl-Atabəyi, Qaragöz əl-Atabəyi, Bəşir və Sevinc-Aba da sultanın tərəfdarı idilər¹⁴⁹.

Mənbələr Cahan Pəhləvanın həm Azərbaycan Atabəyləri dövlətində, həm də İraq sultanlığında göstərdiyi fəaliyyət nəticəsində məşhurlaşmış 60–70 qulamının adını çəkir. Biz “*pəhləvaniyyə*” qulamlarından bir neçəsinin adını sadalayacağıq. Bu ona görə vacibdir ki,

¹⁴⁵ Müəllifi naməlum “Oğuznamə” (səh.73): “üç-dörd ay”.

¹⁴⁶ Ravəndi, səh.312.

¹⁴⁷ Müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.73.

¹⁴⁸ Ravəndi, səh.312, 388, 345, 379; əl-Hüseyni, vər.103a; əl-Carbazağani, səh.428.

¹⁴⁹ Ravəndi, səh.314-315; İbn İsfəndiyar, səh.152; Məhəmməd İbn İbrahim, səh.89-92; əl-Carbazağani, səh.427, 431.

onlar Eldənizlər dövlətinin taleyində mühüm rol oynamışlar. Onlardan bəziləri artıq Cahan Pəhləvanın dövründə məşhur idilər, bəziləri isə atabəy Qızıl Arslanın və Sultan III Toğrulun ölümündən sonra siyasət meydanına atılmışdılar. Onların arasında Nurəddin Gögcə, Şəmsəddin Aydoğmuş, Adamış, Nəsirəddin Menqli, Qay-Aba, Seyfəddin Oğlanmış, Bədrəddin Dizmari, Nəsirəddin Ağ Quş, Qaş-Qara, Seyfəddin Sunqurca, Seyfəddin, Bəklik əs-Sədidi, Buqday, İzzəddin Balban və b. məşhur idi. Bu məmlüklərin bəziləri atabəy Cahan Pəhləvan oğlanları Əbu Bəkr və Özbəkə, qızı Cəlalyyəyə xidmət edirdi¹⁵⁰.

Göründüyü kimi Cahan Pəhləvan məmlüklər vasitəsi ilə dövləti idarə etmək üçün xüsusi sistem yaratmaqda öz şəxsi qullarının yardımına arxalanmış, eyni zamanda məmlük yuxarı təbəqəsinin əsasını qoymuşdur. Onlar da atabəy Cahan Pəhləvanın ölümündən sonra 30 il ərzində baş vermiş bütün tarixi hadisələrdə həlledici rol oynamışlar. Bu məmlüklər “böyük mənəb və qüdrət sahibi olmuş və onun [atabəyin] ölümündən sonra İraq ərazisini zəbt etmişlər”¹⁵¹.

Məmlüklər öz *iqta* torpaq paylarını istədikləri kimi özbaşına idarə edir, sikkə kəsir, hakimlik etdikləri vilayətdə öz adlarına xütbə oxutdururdular. Tarixçi Ravəndi məmlüklərin törətdikləri qarətçiliyin, talançılığın və dağıdıcı hərəkətlərin şahidi olmuşdur. Məmlüklər dövlət siyahılarını (reyestr) və qərarlarını saxtalaşdırır, öz adlarını və ləqəblərini, uydurduqları nəsil şəcərələrini vəqflərdən, mədrəsələrdən oğurladıqları kitablara daxil edir, vəqf qeydlərini saxtalaşdıraraq bir-birinə hədiyyə göndərirdilər. “İraqda azğıncasına baş verən satqınlığın səbəbi ondan ibarət idi ki, türklər arasında vilayəti zəbt edən heç bir məmlük irsi olaraq nəsilən-nəslə keçən dövləti idarəetmə qanunlarına belə olmamış, bu qanunlara müvafiq hərəkət etməyi bacarmamışlar. Məmlüklər özbaşınalığa yol verir, vəziyyətin acınacaqlı şəkli düşdüyü dövrə qədər öz bildikləri kimi hərəkət edirdilər. O, xoşbəxt atabəy [Cahan Pəhləvan] isə ölkəni tərəqqidə, çətinliklərdən azad görmək arzusunda olmuş, təsəvvürünə belə gətirməmişdir ki, işlər belə bir səviyyəyə gəlib çıxa bilər. O öz səltənətinə zəmanəsində daimi sülh arzulayır və deyirdi: “Qoy gələcəkdə də belə olsun”¹⁵².

¹⁵⁰ Həmin məmlüklərin bəziləri haqqında M.Dəfremərinin məqaləsinə bax.

¹⁵¹ Cüzcani, I, səh.171.

¹⁵² Ravəndi, səh.310-311.

Başqa bir tarixçi qeyd edir ki, atabəy Cahan Pəhləvanın məmlüklərinin hər biri “ifritə və ifritə nəslindən idi. Onlar [bu məmlüklər], ədalət yolundan sapmışdılar, onların hamısının İraqda başlıca məqsədləri tamahkarlıq olmuşdur. Onlar qalaları zəbt edir, talançı və satqın adamlar üçün qapıları açırdılar. 20 il ərzində bu ixtilafların sayı və bu bədbəxtliyin mahiyyəti gündən-günə artırdı”¹⁵³.

İnanc xatının inadkarlığına baxmayaraq, əmirlərin əksəriyyəti bu qərara gəlirlər ki, Cahan Pəhləvanın varisi onun qardaşı Qızıl Arslan Osman olmalıdır. Əmirlər öz sədaqətlərini Qızıl Arslana bildirdilər və ondan xahiş etdilər ki, Həmədana gəlib dövlətin idarəsini öz öhdəsinə götürsün.

Sultan III Toğrul anlayırdı ki, əmirlərin əksəriyyətinin sədaqətinə əmin olmadan Qızıl Arslana qarşı heç bir əks tədbir görə bilməyəcəkdir. Eyni zamanda o qorxurdu ki, Qızıl Arslan onun üzərinə qoşun çəkərsə, asanlıqla sultanı taxtdan sala bilər. Sərcahan qalasında həbsdə olan şahzadə Məhəmməd ibn II Toğrulu, ya da adı sultan kimi iki dəfə xütbələrdə oxunmuş və sikkələrdə həkk olunmuş şahzadə Səncər ibn Süleymanı sultan elan edər¹⁵⁴. Ona görə də Sultan III Toğrul öz tərəfdarlarına bildirdi ki, o, Qızıl Arslanı atabəy təyin etmək məcburiyyətindədir və bu vəzifəyə təyin olunması barəsində ona fərman göndərir¹⁵⁵. Onlar Həmədanda görüşüb, zahiri də olsa, bir-birinə ehtiram göstərdilər. Görüş zamanı Sultanın məmlükü Qaragözün Qızıl Arslanı öldürməyə imkanı olur, lakin III Toğrul işarə ilə buna imkan vermir. Sonralar isə buna peşman olur, çünki Ravəndinin dediyinə görə, bu qətl “vacib və yerində olardı”¹⁵⁶. Qızıl Arslan bu işdən xəbər tutur və öz adamlarına Qaragözün gözlərini tökməyi əmr edir.

Qızıl Arslanın mövqeyi möhkəmlənir, ordu onun tərəfinə keçir və hakimiyyəti az qala əlindən çıxacaq Atabəy o dərəcədə qüvvələnir ki, artıq ciddi rəqib görmürdü. III Toğrulun vəziyyəti isə daha da səbatsızlaşır.

Oğlanların Qutluq-İnanc Mahmud və Əmir Əmiran Ömər in yüksəlməsini arzulayan Cahan Pəhləvanın dul arvadı İnanc xatına gəldikdə

¹⁵³ Əl-Carbazəgani, səh.4-5.

¹⁵⁴ Ravəndi, səh.313; əl-Hüseyni, vər.95b. Şahzadə Səncər haqqında İbn əl-Fuvati (IV/1, səh.164) “divan qanunlarının və hakimlərə xidmətin bilicisi” kimi xəbər verir.

¹⁵⁵ Ravəndi, səh.313; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.73.

¹⁵⁶ Ravəndi, səh.313.

isə, təbiidir ki, o, Qızıl Arslanın mövqeyinin möhkəmlənməsindən, qardaşı oğlu Əbu Bəkrin əmisinin səviyyəsinə qalxmasından və onun iki oğlundan yüksək rütbəyə çatmasından çox narazı idi. O, ərinin sabiq məmlükləri Əmir Cəmaləddin Ay-Aba və Cahən Pəhləvanın ordu sərkərdəsi Əmir Seyfəddin Rusla gizli danışığa girir. İnanc xatın onlara yazır: “Siz necə rəva bilirsiniz ki, kənizin oğlu rütbəcə mənim oğlumdan [Qutluq-İnancedan] yüksək vəzifə [tutur]? Məndə o qədər pul, xəzinə, dinar və dirhəm var ki, sizi [illər] boyu təmin edə bilərəm. Mən istəyirəm ki, siz oğlanlarımı atlara mindirib mənə çatdırasınız. Mən sizin hamınızı və sizinlə gələnləri yerləşdirər və lazımınca o qədər pul xərcləyəyəm ki, siz ağanız atabəy Pəhləvanın qoşunlarını birləşdirə bilərsiniz¹⁵⁷.”

Əmir Ay-Aba və Əmir Rus sultanın III Toğrulun tərəfinə keçir və vəziyyət tezliklə sultanın xeyrinə dəyişir. Əbhər hakimi Bəhaəddin əd-Dövlə, Zəncan hakimi İl-Kəfşut və Marağa hakimi Körpə Arslan da sultana qoşulur¹⁵⁸. Ay-Aba və Rus III Toğruldən vədə alırlar ki, İnanc xatının oğlu Qutluq-İnanc sultanın yanında atabəy rütbəsini tutacaqdır¹⁵⁹.

Əmirlərlə bilavasitə əlaqə yaratdıqdan [atabəydən savayı] sonra Sultan qərara gəlir ki, əl-qolunu tamamilə açmaq və atabəy Qızıl Arslanın hakimiyyətindən azad olmaq vaxtı çatmışdır. Öz qoşunlarını və onun tərəfinə keçmiş əmirlərin qoşunlarını toplayaraq o, hicri 583 (13.03.1187-01.03.1188)-cü ildə Həmədana yürüş edir¹⁶⁰. Şəhər yaxınlığında III Toğrulun qoşunları Qızıl Arslanın qoşunları ilə toqquşur və bir neçə günlük vuruşdan sonra Atabəyin qoşunu geri çəkilir.

Bir müddətdən sonra qoşuna başçılıq etmək üstündə əmir Ay-Aba ilə əmir Rus arasında ixtilaf baş verir. Ay-Aba Sultan qarşısında rəqibini ləkələyir, az sonra Rus öldürülür. Lakin III Toğrul öz əmirlərini yaxşı tanıdığı üçün bilirdi ki, əvvəl-axır onlar Qızıl Arslana qarşı törətdikləri xəyanəti sultana qarşı da eləyəcəklər. III Toğrul Ay-Abaya Qızıl Arslanın üzərinə qoşun çəkmək əmrini verir, əmir isə əmri yerinə yetirməkdən imtina etdiyi üçün öldürülür¹⁶¹.

¹⁵⁷ Əl-Hüseyni, vər.98b-99a, Арабский аноним, D-173, vər.674a.

¹⁵⁸ Əl-Hüseyni, vər.99b.

¹⁵⁹ Арабский аноним, D-173, vər.674a.

¹⁶⁰ İbn əl-Əsir IX, səh.174; əl-Bundari, səh.301.

¹⁶¹ Ravəndi, səh.317, 318; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.77.

Bu hadisədən sonra Sultanın əmri ilə onun tərəfdarları Qızıl Arslanla əlaqədar olanlara divan tutmağa başlayırlar. Belə ki, III Toğrulun vəziri İzzəddin, Həmədanın rəisi Fəxrəddin, Qızıl Arslanın əmirləri Siracəddin Qaymaz, Bədrəddin Qaragöz və başqaları öldürülür. Belə divantutmanı Ravəndi “çirkin acizlik və dövlət üçün bəd əlamət” adlandırır. Bundan sonra yerli hakimlər, xüsusən ətraf ərazinin hakimləri Sultanla əlaqəni kəsməyə başlayırlar¹⁶².

Atabəy Qızıl Arslan intiqam almaq üçün III Toğrulu dövlətin daxili işlərinə qarışmaq imkanından məhrum edir, bütün şəhərlərdə sultan tərəfdarlarını həbsə almaq əmrini verir¹⁶³. Eyni zamanda Qızıl Arslan yardım üçün xəlifə Ən-Nasirə müraciət edir. Atabəy xəlifəyə yazırdı ki, “O [atabəy], bu yüksək sülalənin məmlüküdür və məmlük oğludur və onun daimi qayğısı zəmanəmiz üçün həqiqi nümunə olan, möminlərin Əmirinin xeyirxah rəğbətini qazanmaqdan ibarət olmuşdur”. Bunun ardınca xəlifədən kömək arzusunu bildirir. “Qoşunun əksəriyyəti xaincəsinə bizdən üz döndərdi və Rükəddin Toğrulun ardınca getdi. Əgər bu bəlanın qarşısı alınmazsa, o [elə bir] vəziyyətə gətirib çıxara bilər ki, onun nəticəsi barədə müəyyən söz demək mümkün olmaz və dövlətin tərəfdarları və onun qulları [bir şey etməkdə] aciz qalacaqlar. Əgər möminlərin Əmiri Bağdaddan qoşun yollamaq arzusunda olarsa, [onun] məmlükü Azərbaycan tərəfindən ona qoşular. Bu, düşməni zəif salar və İraqın bütün torpaqları [xəlifə] dövlətinin tərəfdarlarına qaytarılar, Bağdadda və başqa yerlərdə olduğu kimi, burada da [xəlifənin] xeyirxah əmrləri həyata keçər”¹⁶⁴.

Eyni zamanda Qızıl Arslan Bağdada gəlib Səlcuq sultanlarının sarayını bərpa edəcəyi haqqında xəlifəyə söz verir. Xəlifə Ən-Nasir atabəyin müraciətindən İraq sultanlığını birdəfəlik zəiflətmək, öz hakimiyyətini və nüfuzunu qüvvətləndirmək imkanının yarandığını hiss edir. Qızıl Arslanın elçisini iltifatla qəbul edən Xəlifə Atabəyə qoşun göndərməklə yardım edəcəyinə söz verir, ona xələt (fəxri geyim) göndərir və öz sarayının darvazaları qarşısında beş dəfə sultan nöübəsi, “Novruz nöübəsi” oxunmasına icazə verir, Bağdadda,

¹⁶² İbn İsfəndiyar, səh.68; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.572-573; Ağsarayı, səh.166-168; İbn Taqriberdi, VI, səh.131; Ravəndi, səh.319.

¹⁶³ Nişapuri, səh.86.

¹⁶⁴ Əl-Hüseyni, vər.99b-100a; İbn əl-Vardi, II, səh.141.

adətən Səlcuq sultanlarının şərəfinə ilk xütbə oxunan sarayın yerlə yeksan edilməsi haqqında əmr verir ki, Bağdadda Səlcuqların hakimiyyətindən heç bir əsər qalmasın¹⁶⁵.

Hicri 584 (1188-ci il martın əvvəli)-cü ilin əvvəlində xəlifə ən-Nasir vəziri Cəlaləddin Übeydullah ibn Yunisin başçılığı ilə böyük ordu toplayır və sultan III Toğrula qarşı atabəy Qızıl Arslanın sərəncamına göndərir. Qoşunun təchizatı üçün xəlifə vəzirə 600 min dinar ayırır¹⁶⁶. Xəlifənin qoşunu Qızıl Arslanın ordusu ilə vədələşdiyi vaxtda (səfər ayının 3-də – 03.04.1188) görüşmək üçün Həmədan istiqamətinə yola düşür. Lakin Qızıl Arslan yolda ləngiyir¹⁶⁷, vəzir isə III Toğrulu zəif düşmən hesab edərək, hücumu keçib Həmədanı almaq qərarına gəlir. III Toğrul cəld tərponir və rəbiüləvvəl ayının 8-də (07.05.1188) Day-Mərc (Həmədanın yaxınlığında) ətrafında düşməyə hücum çəkərək onu darmadağın edir. Bu işdə III Toğrula türkmən və kürd dəstələri ilə birlikdə onun tərəfinə keçən Əmir Mahmud ibn Parçam əl-Yivayi kömək edir¹⁶⁸. Vəzir Cəlaləddin əsir düşür, III Toğrul onu azad edir. Sultan qoşunları xeyli qənimət, xəzinə, silah, mal-qara və s. ələ keçirir¹⁶⁹.

İbn əl-Əsir bu zaman Suriyada Səlahəddinin qoşun düşərgəsində idi. O yazır ki, xəlifə qoşunun məğlubiyyəti xəbəri Səlahəddinə yetişdikdə o, döyüş meydanından qaçan xəlifə əmirilərindən birindən soruşur: “Bu, necə oldu?” O cavab verdi: “Mənim döyüşçülərim vuruş qaydalarını qoşun rəhbərliyindən başı çıxmayan vəzirdən yaxşı bilirlər, Sultan Toğrul isə cəsarətlidir, özü qoşunlarını qələbəyə doğru aparıb zəfər çaldı!”¹⁷⁰

III Toğrulun xəlifə qoşunları üzərindəki qələbəsindən sonra, oğlu Börkiyarığın tərbiyəçisi, Marağa hakimi Körpə Arslan Həmədana gəlir¹⁷¹.

Hicri 584 (dekabr, 1188)-cü ilin sonlarında xəlifə ən-Nasir III Toğrulun üzərinə ikinci dəfə qoşun çəkir. Xəlifə “[qoşuna] çoxlu

¹⁶⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.189; Ravəndi, səh.319; Yaqut, IV, səh.441; Əbül-Fida, III, səh.73.

¹⁶⁶ Əl-Hüseyni, vər.100b.

¹⁶⁷ Osman Turan səhv edir (səh.202) – “gəlmədi”.

¹⁶⁸ Əl-Hüseyni, vər.100b.

¹⁶⁹ Ravəndi, səh.319-320; Nişapuri, səh.87; əl-Kalkaşəndi. Maasir, II, səh.57-58.

¹⁷⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.197.

¹⁷¹ Ravəndi, səh.320-321.

silah və sursat ayırır və o qədər pul verir ki, Ali divandan heç kəs heç zaman bu miqdarda pul verməmişdi”¹⁷². Qoşun rəhbərliyinə öz cəsərəti və mətinliyi ilə şöhrət qazanmış əmir Mücahidəddin Xalis əl-Xass¹⁷³ təyin olunur.

Tanınmış sərkərdənin başçılığı ilə Xəlifə ordusunun yürüşə çıxdığını eşidən Sultan Həmədanı tərk edib, İsfahana çəkilir. Xəlifə qoşunları Həmədanı tutur. Atabəy Qızıl Arslan da buraya gəlir. Əmir Mücahidəddin onu böyük hörmətlə qarşılayır və Xəlifənin adından Qızıl Arslanın şərəfinə qəbul mərasimi düzəldir. Mərasimdə Qızıl Arslana xəlifənin canişini təyin olunması, beləliklə ona müstəqil hakim rütbəsi verilməsi [Sultan vassalı deyil] barəsində xəlifə fərmanı (məşur) təqdim edilir. Xəlifə Bağdadda Qızıl Arslanın adına xütbə oxutdurub, onu “hökmdar, möminlər Əmirinin köməkçisi” (*əl-malik ən-nasir Əmir əl-möminin*) adlandırır. Xəlifə qoşunları Qızıl Arslanın tabeliyinə verilir və o, Həmədanda sultan taxtına çıxarılır. Ona xüsusi fəxri paltar geyindirirlər və ən-Nasirin fərmanı oxunan zaman Xəlifə əyanları Qızıl Arslanın qarşısında baş endirib torpağı öpürlər¹⁷⁴.

Atabəy Qızıl Arslanın yerində olmamasından istifadə edən Sultan III Toğrul Azərbaycana soxulur. Burada İzzəddin Həsən ibn Qıpçaq ona qoşulur və III Toğrulun əksəriyyəti türkmənlərdən ibarət olan qoşununun sayı 50 minə çatır¹⁷⁵. III Toğrul Uşnu, Urmiya, Xoy və Səlməs şəhərlərini işğal edir, onun qoşunları ölkəni qarət edib, vira-nəyə çevirirdi¹⁷⁶.

Hicri 585 (1189)-ci ildə III Toğrul Azərbaycandan Səlahəddinə məktubla müraciət edərək şikayətlənir ki, “Əmirilər və məmlüklər ona xain çıxmış, onun əmisi Qızıl Arslan sultan torpaqlarını zəbt etmişdir”. “Mən səndən sığınacaq istəyirəm, İrbil yaxınlığında öz torpaqlarımın sərhədinə yanaşmışam, səndən yardım və mərhəmət diləyirəm. İstəsən ki, sənin yanına gəlim, gələyəm. Sən mərhəmətinin intizarındayam!”¹⁷⁷ Lakin Səlahəddin III Toğrulun elçisindən üzr istəyir, hərbi hazırlığa başı qarışdığını bəhanə edərək III Toğrula

¹⁷² Əl-Hüseyni, vər.100b.

¹⁷³ İbn əl-Vardi, II, səh.143.

¹⁷⁴ Əl-Hüseyni, vər.101a; Ravəndi, səh.327; Арабский аноним, D-173, vər.674b.

¹⁷⁵ Əl-Hüseyni, vər.101a.

¹⁷⁶ Əl-Bundari, səh.302; Ravəndi, səh.332; Nişapuri, səh.88.

¹⁷⁷ Əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.353-354.

yardım göstərməkdən imtina edir. Bununla bərabər o, atabəy Qızıl Arslanın, eləcə də III Toğrulun yanına onları barışdırmaq məqsədi ilə elçilər göndərir. III Toğrul barışığa razı olur, ancaq danışıqlar sona çatır-çatmaz, yenidən Qızıl Arslanla müharibə etmək qərarına gəlir¹⁷⁸.

Hicri 586-cı ilin ramazan ayında (oktyabr, 1190) o, Qızıl Arslanın üzərinə hücum edir. Ancaq Qızıl Arslan III Toğrula qarşı hücumdan qabaq ona xidmət etmək üçün Həmədana gəlmiş qardaşı oğlanları Qutluq-İnanc Mahmud və Əmir Əmiran Ömərlə barışıq bağlayır, onların anaları, dul qalmış qardaşı arvadı İnanc xatınla evlənir¹⁷⁹. Yalnız bundan sonra Atabəy qardaşı oğlu Əbu Bəkri, əmir-bar Mahmud Anas oğlunu və Nurəddin Qaranı qoşun başçısı təyin edir və Sultan üzərinə hücumu keçir. Əvvəlcə o, İzzəddin Həsən ibn Qıpçağın türkmən dəstələrini darmadağın edir, onların mal-qarasını, ailələrini və əmlakını ələ keçirir¹⁸⁰. İzzəddin Həsən və III Toğrul döyüş meydanından qaçır. Kərkük yaxınlığında İzzəddinə məxsus Karxin qalasına gəlirlər. Buradan III Toğrul xəlifə ən-Nasirə məktub yazaraq, xəlifənin vəziri Cəlaləddin ibn Yunisin ordusunu məğlub etdiyi üçün şəxsən üzr istəyir. O, icazə alaraq Bağdada gəlir, əlində qılınc, əynində kəfən gözləyir. III Toğrula xəbər verirlər ki, xəlifə onun işi ilə məşğul olmağa imkan tapana qədər sultan öz yerində qalmalıdır¹⁸¹.

Lakin III Toğrul xəlifənin qərarını gözləmir və öz hərbi səadətine (uğuruna) arxalanaraq, Həmədana qayıdır. Həmədan yaxınlığında Sultan Qızıl Arslanın üzərinə hücumu keçir, lakin Əmir Fəxrəddin Qutluq onu darmadağın edir, özünü əsir alır və çadırının dayaqını kəsir¹⁸².

III Toğrul ümid edirdi ki, əmisi Qızıl Arslan ona rəhm edəcək və azadlığa buraxacaqdır. Lakin Atabəy onun əl-qolunu qandallayıb, Naxçıvan yaxınlığındakı Qəhrəm qalasına saldırır¹⁸³.

¹⁷⁸ Əl-Bundari, səh.302; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.354.

¹⁷⁹ Əl-Hüseyni, vər.101a; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.573; Mirxond, IV, səh.18.

¹⁸⁰ Əl-Hüseyni, vər.101b; Müəllifi naməlum Oğuznamə, səh.79.

¹⁸¹ Əl-Hüseyni, vər.101b-102a.

¹⁸² Əl-Hüseyni, vər.102a; Yəzidi, səh.171; Müəllifi naməlum "Oğuznamə", səh.79.

¹⁸³ Əl-Nişapuridə (səh.89) belədir, əl-Hüseynidə (vər.102a) "Azərbaycanda, Təbriz yaxınlığında qalaya salır". İbn əl-Əsirdə (IX, səh.218), əl-Bundaridə (səh.302) və əl-İsfahanidə (əl-Fəth, səh.574): "qalaların birində". Müəllifi naməlum "Oğuznamə"də (səh.79) "Dizmar qalasında".

Azərbaycanda atabəy Qızıl Arslan gürcülərə qarşı hərəkət edir. Onun qoşunları Van gölüne yaxınlaşır və Bitlis şəhərini tutur¹⁸⁴. Eyni zamanda o, kraliça Tamarın (1184–1213) birinci əri, gürcü sarayından qovulmuş Georgi Rusa hərbi yardım göstərir. Georgi “atabəyin yanına gəlir. Arranda ona nəşib olmuş taleyinə müvafiq yer istəyir”. Atabəy onu Gəncə əmiri təyin edir. O, “Gəncə və Arran qoşunları ilə Kambeçovani (Kaxetiya) ölkəsinə gəlir, ölkə daxilində tarlaları bərhad hala salır, çoxlu əsir tutur və talan edilmiş qənimət aparır”¹⁸⁵.

Həmədana qayıdanda Qızıl Arslan həbsdə olan şahzadə Səncər ibn Süleymanı özü ilə gətirir və İraq sultanlığının taxtında oturtmaq istəyir. Atabəy öz silahdaşlarına çoxlu *iqta* payı verir, onları mənşurla təsbit edir¹⁸⁶. Ehtimal ki, Qızıl Arslan Səncərin başına tac qoyacaqdı, lakin xəlifə ən-Nasir Atabəyin özünə sultan taxtını tutmağı məsləhət görür. Belə olduqda Qızıl Arslan Səncəri yenidən həbs edir, qalaya saldırır və taxta özü oturur¹⁸⁷.

Həmədandan Qızıl Arslan İsfahana yönəlir. Cahan Pəhləvanın ölümündən sonra orda şəfiilər Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyətinə qarşı öz narazılıqlarını bildirirdi. Qeyd etmək lazımdır ki, atabəy Qızıl Arslanın III Toğrulla apardığı mübarizənin ən qızgın çağlarında İsfahanda, Reydə və bir çox başqa şəhərlərdə atabəy tərəfdarları ilə əleyhdarları arasında qanlı toqquşmalar baş verirdi. Azərbaycan Atabəylərinin əleyhdarlarına çoxdan bəri İsfahan şəfiilərinin rəisi başçılıq edirdi. Atabəy Cahan Pəhləvan öz sağlığında “onun yamanlığından ehtiyat edərək, sultanların belə çəkdiyiyi, sərəncamında yüz mindən artıq silahlı [adam] olan” rəis Sədrəddin Əbu Bəkr Məhəmməd ibn Əbdüllətif əl-Xocəndi əl-İsfahanini daima öz yanında gəzdirirdi¹⁸⁸. Cahan Pəhləvan rəisi öz yanından buraxandan sonra da o, atabəyin sağlığında ona qarşı çıxış etmirdi. İndi isə III Toğrul tərəfinə keçən rəis İsfahanda Qızıl Arslanın tərəfdarlarının qırılması əmrini verir. İbn əl-Əsir yazır ki, qırğın o qədər dəhşətli idi ki, onu təsvir etmək belə çətindir. Buna cavab olaraq, Əmir Qaymaz əl-Atabəyi Qızıl

¹⁸⁴ Şərəfxan Bitlisi, səh.408, 410.

¹⁸⁵ Tacıdarların tarixi və mədhi, səh.55; Киракос Ганцзакечи, стр.93-94.

¹⁸⁶ Ravəndi, səh.333.

¹⁸⁷ Ravəndi, səh.333; Yəzidi, səh.171; Nişapuri, səh.89; müəllifi naməlum “Oğuz-name”, səh.79.

¹⁸⁸ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.298.

Arslanın əmrilə İsfahanda çox böyük miqdarda şəfiiyələrdən qırdırır; iki-üç il ərzində onlardan bir neçə min nəfər öldürülür¹⁸⁹.

Bu hadisələrdən sonra Qızıl Arslan Həmədana qayıdır. Orada xəlifə adından “sultan, möminlər Əmirinin köməkçisi (*nasir*), Müzəffər əd-Dünya vəd-Din” Qızıl Arslanın ünvanına xütbə oxunur, onun saray darvazasının qarşısında beş dəfə “Zülqərneyn” nöübəsi çalınır və o öz adından sikkə kəsdirməyə başlayır”. Bütün sultanlar kimi, Qızıl Arslan öz adı ilə qızıl dinar kəsdirir¹⁹⁰. Beləliklə, Qızıl Arslan İraq sultanlığının mütləq hakimi olur. O, Azərbaycanın, Arranın, Həmədanın, İsfahanın, Reyin bütün ətraf vilayətləri ilə yekdil sahibinə çevrilir. Fars və Xuzistan hakimləri ona vassal kimi tabe idilər¹⁹¹.

Lakin ən yüksək hakimiyyət zirvəsinə çatan Qızıl Arslan real hakimiyyətin möhkəmləndirilməsi üçün bütün imkanlardan istifadə etmirdi. Onun sarayında əyyaşlıq hökm sürür, o, vaxtının çoxunu qulam və kənzlərin əhatəsində keçirir, onu nadir halda ayıq görmək olardı¹⁹².

İnanc xatın və onun yaxın adamları Qızıl Arslandan ehtiyat etməyə başlayırlar. Qızıl Arslan da İnanc xatına şübhə ilə yanaşırdı. Çünki o, qardaşı oğlanları Qutluq-İnanc Mahmud və Əmir Əmiran Ömər in tərəfdarları olan məmlükləri öz tərəfinə çəkmək xatirinə İnanc xatınla evlənmişdi. İnanc xatın Qızıl Arslandan narazı olanların hamısını öz tərəfinə çəkmək üçün razılıqlarını almaq qərarına gəlir. Bir neçə əmiri öz yanına çağıraraq, onlara deyir: “Biz sultan Toğrulun əleyhinə çıxmaqla ona qarşı ədalətsiz hərəkət etmişik. İndi artıq heç kəs bizə heç vaxt inanmayacaq. Kainatın sultanı Qızıl Arslan bizim axırımıza çıxana qədər biz onunla haqq-hesabımızı çürütməliyik.

¹⁸⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.174, 218, 236; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.574; Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.450. İsfahan şəfiiyələrinin rəisi sonralar da Azərbaycan Atabəylərinin sülaləsinə qarşı müqavimət göstərir. İsfahan şihəsi Fəlakəddin Sunqur ət-Təvil tərəfindən hicri 592-ci ilin cumadi əs-sani ayında öldürülməyə qədər öz inadından əl çəkmir. Daha dəqiq məlumat üçün bax: İbn əl-Fuvati. IV, səh.13; əl-Əsnəvi, səh.491-492.

¹⁹⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.218; Ravəndi, səh.333; əl-Bundari, səh.302; Yəzidi, səh.171-172; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.574; Арабский аноним, D-173, vət.674b; Rəşidəddin 1/2, səh.104; Xondəmir, II, səh.534-535; Qızıl Arslanın adı ilə kəsilmiş üç qızıl dinarı 1920-ci ildə bir nəfər erməni taciri Azərbaycandan aparıb, ABŞ-da satmışdır. В а х: Д.К.Куюмджиян. Три уникальные моменты Атабеков. Ильденизидов, стр.527-541.

¹⁹¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.218.

¹⁹² Əl-Hüseyni, vət.102b.

O, artıq müxtəlif dövlət rütbələrində bizim adamları öz qulamaları ilə əvəz etməyə başlamışdır”¹⁹³.

Qızıl Arslan əleyhinə sui-qəsd hazırlanır və hicri 587-ci ilin şaban ayında (24.08-21.09.1191) o, adəti üzrə keçirdiyi kef məclislərinin birindən sonra Sultan Müzəffərəddin Abdulla Əbu Səid Qızıl Arslan ibn Eldəniz, atabəy əl-İraqi öz yatağında öldürülür.

Müəlliflərin bəzisi yazır ki, Qızıl Arslan yuxuda olarkən, müha-fizəçilər onu tək qoyub getdikdən sonra, boğulub öldürülür və onun qatili öz qvardiyaçılarından biridir¹⁹⁴. Ehtiyat üçün onun yataq otağının keşiyini çəkən qarovulçunu edam edirlər. Başqa mənbələrdə deyilir ki, Qızıl Arslanın qatili öz arvadı İnanc xatındır¹⁹⁵. Eyni zamanda xəbər verilir ki, o, boğulmayıb, 15 bıçaq yarasından ölmüşdür¹⁹⁶. Ravəndi deyir ki, İnanc xatın və tərəfdarları Qızıl Arslanı öz çadırında, kefdən sonra yatdığı zaman öldürmüşlər¹⁹⁷. Bəzi salnamələrdə deyilmiş bir fərziyyə də həqiqətə uyğundur. Orada deyilir ki, Atabəy ismaililər tərəfindən qətl olunmuşdur¹⁹⁸. “Adamlar [bu] qətlə onunla əlaqələndirirlər ki, bu hadisəyə yaxın [zamanlarda] o, fanatik dini ədavət ucundan İsfahan bazarında şəfii imamı Mütəllibin məşhur adamlarından bir neçəsini dar ağacından asmış, ona görə də imamın tərəfdarları tərəfindən qətl edilmişdir”¹⁹⁹.

Cahan Pəhləvanın oğlanları. Məmlüklər. Xəlifə ən-Nasir və Xarəzmşah Təkişin hərəkətləri

Sultan və atabəy Qızıl Arslan öldürülən kimi Cahan Pəhləvanın dul qalmış arvadlarından Qüteybə xatın (Nüsrətəddin Əbu Bəkrin anası) Qızıl Arslanın barmağından sultan ünvanı və nişanı olan üzüyü çıxarıb, öz oğluna verir və deyir: “Get, Azərbaycan və Arran

¹⁹³ Ravəndi, səh.333; Yezidi, səh.172; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.79.

¹⁹⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.218; əl-Bundari, səh.302; İbn Xəllikan, III, səh.362; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.575; Yezidi, səh.172; əl-Beydəvi, səh.74; Əbül-Fida, IV, səh.116; İbn Xəldun, V, səh.180-181; Xondəmir (II, səh.535) yazır ki, atabəy və Sultan Qızıl Arslan şövvalda öldürülmüşdür.

¹⁹⁵ Sibt ibn əl-Cövzi, VIII, səh.406.

¹⁹⁶ Nişapuri, səh.89.

¹⁹⁷ Ravəndi, səh.333; Арабский аноним, D-173, vər.674b.

¹⁹⁸ Əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.575; İbn əl-Vərdi, II, səh.149; Tacidarlarnın tarixi və mədhi, səh.56.

¹⁹⁹ Rəşidəddin I/2, səh.104.

hakimiyyətini [öz əlinə] al"²⁰⁰. Həmin gecə Əbu Bəkr Azərbaycana yola düşür, tezliklə Naxçıvana, Şəmsəddin Eldənizin hakimiyyəti dövründən Azərbaycan Atabəylərinin tabeliyində olan torpaqlardan yığılmış vergilərin toplandığı Əlinçə qalasına gəlir. Qala bütün xəzinələrlə birlikdə Cahan Pəhləvanın o biri dul arvadı – Zahidə xatının sərəncamında idi²⁰¹.

Əbu Bəkr qalanı və xəzinəni zəbt edir. Bütün yerli hakimlər onun hakimiyyətini qəbul edib tanıyır²⁰². O, “bir şəhərdən başqa şəhərə gedir, hamı ona tabe olur, [beləliklə] bütün Azərbaycan və Arranı tutur. Qoşunlar onun ətrafına toplaşır və o, atasının və babasının yerində bərqərar olur²⁰³.

Həmədan və ətraf vilayətlərdə hakimiyyəti İnanc xatının oğlanları Fəxrəddin Qutluq-İnanc Mahmud və Əmir Əmiran Ömər zəbt edir. İnanc xatının özü Reydə qalır²⁰⁴.

Beləliklə, dövlət Cahan Pəhləvanın oğlanları arasında bölünür. Lakin bu bölgü qəti deyildi, yeni daxili mübarizə təhlükəsi sovuşmamışdı.

Bu zaman Cahan Pəhləvanın görkəmli silahdaşlarından onun məmlükü Mahmud Anas oğlu öyrənir ki, mərhum sultan və atabəy Qızıl Arslan öz qardaşı oğlanları və onların anaları İnanc xatınla birlikdə həbsdə olan Sultan III Toğrulu öldürmək üçün sui-qəsd hazırlamışdır. Mahmud Anas oğlu Qızıl Arslanın ölümünə baxmayaraq, sui-qəsdin baş verəcəyindən ehtiyat edərək qətlin qarşısını almaq qərarına gəlir. O, qalanın valisi ilə danışıb razılaşaraq, Sultan Toğrulu həbsdən azad edir. Bu, sultandan əmir Mahmudun rəsmi qəbullar əmri, qala valisinin isə əmir hacib rütbəsinin alacaqları barəsində razılıq aldıqdan sonra baş verir²⁰⁵.

²⁰⁰ Ravəndi, səh.333; əl-Bundari, səh.302; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.575; İbn İsfəndiyar, səh.254; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.80.

²⁰¹ Əl-Hüseyni, vər.102b.

²⁰² Ravəndi, səh.333-334; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.80; Арабский аноним, D-174, vər.674b.

²⁰³ Əl-Hüseyni, vər.102b-103a; əl-Bundari, səh.302.

²⁰⁴ Əl-Hüseyni, vər.103a; əl-Bundari, 302; Tacidarların tarixi və mədhi, 56; Müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.80; Арабский аноним, D-173, vər.674b.

²⁰⁵ Əl-Hüseyni, vər.103a.

İki il qalada məhbus qaldıqdan sonra sultan III Toğrul hicri 588-ci ilin rəbiə-sani (16.04-14.05.1192) ayında azadlığa çıxır²⁰⁶ və beş yüz süvari ilə Təbrizə basqın edir, lakin əhali şəhəri tutmağa ona imkan vermir²⁰⁷. Atabəy Əbu Bəkr mühasirədə qalan əhalinin köməyinə gəlir və III Toğrul döyüşə girişmədən öz qoşununu Zəncan tərəfə çəkir. Burada Zəncan hakimi İl-Kəfşut 8 minlik ordu ilə ona qoşulur və III Toğrul İraqa tərəf yeriir.

Hicri 588-ci il cumadi sani ayının 15-də (28.06.1192) Qəzvin yaxınlığında Toğrul ilə Qutluq-İnanc Mahmud və tərəfdarlarının 15 minlik qoşunları arasında döyüş baş verir. Qutluq-İnanc məğlub olur, III Toğrul isə hədsiz qənimət əldə edir. Lakin döyüşün əsas nəticəsi bundan ibarət olur ki, Qutluq-İnanc döyüşçülərinin əksəriyyəti III Toğrulun tərəfinə keçir²⁰⁸.

Bu qələbədən sonra sultan III Toğrulun təntənəli surətdə Həmədana daxil olur və yenidən sultan taxtına sahiblənir. Qutluq-İnanc gəldikdə isə o, Reydə, anasının yanında gizlənir, buradan Xarəzmşah Təkişə elçilər vasitəsilə xəbər göndərir ki, III Toğrul həbsdən azad olmuş və İran İraqını zəbt etmişdir. Eyni zamanda Qutluq-İnanc Xarəzmşahdan III Toğrula qarşı mübarizə üçün yardım istəyir²⁰⁹. Xarəzmşah Təkiş İraqda vəziyyətin qeyri-müəyyənliyindən istifadə edərək, hicri 589 (yanvar, 1193)-cu ilin əvvəlində İraqı işğal etmək məqsədi ilə qoşun göndərir²¹⁰. Onun qoşunu Reyi və Təbərək qalasını zəbt edir və ölkədə azgınlıq törətməyə başlayır. Qutluq-İnanc və onun anası Xarəzmşah qoşunlarının qüvvəsindən qorxaraq, qaçıb Sərcahan qalasında gizlənirlər²¹¹. Bundan istifadə edən III Toğrul Təkişə külli miqdarda bəxşiş göndərir və rəğbətini qazanıb, Qutluq-İnanc qarşı mübarizədə ondan kömək diləyir. III Toğrul öz qızını Təkişin qardaşı Yunis xana verir və hətta onun adı ilə pul kəsdirməyə,

²⁰⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.224, 230.

²⁰⁷ Əl-Hüseyni, vər.103a; əl-İsfahani, əl-Fəth, səh.575; Арабский аноним, D-173, vər.674b.

²⁰⁸ Əl-Hüseyni, vər.103b-104a; Ravəndi, səh.334, Nişapuri, səh.90; İbn əl-Əsir, IX, səh.224; 230; Yezidi, səh.173; Əl-İsfahani. Əl-Fəth, səh.575; Ибн Тагриберди, VI, стр.135.

²⁰⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Cüveyni, I, səh.299.

²¹⁰ Nişapuri, səh.90; Cüveyni, I, səh.300.

²¹¹ Ravəndi, səh.336; əl-Hüseyni, vər.104a.

sultanlıqda onun adına xütbə oxutmağa söz verir²¹². Bu isə Səlcuq sultanının Xarəzmşahdan vassal asılılığını qəbul etməsinin təsdiqi olardı.

Bu vaxt Xarəzmşah Təkiş öz qardaşı Sultan şahın ona qarşı üsyan qaldırdığını, Gürgənci zəbt etdiyini və Xarəzmi mühasirəyə aldığına əşidir. Ona görə də Təkiş zəbt olunmuş torpaqlardan xərac toplaya-raq, Rey və Təbərəkədə əmir Tamqaçın başçılığı ilə Xarəzm qoşun dəstələrini qoyub tezliklə Xarəzmə qayıdır²¹³.

Xarəzmşahın getməsindən istifadə edərək III Toğrul hicri 589-cu ilin yazında (mart-aprel, 1193) xarəzmlilərin qoşun dəstəsinə hücum edir, onları qılıncdan keçirir. Rey və Təbərək qalasını tutur, qətl olunmuş əmir Tamqaçın başını Xarəzmə göndərir²¹⁴. Həmin bu vaxtda İncə xatın III Toğrula aşağıdakı məktubu yazır: “Mən heç zaman sənə meyil göstərməkdən çəkinməmişəm və sənə yaxın və uzaq düşmənlərinin düşməni olmuşam. İndi Allah sənə əcdadının mülkiyyətində xaqan tikdikdən sonra, mən də sənə qulluqçularından və kəndlilərdən biriyəm. Mənim bol xəzinəm və pulum var, sən mənə qəbul etsən, kəndlilərdən biri kimi sənə xidmət göstərə-rəm, bu şərtlə ki, kəbin kəsilməyə razılıq barədə iltizam verəsən. Mən Həmədana sənə qulluğuna gələm və tədricən xəzinəmi və pulları sənə verərəm”²¹⁵.

III Toğrul evlənməyə razılıq verir. Lakin kəbin kəsildikdən az sonra Toğrula xəbər verirlər ki, İncə xatın onu zəhərləmək qəsdindədir. Qulluqçu qızlardan biri III Toğrula xəbər verir ki, onun xanımı sultanın içkisinə zəhər qatıb. III Toğrul İncə xatını həmin içkini içməyə məcbur edir və o zəhərlənir. Bu dövr Atabəylər dövlətinin siyasi həyatında həddən artıq sui-qəsd və intriqaclar törədilməsində dəhşətli rol oynamış həmin qadının həyatı belə sona çatır²¹⁶.

²¹² İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Ravəndi, səh.336, 350.

²¹³ İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Cüveyni, I, səh.300; Əbül-Fida, III, səh.85; Rəşidəddin, 1/2, səh.100.

²¹⁴ Ravəndi, səh.336; İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Yəzidi, səh.174; Cüveyni, I, səh.302.

²¹⁵ Əl-Hüseyni, vər.104a; Арабский аноним, D-173, vər.674b.

²¹⁶ Müəllifi naməlum Oğuznamə, səh.81; Tacidarların tarixi və mədhı, səh.58; Rəşidəddin, 1/2, səh.100; Mirxond, IV, səh.21; Ravəndiyə görə (səh.337), İncə xatın yay ipi ilə boğulub; əl-Hüseyni İncə xatının sui-qəsdindən xəbər vermir, ancaq qeyd edir ki, “vaxtı çatanda öldü”.

Qutluq-İnanc Mahmud anasının aqibətini görüb qorxur, atasının bir dəstə qulamı ilə bərabər Azərbaycana, doğma qardaşı Əmir Əmiran Ömər in yanına qaçır²¹⁷. Qardaşlar Təbrizi tutur, Azərbaycan və Arran hakimi və atabəy Əbu Bəkrin üzərinə hücum hazırlamaq üçün qoşun toplamağa başlayırlar. Əbu Bəkr Naxçıvandan qardaşlara qarşı qoşun çəkir “və onlar qılıncılar toqquşan, nizələr parçalanan vuruşda qarşılaşırırlar. Qardaşlardan hər biri o birinə qarşı möhkəm müqavimət göstərir. Əmir Əbu Bəkr [İnancın qoşununa] həmlə edir, onlar rüsvayçılıqla qaçırırlar. Əmir onları o vaxta qədər izləyir ki, böyük bir dəstə əsir düşür, ancaq qardaşların ikisi də canlarını qurtara bilirlər”²¹⁸.

Əbu Bəkr tərəfindən məğlubiyyətə uğradıqdan sonra Əmir Əmiran Ömər Şirvana qaçır, Qutluq-İnanc Mahmud isə Zəncanda sığınacaq tapır. Burada o, Xarəzmşah Təkişə məktub göndərir və III Toğrula qarşı mübarizə üçün ondan yardım istəyir²¹⁹. Eyni zamanda xəlifə ən-Nasir də Təkişə məktubla müraciət edir. Xəlifə də III Toğruldan şikayətlənir, xəlifəyə tabe torpaqlara soxulmasından narazı qaldığını bildirir. Məktubla bərabər xəlifə III Toğrulun hakimiyyəti altında olan bütün torpaqların *iqta* sifətilə Xarəzmşaha bağışlanması haqqında mənsur göndərir²²⁰. Yardım barəsində xahişi aldıqdan sonra, Toğrula qarşı birgə mübarizədə iştirak etməkdən fayda götürmək imkanını əldən verməmək üçün Təkiş qoşunu ilə Xarəzmdən yürüş edir 590 (1193). Semnanda Qutluq-İnanc öz tərəfdarları və III Toğrulu tərək etmiş İraq əmirələri ilə birlikdə Təkişə qoşulur²²¹.

Xarəzmşahın hücum xəbərini eşidən III Toğrul təcili surətdə qoşunları ilə Reyə tərəf üz qoyur. Xarəzmşahla döyüşə girmək ərəfosində III Toğrul Xarəzmşahın böyük hacibi Şihabəddin Məsud ibn əl-Hüseynidən məktub alır. Məktubda hacib Təkişlə barışığa girməyi və onun tələblərini ödəməyi III Toğrula məsləhət bilir. Böyük hacib yazırdı: “Mən sultan Əlaəddin Təkişin məmlükü olduğuma, onun iltifatı və əhsanı ilə bəslənməyimə baxmayaraq, onun əlində bir

²¹⁷ Əl-Hüseyni, vər.104b.

²¹⁸ Əl-Hüseyni, vər.104b; Yozidi, səh.90; Mirxond, IV, səh.21; Tacidartların tarixi və mədhi (səh.57): “Onlar (qardaşlar) arasında həsəd və mübarizə başlayır. Əmir Bublik (Əbu Bəkr) böyük qardaşına qalib gəlib, onu qaçmağa vadar etdikdən sonra birincilik əldə edir və atabəy olur”.

²¹⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Ravəndi, səh.340.

²²⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.230.

²²¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.230; əl-Hüseyni, vər.107b-108a; Ravəndi, səh.341.

oyuncağam və bu, xeyirli məsləhət verməkdə mənə maneəçilik törətmir. Başına *kalansuv* taxmış elə bir döyüşçü yoxdur ki, sənin hakimiyyət hüququn hesabına sənə tabe olmasın: çünki sən [ata-baban] sultan və sultan oğlanlarıdır, onların hakimiyyəti müxtəlif ölkələrə yayılmış, onlar bütün torpaqlara sahib olmuşlar və onların xidmətində saysız-hesabsız insan dururdu. Mən sənə Reydən Savəyə çəkilməyi, orada Əlaəddin Təkişlə sülh bağlamağı məsləhət bilirəm. Biz isə sənə onun arasında vasitəçi olarıq. Onun tələbinin son hüdudu sənə Reydən çıxmağıdır. Bu [ona] ona görə lazımdır ki, qoy adamlar bilsinlər ki, onun ölkədəki hörmət və şərəfi kafirlərin hakimiyyətinin (*mülük əl-küffar*) gözündə sarsılmışdır. Onlara məlumdur ki, Rey Xarəzmşaha mənsubdur, ancaq onun adamları şəhərdən qovulmuş və şəhərə başqaları sahib olmuşdur. Bundan savayı onun başqa məqsədi yoxdur və sən Reydən onun xeyrinə əl çəksən, o buna qane olar, Reydə öz oğlunu qoyub yenidən Xarəzmə qayıdar. Oğlu Reydə qalarsa, sənə hakimiyyətin altında qalacaq, sənə əmrlərinə tabe olacaq, sənə yasaq bildiyini tələqin edəcəkdir. Buradan belə görünür ki, sultan öz xoşu ilə heç bir qan tökmədən geri qayıtmış, hər şey olduğu kimi qalacaqdır”²²².

Bu məktubu aldıqdan sonra III Toğrul əmirlərlə məşvərət keçirir. Əmir Nurəddin Qara III Toğrula aşağıdakını məsləhət görür: “Bu, ağlabatan fikirdir. Biz belə etməliyik – gərək Savəyə gedək və İsfahan və Zəncandan qoşunlarımız gələncə qədər orada qalmalıyıq. Əgər Xarəzmşah Əlaəddin Təkiş bizi təqib etməyə başlayarsa, biz Savə və Müşküyə²²³ arasında olan dar keçiddə onu qarşılayır və bu niyyətdən əl çəkməyə məcbur edirik. Bu da mümkün olmazsa, biz İsfahana gedər, İsfahana hücum edərsə, Həmədana qayıdırıq. O, öz ölkəsini tərk edə bilməyəcək və bizi yerbəyerdən təqib etməyəcəkdir, o zaman biz müsəlmanların xeyrinə sülh müqaviləsi bağlaya bilirik”²²⁴.

Lakin sultan III Toğrul bu təklifdən imtina edir və əsas qüvvələrinin yaxınlaşmasını gözləmədən Xarəzmşahla müharibəyə girmək qərarına gəlir. Hicri 590-cı il rəbiüləvvəl ayının 9-da (04.03.1194)²²⁵ III Toğrul az qüvvə ilə Rey yaxınlığında xarəzmlərin Qutluq-İnanc

²²² Əl-Hüseyni, vər.108b-109a.

²²³ Yaqut, III, səh.67; “Müsküyə – Rey vilayətində kiçik şəhərdir”.

²²⁴ Əl-Hüseyni, vər.109a.

²²⁵ İbn əl-Əsirə görə (IX, səh.230): rəbiüləvvəl 24-də, Ravəndiyə görə (səh.341), vuruş cumadi sani ayının 24 (16.06.1194)-də baş vermişdir.

Mahmudun başçılıq etdiyi qabaq dəstələri üzərinə hücumla keçir. 60 nəfər qulamla sultan xarəzmilərin qabaq dəstəsinin üzərinə atılır, toqquşma zamanı oxla gözündən yaralanır və atdan yıxılır. Qutluq-İnanc ona yaxınlaşır və III Toğrul ona müraciətlə deyir: “Ey Mahmud! Məni qaldır və buradan uzaqlaşdır. Bu həm sənin, həm də mənim üçün yaxşı olar!” Lakin Qutluq-İnanc sultan III Toğrulun başını kəsib Xarəzmşaha aparır. Ancaq Təkiş Qutluq-İnancın hərəkətini bəyənmir və ona deyir: “Arzu edərdim və yaxşı olardı ki, sən onu mənim yanıma diri gətirəydin. Heyf! Onun taleyi başqa cür buyurmuşdur!”²²⁶

Xarəzmşah Təkiş III Toğrulun başını Bağdada göndərir və orada bir neçə gün Nubi darvazasından asılı qalır. III Toğrulun cəsədi isə Rey bazarında dar ağacından asılır²²⁷.

Tarixçi Sədrəddin əl-Hüseyni yazır ki, “Sonuncu səlcuq hökmdarı sultan III Toğrul öldürüləndə Səlcuqilər nəslinin közərməmiş kömür-lərindən yalnız kül qaldı, onu da yel sovurdu!”²²⁸

III Toğrulun həlakından sonra Xarəzmşah Təkiş hicri 590-cı ilin rəcəb ayında (iyul, 1194) Həmədanı və Fars İraqı şəhərlərinin çox hissəsini tutur, zəbt edilmiş torpaqları öz əmirləri arasında paylayır. İsfahanı Qutluq-İnanc verir və onu İraqın baş əmiri təyin edir, Həmədanı Qaragöz əl-Atabəyiyə, Reyi öz oğlu şahzadə Yunis xana verir və əmir Mayaçuqu onun atabəyi vəzifəsinə təyin edir²²⁹.

Xəlifə ən-Nasir belə hesab edirdi ki, vəzir İbn əl-Qəssabın başçılığı ilə xəlifə qoşunlarının Sultana qarşı müharibədə iştirakının əvəzinə Xarəzmşah III Toğrulun torpaqlarının bir hissəsini onun hakimiyyətinə verəcəkdir. Lakin Xarəzmşah xəlifəyə heç bir vilayət təklif etmir. Onda Xəlifə Xarəzmşahın III Toğrulun mülklərinə sahib olmasının əhəmiyyətini qeyd etmək məqsədi ilə Təkişə sultanına məxsus fəxri paltar və xələt verilməsini öz vəzirinə tapşır. Vəzir, xəlifənin müvəkkili kimi belə hesab edir ki, Xarəzmşah özü vəzirin yanına

²²⁶ Əl-Hüseyni, vər.109b; İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Yəzidi, səh.176; Nişapuri, səh.91, Bar Əbrey, II, səh.467; Əbü'l-Fida, III, səh.89-90; Bəydavi, səh.74; Cüveyni, I, səh.302-303; Ərəb ənonimi, D-173, vər.675a; Rəşidəddin, 1/2, səh.101; İbn Xəldun, V, səh.182; əl-Məkrizi, əs-Suluk, səh.1, 40; İbn əl-Vərdi, II, səh.156-158; Ə.Ə.Əlizadə (İctimai-iqtisadi və siyasi tarix, səh.82) hadisələr düzgün işıqlandırılmışdır.

²²⁷ Rəşidəddin, 1/2, səh.101.

²²⁸ Əl-Hüseyni, vər.110a.

²²⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.231; Ravəndi, səh.345; Rəşidəddin, 1/2, səh.102.

gəlməli, o da xəlifənin hədiyyələrini Təkişə təqdim etmişdir. Lakin Xarəzmşah şübhələnir ki, onu tələyə salmaq istəyirlər, ona görə də vəzirin qoşun düşərgəsinə hücum əmrini verir. Vəzir qaçıb canını qurtara bilsə də, bu vaxtdan etibarən Xarəzmşahla xəlifənin münasibəti birdəfəlik pisləşir²³⁰.

Hicri 591-ci ilin əvvəlində (1195-ci ilin başlanğıcı) Xuzistan hakimi Müzəffərəddin Əbdülfəth İl-Doğdu ibn Ağ-Toğan ibn Şimla ölür və onun varisləri arasında daxili mübarizə başlayır. Bundan istifadə edən xəlifənin vəziri İbn əl-Qəssab Xuzistana qoşun yeridir. Xuzistanın şəhərlərini zəbt etdikdən sonra vəzir sabiq hakimin oğlanlarının hamısını əsir tutub Bağdada göndərir²³¹. Bundan sonra Xəlifə öz vəzirinə İran İraqının torpaqlarını zəbt etmək əmrini verir.

Bu zaman Qutluq-İnanc Mahmud və Xarəzmşahın oğlunun atası ömir Mayaçuq ittifaq barəsində bağladıkları əhdi pozaraq, açıq mübarizəyə girişirlər. Zəncan yaxınlığındakı döyüşdə Qutluq-İnanc məğlub olur və ətrafında olan qoşun dəstəsi ilə Xulvan keçidinə, vəzir İbn əl-Qəssabın qərargahına gəlir²³². Vəzir Qutluq-İnancı fəxri xələtlə təltif edir və özünün bütün süvari dəstəsini onun sərəncamına verir. Vəzir və Qutluq-İnancın başçılığı ilə qoşun Kirmanşahdan keçərək Həmədan tərəfə yerişir. Qısamüddətli döyüşdən sonra [h. 591-ci il şəvval ayı – 08.09-06.10.1195) Yunis xan və Mayaçuq şəhərdən qovulur. Bundan sonra İbn əl-Qəssab və Qutluq-İnanc Həmədan vilayətini bütünlüklə zəbt edir və Reyə yaxınlaşırlar. Burada da xarəzmlilər yenidən məğlubiyyətə uğrayır, Bistam və Curcana tərəf çəkilirlər. Az keçmədən bütün İran İraqı xarəzmlərdən təmizlənir²³³.

Bir neçə ya keçməmiş Qutluq-İnanc və İraq əmirləri anlayır ki, vəzir İbn əl-Qəssab yalnız xəlifənin xeyrinə hərəkət edir və onun əsas məqsədi ölkəni qarət etməkdən ibarətdir. Qutluq-İnanc İbn əl-Qəssabın qoşununun hərəkətlərinə qarşı narazılığını bildirdikdə, vəzir ona hücum çəkir və qaçmağa məcbur edir. Vəzir onu Qaraca şəhərinin yaxınlığında yaxalayır və məğlubiyyətə uğradır, Qutluq-İnanc güclə qaçıb canını qurtara bilir.

²³⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.230; Cüveyni, I, səh.33-304; Rəşidəddin, 1/2, səh.102.

²³¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.224; 231; Sibt ibn əl-Cövzi, VIII, səh.445; İbn əl-Füvati, IV/1, səh.101.

²³² Ravəndi, səh.346; Cüveyni, I, səh.304.

²³³ Cüveyni, I, səh.304.

Bundan sonra İbn əl-Qəssab Həmədana qayıdır. Bir neçə aydan sonra Xarəzmşah Təkişin elçisi onun yanına gəlir, Xəlifə qoşunlarının hərəkətindən Xarəzmşahın narazı qaldığını və tezliklə İran İraqından çıxarılması tələbini İbn əl-Qəssaba bildirir. Lakin vəzir bu tələbi yerinə yetirməkdən boyun qaçırır, Xarəzmşah Həmədana qoşun çəkir. Hicri 592-ci ilin şaban ayında (iyul, 1196) İbn əl-Qəssab ölür, Təkiş vəzirə qarşılaşa bilmir. Vəzir qoşunu arasında ixtilaf baş verir, bundan istifadə edən Xarəzmşah xəlifənin qoşununu məğlubiyyətə uğradır, külli miqdarda qənimət ələ keçirir və Həmədanı tutur. Burada o əmr edir ki, İbn əl-Qəssabın meyiti qəbirdən çıxarılıb yandırılınsın²³⁴.

Bu hadisələrdən sonra Mayaçuq və Xarəzmşahın bir neçə başqa əmirləri Qutluq-İnanc sülh müqaviləsi bağlamaq üçün danışıqlar aparır və onun qərargahına gəlmək barəsində icazə istəyirlər. Lakin bu, Qutluq-İnanc tərəfindən öldürülmüş III Toğrulun qızının hiyləsi idi. O, Xarəzmşahın oğlu Yunis xana ərə getmiş və atasının intiqamını almaq qərarına gəlmişdi. Onlar Qutluq-İnancı tora salıb, öldürməyə nail olurlar. Həmədanın rəisi Fəxrəddin Sərvər Qutluq-İnancın başını və cəsədini pulla alıb, hicri 592-ci il cumadi sani ayında (may, 1196) atası Cahən Pəhləvanın Həmədandakı məqbərəsində basdırır²³⁵.

Azərbaycanda hadisələr

Yuxarıda qeyd etmişik ki, Əbu Bəkr öz qardaşları Qutluq-İnanc Mahmudu və Əmir Əmiran Öməri 1192-ci ilin axırında Təbriz yaxınlığında darmadağın etdikdən sonra Qutluq-İnanc Semnana, Xarəzmşah Təkişin yanına qaçır. Əmir Əmiran Ömərə gəldikdə isə o, şimala üz tutur və Şirvanşah I Axsitanın (1160-1196-cı ilə yaxın) sarayında sığınacaq axtarır. Məğlubiyyətə uğramış Əmir Əmiran Öməri Şirvanşahın özü qarşılayır. Şirvanşahın məqsədi bir o qədər Əmir Əmirana deyil, keçmiş süzerenlərinin sülaləsində gedən daxili mübarizəyə yardım göstərməkdən ibarət idi. Ömərə ehtiram göstərərək, şah öz qızını ona verir və onu qoşunla təchiz edir. Həmin qoşunla Əmir

²³⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.231-232; Ravəndi, səh.346-349; İbn İsfəndiyar, II, səh.160; Rəşidəddin, I/2, səh.136-137.

²³⁵ Ravəndi, səh.350-351; Cüveyni, I, səh.307.

Əmiran Omər atabəy Əbu Bəkrin əleyhinə birgə vuruşmaq məqsədilə gürcü ordusu ilə birləşmək üçün yola düşür.

Çariça Tamarın qərargahına gələrək, Əmir Əmiran Omər gürcülərlə birlikdə qardaşına qarşı döyüşə hazır olduğunu bildirir. Gürcülər “onu yaxşı qarşılayır, ata-babalarının ləyaqətinə müvafiq onunla davranır, ona [lazımı] hörmət və ehtiram göstərir, ərzaq, yem, pul və geyim sahəsində onun bütün ehtiyaclarını təmin edirlər”²³⁶.

Çariça Tamar Əmir Əmiran Omərdən qardaşına qarşı çıxmasının səbəbini soruşduqda o, cavab verir: “Mənim qardaşım əmir Əbu Bəkr biz geri çəkilərkən onun torpaqlarında sığınacaq dilədiyimiz vaxtlarda, qayğımızı hüququmuza müvafiq olaraq çəkmədi. Qohumluq və müdafiə [borcu] bizim toxunulmazlığımızı saxlamağa onu məcbur etmədi, düşmənimizə qarşı bizimlə birgə mübarizəyə girişməli, onu məğlub etməli, torpaqlarımızı geri almalı, İraqda bizim hakimiyyətimizi bərqərar etməli idi. O isə Azərbaycanda sakit vəziyyətdə yaşayır, hətta öz adamları ilə bizim üzərimizə həmlə etdi. Biz səfil vəziyyətdə ölkəni gəzir, [tədricən] gücdən düşür, öz ölkəmizdən qütbət diyarlara qaçmaq məcburiyyətində qaldıq. Mən də sizin yanınıza, [sizin] ölkənizə gəlmişəm ki, siz mənə adamlar qoşasınız və mənə qoşunla yardım edəsiniz. [O zaman] mən ona qarşı çıxma [bilər], onunla qarşılaşar, onunla döyüşə girişib qalib gələ bilərəm. Əgər mən ona qalib gələrsəm və onu ölkədən qovub çıxara bilərəmsə, o zaman [hər şey] sizin qarşınızdadır, oradan nə istəsəniz götürün, çünki orada artıq sizin rəqibiniz yoxdur”²³⁷.

Beləliklə, çariça Tamar Əbu Bəkrə qarşı mübarizədə özünə müttəfiq tapdı, Arran və Azərbaycana hücum etmək üçün qoşunun toplanması əmrini verdi. O həmçinin Şirvanşah I Axsitana məktub göndərirdi. I Axsitan onların [gürcülərin] tabeliyində idi və onlara xərac verirdi, onlarla birgə çıxışa hazırlaşmalı idi”²³⁸. Əbu Bəkrdən narazı qalan Arran əmirləri və türkmən dəstələri də Əmir Omərə qoşuldu²³⁹.

Birləşmiş gürcü-Şirvan qoşunları iyunun 1-də (1194-cü il) cümə axşamından cüməyə keçən gecə “Şamxor vilayətinə daxil oldular. Çar (David Soslan – Z.B.) və onun sərkərdələri, Şirvanşah və Əmir Əmiran öz qoşunları ilə birlikdə sevincək halda, Allaha şükür edir-

²³⁶ Əl-Hüseyni, səh.105a.

²³⁷ Yəne orada.

²³⁸ Əl-Hüseyni, vər.105b; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.57-59.

²³⁹ Əl-Hüseyni, vər.105b.

dilər ki, düşməne lap yaxında rast gəldilər. Ancaq onlar çox təəcüb-ləndilər ki, düşmənlər (yəni atabəy Əbu Bəkrin qoşunları – Z.B.) Gəncəni və Arran düzünü tərk, beləliklə də dağlar tərəfindən müdafiə oluna biləcəklərindən özlərini məhrum edərək, çox tələsik onlara qarşı çıxmışlar”²⁴⁰.

Şamxor ətrafındakı vuruşda atabəy Əbu Bəkr məğlub olur, Şamxor və ətraf şəhər və qalalar Əmir Əmiranın hakimiyyətinə tabe edilir²⁴¹. Əbu Bəkr Beyləqan tərəfə çəkilir, orada Əmir Əmiranın qoşunları “torpağın daraldığı, havanın isə sanki boğunuqlaşdığı” vaxt Atabəyin ordusu ilə qarşılaşır. Qanlı vuruşma nəticəsində Əbu Bəkr yenidən darmadağın edilir, Atabəyin özü isə atdan yerə salınır. Qardaşının qulamlarından biri ona yaxınlaşıb öldürmək istəyir, lakin Atabəy özünü ona nişan verir [tanıtdırır]. Qulam atabəyi müşayiət etməyə razılıq verir və onlar döyüş meydanını tərk edib, bir müddətdən sonra Naxçıvana çatırlar²⁴².

Beyləqan ətrafındakı döyüşdən sonra gürcü qoşunları David Soslanın başçılığı ilə Gəncəyə yürüş edir. Əmir Əmiran Gəncə əhlindən şəhərin təslim edilməsini tələb edir. Ona belə cavab göndərirlər: “Sən buraya tək gəlmiş olsaydın, biz şəhəri sənə təhvil verərdik. Lakin sən kafirlər yığnağı (*küffar*) ilə gəlmisən və biz qorxuruq ki, şəhəri sənə təslim versək, kafirlər sənə xain çıxar və şəhərə sahib dururlar. O zaman biz öz uşaqlarımızla bərabər əsir düşəcəkdir, bizim ərlerimiz və ailələrimiz qılıncdan keçiriləcəkdir. Buna imkan verilərsə, bu hüdu-larda (*saqr*) islam ölkəsindən onların əlinə keçməmiş heç bir şəhər qalmaz. O zaman onların üzərində günəş parlacağı halda²⁴³, islamın sütunları dağılar və zülmətə qərq olar”.

Gəncə əhalisi şəhəri təslim etmir, həm də Şamxor və Beyləqan ətrafındakı məğlubiyyətdən sonra Əbu Bəkrin qoşunlarının bir hissəsi Gəncədə sığınacaq tapmışdı. Belə olduqda Əmir Əmiran hiyləyə əl atır. O, gürcüləri şəhərdən qoşunlarını geri çəkməyə razı salır və onlara aşağıdakı təklifi edir: “Mən Gəncəyə girərəmsə, orada sizin

²⁴⁰ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.60; bax: A.Abdaladze, səh.114-118.

²⁴¹ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.59-62.

²⁴² Bu vuruş haqqında daha müfəssəl məlumat üçün bax: Əl-Hüseyni, vər.105b-106a. Gürcü salnaməsi isə əksinə xəbər verir: Əbu Bəkr Əmir Əmiran və I Axsitanın üzərinə hücumu keçir, onları Beyləqan darvazaları yanında darmadağın edir və Arrandan qovur (Tacidarların tarixi və mədhi, səh.57).

²⁴³ Əl-Hüseyni, vər.106a.

hökmranlığımız yaranacaq, xərac sizə veriləcək, şəhərin gəliri sizə çatacaqdır. Əgər biz Gəncəni qılınc [gücü ilə] zəbt edə bilməyib geri çəkilsək, o zaman onlar mənim qardaşımı çağırub, şəhəri ona təhvil verəcəklər. Şəhərdə mənim olmağım, qardaşımın olmağından sizə daha sərfəlidir”²⁴⁴.

Gürcülər Əmir Əmiranın qarşısında şərt qoyurlar ki, onunla birlikdə müşavir sifətilə bir neçə gürcü sərkərdəsi də şəhərə daxil olsun. Bu şərtədən xəbər tutan Gəncə əhalisi belə cavab verir: “Onlardan bir neçə nəfərinin səninlə birgə gəlməsinin eybi yoxdur. Onların hiyləgərliyinə biz [qabaqcadan] bələdik, xainlik və yamanlıqlarından özümüzü qoruyacağıq”. Əmir Əmiran öz qoşunu, üç nəfər gürcü və yaxın adamları ilə birlikdə Gəncəyə daxil olurlar. Saraya gələn kimi onlar vaxtilə Sultan Məhəmməd Təpərin təsis etdiyi sultanlıq taxtına Əmir Əmiranı oturdurlar²⁴⁵.

Gəncənin təslimi barəsində gürcü rəvayəti bir qədər başqadır. David Soslan şəhərə yaxınlaşdığı zaman “onu qarşılamağa şəhərin adlı-sanlı əhli və baş tacirlər, qazı və fəqihlər (hüquqşünaslar) çıxdılar. Onlar diz çökərək Davidə baş öyir, ona əhsən oxuyur, göz yaşları içərisində ona yalvarır, özlərini və uşaqlarını ona tapşırırdılar. Çarın qarşısında şəhər darvazaları açılır və sultan sarayının qapısı ağzına qədər qiymətli parçalar döşənir və onun üstünə qızıl, gümüş, dirhəm və dinar səpilir. Saraya daxil olub, o, sultan taxtında əyləşir”²⁴⁶.

Gəncənin fəthi münasibəti ilə David Soslanın təşkil etdiyi qəbulda çariça Tamar da iştirak edirdi. Əmir Əmiran Ömər və Şirvanşah I Axsitan öz yerlərində oturdu və gürcü sarayı çox razı qalmışdı ki, David Soslan atabəy Cahan Pəhləvanın oğlunu vassal sifətilə özünə tabe etmişdi²⁴⁷.

Gürcü qoşunları Gəncədən çıxdıqdan sonra şəhərdə qalan Əmir Əmiran şəhərin müsəlman əhalisini sıxışdırmağa başlayır, xaçpərəstləri isə himayəsi altına alır²⁴⁸. Buna görə də şəhər əyanları onu öldürür. Əl-Hüseyni qeyd edir ki, gürcülər çıxıb getdikdən sonra Əmir Əmiran Ömər “22 gün yaşadıqdan sonra ölür”²⁴⁹. Gürcü salnaməsi

²⁴⁴ Əl-Hüseyni, vər.106a.

²⁴⁵ Ən-Nəsəvi, səh.286.

²⁴⁶ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.62.

²⁴⁷ Yəne orada, səh.63.

²⁴⁸ Киракос Гандзакци, стр.94-95.

²⁴⁹ Əl-Hüseyni, vər.106b.

bu barədə başqa cür məlumat verir: “Səbiq atabəy Əbu Bəkr Naxçıvanda gizlənərək, birisinə çoxlu qızıl verəcəyini vəd və öz qardaşı Əmir-Mirmanı öldürməyi tövsiyə edir. Sonuncuya gizləncə öldürücü zəhər verilir və o xəstələnir”²⁵⁰.

Gəncə əhalisi təcili Əbu Bəkrin yanına elçi göndərərək tezliklə şəhərə gəlməsini xahiş edirlər. Əbu Bəkr gəldikdə “Əmir-Mirmanın əsgərləri onunla vuruşur, lakin bir hissəsi qırılır, bir hissəsi isə qaçmağa məcbur olur. Əbu Bəkr gəncəlilərdən tabe olacaqları barədə söz alıb, Gəncədə öz mövqeyini möhkəmləndirir. Bununla belə orada çox qalmaqdan qorxaraq, tezliklə şəhəri tərk edir”²⁵¹.

Müttəfiqlərinin ölümünü və Gəncənin Əbu Bəkr tərəfindən zəbt olunduğunu eşidən gürcü qoşunları İvane Mxarqrdzelinin başçılığı ilə Gəncəyə hücum çəkir. Şəhərin mühasirəsi 25 gün davam edir. Çariça Tamar da buraya gəlir və “Şirvanşah xidmət etmək üçün onun qarşısına çıxır”. Lakin gürcülər şəhəri ala bilmir, mühasirəni götürür və Naxçıvana tərəf hərəkət edirdilər. Onlar Şirvanşah I Axsitana “bollu bəxş verir, zinətli paltar geyindirir və şərəflə evinə yola salırlar”²⁵².

Naxçıvana gedərkən gürcü qoşunları hicri 599-cu ildə (20.09.1202-09.09.1203) “Azərbaycan mahallarından olan” Dvin şəhərini (*Dvin min amal Azərbaycan*) mühasirəyə alırlar²⁵³. Şəhərin mühasirəsi başladığı vaxt əhali atabəy Əbu Bəkrə kömək üçün müraciət edirlər. Lakin gürcülərin təhlükəli olmaları barədə əmirlərin xəbərdarlığına baxmayaraq, Əbu Bəkr mühasirədə qalana yardım göstərməkdən boyun qaçırır.

Həmin vaxt Əbu Bəkr, ümumiyyətlə, dövlət işlərinə qarışmır, qoşunun təchizatı qayğısına qalmır, ayılmaq bilməyən sərxoşa oxşayırdı. Əhali sərhəd dairələrinə soxulmuş gürcü dəstələrinə qarşı yardım üçün ona müraciət edərkən, Atabəy buna heç bir əhəmiyyət vermirdi “və özünü elə aparırdı ki, guya bunların ona heç bir dəxli yoxdur”²⁵⁴.

²⁵⁰ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.65.

²⁵¹ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.65; əl-Hüseyniyə görə (vər.107a): “Əbu Bəkr şəhər işlərini səhmana saldıqdan və şəhəri oğlu əmir... tapşırıqdan sonra Naxçıvana qayıtdı”.

²⁵² Tacidarların tarixi və mədhi, səh.66.

²⁵³ İbn əl-Əsir IX, səh.260; əl-Ömər, səh.114; Əbül-Fida III, səh.104; İbn Xaldun, V, səh.182.

²⁵⁴ İbn əl-Əsir IX, səh.260; əl-Hüseyni, vər.107a.

Əbu Bəkrdən yardım almayan Dvin əhli gürcülərin təzyiqi qarşısında davam gətirməyərək şəhəri təslim etməyə məcbur olur. Gürcülər Dvini qarət edir, orada elə qırğın törədirlər ki, “bütün bunlardan insan bədənində tüklər ürpəşirdi”²⁵⁵.

Gürcülərin Dvini tutduğunu bilən və onların ölkənin içərilərinə soxulacağından qorxan Əbu Bəkr Naxçıvandan Təbrizə yola düşür. Burada Xarəzmşah Təkişin İraqı tərk edərək, ölkənin idarə olunmasını Əbu Bəkrə tapşırmaq qərarı haqqında məktubunu ona çatdırırlar. İran İraqında Cahan Pəhləvanın ölümündən qabaq ölkənin vilayətlərini *iqta* sifəti ilə paylamış məmlükləri hakimiyyət sürürdü. Bu hakimlər heç bir hökmdarı tanımaq istəmir və Xarəzmşah Əbu Bəkrə onlara qarşı yönəltmək istəyirdi.

Xarəzmşah Əbu Bəkrə yazır: “Biz oğlumuz Əbu Bəkrə salamlayır, onun səhhətini və kefini xəbər alırıq. O bilməlidir ki, Xarəzmdə bizi mühüm işlər gözləyir. Biz Həmədanı tərk edərək onun idarəsini öz oğlumuzun himayəsinə veririk”. Lakin Əbu Bəkr Xarəzmşahın görüşünə getməkdən boyun qaçırır və ona belə cavab verir: “Mən kafirlərlə (yəni gürcülərlə – Z.B.) həmsərhədəm, bu işlərə hazırda qarışmaq imkanı yoxdur. Mən qardaşım Özbəki yanınıza göndərəm”²⁵⁶.

Özbək Həmədana gəlir²⁵⁷, Xarəzmşah Təkiş onu böyük hörmətlə qəbul edib, hakimiyyəti ona tapşır. Hakimiyyət işlərini öz nəzarəti altına götürən Məlik əl-üməra Cəmaləddin Ay-Aba Özbəkin müdəbbiri olur²⁵⁸.

Hicri 591 (1195)-ci ildə, Xarəzmşah Təkiş Xarəzmə getdikdən sonra, Cahan Pəhləvanın məmlükləri İraq əmirlərinin bəziləri ilə saziş bağlayır və Xarəzmşahla mübarizəyə girişmək qərarına gəlirlər. Bu ittifaqın başında məmlük əmir İzzəddin Əbül-Müzəffər Gögçə ibn Əbdüllah ət-Türki durur²⁵⁹. Onun tərəfdarları Reyi və onun nahiyələrini tutduqdan sonra xarəzmilərin qoşun hissələrini qovmaq üçün

²⁵⁵ İbn əl-Əsir IX, səh.260; əl-Öməri, səh.114-115; Vardan, səh.169; Əbül-Fida, III, səh.104-105.

²⁵⁶ Ravəndi, səh.357.

²⁵⁷ Cüveyniyə görə (I, səh.308), Özbək Azərbaycandan öz qardaşının əlindən qaçır.

²⁵⁸ Ravəndiyə görə (səh.358-359), müdəbbirin adı Nurəddin Ay-Aba idi.

²⁵⁹ İbn əl-Füvati, IV/I, səh.283-284; Başqa mənbələrdə məmlük Nurəddin Gögçə adlanır.

İsfahana hərəkət edir. Lakin İsfahana yaxınlaşdıqda onlar öyrənirlər ki, məmlük Seyfəddin Toğrulun başçılıq etdiyi xəlifə ən-Nasirin qoşunları xarəzmiyələri şəhərdən qovub çıxarmışdır. Birgə hərəkət barəsində sazişə girərək, hər iki məmlük xarəzmiyələri təqib edir və tezliklə İran İraqını bütövlükdə ələ keçirirlər. Rey və nahiyəsi, Savə, Qum, Kəşan və nahiyəsi Gögcənin hakimiyyəti, İsfahan, Həmədan, Zəncan və Qəzvin isə xəlifənin hakimiyyəti altına keçir. Xəlifə ən-Nasir Gögcəyə *mənşur* göndərərək zəbt etdiyi şəhər və vilayətlərin onun hakimiyyəti altında qalmasını təsdiq edir və şərt qoyur ki, bu vilayətlər rəsmən Gögcəyə tabe olsalar da, onların gəliri xəlifə xəzinəsinə daxil olacaqdır. Beləliklə, Gögcənin nüfuzu artır, qoşunun sayı çoxalır və zəbt etdiyi vilayətlərdə onun hakimiyyəti bütün hakimlər tərəfindən tanınır²⁶⁰.

Özbəkə xidmət etmək üçün qoşunla gəlmiş müdəbbir Cəmaləddinin yəznələri hicri 593-cü il rəbiülevvəl ayının 6-da (27.01.1197) Həmədanın idarə olunmasını öz əllərlə alırlar²⁶¹. Xəlifə ən Nasir Özbək və onun atasının keçmiş qulamı Gögcə arasındakı münasibətlərin gərginliyindən istifadə edərək, Özbəki güzəştlər hesabına da olsa, öz tərəfinə çəkmək qərarına gəlir. Bu işdə xəlifə özü üçün böyük mənfəət güdürdü. Çünki “qəyyumluğu altında olanları” zəif salır və onların arasındakı ədavətdən istifadə edərək öz ərazisinə yeni torpaqlar əlavə edə bilərdi.

Hicri 593-cü ildə Əyyubilərin görkəmli sərkərdələrindən əmir Əbül Hayc əs-Samin (Tosqun) Bağdada gəlir. Onun *iqta* malikanəsi bu vaxt Əyyubilər tərəfindən geri alınmış, özü isə Bağdada qaçmışdı. Xəlifə ona Həmədana hücumu hazırlaşmağı əmr verir. Onun qoşunları Həmədana yaxınlaşanda Özbək də öz ordusu ilə onlara qoşulur. Hərbi müşavirə zamanı Özbək Əbül Haycın təklifi ilə razılaşır. Əbül Xayc Özbəkə qarşı çıxır və onu əsir alır. Bundan xəbər tutan Xəlifə Özbəkin təcili azad olunması əmrini verir və ona fəxri geyim (xələt) və qızıl qılınc göndərir. Əbül Xayc işin belə şəkil aldığıni görərək qorxur, ordusunu tərk edərək İrbilə qaçır və bir az keçmədən orada ölür²⁶².

²⁶⁰ İbn əl-Əsir IX, səh.234; İbn Səi, IX, səh.125; İbn əl-Füvati, IV, səh.283-284; Rəşidəddin, I/2, səh.141. Müq. et: Defremeri, səh.152; İ.Kafesoğlu, səh.138.

²⁶¹ Ravəndi, səh.358.

²⁶² İbn əl-Əsir, IX, səh.237; Ravəndi, səh.359.

Özbəkin müdəbbiri Cəmaləddin Ay-Aba bu hadisələrdən sonra xəlifə qoşunlarına etibar etmir, Həmədanda vəziyyəti laxlamış Özbək isə qardaşı Əbu Bəkrdən kömək almaq niyyəti ilə Azərbaycana yollanır²⁶³. Hicri 593-cü ilin rəcəb ayında (20.05-18.06.1197) o, Əbu Bəkrin əmirləri Bəhaəddin Sunbat, Şişak və Nəsireddin Ağ Quşla birlikdə Həmədana qayıdır. Həmədan vilayətinin hakimiyyəti Göğcəyə tapşırılır, o da əhaliyə ağlagəlməz əzablar verir²⁶⁴. Göğcənin şüarı “Allah və Qılınc” olur. Vergi verənlər silkinə öz münasibətini dəyişməyi və ya tutduğu vəzifədən əl çəkməyi təklif etdikdə o deyir: “Mən qılıncı öz əllərimlə yerə qoymayacağam”²⁶⁵. Göğcənin özbaşınalığı həddini aşdığından əmir Bəhaəddin Sunbat atabəy Əbu Bəkrin yanına gələrək, Həmədanda yaranmış vəziyyət barəsində ona məlumat verir. Atabəy Əbu Bəkr öz canişini və Özbəkin vəziri sifəti ilə qazi İbn Zeynəddini Həmədana göndərir, o da kara gəlməz hakim çıxır. O, özünü “əmirilər hökmdarı və vəzirlər ağası” (*məlik əl-ümərə və seyyid əl-vüzərə*) adlandırır, kef məclisləri və qəbullar düzəltməklə məşğul olur. Buna xəzinə pullarını xərcləyirdi²⁶⁶.

Bu zaman Xarəzmşah Təkiş ölür və Xarəzmşahlar dövlətinin taxtına sultan Əlaəddin Məhəmməd (1200-1220) sahib olur.

Yeni Xarəzmşahın ölkənin daxili işləri ilə məşğul olmasından istifadə edən İraq əmirləri bir neçə Xarəzm qoşun dəstələri üzərinə basqın edir və onları ölkədən qovur. Bu işdə Özbək və Göğcə xüsusi fəallıq göstərirlər. Tezliklə Azərbaycandan buraya atabəy Əbu Bəkr də gəlib çıxır. O, Həmədanı Özbəkə tapşırır, İsfahanı öz ərazisinə qatır. Rey nahiyyələri ilə birlikdə Göğcənin sərəncamına verir və beləliklə İran İraqının torpaqlarının rəsmi paylanması qanuniləşdirir²⁶⁷.

Torpaqları əlinə keçirdikdən sonra Göğcə atabəy Əbu Bəkrə qarşı qaba rəftar edir və özünü müstəqil apararaq daima deyirdi: “Mən heç bir atabəy tanımıram”. Göğcə qüvvətli və cəsarətli idi, öz qoşunu da var idi. Nə Əbu Bəkr, nə də Özbək atalarının məmlükünün özbaşınalığını məhdudlaşdırmaq barəsində düşünmək belə istəmirdilər. Bir dəfə Göğcə deyir: “Səlcuq nəslə nümayəndələrindən Toğrul və Səncərin hökmranlıq və ağalığı qalmadı və tale yer üzünə Xarəzmşahı

²⁶³ Ravəndi, səh.360.

²⁶⁴ Yəne orada.

²⁶⁵ Yəne orada.

²⁶⁶ Yəne orada, səh.361.

²⁶⁷ Ravəndi, səh.369. Müq. et: İ.Kafesoğlu, səh.147.

göndərdi. Eldənizlərdə də hökmranlıq qalmasa, buna heç də təəccüb-lənmək lazım deyil. Əgər onlar (eldənizlər) mənim qılıncım gücünə zəbt olunmuş torpaqları mənə versələr, əla olar, mənə artıq heç nə lazım deyil! Verməsələr, görülməyəcək dərəcədə elə müsibətlər törədəcəyəm ki, ondan sonra nə olur qoy olsun! Mən ədaləti bərqə-rar etmək istəmişəm və üzümü xeyirxahlığa çevirmişəm. Bəlkə də, Allah mənim üçün tac və taxt hazırlamışdı!”²⁶⁸

Atabəy Əbu Bəkrin başı içki və kef məclislərinə qarışdığından onun vəzifəsini ölkənin əsil sahibi kimi hərəkət edən Cəmaləddin Ay-Aba aparırdı. Gögcənin vəziyyəti günü-gündən möhkəmlənirdi, Əbu Bəkrin məmlükə qarşı çıxara biləcək qoşunu yox idi, ona görə də o deyirdi: “Biz Gögcə ilə müharibə aparmayacağıq. Əgər şahzadə Özbək onunla əlbirdirsə, onda biz fikirləşərik. Yoxsa, Gögcə kim-dir ki?”²⁶⁹

Əbu Bəkrin zəifliyini İraq əmirləri də hiss edirdi, Gögcənin dur-madan artan qüdrətini görərək ona yaltaqlanır və deyirdilər: “Atabə-yin sənə qarşı çıxara biləcək qüvvəsi yoxdur. Sən ona üstün gəlmi-sən, hakimiyyəti əlinə al, İraq sənə əlindədir”²⁷⁰. Atabəy Əbu Bəkr Həmədandan İsfahana köçür, ordusunun çox hissəsi Gögcənin tərə-finə keçir və o, təntənəli surətdə Həmədana daxil olur. Əbu Bəkrə gəldikdə isə o, tamamilə Azərbaycana çəkilir. Bu zaman onunla qalan İraq əmirləri də ona xain çıxırlar: onlar öz qoşunları ilə bərabər Gögcənin tərəfinə keçirlər. Əbu Bəkrin Azərbaycana köçməsinə məzəmmət edərək Ravəndi təəssüflə yazırdı: “Əgər mən desəm ki, bu hərəkət ağıldan, dərrakədən, bilikdən, məhəbbətdən, rəğbətdən, hökmranlıqdan və tabeçiliyində olan torpaqlara münasibətdən kənar-dır, onda da mən heç nə deməmiş kimiyəm. O, ağzına qədər var-dövlətlə dolu və əmin-amanlıq qazanmış ölkəni ən alçaq adamların ixtiyarına verdi. Mənqli Yavaş, Çaqan və başqaları sultan taxt-tacına sahib oldular. Bu adamların caniliyini necə təsvir edirəm? Vəzir rütbə-sini, əmir vəzifəsini elə adamlar tutmuşlar ki, onların adlarını belə çökmək eybdir”²⁷¹. Təsvir olunmuş hadisələrin şahidi olan Ravəndi bu sözlərlə əsərinin tarixi hissəsini sona çatdırır.

²⁶⁸ Ravəndi, səh.369–370. Müq. ct: İ.Kafesoğlu, səh.147.

²⁶⁹ Ravəndi, səh.370.

²⁷⁰ Yəne orada.

²⁷¹ Ravəndi, səh.370–371.

Hicri 600 (10.09.1203–28.08.1204)-cü ildə Gögcənin hakimiyyətə qarşı Cahən Pəhləvanın başqa bir məmlükü – Şəmsəddin Aydoğmuş çıxış edir. Aralarında gedən döyüşdə Gögcə öldürülür, Aydoğmuş Rey, Həmədan və əl-Cibəli tutur. Onunla birgə çıxış edən şahzadə Özbək həmin torpaqların hakimi elan edilir, lakin dövlətdə bütün işlərin “başçısı” (müdəbbiri) məmlük Aydoğmuş olur. İbn əl-Əsir Aydoğmuşu cəsut cani, öldürdüyü Gögcəni ədalətli və gözəl insan adlandırır²⁷². Onun əksinə olaraq Ravəndi yazır ki, “İraqda bir az xeyirxahlıq və zənginlik qalmışdırsa, o da ölkədə ədaləti bərpa edən və dövlətdə işləri nizama salmaq qayğısını çəkən Aydoğmuşun sayəsində olmuşdur”²⁷³.

Hicri 601 (29.08.1204–17.08.1205-ci il)-ci ildə gürcülər Azərbaycana basqın edir. Onlar “burada xeyli zorakılıq, viranəçilik, soyğunçuluq törədir və çoxlarını əsir aparırlar”²⁷⁴. Sonra onlar Xilat və Malazgirdə yürüş edir və bir müddətdən sonra, həmin ildə, yenidən Xilata və Ərcişə soxulurlar. Burada gürcülərlə yerli hakimlərin qoşunları arasındakı vuruş gürcü ordusunun məğlubiyyəti və onların sərkərdəsi Kiçik Zakarenin (əs-Səğir) həlakı ilə başa çatır²⁷⁵.

Hicri 602 (18.08.1205–07.08.1206)-ci ildə gürcü qoşunları yenidən Azərbaycanın qərb vilayətlərinə keçir və bir sıra yerləri talan etdikdən sonra Xilata soxulurlar. Qoşun və könüllü dəstələri gürcülərə qarşı çıxır və döyüşdə gürcü qoşunları darmadağın edilir²⁷⁶.

Gürcülərin Azərbaycana tez-tez basqın etməsindən, atabəy Əbu Bəkrin sərxoşluqdan başı ayılmadığı üçün dövlətin təhlükəsizliyinə fikir vermədiyindən və qoşunun qayğısına qalmadığından istifadə edən Marağa hakimi Əlaəddin Körpə Arslan və İrbil hakimi Müzəffərəddin Göy-Böri birlikdə Azərbaycan ərazisinə soxulurlar. Müzəffərəddin Göy-Böri öz qoşunu ilə Marağaya yanaşır və Körpə Arslanla birlikdə Əbu Bəkrin yerləşdiyi Təbriz üzərinə yürürürlər. Qorxuya düşmüş Əbu Bəkr yardım üçün Aydoğmuşun yanına çapar göndərir. Öz süzereni ilə heç də hesablaşmayan Aydoğmuş Alamut ismaililəri üzərinə yürüşünü təxirə salaraq, qoşunu ilə Əbu Bəkrin köməyinə gəlir.

²⁷² İbn əl-Əsir IX, səh.265; Əbül-Fida, III, səh.105; İbn əl-Vardi, II, səh.175.

²⁷³ Ravəndi, səh.372; İbn İsfəndiyar, II, səh.169; Əbül-Fida, III, səh.105; həmçinin bax: Defremeri, səh.156–157.

²⁷⁴ İbn əl-Əsir IX, səh.269.

²⁷⁵ Yəne orada; Bar Ebrey, II, səh.487–488.

²⁷⁶ İbn əl-Əsir IX, səh.283; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.80–81.

Təbrizə yaxınlaşdıqdan sonra Aydoğmuş İrbil hakiminə belə bir məktub göndərir: “Biz eşitmişik ki, sən elm adamlarına və xeyrixahlara hamilik edir və onlara mərhəmət göstərirsən. Ona görə də biz səni mehriban və mömin adam hesab edirdik. Lakin biz indi bunun tam əksini görürük. Sən islam ölkəsinə soxulur və müsəlmanlarla vuruşursan, onların mülkünü qarət edir və nifaq törədirsən. Əgər sən doğrudan da belə sənə, sənənin aqlın yoxdur. Bir kəndin sahibi olduğun halda, bizim üzərimizə, Həmədan darvazalarından tutmuş Xilat və İrbilə qədər torpaqların hakimlərinin üzərinə hücum çəkirsən? Tutahm ki, sən onu [Əbu Bəkr] qaçmağa məcbur edəcəksən, bəs sənə məlum deyilmidir ki, onun məmlükləri var, mən də onlardan biriyəm? Əgər o (Əbu Bəkr), hər kənddən bir dəstə və ya hər şəhərdən on nəfər çağırırsa, onun qoşunu səninkindən bir neçə dəfə artıq olardı! Sənə məsləhətim budur ki, öz şəhərinə qayıdasan! Bunu sənə yalnız rəhmim gəldiyi üçün deyirəm!”²⁷⁷

Məktubu göndərdikdən sonra Aydoğmuş qoşunu ilə Müzəffərəddin Göy-Böri üzərinə yürüş edir. Aydoğmuşun yaxınlaşdığını bilən Göy-Böri qoşununu geri çəkir.

Marağa hakimi Körpə Arslan Müzəffərəddini saxlamaq istəyir: “[Əbu Bəkrin] bütün əmirləri mənə yazırlar ki, mən [atabəyə] qarşı çıxış etsəm, onların hamısı mənim tərəfimə keçəcəkdir”. Lakin İrbilin hakimi daha ehtiyatlı və ağıllı hərəkət edir, Aydoğmuşun təqibindən qorxaraq, çətin keçidlərdən adlayıb öz malikanəsinə qayıdır.

Aydoğmuş və Əbu Bəkrin qoşunları Marağanı mühasirəyə alır. Mühasirə uzun çəkmir, rəqiblər sülh müqaviləsi bağlayır, Marağa hakiminin qalalarından birinin Əbu Bəkrə və Əbu Bəkrin də Uşnu və Urmiya şəhərlərini verməsi şərti ilə sazişə girirlər²⁷⁸.

Aydoğmuşun Azərbaycanda olmasından istifadə edərək, 10 min Xarəzm süvarisi öz arvad-uşaqları ilə birlikdə onun ərazisinə soxulur. Xarəzmilər Zəncanın ətrafına qədər gəlib çıxırlar. Lakin burada Aydoğmuş onları haqlayır və darmadağın edir. Xarəzmilərin çoxu öldürülür, qalanları əsir düşür. Onların ailələri əsir alınır, əşyaları (mal-dövləti) isə Aydoğmuşun əsgərləri tərəfindən talan edilir²⁷⁹.

²⁷⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.282; həmçinin bax: Əhməd Tulaymat, səh.158-159 və Defremeri, səh.142-144; Ə.Ə.Əlizadə (səh.87) hadisələr düzgün təhlil edilmir.

²⁷⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.283.

²⁷⁹ Yəne orada.

Bu qələbədən sonra İraq ərazisində Aydoğmuşun hakimiyyəti möhkəmlənir. O, xəlifədən təmtəraqlı ləqəb alır: “Böyük Xaqan, ən böyük padşah, dövlətin və dinin Günəşi, islamın və müsəlmanların dayağı, Şərqi və Qərbi hökmdarlar hökmdarı Aydoğmuş, Allah onun cəlahını hifz etsin”²⁸⁰.

Hicri 607 (25.06.1210–14.06.1211)-ci ildə gürcü qoşunları Azərbaycan ərazisinə ən böyük yürüşlərdən birini həyata keçirir. Əvvəlcə onlar Naxçıvana basqın edir, onu tuta bilməyib Culfaya tərəf üz tutur və Dərədüz dərəsi ilə Mərəndə yavaşirlar. Mərənd əhli şəhərdən qaçıb, yaxın şəhərlərdə gizlənir. Mərəndə daxil olan gürcülər heç bir canlıya rast gəlmir²⁸¹. Mərəndi qarət etdikdən sonra onlar Təbrizi mühasirəyə alırlar. Şəhərin hakimi, atabəy Cahən Pəhləvanın arvadı Zahidə xatın şəhər rəisləri ilə məsləhətləşdikdən sonra, şəhəri qarətdən xilas etmək qərarına gəlir və gürcülərə pul, zinət və mal verməklə əhalini qarətdən qurtarır. Fidyənin dəyəri o qədər idi ki, gürcülərin “hamısı, böyük və kiçiyi dövlətlənir”. Gürcü qoşunları Təbrizin “nahiyələrini (*rasatik*) qarət edib o qədər adam əsir apardılar ki, onun sayını Allahdan başqa heç kəs bilmir. Onlar ölkənin bütün mal-qarasını özlərilə apardılar”²⁸².

Gürcü qoşunlarının bir hissəsi Təbrizdən Miyanəyə tərəf yürüş edir. Şəhərin hakimi taleyini sınamaq istəməyərək təbrizlilər kimi hərəkət edir və gürcülərə “qızıl, gümüş və qiymətli daş-qaş fidyə verir. Hər cür var-dövlət əldə etdikdən sonra gürcülər sakitcə Miyanəni tərk edirlər”²⁸³. Gürcülər çıxıb gedən kimi miyanəlilər şəhərdə qalan gürcü qoşunu dəstəsinin üstünə hücum çəkib onları qırırlar. Gürcü qoşunlarının sərkərdəsi Zakare Mxarqrdzeli Miyanəyə cəza dəstəsi göndərir, onlar mülki və uşaqlarını öldürür; onların dəriləri soyulur və minarədən asılır. Eyni zamanda şəhər qarət edilir və yandırılır”²⁸⁴.

Sonra gürcü qoşunlarının həmin dəstəsi “gildən qayrılmış hasarla əhatə olunan kiçik Zəngan (Zəncan) şəhərinə tərəf üz tutur. Şəhər

²⁸⁰ Əl-Carbazəgani, səh.5.

²⁸¹ İbn Bətiş (İbn Xəllikan, I, səh.490) gürcülərin Mərəndə yürüşünü 606-cı il tarixi ilə qeyd edir.

²⁸² Əl-Hüseyni, vər.107a; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.84-85; Киракос Гандзакци, стр.96.

²⁸³ Tacidarların tarixi və mədhi, səh.85.

²⁸⁴ Yəne orada.

ohli divarları möhkəmləndirərək döyüşə girir. Vuruşma uzandıqından müxtəlif gürcü vilayətlərinin nümayəndələri lağım atmaq məqsədilə şəhər hasarlarını öz aralarında bölüşdürür. Hamıdan qabaq mesxilər sağ tərəfdən lağım atıb şəhərə soxulur, bütün döyüşçüləri qırıb öldürür və çoxlu var-dövlət əldə edirlər. Sonra hasarı şəhərin başqa səmtlərində də dağıdırlar. Qoşun şəhərə girir, onun əhalisini tutur, özləri ilə çoxlu qənimət aparırlar”²⁸⁵.

Zəncanı darmadağın etdikdən sonra gürcülər Qəzvin və Əbhəri mühasirəyə alırlar. Hər iki şəhər çox zəif müqavimət göstərir və beləliklə, “qarətə məruz qalır, gürcülər çoxlu var-dövlət əldə edib, məğlub olmuş tərəfin mal-qarasına yükləyirlər. İnsanlara zərər yetirmir, yalnız kişiləri və oğlanları əsir aparırdılar. Yollarına davam edərək onlar qaçqınlara çatır və buradan çoxlu qızıl, gümüş və qadın bər-bəzəkləri əldə edirlər”²⁸⁶.

Gürcü qoşunlarının başqa dəstəsi Təbrizdən Ərdəbil tərəfə yönəlir.

Bu istiqamətdə onlar Ucan şəhərini mühasirəyə alır, lakin ucanlılar “misilsiz bəxşilər”²⁸⁷ hesabına canlarını xilas edirlər. Sonra gürcülər Ərdəbili mühasirəyə alırlar. Sübhçağı gürcü süvariləri “şəhərə soxulur və döyüşsüz ona sahib olurlar”, şəhər hakimini və onun ailəsini əsir götürürlər. “Şəhərin saysız-hesabsız dövlətini, cavahir və qiymətli daş-qaşını, qızılını, gümüş və qızıl qab-qacağını, geyimini, xalçasını və başqa qənimətini o qədər ələ keçirirlər ki, bu haqda danışmaq belə çətinlik törədir. Gürcülər ərdəbillilərin əlindən çoxlu at, qatır, dəvə alıb, qarət etdikləri mal-dövləti onlara yükləyirlər”. Onlar nicat axtaran 12 min şəhər əhlini qılıncdan keçirirlər²⁸⁸.

Gürcü tarixçisi yazır ki, Zakare Mxarqrdzelinin başçılığı ilə gürcü qoşunları Xəzər dənizinin şərqi sahilinə, Gürgan şəhərinə qədər çatır, oranı viranəyə döndərirlər. “Onlar (gürcü qoşunları) hərbi qənimətin bolluğundan öz yollarını davam etdirə bilmədiklərinə görə zəfərlə geri qayıdırlar. Gürcülərdən heç kəs bu yerlərə qədər yürüş etməmişdi”²⁸⁹.

Geriyə dönərkən gürcü qoşunları “bir çox qalaları zəbt edir, Naxçıvan və Beyləqanın üzərinə vergilər qoyurlar. Dvin (nahiyəsini) və onun vilayətlərini ələ keçirib, onlar (yenidən) Mərəndə hücum edir

²⁸⁵ Tacidatların tarixi və mədhi, səh.85.

²⁸⁶ Yəne orada.

²⁸⁷ Yəne orada, səh.86.

²⁸⁸ Yəne orada, səh.82; Vardan, səh.171; Киракос Гандзакеси, стр.96.

²⁸⁹ Tacidatların tarixi və mədhi, səh.85.

və onu silah gücünə alaraq, kişiləri qılıncdan keçirir, qadınları əsir aparırlar”²⁹⁰.

Gürcü mənbələrindən görünür ki, Azərbaycan və İran İraqına qarşı həmin yürüş zamanı gürcülərə “heç bir sultan – nə Xorasan, nə də İraq sultanı” müqavimət göstərə bilmədi²⁹¹.

Azərbaycanın sahibi və İran İraqının nominal hakimi atabəy Əbu Bəkr bəs bu zaman nə ilə məşğul idi? Əl-Hüseyninin dediyi kimi, “Əmir Əbu Bəkr əyyaşlıqla məşğul olur, qulamları ilə bərabər oyanmadan sərxoşluq edirdi. O, hacib və əmirlərinə tapşırırdı ki, gürcülərin hərəkəti barəsində ona heç bir məlumat verilməsin. Gürcülər isə heç kəsin onlara müqavimət göstərmədiyini görüb, daha da cəsərtlənir, bütün ölkəyə yayılır və qalaları o vaxta qədər mühasirədə saxlayırdılar ki, bütün Arran ölkəsinə sahib olsunlar. Gəncə və onun nahiyə və qalalarından başqa müsəlmanların heç biri özünü müdafiə etmirdi”²⁹².

Gürcülərin ölkəyə hücumunun qarşısını birtəhər almaq üçün atabəy Əbu Bəkr gürcü çar sarayı ilə qohum olmaq qərarına gəlsə də, bu qərar müsəlman aləminin qəti narazılığına səbəb olur. Bu hadisə barəsində İbn əl-Əsir yazır: “Bu il (602) Azərbaycanın və Arranın hakimi Pəhləvanın oğlu Əbu Bəkr gürcü çarının qızına evlənir. Bunun səbəbi odur ki, gürcülər onun qüvvətsizliyini, sərxoşluğa, kefə və ona bənzər işlərə aludə olduğunu, eləcə də dövlət işləri və ölkənin müdafiəsi ilə maraqlanmadığını görüb, ölkəyə yürüşlərini davam edirdilər. O, özü də bunu anlayır, lakin kişiliyi və iradəsi çatmırdı ki, bu alçaq işlərdən əl çəkə bilsin... O, gürcü çarının qızına elçi göndərir və ona evlənir, bundan sonra gürcülər ölkəni qarət etməkdən, yürüşdən və qətdən əl çəkirlər”²⁹³.

Məhz bu vaxt Xarəzmşah Təkişin oğlu Tacəddin Əli şah Əbu Bəkrin ərazisinə hücum edir. Lakin Əbu Bəkr – “xaqan, islamın padşahı, dünya və dini işlərdə zəfərlər çalan – Xarəzmşah Təkişin oğlu Əli şahla vuruşur, onu öldürür və çox adamı qətlə yetirir. Bundan sonra o əmr edir ki, [Heydəriyyə] qalasını dağıdıb, onun divarlarını xəndəyə atsınlar”²⁹⁴.

²⁹⁰ Əl-Hüseyni, vər.107a-b; Tacidarların tarixi və mədhi, səh.86.

²⁹¹ Yəni orada, səh.85.

²⁹² Əl-Hüseyni, vər.107a-b.

²⁹³ İbn əl-Əsir, IX, səh.284; Əbül-Fida, III, səh.107; İbn əl-Vardi, II, səh.117.

²⁹⁴ N.D.Mikluko-Maklay, səh.180-181; Həmdullah Qəzviniyə (Nüzhət, səh.59) görə, Heydəriyyə qalası Əbhərin yaxınlığında yerləşirdi.

Hicri 604-cü ilin zülqədə ayında (18.05-16.06.1208) Marağa hakimi Əlaəddin Körpə Arslan ibn Nüsrətəddin Arslan-Aba ibn Atabəy Ağ-Sunqur əl-Əhmədili vəfat edir²⁹⁵. Ondan sonra kiçik yaşlı oğlunun adından ölkəni atasının hərəm ağalarından (xədimi) biri idarə edir. Lakin əmirlərdən biri xədimin əleyhinə çıxış edir və döyüşdə hərəm ağasının tərəfdarları məğlub olur. Hicri 605 (iyul, 1206)-ci ilin əvvəlində Marağa hakiminin oğlu öldükdən sonra əl-Əhmədili nəslinin kökü tamamilə kəsilir.

Bundan istifadə edən atabəy Nüsrəddin Əbu Bəkr Marağanı və xədimin öz ağasının bütün xəzinəsini ələ keçirərək möhkəm mövqə tutduğu Ruin-Dej şəhərindən başqa, əl-Əhmədili nəslinin bütün malikanələrini zəbt edir²⁹⁶.

Azərbaycanın dördüncü atabəyi Nüsrəddin Əbu Bəkrin iyirmi illik hakimiyyəti haqqında əlimizdə olan məlumat hələlik bu qədərdir²⁹⁷.

Göründüyü kimi, yazılı mənbələrin demək olar ki, hamısı atabəy Əbu Bəkrə mənfi tərəfdən səciyyələndirir. Yalnız Cüzcani onun fəaliyyəti barəsində xoşa gələn fikir söyləyir: “Atabəy Əbu Bəkr böyük hökmdar idi. O, ədalətli hakim idi və öz torpaqlarının hüdudlarını düşmənlərdən qoruyurdu. O, imamların və alim adamların hamisi idi. İraq, Arran və Azərbaycanda mədrəsə və məscid, Marağada çox böyük mədrəsə tikdirmişdi. Onun özünün və atasından qalma çoxlu məmlükləri var idi ki, onların hər biri İraq şəhərlərindən birinə sahib olmuşdu”²⁹⁸.

Əlbəttə, Cüzcaninin məlumatına etibar etmək olmaz, çünki əslən İran sakini olsa da, vətəndən uzaqlarda yaşamış və təsvir olunmuş hadisələr barəsində bir neçə onillik keçəndən sonra yazmışdır. Lakin nəzərə almaq lazımdır ki, əl-Hüseyni də, İbn əl-Əsir də Əbu Bəkrə

²⁹⁵ İbn əl-Fuvati, IV/2, səh.1071. Təəssüflər olsun ki, qazi Əfzələddinin əl-Əhmədili nəslə tarixinin təsvirini verən “Tarix Piştəgin” əsəri bizə gəlib çatmamışdır.

²⁹⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.297; Bar Ebrey, II, səh.491; İbn əl-Fuvati, IV/2, səh.1070-1071; İbn Xəldun, V, səh.184-185.

²⁹⁷ Hətta Mirxond da (IV, səh.2) qeyd edir ki, atabəy Əbu Bəkr barəsində dediyindən artıq məlumatı olmadığı üçün əsərinin oxucularından üzr istəyir. Atabəy Əbu Bəkr cəmiyyəti zamanında “Ali sultan” ləqəbini daşıyırdı. Məlumdur ki, o ölümqabağı, 1211-ci ildə dayısı Qızıl Arslanın buraxdığı qızıl dinarları yenidən kəsdirir. Bax: D.Kuyumciyan. Atabəy Eldənizlərin üç nadir sikkəsi, səh.527-541.

²⁹⁸ Cüzcani, I, səh.173; Atabəy Əbu Bəkrin xaçpərəstlərlə müsbət münasibəti haqqında bax: Киракос Гянджакеци, стр.94.

açıq-aydın düşmənçilik mövqeyindən yanaşmışlar. Halbuki onun iyirmi illik hakimiyyət dövrü heç də son dərəcə keyfiyyətsiz deyil. Hər şeydən əvvəl, Marağanın tabe edilməsi Azərbaycanda Atabəylərin mövqeyinin möhkəmlənməsinə böyük təsir göstərmişdi. İbn əl-Əsir acı kinayə ilə qələmə aldığı məsələlərə – gürcülərlə yaxınlıq və gürcü sarayı ilə qohumluq əlaqələrinin yaranması məsələlərinə gəldikdə, bu, real siyasi vəziyyətlə əlaqədar idi: Əbu Bəkrin gürcü çarlığı ilə mübarizə üçün lazımi qüvvəsi yox idi, eyni zamanda o, daima özünün Şərq sərhədindəki qonşularından və üsyançı vassalların çıxışından ehtiyat etmək məcburiyyətində idi.

Atabəy Nüsrətəddin Əbu Bəkrin hicri 607 (25.06.1210-14.06.1211)-ci ildə ölümündən sonra ona tabe olan torpaqlar qardaşı Müzəffərəddin Özbəkin ixtiyarına keçir.

Bu zaman İran İraqında vəziyyət dəyişir. Şəmsəddin Aydoğmuşun özbaşınalığından narazı olan silahdaşları, Cahən Pəhləvanın sabiq məmlükləri ona qarşı çıxır²⁹⁹. Narazı olanlara çoxlu qoşun toplayan məmlük Nəsirəddin Menqli başçılıq edirdi. Hicri 608-ci ilin şaban ayında (08.01-05.02.1212) baş vermiş ilk döyüşdə Aydoğmuş məğlubiyyətə uğrayıb, Bağdada qaçır. Həmədan, İsfahan, Rey və qonşu nahiyələri zəbt edən Menqli xütbə oxudur və öz adına pul kəsdirir.

Bağdada qaçmış Aydoğmuşu xəlifə ən-Nasir böyük təntənə ilə qarşılayır və tarixçinin yazdığına görə, onun paytaxta gəldiyi gün "Bağdad əhli üçün xatirədə qalan" gün hesab olunur³⁰⁰. Xəlifə Aydoğmuşu fəxri geyim və sultan təbii (nağarası) ilə mükafatlandırır³⁰¹.

Xəlifənin Aydoğmuşa hərbi yardım göstərə biləcəyindən qorxan Menqli hicri 609-cu ildə oğlu Məhəmmədi Bağdada göndərir ki, Xəlifəni bu fikrindən daşındırsın. Xəlifə heç bir söz demədən Aydoğmuşu Həmədan üzərinə yürüşə göndərənə qədər Məhəmmədi Bağdadda saxlayır³⁰².

Hicri 609-cu il cumadi əs-sani ayında (29.10-26.11.1212) Xəlifə böyük ordu toplayıb silahlandırır, Aydoğmuşu isə Bağdaddan qoşun gözləyən İvəit türkmənlərinin sərkərdəsi Süleyman ibn Parçamanın yanına göndərir. Mülkiyyətinin bir hissəsini əlindən almış xəlifə-

²⁹⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.295, 305, 306.

³⁰⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.305.

³⁰¹ Yəne orada, səh.307; İbn əl-İmad əl-Hənbəli, III/5, səh.42.

³⁰² İbn əl-Əsir, IX, səh.306.

dən narazı qalan Süleyman isə Aydoğmuşun onun yanına qoşunsuz gəldiyini Menqliyə xəbər verir. Menqli o saat öz adamlarından bir dəstə göndərüb, Aydoğmuşu tutdurur, onlar da hicri 610 (23.05.–21.06.1213)-cu ildə Aydoğmuşu öldürüb, başını Menqliyə göndərirlər³⁰³. Menqli bu barədə Xəlifəyə xəbər göndərir, Xəlifə isə onun hərəkətlərindən narazı qaldığını bildirir. Menqli Xəlifəyə sərt cavab yazır və İran İraqının işinə qarışmağa hüququ olmadığını ona bildirir.

Menqli özünü müstəqil hakim kimi aparırdı, ondan “ağası və sahibi olan Azərbaycan hökmdarı Özbək də” qorxurdu³⁰⁴. Özbəkin Menqliyə olan düşmənçilik münasibətindən istifadə edən Xəlifə onu məmlükə qarşı müharibəyə sövq edir və qoşunla yardım göstərəcəyinə söz verir. Ən-Nasir ismaililərin başçısı Cəlaləddin Həsənə müraciət edərək Menqlini məhv etməkdə Özbəkə yardım göstərməyi əmr edir. Bunun əvəzində Menqlinin hakimiyyəti altında olan nahiyələrin Özbək, Xəlifə və İsmaililər arasında üç yerə bölüşdürəcəyinə söz verir.

Menqliyə qarşı birgə çıxış etmək barəsində sazişə gəldikdən sonra Xəlifə öz məmlükə əmir Müzəffərəddin Sunqurun sərkərdəliyi altında ordu toplayır. Xəlifənin əmrilə İrbil və Şahrazur hakimi Müzəffərəddin Göy-Börinin qoşunu, eləcə də Mosul, Cəzirə və Hələbdən qoşun dəstələri yığılır. Bu qüvvələr birləşərək Həmədan üzərinə yürüş edir. Hicri 612-ci il cumadi əvvəl ayında (28.08–27.09.1215) Menqli məğlubiyyətə uğrayır, Qarac yaxınlığındakı dağlarda gizlənir, oradan dostunun – Savə şihnəsinin yanına gedir. O, Menqlini təmtəraqla qarşılayır, sonra isə tərksilah edir, qandallayıb Özbəkin məmlükə Seyfəddin Oğlamışın hüzuruna göndərmək istəyir. Menqli xahiş edir ki, dostu özü onu öldürsün. Şihnə Menqlini öldürür, başını Özbəkə, o isə Bağdada, Xəlifənin hüzuruna göndərir.³⁰⁵ Menqlinin əlindən alınmış vilayətlər Xəlifə, ismaililər və Özbəkin arasında bölüşdürülür. Özbək Oğlamışı canişin təyin edir³⁰⁶.

³⁰³ İbn əl-Əsir, IX, səh.307; Əbül-Fida, III, səh.115; İbn əl-Vardi, II, səh.189; Rəşidəddin, I/2, səh.193; İbn Taqriberdi, VI, səh.208; İbn əl-İmad əl-Hənbali, III/5, səh.42.

³⁰⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.307, 309.

³⁰⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.309; Rəşidəddin, I/2, səh.193–194.

³⁰⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.309; Bar Ebrey, II, səh.494; İbn İsfəndiyar, II, səh.175; Cüveyni, II, səh.701–702; Moroşi, səh.264; Kafesoğlu, səh.200–201.

Qeyd etmək lazımdır ki, Oğlamiş hələ bu hadisələrdən xeyli qabaq Xarəzmşah Əlaəddin Məhəmmədin qulluğunda xidmət etmişdi. Özbəkdən səlahiyyət qazandıqdan sonra o, xütbələrdə Xarəzmşahın adını çəkməyə başlayır. Ən-Nəsəvi Oğlamişi “Xarəzmşahın İraqdakı naibi” adlandırır³⁰⁷. Nə Özbək, nə də xəlifə ən-Nəsir xütbə oxumasına etiraz etmir. Lakin Xəlifə bu hadisəni özünün müstəsna hüququna təcavüz kimi qəbul edir və yubanmadan Oğlamiş kimi təhlükəli şəxsin aradan götürülməsi üçün ciddi tədbirlər hazırlayır. Cəlaləddin Həsənlə sıx əlaqəyə girərək, Xəlifə o da fədai göndərərək Oğlamişi öldürtdürür. Bu, Məkkədən qayıdan zəvvarların görüşü zamanı baş verir³⁰⁸.

İsmaililərin başçısı Cəlaləddin Həsən atabəy Özbəklə yaxınlıq edir və daima ona yardım göstərirdi. Mənqliyə qarşı ittifaq bağladıkları dövrdə İsmaililərin başçısı uzun müddət Özbəkin fəxri qonağı olmuşdu. Özbək onun qoşunlarını ərzaqla təmin edir, özünə pul və fəxri geyimlər verirdi. Bir vaxt o, Cəlaləddin Həsənə hər gün xərclik olaraq (*xəva'ic-bəha*) min dinar *parpara*, cləcə də düşərgə xərci (*ənzəl-i'ülufət*) göndərirdi³⁰⁹. Məlumdur ki, Cəlaləddin Həsən hətta Beyləqanda da istirahət etmişdir³¹⁰. Lakin onun Özbəkin hakimlik etdiyi əraziyə tez-tez gəlməsinin məqsədi tam mənasında aydın deyildi.

Oğlamiş öldürüldükdən sonra İran İraqında oxunan xütbələrdə Xarəzmşahın adı artıq çəkilmir. Bu münasibətlə Əlaəddin Məhəmməd nəinki mövqeyini bərpa etmək, hətta bu ölkəni öz nəzarəti altına almaq fikrinə düşür. Yüz minlik ordu ilə o, İraqa yürüş təşkil edir³¹¹.

Bu zaman Azərbaycan və Arranın hakimi atabəy Özbək və onun vassalı, Fars hakimi atabəy Səd ibn Zəngi³¹² (hər biri ayrılıqda) Oğlamişin həlakından və süzereni Xarəzmşahın uzaqda olmasından istifadə edərək, qoşunlarını İran İraqı ərazisinə yeridirlər. Özbək İraqa

³⁰⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.309, 313; ən-Nəsəvi, səh.57, 307; Cüveyni, II, səh.391.

³⁰⁸ Ən-Nəsəvi, səh.57.

³⁰⁹ Cüveyni, II, səh.701; *Parpara (barbara) dinarı* – mənsəcə Bizans *hureqreqop* (qızıl denarios) sözündəndir.

³¹⁰ Cüveyni, II, səh.701.

³¹¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.313; ən-Nəsəvi, səh.57.

³¹² İbn əl-Füvati, IV/2, səh.730; “Fars vilayəti Təbriz hakimi atabəy Özbək ibn Pəhləvan ibn Eldənizdən asılı olduğu üçün Farsın hakimləri də “atabəkiyyə” kimi məşhurdurlar.

hücum edir, İsfahan əhalisinin razılığı ilə şəhərə girir. Eyni vaxtda Səd ibn Zəngi Rey, Qəzvin, Hüvar və Semnan şəhərini və onların nahiyələrini zəbt edir³¹³.

Atabəy Özbək və atabəy Səd tərəfindən İraqın ərazisinin xeyli hissəsinin zəbt olunduğunu Qumisdə eşidən Xarəzmşah öz qoşunlarından 12 min seçmə atlı ayıraraq Reydə, Xeyli-Buzurq yaxınlığında atabəy Sədi yaxalayır. Atabəy Səd heç təsəvvürünə belə gətirə bilməzdi ki, Xarəzmşahın qoşunları belə tezliklə bu yerə gəlib çıxa bilər, ona görə onları Özbəkin qoşunu hesab edərək, Xarəzmşahın dəstəsi üzərinə hücum çəkir. Səd Xarəzmşahın çadırını görəndən sonra uduzduğunu anlayır və mübarizədən əl çəkir. Onun qoşunu dağılır, özü isə “tələsdiyindən torpağı öpür”. Sədi əsir tuturlar və Həmədana, Xarəzmşahın yanına gətirirlər³¹⁴.

İsfahanda yerləşən Özbək özünü itirir və nə tədbir görəcəyini bilmir: irəliyə, Şərqə doğru yüyürüb, yeni torpaqlar zəbt etsin, yoxsa atabəy Sədi əsir götürmüş Xarəzmşahın zəhmli qüvvəsi qarşısında geri çəkilsin. Atabəy Özbəkin vəziri Rəbibəddin Dəndan (1227-ci ildə ölmüşdür) əlçatmaz Fərrazin qalasında (Həmədanın cənub səmtində) möhkəmlənməyi təklif edirsə də, Özbək razılıq vermir. O, öz vassalı, Əhər hakimi Nüsrətəddin Məhəmməd Piş-Təkinə (1210-1230) qoşun və avadanlığı ilə Təbriz səmtinə çəkilmək əmrini verir, özü isə 200 qulamı ilə bərabər Azərbaycanın əlçatmaz dağlarında gizlənir. Lakin Xarəzmşahın dəstəsi Nüsrətəddini Məyanic ətrafında yaxalayır, onu darmadağın etdikdən sonra Özbəkin bütün xəzinəsini ələ keçirir, Nüsrətəddinin özünü vəziri Rəbibəddin Dəndanla birlikdə əsir aparır³¹⁵.

Xarəzmşah öz vəziri Nəsirəddin Dövlətyarı Özbəkin yanına göndərərək tələb edir ki, Özbəkin hökmü çatan bütün ərazidə Xarəzmşahın ünvanına xütbə oxutdurulsun və onun adına pul kəsilsin. Özbək Xarəzmşahın tələblərinə əməl edir və “sultanın şərəfinə Arran və Azərbaycandan tutmuş Dərbənd və Şirvana qədər bütün minbərlərdən xütbə oxutdurur”³¹⁶. Bundan əlavə, Özbək Xarəzmşaha Fərrazin

³¹³ Ən-Nəsəvi, səh.57; Cüveyni, II, səh.336.

³¹⁴ Ən-Nəsəvi, səh.4, 58; İbn əl-Əsir, IX, səh.313; Cüveyni, II, səh.365.

³¹⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.313; Ən-Nəsəvi, səh.4, 58 və s.; Cüveyni, II, səh.336; Əbül-Fida, III, səh.118; İbn əl-Vardi, II, səh.193; Rəşidəddin, I/2, səh.186.

³¹⁶ Ən-Nəsəvi, səh.61; Cüveyni, II, səh.366; Əbül-Fida, III, səh.118; İbn əl-Vardi, II, səh.193.

qalasını da təslim edir. Özbəkin bütün xəzinələri Xarəzmşahın əlinə keçdiyindən Xarəzmşah onu bac verməkdən azad edir. Özbək Xarəzmşahın vassalı sayılmağa başlayır³¹⁷.

Gürcülərin basqını Özbəki Xarəzmşaha şikayətlənmək məcburiyyətində qoyur. Xarəzmşah gürcü çarının yanına elçi göndərir, “onun (Özbəkin) ölkəsinə basqın etməkdən saqınmağı məsləhət görür, bu ölkənin onun şəxsi (*xass*) mülkiyyəti olduğunu, bütün minbərlərdən onun adının çəkildiyini və buranın pullarının onun damğası ilə damğalandığını bildirir”³¹⁸. Eyni zamanda Gürcüstana hücum çəkmək üçün Xarəzmşah Əlaəddin Məhəmməd 50 min atlı ayırır³¹⁹.

Gürcülərin onun ərazisinə hücum etməkdən əl çəkdiklərini gören Özbək atabəyin xəzinəsinə bac verməkdən boyun qaçıran yerli vassal hakimləri ram etmək üçün Qarabağa soxulur. XIII əsrin naməlum müəllifi yazır ki, “Hökmdar, islamın padşahı Nüsrət əd-dünya vəd-Din Özbək 611 (13.05.1214-01.04.1215)-ci ildə Xaçenə yürüş edir. Onun qoşunu qələbə qazanır və ümumi qırğın törədir. Onlar qul və zəngin hərbi qənimət əldə edir, həmin çoxallahlıların evlərini və yaşayış yerlərini oda yaxırlar. [Beləliklə padşahın] tam böyüklüyü sübuta yetirilir”³²⁰.

Gürcü çarı IV Georgi xarəzmilərin Gürcüstana hücumunun qarşısını almaq niyyəti ilə Xarəzmşahın yanına zəngin bəxşislə elçi göndərir³²¹. Lakin Xarəzmşahın yürüşü baş vermir, tezliklə o, İran İraqını oğlu Rükəddin Qursancının hakimiyyəti altına verir³²².

³¹⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.313; ən-Nəsəvi, səh.61.

³¹⁸ Ən-Nəsəvi, səh.61; Cüveyni, II, səh.366; əl-Öməri, səh.119; Арабский аноним, D-173, vər.696a.

³¹⁹ Ən-Nəsəvi, səh.61.

³²⁰ N.D.Mikluxo-Maklay, səh.204-205, 213.

³²¹ Ən-Nəsəvi, səh.61.

³²² İbn əl-Əsir, IX, səh.313; ən-Nəsəvi, səh.70; Cüveyni, II, səh.474.

III FƏSİL

AZƏRBAYCAN ATABƏYLƏRİ
DÖVLƏTİNİN SÜQUTU

Azərbaycana ilk Monqol basqını

Xarəzmşah Əlaəddin Məhəmməd monqollar tərəfindən darmadağın və həlak olduqdan, Xarəzmşahlar dövlətinin süqutundan sonra¹ monqol qoşunları Cebe-noyan və Sübeqetey-bahadurun komandanlığı altında bütün Xorasan və İran İraqı ərazisindən keçərək, hicri 617-ci ilin qışında (yanvar, 1221) yol boyu əllərinə düşəni qarət edə-də, dağda-dağda və öldürə-öldürə Azərbaycana soxuldular. Ölkənin bir sıra yerlərini viran qoyaraq onlar Təbrizə yaxınlaşdılar². O zaman Azərbaycanın hakimi atabəy Özbək burada yerləşirdi və tarixçinin dediyi kimi, “o hətta monqollara qarşı vuruşmaq belə istə-mirdi, çünki həmişə olduğu kimi gecə-gündüz sərxoşluq ilə məşğul idi”³.

Özbək öz elçisini sülh xahişi ilə monqolların yanına göndərdi. Monqollar isə Özbəkdən Xarəzmşah Əlaəddin Məhəmməd tərəfin-dən burada saxlanan xarəzmilərin qarnizonunun onlara verilməsini tələb etdi. Özbək xarəzmilərin bir hissəsinin öldürülməsi haqqında fərman verdi və qalan hissəni isə monqollara təslim etdi. Bundan əlavə Özbək onlara təzminat olaraq pul, paltar və mal-qara göndərdi⁴.

Monqollar Muğandan keçərək, Təbrizdən Arrana, oradan da Gür-cüstana yönəldilər. Atabəy Özbək gürcüləri monqol basqımından xəbərdar etmək üçün elçisi vasitəsilə gürcü padşahı IV Georgi Laşa məktub göndərdi. Məktubda deyilirdi: “Bu gündən biz bir-birimizə kömək etməli, yardım göstərməliyik. Artıq bu qədər dağıntılar, ölümlər

¹ Xarəzmşahlar dövlətinin darmadağın edilməsi təfəsilatı haqqında bax: Şəhabəddin ən-Nəsevi, göstərici üzrə, həmçinin İbn əl-Əsir salnaməsinin müvafiq yerləri

² İbn əl-Əsir, IX, səh.335-336; Müq. et: Rəşidəddin I/2, səh.227.

³ Yəne orada.

⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.336; Rəşidəddin I/2, səh.227; əl-Öməri, səh.124.

və xarabazarlıqlar bəsdir”⁵. Lakin Gürcü sarayı bu xəbərdarlığa etinasız yanaşdı, hicri 617-ci ilin zülqədə ayında (1221) 20 minlik monqol qoşunu Gürcüstan sərhədini keçərək Tiflis yaxınlığında 10 minlik gürcü ordusunu darmadağın etdi⁶. Kirakos Gəncəketsinin göstərdiyi kimi, Arran (Albaniya) və Gürcüstan əhalisi monqolların nə kimi əməllər törətdiyini bilmədən və müxtəlif şayiələrə inanaraq öz “mövqelərini möhkəmləndirmək haqqında düşünmür”, əksinə, monqolları duz-çörəklə qarşılayırdı. “Ancaq monqollar onları qılıncdan keçirir, doğrayırdılar. Qarşılıqla çıxan hər kəsi, nə olursa olsun: insan, heyvan, it – hamısını qılıncdan keçirirdilər. Onlar qiymətli geyimlərə, başqa var-dövlətə heç bir əhəmiyyət vermirdilər. Onlar üçün atlar əhəmiyyətli idi”⁷.

Monqolların gündən-günə artan təhlükəsini gören gürcülər bu cür qüvvətli və misli görünməmiş düşməni dəf etmək üçün başqa xalqlarla ittifaq yaratmaq tədbirinə əl atmağa başladılar. Bu məqsədlə IV Georgi Laşa qonşu hakimlərə, o cümlədən atabəy Özbəkə, Xilat və Cazirə hakimi əl-Məlik əl-Əşrəfə müraciət etdi. Tarixçi yazır ki, atabəy Özbək və gürcü padşahı Georgi barışıq müqaviləsi və monqollara qarşı birgə çıxış haqqında saziş bağladılar⁸. Lakin birgə hərəkət haqqında danışıqlar monqollara məlum oldu və onlar yenidən Gürcüstana və Arrana soxuldular. “Bu vəziyyəti gören gürcü padşahı 60 minlik atlı ilə Kotman çölündə onlara qarşı çıxdı”⁹.

Atabəy Özbəkin Arrandakı canişini məmlük Nəsirəddin Ağ Quş türklərdən və kürdlərdən təşkil olunmuş qoşunu ilə birlikdə monqolların tərəfinə keçdi. Ağ Quşun bu hərəkətindən çıxış edərək belə güman etmək olar ki, gürcülərin döyüşə hazırlanması və Özbəklə

⁵ Р.К.Кикнадзе. Еще один источник по истории Георгия IV Лаша, стр.101.

⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.336; Rəşidəddin I/2, səh.227; Sebastatsi, səh.23.

⁷ Киракос Гандзакети, стр.104.

⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.336.

⁹ Магакян, стр.5, 7. Orta əsr erməni müəllifləri döyüş yerini müxtəlif cür göstərirlər. Yəpiskop Stepannos (Армянские историки, стр.33) yazır ki, gürcü və monqollar arasında döyüş Kroman çayı yaxınlığında oldu; Mxitar Ayrivanetsiyə (yənə orada, səh.89) görə, Kotman çayında olmuşdur; Kirakos Qandzaketsi (səh.104) deyir ki, döyüş “Xunan adlı vadidə” oldu. A.Q.Qalstyan (Армянские историки, стр.114, примеч. 81) hesab edir ki, Kotman çayı “indi Tovuz çayı adlanır”. Bu düzgün deyil: Kotman çölü, Kotman çayı Girdimanın təhrif olunmuş adıdır. Girdiman çayı Şamxorçayın sağ qolu olub, Kürə tökülür.

Georgi arasındakı danışıqlar barəsində xəbəri monqollara məhz özü vermişdir.

Monqollar Ağ Quşun dəstələrini ön cərgəyə çıxararaq gürcülərə hücum etdilər. “Təpədən dırnağa qədər silahlanan gürcülər¹⁰ əvvəlcə monqolları qaçmağa vadar etdilər, ancaq ehtiyatlı olan monqollar pusquda böyük qoşun hissəsi saxlayaraq arxadan gürcülərə hücum çəktilər, Cebe və Sübeqeteyin geriyə çəkilmiş dəstələri iki tərəfdən gürcüləri darmadağın etməyə başladılar. Padşah IV Georgi və qoşun sərkərdəsi İvane Mxarqrdzeli qaçmağa üz qoydular. Gürcülər darmadağın edildilər¹¹.

Gürcüləri məğlub etdikdən sonra, monqollar “Gürcüstan ərazisində meşə yollarına və çətin keçilən çəngəlliklərə”¹² rast gələrək geriye – Azərbaycana tərəf qayıtdılar. Onlar yenidən Təbrizə hücum etdilər, lakin atabəy Özbəkin tədbirli və təcrübəli canişini rəis Şəmsəddin ət-Tuğrayi bu dəfə də monqollara təzminat verdi¹³. Təbrizdən sonra onlar atabəy Özbəkin oğlu Xamuşun arvadı Sülafə xatına mənsub olan Marağanı mühasirəyə aldılar¹⁴. Sülafə xatın daima Ruin-Dej qalasında yaşayır və Marağaya heç bir kömək göstərmirdi. Amansız mühasirədən sonra hicri 618-ci il səfər ayının 4-də (30.03.1221) monqollar Marağanı olə keçirdilər, onu darmadağın etməklə bərabər, bütün əhalisini qılıncdan keçirdilər¹⁵.

Marağanı tutduqdan sonra monqollar Suriya boyunca hərəkət etdilər, sonra yenidən geri qayıdaraq Həmədana çatdılar. Onlar şəhəri dağıdıb əhalisini qırdıqdan sonra yenidən Azərbaycana soxuldular.

Monqollar ilk dəfə Ərdəbili darmadağın etdilər. Monqol mühasirəsi ərəfəsində Ərdəbildə olan Yaqut əl-Həməvi yazır: “Mən şəhəri tərk etdikdən sonra, tatarlar ona yaxınlaşaraq oranın əhalisini qırmağa başladılar. Tatarlarla şəhər əhalisinin arasında döyüş gedirdi, camaat müvəffəqiyyətlə müdafiə olunurdu, belə ki, onlar ilk dəfə tatarları şəhərdən kənara qovdular. Sonra üçüncü dəfə hücum başlandı. Əhali

¹⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.336.

¹¹ Yəpə orada. Киракос Гашзакечи, стр.137-138; Vardan, səh.174-175; Армянские историки, стр.33, 89.

¹² Rəşidəddin, I/2, səh.227.

¹³ İbn əl-Əsir, IX, səh.337; Rəşidəddin, I/2, səh.227; Şəmsəddin ət-Tuğrayi haqqında bax: ən-Nəsəvi, göstərici üzrə.

¹⁴ İbn əl-Füvati, IV/1, səh.1071.

¹⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.337, 346; Rəşidəddin, I/2, səh.227-228.

vuruşmalardan zəifləmişdi və tatarlar zorla şəhəri tutaraq qələbə qazandılar. Onlar müsəlmanların üzərinə atılaraq, nəzərlərindən keçən bir nəfəri də sağ qoymayıb hamını doğrayırdılar. Yalnız gizlənənlər öz həyatını xilas edə bildi. Tatarlar şəhəri vəhşicəsinə dağıdıb, oranı tərk etdilər. İnsanlar qırılmış və şəhər viranə halda, dəhşətli bir vəziyyətdə qalmışdı”¹⁶.

Ərdəbili tutduqdan sonra monqollar yenidən Təbrizə tərəf üz qoydular. Burada olan atabəy Özbək tələsik şəhəri tərk edərək hərəmxanasını Xoy qalasına göndərdi. Özü isə Naxçıvana yollandı¹⁷. Təbrizdə rəis Şəmsəddin ət-Tuğrayi şəhəri möhkəmləndirməyə başladı, monqollar isə təzminat alaraq Sərabə tərəf yollandılar və oranı da dağıtdılar¹⁸. Rəşidəddinin verdiyi məlumata görə, Naxçıvana çataraq, oranı darmadağın etdilər və əhalinin bir hissəsini qılıncdan keçirdilər. Yalnız Naxçıvanın hakimi Xamuş öz günahını boynuna alaraq onların yanına gəldikdən sonra monqollar qırğını dayandırdılar və ona tamqa və ağacdən qayrılmış payszu¹⁹ verdilər.

Monqol dəstələri Naxçıvandan Ərdəbilə hərəkət etdilər. Birinci olaraq 618-ci ilin ramazan ayında (19.10–17.11.1221) Beyləqan şəhəri mühasirəyə alındı. “Şəhər əhalisi sülh şərtləri bağlamaq üçün monqollardan elçi göndərməyi xahiş etdilər. Monqollar isə öz məşhur komandirlərindən birini elçi sifəti ilə göndərdilər. Əhali onu öldürdü. Bu vaxt monqollar zorla şəhəri aldılar. Onların qılıncı elə işləyirdi ki, şəhərdə bir nəfər də – uşaq, qoca və qadın belə qalmadı. Monqollar elə həddə çatmışdılar ki, hamilə qadınların qarını parçalayıb, hətta əvvəlcə onları zorlayıb, sonra öldürürdülər”²⁰.

Zəkəriyyə əl-Qəzvininin verdiyi məlumata görə, Beyləqanın mühasirəsi zamanı monqollar şəhərin ətrafında sapand üçün daş tapa bilmədiklərindən orda bitən tut ağaclarını doğrayıb, onları girdə hissələrə bölür, sonra suda isladaraq şəhərə atırdılar²¹.

¹⁶ Yaqut, səh.1, 183.

¹⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.339.

¹⁸ Yenə orada; Rəşidəddin, I/2, səh.228.

¹⁹ Rəşidəddin, I/2, səh.228.

²⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.339, 347; Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.345; Yaqut, II, səh.340–341; Rəşidəddin, I/2, səh.228.

²¹ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.345; Gürgencin (Xarəzm) mühasirəsində monqollar eynilə belə etdilər. Bax: ən-Nəsevi, səh.137.

Beyləqandan sonra monqollar “Arran şəhərlərinin anası” Gəncəyə doğru yönəldilər. Onlar şəhəri tuta bilmədilər, belə ki, monqollar “bu şəhərin çoxlu müdafiəçiləri olduğunu, onların gürcülərlə daimi mübarizədə qazandığı igidliyini və şəhər divarlarının keçilməzliyini öyrənmişdilər”²². Monqollar yalnız təzminat almaqla kifayətlənərək, şəhərdən kənara çəkildilər²³.

Sonra monqollar üçüncü dəfə (1221) Gürcüstana hücum etdilər. Bu dəfə gürcülər düşmənlə qarşılaşmağa yaxşı hazırlanmışdılar. Monqollar bu dəfə də Cebe-noyanın başçılığı ilə 5000 döyüşçünü pusquda qoyaraq, qalan qüvvələrlə Sübeqetey-bahadurun komandanlığı altında döyüşə girdilər. Döyüş zamanı monqollar qəsdən geri çəkilərək ardıcıl manevr etdilər, gürcülər onların üzərinə atıldılar, bu zaman Cebe-noyan pusqudan çıxaraq gürcü qoşununu darmadağın etdi. Döyüş zamanı 30 min gürcü əsgəri öldürüldü.

Salnaməçinin verdiyi məlumata görə, gürcülər üzərində qələbədən sonra monqollar Dərbənd keçidindən Şimali Qafqaza çıxmaq üçün Şirvana doğru yönəldilər. Yolüstü onlar Şirvanın paytaxtı Şamaxını mühasirəyə aldılar və pilləkənlərin köməyi ilə şəhər divarlarını keçməyə cəhd etdilər. Ancaq onların cəhdi uğursuz oldu. Bu zaman monqollar çoxlu mal-qara öldürərək xəndəkləri cəsədlərlə doldurmağa başladılar. Beləliklə, onlar üst-üstə döşənmiş cəsədlərin vasitəsilə şəhərə doluşmağa cəhd göstərdilər. Şamaxı sakinləri üç gecə-gündüz monqollara müqavimət göstərirdilər. Dördüncü gün cəsədlər çürüyərək aşağı yatdı və şəhərə olan hücum zəiflədi. Lakin monqollar hücumu keçdilər və sakinlərin qəhrəmancasına müqavimət göstərməsinə baxmayaraq Şamaxı tutuldu. Monqollar çoxlu adam öldürüb şəhəri dağıtdılar²⁴.

Sonra monqollar Dərbənd keçidi vasitəsilə şimala keçmək üçün cəhd göstərdilər. Onların ilk cəhdi baş tutmadı, belə ki, “Dərbənd darvazalarını tutan tacik qoşunu onlara yol vermədi”²⁵. Belə olduqda

²² İbn əl-Əsir, IX, səh.339.

²³ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.351; Rəşidəddin (I/2), əksinə, deyir ki, monqollar Gəncəni tutaraq tamamilə dağıtdılar.

²⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.339-340, 347; Rəşidəddin, I/2, səh.228.

²⁵ Кыракос Гандзакеди, стр.105. Bu “taciklər” xarəzmşahlarla dost olan 50 min qırçaq idi ki, Dərbəndi tutub monqolların şimala doğru yolunu kəşmişdilər. Bax: İbn Xaldun, V, səh.124-125.

monqollar Şirvanşah I Quştəsbə (1203-1225)²⁶ elçi göndərərək guya sülh bağlamaq üçün bir neçə nəfərin göndərilməsini xahiş etdilər. Şirvanşah öz zadəganları arasından 10 nəfər göndərdi. Monqollar onlardan birini öldürüb, qalanlarından isə şimala keçidi göstərməyi tələb etdilər. İş elə belə də oldu²⁷.

Hicri 619 (15.02.1222-03.02.1223)-cu ildə şimaldan 50 minlik qıpçaq ordusu Şirvana soxuldu. Dərbəndə yaxınlaşaraq, onlar onun hakimi əmir Rəşiddən xahiş etdilər ki, məskən salmaq üçün onlara yer versin, qıpçaqlar isə bunun əvəzində onlara xidmət göstərəcəklərini bildirdilər. Lakin Rəşid onların təklifini rədd etdi. Qıpçaqlar ikinci dəfə ona müraciət etdilər: “Biz öz uşaq və arvadlarımızı girov veririk və sənə tabe olmağı, sənə qulaq asmağı və sənənin hakimiyyətinə baş əyməyi öz öhdəmizə götürürük”²⁸. Rəşid yenə də onların təklifini rədd etdi, bu dəfə qıpçaqlar Dərbəndi hiylə ilə tutdular. Şəhəri qarət edərək, qıpçaqlar oranı tərk etdilər və gürcülərin əlində olan Qəbələyə tərəf yollandılar²⁹. Qəbələnin mühasirəsi uğurla nəticələnmədi, onun ətraf nahiyələrini qarət edən qıpçaqlar Gəncəyə doğru getdilər.

Özbəkin Gəncədəki canişini əmir Qaş-Qara³⁰ qıpçaqların qarşısına qoşun çıxararaq, onları Gəncə ətrafına yaxınlaşmağa qoymadı. Qıpçaqlar ona bu sözlərlə müraciət etdilər: “Biz sizin Sultana xidmət göstərməyə gəlmişdik, lakin Şirvanşah bizə mane oldu. Buna görə də biz onun ölkəsinə soxularaq, qalanı ələ keçirdikdən sonra onu heç də qorxumuzdan əldən vermədik. Qəbələnin hakimi isə sizin düşməni-nizdir. Əgər biz gürcülərlə dilbir olsaydıq, Dərbənd keçidindən keçməzdik, çünki bu, ən çətin, yorucu və uzun yoldur. Biz onların vilayətinə əvvəllər keçdiyimiz kimi keçərdik. Bizə sizə öz girovlarımızı göndərəcəyik”³¹.

²⁶ O.İ.Smirnova (Rəşidəddin, I/2, səh.228, qeyd: 6) Şirvanşahın adını və hakimiyyət dövrünü səhv verir: “Fərruxzad, Mənuçöhrün oğlu (1225-1233)”. Monqolların bu yürüşü zamanı I Quştəsb – Fərruxzadın oğlu III Mənuçöhrün nəvəsi Şirvanşah idi. В а х: З.М.Буниятов. Ширван в XII – половине XIII в., стр.65-68; А.А.Ализаде, стр.99.

²⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.340 (burada Şirvanşah Rəşid haqqında danışılır); Rəşidəddin, I/2, səh.228-229.

²⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.348.

²⁹ Yenə orada

³⁰ İbn əl-Əsirdə də, əl-Nəsəvidə də belədir – Quş Xara

³¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.349.

Bu məzmununda məktubu alan Qaş-Qara qıpçaqları qarşılamağa çıxdı. Qıpçaqlar onu hörmətlə qəbul edib, bir daha ona sadıq olacaqlarını və tabeçiliklərini bildirdilər. Qaş-Qara onlara Gəncə ətrafında məskən salmağa icazə verdi və bu barədə atabəy Özbəki xəbər dar etdi. Özbək qıpçaq rəhbərlərini fəxri paltarlarla mükafatlandırmağı, Gilkun dağı yaxınlığında yerləşdirməyi əmr etdi³².

Gürcülərin Gəncəyə hücum təhlükəsini nəzərə alan Qaş-Qara qıpçaqları şəhərə topladı, lakin onlar əyalətdə pozğunçuluq törətməyə başladılar. Qaş-Qara onları qovdu və qıpçaqlar yenidən Şirvana qayıtdılar. Burada isə müsəlmanlar, gürcülər və ləzgilər tərəfindən təqib olunaraq darmadağın edildilər və pərakəndə düşdülər. Onların bir hissəsi əsir alındı³³.

Qıpçaqları Şirvanda darmadağın edən gürcülər oradan qayıdaraq hicri 619-cu ilin ramazan ayında (09.10-7.11.1222)³⁴ hələ bundan qabaq monqollar tərəfindən viran edilmiş Beyləqana hücum etdilər. Şəhər əhalisi yenidən divarları tikməyə və bərpa etməyə başlamışdılar, həmişəki kimi elə güman edirdilər ki, təzminat ilə gürcülərdən yaxa qurtaracaqlar. Lakin gürcülər monqollardan da amansız qırğın törətməyə başladılar.

Azərbaycan və Arranın hakimi atabəy Özbək yenə də Təbrizdə idi və şəhərə kömək üçün heç nə etmədi, çünki öz adəti üzrə kef çəkir və sərxoşluq edirdi³⁵.

Atabəy Özbəkin fəaliyyətsizliyinə və hörmətinin aşağı düşməsinə baxmayaraq, onun atası Cahan Pəhləvanın vassalları ənənə üzrə Azərbaycan Atabəyləri sülaləsinə olan ehtiramı saxlayırdılar. Belə ki, Mosul Atabəylərinin torpaq sahibləri arasında nifaq düşərkən II İmaddəddin Zəngi 619-cu ildə Mosul hakimi Bədrəddin Lülü (1222-1233) tərəfindən öz mülklərindən (Səncər vilayətləri) qovulmuşdu. II İmaddəddin Zəngi atabəy Özbəkə pənah apardı, Özbək iltifat göstərərək onun mülklərini pay torpaqlarına, yəni *iqtaya* bölüb, özünü isə sarayda xidmətə götürdü³⁶.

³² İbn əl-Əsir, IX, səh.349.

³³ İbn əl-Əsir, IX, səh.349; Vardan, səh.175; Киракос Гандзакци, стр.105-106; Себастиан, стр.23; Mkhitar d'Airivank, p.89.

³⁴ Ə.Ə.Əlizadə də (səh.103) 1220-ci il qeyd olunmuşdur.

³⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.349.

³⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.349, 350; həmçinin bax: Ər-Rüveysdi, səh.134.

Hicri 622 (1225)-ci ildə gürcü qoşunları yenidən Azərbaycana soxuldular, lakin darmadağın edilərkən geri çəkildilər. Gürcülər yeni hücumu hazırladıkları zaman Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnu Azərbaycan ətrafına qoşun çıxartdı. Bu şərait gürcüləri və atabəy Özbəki yeni düşməna qarşı birləşərək sülh bağlamağa məcbur etdi. Sonrakı hadisələrin gedişi nəticəsində bu niyyətlər baş tutmadı və tezliklə təqribən bütün Qafqaz Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnunun qoşunları tərəfindən tutuldu.

Azərbaycan Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnunun hakimiyyəti altında

Monqollar Xarəzmşahlar dövlətini dağıtdıqdan sonra, sultan Əlaəddin Məhəmmədin oğlanları atalarının dövlətinin hissələrini təşkil edən ölkələrə tərəf yollandılar və hər birisi ata tərəfindən vəsiyyət olunmuş əraziyə sahiblik etməyə başladı. Qiyasəddin Pir şah İran İraqını tutub, buradan qonşu ölkələrə yürüş etdi. Belə ki, 1224-cü ildə o, Azərbaycana yürüş edərək Marağaya və Müzəffərəddin Özbəkin başqa mülklərinə hücum etdi. Özbək isə müqavimət göstərməyə qüvvəsi və qabiliyyəti olmadığından təzminat verməklə məsələni qurtarmaq istədi. Bu məqsədlə o, Pir şahın hüzuruna bir neçə elçi göndərüb sülh bağlamağı xahiş etdi. Nəhayət, Pir şah sülh şərtlərini qəbul edib, Atabəyin bacısı Cəlalyyə ilə evləndi. Naxçıvan bu zaman Cəlalyyənin pay torpağı hesab olunurdu³⁷.

Bundan sonra Qiyasəddin Pir şah öz qoşunlarını Reyə çəkdi. Burada onunla atabəyi və qayını İğan-Taisi arasında nifaq düşdü və nəticədə İğan-Taisi 50 minlik ordu ilə kənara çəkildi.

Onların arasındakı nifaqdan istifadə edən Özbək Pir şahı təslim olmaqdan boyun qaçıraraq, ona qarşı çıxdı. Eyni zamanda Pir şah İğan-Taisini məğlub edərək onu geriyyə – Azərbaycana çəkilməyə məcbur etdi³⁸. Burada İğan-Taisi Özbəkin icazəsilə qarətçılığa və qırğına başladı, sonra isə qışı Arranda keçirmək üçün Xəzər dənizi sahilində dayandı.

³⁷ Ən-Nəsevi, səh.120.

³⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.351.

Qışı keçirərək İğan-Taisi ikinci dəfə Azərbaycan ərazisini qarət etməklə məşğul oldu, sonra isə xəlifə ən-Nasirin əmri ilə Həmədana tərəf hərəkət etdi ki, bura başqa vilayətlərlə birlikdə ona Xəlifə tərəfindən *iqta* sifətilə pay verilmişdi. Burada İğan-Taisi Hindistandan gəlmiş Cəlaləddin Manqburnun qoşunları tərəfindən mühasirəyə alınaraq darmadağın edildi və özü əsir alındı³⁹.

İğan-Taisini məğlub etdikdən sonra, Cəlaləddin xəlifə ən-Nasiri xəbərdar edərək öz qoşunlarını Bağdada doğru hərəkətə gətirdi. Öz məktubunda Sultan Cəlaləddin ümid olduğunu bildirirdi ki, Xəlifə ümumi müsəlmanların düşməni monqollara qarşı mübarizədə ona kömək göstərəcəkdir. Lakin Xəlifə Xarəzmşahlar və onun babası və atası – əl-Müstəncid (1160-1170) və əl-Müstədi (1170-1180) arasındakı münasibəti yaxşı bilirdi. Xəlifə məktuba cavab vermədən öz məmlükü əmir Quş-Teymurun başçılığı altında 20 minlik qoşunu ona qarşı təchiz etməyə başladı.

Cəlaləddinin Bağdada yürüşünü onun Xəlifədən monqollara qarşı kömək almaq arzusu ilə izah etmək olmaz. Görünür, Sultanın gizli qəsdini Xəlifədən intiqam almaq idi, çünki o, monqollar tərəfindən Xarəzmşahlar dövlətinin dağıdılmasında və atası Sultan Əlaəddin Məhəmmədin ölümündə Xəlifəni təqsirkar hesab edirdi.

Mənbələrdə belə bir ehtimal var ki, monqolların zərbəsi altında Xarəzmşahlar dövlətinin süqutunun başqa səbəblərlə yanaşı bir səbəbi də bundan ibarətdir ki, xəlifə ən-Nasir Xarəzmşah Məhəmmədə qarşı mübarizədə monqolları köməyə çağırmışdı. İbn əl-Əsir bu cəhətə bir növ işarə vuraraq qeyd edir: “Tatarların islam ölkələrinə basqını başqa bir səbəblə əlaqədardır ki, bunu kitab səhifələrində göstərmək olmaz”⁴⁰. Əsərin başqa yerində İbn əl-Əsir daha aydın yazır: “Əgər əcəmlərin (farsların) onun (yəni xəlifə ən-Nasirin – Z.B.) adına söylədiklərini həqiqət kimi qəbul etsək, məlum olur ki, məhz o, tatarları [müsəlman] ölkələri üzərinə hücumla təhrik etmişdir, bu məqsədlə o, tatarların yanına [adamlar] göndərirdi və elə hərəkətlər törədirdi ki, bunlar ən böyük cinayətləri belə ötürürdü”⁴¹.

³⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.358; ən-Nəsəvi, səh.152-153 və orada İğan-Taisinin fəaliyyəti haqqında geniş məlumat vardır.

⁴⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.331.

⁴¹ Yene orada, səh.361.

Əl-Məkrizi xəlifə ən-Nasirin monqollara yazdığı məktub haqqında daha aydın danışır: “Onun (ən-Nasirin) hakimiyyəti dövründə monqollar Şərq ölkələrini boş qoymuşdular. Onlar Həmədana qədər gəlib çatmışdılar. Bunun səbəbi aşağıdakından ibarətdir: o (xəlifə), Sultan Ələddin Məhəmməd Bağdadı tutmaq (1217-ci ilin payızı – Z.B.) və Səlcuqilər dövründə olduğu kimi bu şəhəri öz paytaxtına çevirmək niyyətində olarkən Sultandan qorxmuş, həqiqətən monqollara məktub yazmış və onları [bu ölkələrə] basqın etməyə təhrik etmişdi”⁴².

Xəlifə ən-Nasirin Çingiz xana müraciət etməsi haqqında İbn Vasil də yazır: “Xarəzmşah Bağdada doğru hərəkət edərkən, xəlifə tatarların hökmdarı Çingiz xana məktub yazaraq, onu Xarəzmşah dövləti üzərinə hücum etməyə qızıışdırdı”⁴³.

Görünür, Cəlaləddin Mənguburnu Xəlifənin monqollar ilə yazışmasını bildiyindən Bağdada yürüşü zamanı Dəməşq hakimi əl-Malik əl-Müəzzəm aşağıdakı məktubu yazmışdı: “Sən və mənəmlə saziş bağlayanlar hazır olsunlar, – biz xəlifəyə doğru hərəkət edirik, çünki müsəlmanların həlak olmasının, atamın ölümünün və kafirlər tərəfindən islam məmləkətlərinə basqın edilməsinin səbəbi odur”⁴⁴. Beləliklə, Xarəzmşahlar dövlətini məhv etmək məqsədilə xəlifə ən-Nasir ilə monqollar arasında gizli yazışmanın doğru olduğunu sübut edən tutarlı dəlillər vardır.

Sultan Cəlaləddin məktubuna cavab almayıb qoşunları ilə İraqa doğru irəlilədi. Qoşunun bir hissəsi Bərdə və Bəksəni tutaraq Bəsrəyə çatdı. Bəsrədə onlara qarşı şəhərin şihnəsi Mil-Təkin çıxdı. Bəsrənin ikiaylıq mühasirəsindən sonra, Xarəzmşah qoşununu şəhərdən kənara çəkdi və tezliklə Xəlifənin ordusu ilə qarşılaşdı. Cəlaləddinin monqollara qarşı Xəlifədən kömək almaq niyyətində olduğunu əmir Quş-Teymura xəbər verməsinə baxmayaraq, əmir ona qarşı çıxdı, lakin Xarəzmşah tərəfindən məğlub edildi.

Xəlifə qoşunlarının darmadağın edilməsi xəbəri Bağdada çatanda, şəhərdə tələsik istehkamlar tikməyə və müdafiəyə hazırlaşmağa başladılar. Cəlaləddinin dəstələri Bağdad ətrafına həmlələr edərək əha-

⁴² Əl-Məkrizi, Əs-Süluk, I/1, səh.218.

⁴³ İbn Vasil, III, vər.89a; Bu məsələni Əbül-Fida (III, səh.136) və Mirxond (V, səh.24-25) da təsdiq edirlər.

⁴⁴ Sibte ibn əl-Cövzi, VIII/2, səh.417-418.

lini talan edir və atları onların əlindən alırdı. 12 gün Bağdad ətrafında qaldıqdan sonra Cəlaləddin öz qoşununu Azərbaycana tərəf çəkdi⁴⁵.

Cəlaləddin Azərbaycan sərhədlərinə çatar-çatmaz Marağa əhəlisindən məktublar aldı. Məktublarda onlar “dövlətin böyük ağalarının və xanımların özbaşınalığı ucundan törənmiş biabırçı zülmkarlıqdan xilas olmaq üçün” Cəlaləddinin tezliklə gəlməsini xahiş edirdi. “Onlar bu səbəbə görə dözürdülər ki, gürcülər caynaqları ilə Marağadan yapışmış, atabəy Özbək isə öz zəifliyi üzündən mülkünü və toxunulmazlığını qoruyub müdafiə edə bilmirdi”⁴⁶. Bu zaman atabəy Özbək dövlət işlərindən tamamilə uzaqlaşmış, Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin həqiqi sahibi isə onun arvadı – İraqın axırncı Səlcuq sultanı III Toğrulun qızı Məlikə olmuşdur. Marağalılar “qadınların zorakılığından” danışanda məhz onu nəzərdə tuturdular⁴⁷.

Hicri 622-ci il cumadi əvvəl ayında (11.05-09.06.1225) Sultan Cəlaləddin müqavimət görmədən Marağanı aldı⁴⁸. Marağada olarkən o, Azərbaycanla həmsərhəd olan ölkələrin hakimləri ilə əlaqə saxlamağa cəhd göstərdi. 1225-ci ilin iyununda o, Koniya sultanı Əlaəddin Key-Qubada, Cəzirə hakimi əl-Məlik əl-Əşrəf Musaya, Dəməşq hakimi əl-Məlik əl-Müəzzəm İsayə və Misir hakimi əl-Məlik əl-Kamilə məktub göndərdi. Cəlaləddin Azərbaycanı fəth etdiyini və Gürcüstanı tutmaq niyyətində olduğunu öz məktublarında xəbər verməklə, öz qərb və cənub qonşuları ilə normal münasibət saxlamaq və onlarla baş verə biləcək toqquşmaların qarşısını qabaqcadan almaq məqsədini güdüdü⁴⁹.

Cəlaləddin Marağadan sonra başqa şəhərlər kimi, monqollar tərəfindən dağıdılmış Ucan şəhərinə tərəf yollandı.

Hələ Marağada olarkən Sultan Cəlaləddin atabəy Özbəkin Təbrizdəki canişini rəis Şəmsəddin ət-Tuğrayiyə məktub göndərərək, qoşunlarının Təbrizə girməsinə və oradan azuqə almasına icazə istədi. Rəis icazə verdi, ancaq xarəzmilər tez bir zamanda soyğunçuluqla məşğul

⁴⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.355-356; ən-Nəsəvi, səh.153-154; Tarix əl-Mənsuri, vər.149b; Cüveyni, II, səh.421-423; Rəşidəddin, I/2, səh.241; Əbül-Fida, III, səh.134; İbn Xaldun, V, səh.264; İbn Taqriberdi, VI, səh.260; əl-Məkrizi, əs-Süluk, I/1, səh.215.

⁴⁶ Ən-Nəsəvi, səh.154-155.

⁴⁷ İbn əl-Əsir, IX, səh.358; Əbül-Fida, III, səh.135; Yaqut, səh.1, 202-203.

⁴⁸ Ən-Nəsəvi, səh.155.

⁴⁹ Yəne orada.

olmağa başladılar. Onların bu hərəkəti əhali arasında narazılığa səbəb oldu. Onlar Cəlaləddinə şikayət məktubu yazdılar. O isə öz şihnəsini qoşun dəstəsi ilə Təbrizə göndərərək qarətçiliyə son qoydu. Lakin Təbrizə girən dəstə də öz xeyrinə talançılığa başladı, əhali yenidən Sultana şikayət etdi⁵⁰. Belə olduqda Cəlaləddin Təbrizə qoşun yerdərək onu mühasirəyə aldı. Şəhər ətrafına hücum mancaqları, həmlə pilləkənləri, mühasirə ləvazimatı düzüldü, bütün şəhərətrafi ağaclar doğranıldı⁵¹.

Yeddi gün ərzində şəhər əhalisi rəis Nizaməddin ət-Tuğrayinin (Şəmsəddinin qardaşı oğlu) başçılığı altında xarəzmiyə qarşı vuruşurdu və yalnız düşmən şəhər divarlarına yanaşdıqda ondan aman istədilər. Hicri 622-ci il rəcəb ayının 17-də (15.07.1225) Təbriz Cəlaləddin tərəfindən tutuldu. Atabəy Özbəkə gəlincə isə o, hələ Cəlaləddin Marağada olarkən Təbrizdən Gəncəyə qaçmışdı⁵².

Özbəkin Təbrizdə qalmış arvadı Məlikə Cəlaləddindən özünün, qulluqçu və nöqərlərinin təhlükəsizliyini, var-dövlətinin isə toxunulmazlığını təmin etməyi, Xoy şəhərini onun adına bağlamağı xahiş etdi ki, Sultanın himayəsi altında orada qalsın. Cəlaləddin onun xahişini yerinə yetirdi və Məlikə Xoya göndərildi⁵³.

Təbrizdə olarkən Cəlaləddin özünü qayğıkeş və ədalətli hökmdar kimi göstərməyə çalışır, əhalini qəbul edir və onların şikayətlərinə baxırdı. O, camaata belə bir bəyanat verdi: “Siz görürsünüzmü, mən dağıdılmış Marağada necə abadlıq işləri görmüş, tikintilər aparmışam. İndi isə görərsiniz ki, mən necə ədalətli olacaq və sizin şəhəri abadlaşdıracağam”⁵⁴.

Cəlaləddin rəis Nizaməddin ət-Tuğrayini şəhərin başçısı təyin etdi. O, yenə də əvvəlki kimi, təbəələrin işləri ilə məşğul olurdu. “Əvvəllər olduğu kimi onun göstərişləri yerinə yetirilir, məsləhətləri isə qəbul edilirdi. O, dövlət və onun maliyyə məsələlərinə qarışmırdı. O, təbəələrin ehtiyaclarına aid işlərlə məşğul idi. O, təbəələri təmin edir, sakit və hörmətçil əhvali-ruhiyyəsi olanların möhkəmliyi

⁵⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.358.

⁵¹ Ən-Nəsəvi, səh.156.

⁵² İbn əl-Əsir, IX, səh.358; Ən-Nəsəvi, səh.155-156.

⁵³ Yəne orada; Cüveyni, II, səh.425.

⁵⁴ Yəne orada.

qayğısına qalır, qarışıqlıq salanların və axmaqların qarşısını alırdı. Halbuki o, hakimiyyətə malik deyildi və rəsmi vəzifəsi də yox idi”⁵⁵.

Bir neçə gün Təbrizdə qaldıqdan sonra, Cəlaləddin vəziri Şərəf əl-Mülkü şəhərdə qoyaraq gürcülərə qarşı döyüşə çıxdı⁵⁶.

622-ci ilin şaban ayında (08.08-05.09.1225) 60 minlik gürcü ordusu⁵⁷ İvane Mxarqrdzelinin komandanlığı altında Azərbaycana hücum etmək üçün Dvin yaxınlığındakı Qarni qalasında toplaşdı. Ən-Nəsəvinin dediyi kimi, belə çoxlu qoşun toplamaqla gürcülər “öz qüdrətini və çoxluğunu sultana bildirmək məqsədini güdürdülər. Onlar ümid bəsləyirdilər ki, ola bilsin ki, [sultan] sülh bağlasın və [beləliklə] onlar öz canını qartal hücumundan, coşqun dəniz girdabından qurtara bilsin. Buna görə də onlar yürüş üçün möhkəm hazırlanmış və atabəy dövlətinin süqut etdiyini unutmuşdular; axı bura onlar üçün ov yeri idi: onlar buraya ov üçün birlikdə və ayrı-ayrılıqda, cüt-cüt və tək-tək gəlirdilər”⁵⁸.

Cüveyninin verdiyi məlumata görə, atabəy Özbəkin hakimiyyəti süqut edərək, “Sultan Cəlaləddinin əlinə keçdikdə onlar (gürcülər – *tərcüməçi*) bu fikirdə idilər ki, onun torpağını ələ keçirsinlər, birinci növbədə sultanı oradan qovsunlar və Təbrizə yiyələnsinlər. Sonra onlar Bağdada yürüş etmək və xəlifənin yerinə öz katolikoslarını təyin etmək, məscidləri isə kilsələrə çevirmək niyyətində idilər”⁵⁹.

Gürcülər Cəlaləddinin hədə-qorxusuna cavab olaraq aşağıdakı məzmununda məktub göndərdilər: “Səndən daha geniş əraziyə, qoşuna və qüvvətli ruha malik olan sənə atanla o cür rəftar edən tatarlar bizim üzərimizə hücum etdilər. Onların rəftarı sənə bizdən daha çox məlumdur. Onlar isə sizin ölkəni işğal etdilər. Lakin biz [tatarlara] heç də onların düşündüyü kimi əhəmiyyət vermədik və onların da əsas fikri bizdən yaxa qurtarmaq idi”⁶⁰.

⁵⁵ Ən-Nəsəvi, səh.156.

⁵⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.359; Cüveyni, II, səh.424-426; Əbül-Fida, III, səh.135; Rəşidəddin, I/2, səh.242; İbn Xaldun, V, səh.270.

⁵⁷ İbn əl-Əsirdə (IX, səh.359) 70 min, Cüveynidə (II, səh.426) 30 mindən çox qeyd edilmişdir.

⁵⁸ Ən-Nəsəvi, səh.157.

⁵⁹ Cüveyni, II, səh.425.

⁶⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.359.

Dvini tutaraq, Cəlaləddin Qəmidə gürcü qoşunu ilə döyüşə çıxdı. Gürcülər elə bir ağır məğlubiyyətə uğradılar ki, bir daha özlərinə gələ bilmədilər. 20 min nəfər öldürüldü və çoxlu adam, o cümlədən məşhur döyüşçü knyaz Şalva Axaltsixeli əsir düşdü⁶¹.

Qəmidəki qələbədən sonra Cəlaləddin öz qoşunlarını Gürcüstan əyalətlərinə göndərdi. Qoşunlar isə ölkəni xarabazarlığa çevirir, qarət edir və əhalini özlərilə əsir aparırdılar. Bu hadisələr zamanı Azərbaycan Atabəylərinin keçmiş vassalları – Sürməri hakimləri Şərəfəddin Uzdərə və Hüsəməddin Xızr⁶² Cəlaləddinin yanında xidmətə keçdilər. Sürmərinin hər iki hakimi bələdçilər kimi aşırım və uçurumların dərinliklərindən gürcü torpaqlarına keçən yolları sultan qoşunlarına göstərdilər.

Tiflisə yollanarkən Cəlaləddin öz vəziri Şərəf əl-Mülkdən böhtançı bir məktub aldı. Bu məktubda vəzir Təbrizin başçıları Şəmsəddin ət-Tuğrayi və onun qardaşı oğlu Nizaməddini onun özünü öldürmək cəhdində olmaqda, Sultana qarşı qiyam qaldırmaqda və Təbrizi atabəy Özbəkə qaytarmaq niyyətində olmaqda taqsırlandırır⁶³. Ən-Nəsəvinin əsərindən görüldüyü kimi, vəzir Şərəf əl-Mülk öz şöhrətinə cəmiyyətdəki mövqeyinə və tutduğu yerə həsəd apardığı adamlara böhtan və iftiralar atmaqla başlamışdı⁶⁴.

Şəmsəddin ət-Tuğrayi və onun qardaşı oğlunun Təbriz əhalisi arasında böyük nüfuz qazandığını görən vəzir onlara böhtan yağdırır və atabəy Özbəkin xeyrinə sui-qəsd qurmaqda Sultan qarşısında onları günahlandırır⁶⁵. Ən-Nəsəvi yazır ki, “Şəmsəddin ət-Tuğrayi mömin və ədalətli həyat tərzini keçirirdi, təbəələrinə qayğı göstərirdi, çalşırdı ki, qorxu çəkməsinlər, heç kimi haqq-ədaləti tapdalamağa icazə vermirdi. Əgər Təbrizdə qanuna əsaslanmadan əhalidən müəyyən tələblər və qeyri-adi vergilər tələb olunurdusa, o zaman ət-Tuğrayi onları müdafiə etməklə yanaşı məmurları danlayır və hətta

⁶¹ Qəmidəki döyüş haqqında müfəssəl məlumat üçün bax: ən-Nəsəvi, səh.157-158; Картлис Тховреба, стр.169-171; Vardan, səh.175-176; Армянские историки, стр.24, 33, 70; Киракос Гандзакени, стр.114-115; Степанос Орбелман, стр.225-226; Cüveyni, II, səh.426-427; Rəşidəddin, I/2, səh.242-243; Müq. et: С.Баратов, стр.122-123; Ив.Джавахишвили, стр.47-48.

⁶² Ən-Nəsəvi, səh.159.

⁶³ İbn əl-Əsir, IX, səh.359-360; ən-Nəsəvi, səh.160.

⁶⁴ Ən-Nəsəvi, səh.146-149.

⁶⁵ Əl-Ayni, IV, vər.7a.

onları biabır edirdi⁶⁶. Şübhəsiz ki, qanunla hesablaşan bu adam vəziri təmin etmirdi, ona görə də o, yalançı və yaramazlar vasitəsilə Ət-Tuğrayi və onun qardaşı oğluna böhtanlar yazıb Sultana xəbər göndərir⁶⁷ və bu yolla onları aradan götürmək istəyirdi.

Tezliklə Nizaməddin Ət-Tuğrayi edam olundu, rəis Şəmsəddin Ət-Tuğrayi zindana atıldı, onun var-dövləti isə müsadirə olunaraq vəzir tərəfindən mənimsənilmişdi⁶⁸. Yalnız 1228-ci ildə Sultan öz işindən peşman olub yenidən Şəmsəddin Ət-Tuğrayini Təbrizdə canişin təyin etdi. Təbrizdə olarkən Sultan Cəlaləddin şəriət qanununu pozaraq, atabəy Özbəkin arvadının arzusunu yerinə yetirərək onunla nikah bağladı. Təbriz qazısı Qəvaməddin əl-Cidarı bu nikaha qarşı çıxdı, çünki atabəy Özbək hələ öz arvadını boşamamışdı. Lakin yalançı şahidlər vasitəsilə atabəy Özbəkin arvadı ilə nikahını pozdu və Sultan Məlikəyə evləndi⁶⁹.

Sultan Təbrizdən Məlikənin mülklərinə – Səlmas və Urmiya şəhərlərinə doğru yollandı. O, bu şəhərləri nahiyələri ilə birlikdə Məlikəyə toy hədiyyəsi verdi⁷⁰.

Sonra o, yol boyu Gəncə, Beyləqan, Şamxor və Şutur kimi şəhərləri tuta-tuta Tiflisə yönəldi⁷¹.

Təbrizdən qaçmış atabəy Özbək Gəncədə yerləşirdi. Onun Gəncədəki canişini rəis Cəmaləddin əl-Qumi “var-dövlət və pul sahibi idi, böyük qüdrətə və geniş hakimiyyətə malik idi”. O, şəhəri Sultanın əmiri Urxana təhvil verərək, “ona xidmət etməyə hazır olduğunu bildirdi”⁷².

Özbək Gəncədən qaçaraq Əlincə qalasında gizləndi və Cəlaləddindən Gəncə əyalətinə mülkiyyət sahibi hüququnu aldı. Cəlaləddinin qoşunları soyğunçuluq və qarətlə məşğul olduqlarına görə Özbək ona şikayət məktubu göndərdi. Burada deyilirdi: “Mən bu rəftarı hətta öz yaxın adamlarıma da icazə verməzdim. Xahiş edirəm, bu mahala

⁶⁶ Ən-Nəsəvi, səh.160.

⁶⁷ Yəne orada, səh.161.

⁶⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.360.

⁶⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.361; Ən-Nəsəvi, səh.164; Cüveyni, II, səh.424; Əbül-Fida III, səh.135; Rəşidəddin, I/2, səh.242.

⁷⁰ Ən-Nəsəvi, səh.164.

⁷¹ Bərdə və Gəncə arasında orta əsrlər Xanegah Şutur qalası. Bax: Yaqut, III, səh.259; Həmdullah Qəzvini, səh.173.

⁷² Ən-Nəsəvi, səh.163; İbn əl-Əsir, IX, səh.360.

uzanmış əlləri gödəldəsən”⁷³. Sultan öz qoşunlarından Gəncə əyalətini mühafizə üçün dəstələr göndərdi. Naxçıvan yaxınlığındakı Əlinçə qalasında olarkən atabəy Özbək öyrəndi ki, Sultan “addım-addım onun ölkəsini işğal edir. Özbək Sultanın onun arvadı ilə izdivac etdiyini eşidənə qədər heç nə demirdi. Ona bu xəbəri gətirən adamdan soruşdu: “Bu Məlikənin razılığı ilə olub, yoxsa əksinə?” O cavab verdi: “Bu iş onun öz arzusu və bir neçə dəfə onun tərəfindən elçi göndərməklə olub. O, talaq mərasimində olan şahidlərə hədiyyələr verməklə onlara mərhəmət göstərdi”. Atabəyin vəziri Rəbibəddin Dəndan belə söyləyir ki, bu xəbərdən sonra Özbək başını balıq üzərinə qoydu və o saat onun bədənində hərarət artmağa başladı. Bir neçə gündən sonra o öldü”⁷⁴.

Atabəy Müzəffərəddin Əbu Nəsr Özbək ibn Məhəmməd ibn atabəy Eldəniz *ət-türki əs-səlcuqi ət-Toğrulun* ölümü ilə Azərbaycan Atabəyləri dövləti öz mövcudluğunu itirdi. Şəmsəddin Eldənizin övladlarının hakimiyyəti altında olan ərazilər – Azərbaycan, Arran, Şirvan Gürcüstanda sahibkarlıq edən Xarəzmşah Cəlaləddin Manqburnunun hakimiyyəti altına keçdi. Bu, 1231-ci il avqustun ortalarından davam etdi və həmin il Cəlaləddinin qoşunları monqollar tərəfindən darmadağın edildi, özü isə öldürüldü⁷⁵.

623-cü ilin məhərrəm və səfər aylarında (yanvar-fevral, 1226) Sultan Cəlaləddin Tiflisə yürüş etməyə hazırlaşdı. 623 (09.03.1226)-cü il rəbiə-əvvəl ayının 8-də şəhər Sultan qoşunu tərəfindən alındı⁷⁶.

Atabəy Müzəffərəddin Özbəkin ölümündən sonra onun oğlu Qızıl Arslan Xamuş Gəncəyə Sultan Cəlaləddinə xidmət etməyə gəldi. O, Ruin-Dej qalasının sahibəsi, atabəy Əlaəddin Körpə Arslan əl-Əhmədilin (1174-1208) nəvəsi Süləfə xatınla evlənmişdi. Atabəy uzun müddət Sultanın sarayında qaldı. Lakin hadisələrin coşqununda

⁷³ İbn əl-Əsir, IX, səh.360.

⁷⁴ Ən-Nəsəvi, səh.164; əl-Hüseyni, vər.113b; Cüveyni, II, səh.425-426; Əbül-Fida, III, səh.135; əl-Öməri, II, səh.210; Арабский аноним, D-173, vər.698b.

⁷⁵ Ən-Nəsəvi, səh.294 və s.

⁷⁶ Ən-Nəsəvi, səh.167-168; İbn əl-Əsir, IX, səh.366; Cüveyni, II, səh.431; İbn Xəldun, V, səh.273; Cəlaləddin Xarəzmşahın Gürcüstandakı hərəkətlərinə dair bax: Карлис Цховребо, стр.1, 172-178; İbn əl-Əsir, IX, səh.366-370; Киракос Гандзакци, стр.155 və başqa mənbələr.

Sultan onu tamamilə unutdu. O isə Sultanın qərargahını tərk edərək Əlamut qalasına ismaililərin başçısı III Məhəmməd (1221–1255) yanına getdi və orada da öldü. Xamuş və Süləfə xatının oğlu atabəy Nüsrətəddinin adı monqol əmiri Arqunun Azərbaycandakı hərəkətlərilə əlaqədar Cüveynidə xatırlanır⁷⁷.

1226-cı ildə atabəy Özbəkin məmlükləri Bəklük əs-Sədidi və Seyfəddin Sunqurca Sultan Cəlaləddinə qarşı qiyam qaldırdılar, onların bu çıxışı uğursuz nəticələndi – Sultan onları Xoy bölgəsində mühasirə edərək təslim olmağa vadar etdi. Məğlubiyyətə uğramış məmlüklər Sultana xidmət etməyə başladılar⁷⁸. Lakin 1229-cu ildə Bəklük əs-Sədidi və Seyfəddin Sunqurca Atabəyin başqa məmlükləri, o cümlədən Nəsirəddin Ağ Quş və başqaları ilə birlikdə Sultana qarşı çıxdılar. “Onlar Təbriz ətrafında çadırlar qurdular. Hakimiyyətdən əsər-əlaməti qalmayan, izi-tozu və ruhu itən əvvəlki [atabəylər] sülaləsini yəni-dən bərpa etməyə çalışırdılar. Onlar Qotur qalasında⁷⁹ birnəfərlik zindanda qalan məlik Xamuş Nüsrətəddinin oğlunu azad etməyi qərara aldılar ki, ondan tələ yemi kimi istifadə etsinlər. Onu hökmdar elan edərək onlar münasib fürsət gözləməyə başladılar”⁸⁰.

Sultanın vəziri Şərəf əl-Mülk onların Təbrizdə olduğunu və “cır-cıra kimi şəhərə yayılıb ziyan və bəla törətdiyini bilərkən” onlara qarşı döyüşə hazırlaşdı. Təbriz yaxınlığında “qılınclar sınaq və nizələr cingildəyən bu döyüşdə” Atabəy tərəfdarları darmadağın edilərək qaçmağa üz tutdular. Ağ Quş və Bəkliyi çarmıxa çəkdi. Ən-Nəsevini verdiyi məlumatla görə, “Arran və Azərbaycan qiyama meyil edənlərdən və tabe olmaqdan boyun qaçıranlardan təmizləndi”⁸¹. Sultan vəzir Şərəf əl-Mülkdən belə bir xəbər aldı ki, atabəy Özbəkin keçmiş arvadı Məlikə guya “atabəy tərəfdarlarına hakimiyyət vəd edərək onları Sultana qarşı qızıqdırır”⁸². Əslində isə vəzir, Məlikəyə nifrət edir və müxtəlif yollarda ona böhtanlar atmağa çalışır, onun var-dövlətini, mülklərini və xəzinəsini ələ keçirməyə can atırdı. Vəzirin böhtanlarından yaxa qurtarmaq üçün Məlikə Xoyu

⁷⁷ Ən-Nəsvi, səh.175–176; Cüveyni, II, səh.511.

⁷⁸ Ən-Nəsvi, səh.172.

⁷⁹ Qərbi Xoyda Qotur çayın yuxarı mənsəbində yerləşir (Yaqut, IV, səh.183–184).

⁸⁰ Ən-Nəsvi, səh.198–199.

⁸¹ Yəne orada, səh.200.

⁸² Yəne orada.

tərk edərək Tala qalasında gizləndi⁸³. Şərəf əl-Mülk tezliklə Xoya gələrək Məlikənin bütün var-dövlətini müsadirə etdi.

Məlikə iki dəfə vəzirin nifrətini yumşaltmağa cəhd göstərdi, lakin vəzir onun tamamilə tabe olmasını tələb edirdi. Öz cəhdlərinin uğursuzluğunu yəqin edən Məlikə kömək üçün Əyyubi əl-Malik əl-Əşrəf Musanın Xilətdəki canişini hacib Hüsəməddin Əliyə müraciət etdi. O isə 624-cü ilin şaban ayında (17.07-14.08.1227) öz qoşunu ilə çıxış edərək Xoy və Məlikəyə mənsub olan qonşu qalaları tutdu. Mərənd və Naxçıvan əhalisinin xahişi ilə hacib Əli bu şəhərlərə də sahib oldu. İbn əl-Əsir sۆzləri ilə desək, o, daha çox yaşayış məntəqələrini tuta bilirdi, lakin Sultan Cəlaləddinin xəzinəsini ələ keçirib, vəzir Şərəf əl-Mülkün qızını isə əsir alaraq Xilata qayıtdı. Haciblə birlikdə Məlikə də getdi⁸⁴. Şərəf əl-Mülkə gəldikdə isə qorxaq və qəddar olan bu adam Təbrizə qaçdı⁸⁵.

Məlikə qaçandan sonra Şərəf əl-Mülk atabəy Özbəkin tərəfdarları gizlənən qalaları ələ keçirməyi qərara aldı. Bunun üçün o, qorxutmaq, intiqam almaq, adamları pulla satın almaq və s. metodlardan istifadə edirdi. Dizmar qalasını onun əsas mühafizə başçılarına fəxri paltarlar, qızıl və hədiyyələr verməklə də keçirdi⁸⁶. Sonra o, atabəy Özbəkin baş hacibi Nəsirəddin Məhəmmədi həbs edərək Qəhrəm qalasını ondan aldı və böyük məbləğdə pul ələ keçirdi⁸⁷. Elə bu vaxt Sultanın Gəncədəki canişini Seyfəddin Qaş-Qara öldü və vəzir Qaş-Qaranın naibi Şəmsəddin Gərşəsbın əlindən Hərk və Cərəbər qalalarını aldı⁸⁸. Dərə-Dej qalasını ələ keçirərək⁸⁹ o, uzun müddət Ruin-Dej qalasını mühasirəyə aldı. Qala sahibəsi Sülafə xatın vəzir Şərəf əl-Mülkün onunla evlənməsi şərti ilə təslim olmağa razılıq verdi. Ancaq Sülafə xatınla Sultan özü evləndi və qala toxunulmamış

⁸³ Tala qalası Urmiya gölünün şimal hissəsində Marqut dağının burnunda yerləşmişdir. Bax: Yaqut, III, səh.54.

⁸⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.374; İbn əl-Ədim, III, səh.202.

⁸⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.374; Məhəmməd əl-Həməvi, vər.167b; Sibt ibn əl-Cövzi, VIII/2, səh.430; İbn əl-Ədim, III, səh.200; İbn Taqriberdi, V, səh.270.

⁸⁶ Ən-Nəsəvi, səh.204-205; Qala Təbrizdən şimalda yerləşirdi. Bax: Yaqut, IV, səh.58.

⁸⁷ Ən-Nəsəvi, səh.204; Qala Qalaybardan cənubda, Qırxsu çayının yuxarılarında yerləşirdi.

⁸⁸ Bu qalaların xərəbələri Qarabağdadır.

⁸⁹ Dərə-Dej qalası Marağa mahalında olub, Sülafə xatına mənsub idi.

qaldı⁹⁰. Şərəf əl-Mülk Urmiya gölündə olan Şahi qalasını ələ keçirməyə cəhd etdisə də, müvəffəqiyyətsizliyə uğradı.

Qalaların mühasirəsindən sonra vəzir Arrana qoşun göndərdi. Qoşun dəstələri Muğanda yaşayan türkmən tayfası Kücət Arslanın var-dövlətini dağıtdılar. Buradan vəzir Şirvanşah torpağına soxulmaq üçün Kür sahilinə yönəldi. Şirvanşah dağlarda gizləndi, vəzir Azərbaycana qayıtdı⁹¹.

Burada o, Naxçıvanı onun sahibəsi – Cahan Pəhləvan və Zahidə xatının qızı Cəlalyyənin əlindən almaq qərarına gəldi, lakin şəhərin müdafiəçiləri vəzirin qoşunlarını geri oturdular. O, bu dəfə Şəmiram qalasına tərəf getdi, lakin hacib Əli onun üzərinə hücum etdi. Şərəf əl-Mülk hətta şəxsi yüklü arabasını talenin hökmünə təslim edərək, Mərəndə çəkildi⁹².

Vəzir Mərənddən Təbrizə yollandı, hacib Əli isə yenidən Xoyu tutdu. Naxçıvan özü Hacibə təslim oldu, Hacib öz qoşununu Mərəndə doğru yönəltdi, oranı tutaraq Təbrizə tərəf yollandı. Bu zaman Sultan Cəlaləddin İraqdan qayıtdı və vəzir tərəfindən itirilmiş vilayətləri geri qaytardı. Hicri 625 (1228)-ci ildə Bərkəri döyüşündə⁹³ hacib Hüsəməddin Əlinin qoşunları darmadağın edildi, özü isə güc-bəla ilə canını xilas edə bildi⁹⁴.

Sultan Cəlaləddinə qarşı atabəy Özbəkin daha bir məmlükü – İzzəddin Balban əl-Xalxali çıxdı. Cəlaləddinin monqollarla döyüşdüyü üçün burada olmamasından və həmçinin hacib Hüsəməddin Əlinin Azərbaycana soxulmasından istifadə edən İzzəddin Xalxal əyalətini və qalasını, başqa ətraf qalaları ələ keçirdi⁹⁵.

İraqdan qayıdan Cəlaləddin İzzəddin Balbanı Firuzabad qalasında mühasirə edib təslim olmağa və bütün öz qalalarını ona verməyə məcbur etdi⁹⁶. İzzəddin Balban o qədər güclü rəqib idi ki, Sultan Cəlaləddin 625-ci il şəvval ayının 12-də (14.09.1228) Sürmərinin

⁹⁰ Ən-Nəsevi, səh.204.

⁹¹ Yenə orada, səh.207.

⁹² Ən-Nəsevi, səh.210; Şəmiram qalası haqqında bax: Yaqut, III, səh.324.

⁹³ İndiki Bərkriqala Bəndişah çayının aşağı axınında, Van gölünün şimal-şərqindədir.

⁹⁴ Ən-Nəsevi, səh.210-215.

⁹⁵ Xalxal qalası və nahiyəsi barədə bax: Yaqut, II, səh.459; Həmdullah Qəzvini, səh.84.

⁹⁶ Ən-Nəsevi, səh.216-217.

hakimi Hüsameddin Xızra məktub göndərdi ki, o da bunu öz növbəsində hacib Hüsameddin Əliyə çatdırsın. Məktubun mətni belədir:

“Cəlal əd-dünya vəd-Din Əbül Müzəffər Manqburnu ibn Sultan Məhəmməd ibn Təkiş, Xarəzmşah, möminlər Əmirinin tərəfdarı, onun *ünvanı* belədir: “Qələbə yalnız Allahındır”. Bismillah ərrəhman ərrəhim!

Malik, alim, adil, yardım göstərən, qalib, [Allahın] himayəsi altında olan, inam yolunda, dövlətin qüruru və inamı yolunda, islam və müslimlərin xoşbəxtliyi yolunda mübariz olan, məlik və sultanlara kömək edən, qəbahətli şəxslərə və qiyamçılara qalib gələn, Xosrov, ermənilərin hakimi və İrənin hökmdarı, qoy onun cəh-cəlahı uzun sürsün!..

Bil ki, səltənətin bütün işləri bizim məmlüklərə və ölkələrə [göndərilmiş] fərmanlar üzrə gedir. Biz Azərbaycana gələrkən qəti qərar qoymuşduq ki, ermənilərə və əş-Şama doğru yol ala, lakin bizim qalib bayrağımızı öz gözləri ilə görərkən İzzəddin Balbanın qiyamı öz [normal] həddini aşdı. O, bu fürsətdən istifadə edərək həmin ətrafı qaldırmağa başladı. Sirlər güzgüsü olan bizim qəti fikrimizcə, əvvəlcə yuxarıda adı çəkilən şəxsin qiyamının köklərini kəsmək lazımdır ki, bizim ali düşüncəmiz bu ölkənin işlərindən azad olsun.

Buna görə də biz öz qulluqçularımızdan ibarət dəstə düzəltmişdik ki, həmin [dəstəni] ramazan ayının ortalarında (1228-ci il avqust ayının ortası) adı çəkilən qiyamçılara qarşı göndərək.

Sonra [Balaban] qaçıb Firuzabad qalasına girdi və orada gizləndi. Biz isə azuqə ehtiyatı toplamaq üçün ramazan ayının sonunadək Xalxal sərhədlərində qaldıq. Bayramdan sonra Firuzabad qalasına yollandıq, bizim məmlüklər və qoşunlarımız qalanın qarşısında dayandı. Biz qalanı elə mühasirəyə aldığımız ki, hətta quş da oraya uça bilməsin və onun heç bir tərəfindən külək də əsməsin. Biz mancanaqları quraşdırmağı və hər bir onuncu döyüşçüyə mümkün olan qədər inək dərisi toplamağı əmr etdik. Bunlar üç gün ərzində daşınıb gətirilmişdir və onları silah və təchizatla birlikdə saymaq mümkün deyildi.

Qala əhalisi bu təchizatı və [bizim qoşunun] hazırlığını gördükdə, Balban başa düşdü ki, bu çətin vəziyyətdən yalnız üzr istəməklə və bizdən pənah və yardım diləməklə çıxıb bilər. Bütün bunlardan sonra səhv hərəkətlərini bağışlamaq və onları rəhm pərdəsi ilə örtmək şərti ilə bizim sərəncamımızı qəbul etdi...

Üç gün bundan qabaq Balban bizim məmlüklərin tərkibinə daxil oldu və biz [onun] hər bir qalasına vəli təyin olunması əmrini verdik”⁹⁷.

Tezliklə Balban hacib Hüsəməddin Əlinin tərəfinə keçdi və onun qoşunun köməyi ilə Cəlaləddinə qarşı çıxdı. Lakin hacib Əli onu tələyə salmağa və edam etdirməyə müvəffəq oldu⁹⁸.

Bu vaxt 50 minə yaxın çadırlardan ibarət qıpçaq tayfası Cəlaləddinə xidmət etməyə gəldi. Sultan onların köməyi ilə Dərbəndi ələ keçirməyə cəhd göstərdi⁹⁹. Bu cəhd boşa çıxdı. Vəzir Şərəf əl-Mülk isə Şirvanşahdan Quştəspi vilayətini almağa müvəffəq oldu¹⁰⁰. Bəlkə də vəzir Şirvan torpaqlarını zəbt etməkdə davam edəcəkdi, lakin Şirvanşah onu qabaqladı və “dövlət gözləmədən” Sultanın yanına yollandı, o, “belə hesab edirdi ki, sultanın əlini öpmək, ayaqlarına yıxılmaq onun üçün şərəflidir və bu iş taleyin qəzavü qədərindən müdafiə və qara gün üçün isə ehtiyatdır”¹⁰¹.

Vəzir Sultana “Şirvanşahı həbs etmək və onun ölkəsini Sultanın başqa mülklərinə birləşdirmək məsləhətini verdisə də, Cəlaləddin bununla razılaşmadı, bütün qanun-qaydaya riayət edərək Şirvanşahı fəxri libaslarla yola saldı”¹⁰². Sultanın tərcümeyi-halını qələmə alan Ən-Nəsəvi yazır ki, o, özü Şirvanşah üçün Şirvan mülkünə sahibliyi haqqında tərifnamə (*tövqi*) tərtib etdi¹⁰³.

Sultan Cəlaləddin Gürcüstana ikinci böyük yürüşünü başladı. Bunu eşidən gürcü kraliçası Rusudana “Şərq və qərb qoşunlarını döyüşə çağırırdı. Şanşə – mandatortuxusesı (təşrifat məmuru), Avaq – əmir sipahsaları (ali baş komandanı), Varam – msaxurtutsesı (saray nazirini), erlər, kaxlar, somxitarlar, cavaxlar, mesxlar, taoyklar, Tsotne Dadiani, abxazlar, ciklər [qoşunlarını], Deryal darvazalarını açdı və oradan osetin, durzuk və bütün dağlıları içəri buraxdı. Onların hamısı Naçarmagevide¹⁰⁴ toplaşdı və kraliça onları xarəzmilərlə döyüşə göndərdi. Onlar Tiflisdən keçdilər, Sultan isə Bolnisdə düşərgə salmışdı.

⁹⁷ Məhəmməd əl-Həməvi, vər.176b-178a.

⁹⁸ Ən-Nəsəvi, səh.217, 266-267.

⁹⁹ Yenə orada, səh.220-221.

¹⁰⁰ Yenə orada, səh.222-223.

¹⁰¹ Yenə orada, səh.223-224.

¹⁰² Yenə orada, səh.224.

¹⁰³ Yenə orada.

¹⁰⁴ Kartlidəki şah meşəsi Liaxvidən şərqdə yerləşir.

Sultanın mühafizə postları onları gördükdə ona xəbər verdilər. O, irəli hərəkət etdi və dəhşətli vuruşma başlandı. Əvvəlcə gürcülər qələbə çalırdılar, lakin Allah gürcülərə qarşı qəzəblənmişdi, bu qəzəbini heç cür soyuda bilmirdi, bizim günahlarımızı yadına salmışdı. Yenə də çar qoşunları məğlub olub qaçdılar. Sultan yenidən Tiflisə gəldi. Qarət etməyə bir şey qalmışdısa, o, qarət və məhv edirdi”¹⁰⁵.

Gürcü qoşunlarını darmadağın etdikdən sonra Cəlaləddin əsas qüvvələrini Xilatın mühasirəsinə göndərdi və ilyarımlıq mühasirədən sonra, yəni 1230-cu il aprelin 14-də o, bu qalanı ala bildi¹⁰⁶.

Xilatın alınması Sultan Cəlaləddinin son hərbi qələbəsi idi. Koniya sultanı Əlaəddin Key-Qubad Xarəzmşahdan vədə almaq istəyirdi ki, onun torpaqlarına soxulmasınlar. Belə bir zəmanət əldə etməyən və Xarəzmşahı Kiçik Asiya, Suriya və Şimali Mesopotamiyadakı bütün kiçik sülalələr üçün təhlükəli hesab edən Koniya sultanı Xarəzmşaha qarşı ittifaq yaratdı. Bu birliyə Dəməşq hakimi əl-Malik əl-Əşrəf, Hims hakimi əl-Mənsur İbrahim Şirkuh, Xortabirt hakimi Nurəddin Ürtük şah, Hələb hakimi Şəmsəddin Səvab, Məyyəfəriqin sultanı əl-Müzəffər Şihabəddin Qazı və Bənyəs sultanı əl-Əziz Osman daxil oldu.

Cəlaləddin və hakimlər ittifaqı arasında başlıca döyüş 627-ci il ramazan ayının 28-də (10.08.1230) baş verdi. Xarəzmşahın ordusu darmadağın edilərək pərakəndə düşdü. Cəlaləddin özü Xilatda gizləndi, sonra qalan qoşununu Azərbaycana çıxartdı¹⁰⁷.

Sultan əmirlərinin bir hissəsi müttəfiqlər tərəfindən əsir alınmış, bir hissəsi isə öz hökmdarını atıb, “onu acgözlər üçün ov, ac qurdlar üçün yem qoyaraq” Muğana qədər qaçmışdılar¹⁰⁸.

Xarəzmşah üzərində qələbədən sonra, Key-Qubad və onun müttəfiqləri onunla sülh bağlamağa və hücumu keçən monqollara qarşı birgə mübarizə aparmaq üçün danışıq aparmağa cəhd göstərərək,

¹⁰⁵ Карталис Цховреба, I, стр.182-183; ən-Nəsəvi, səh.224-225; История Грузии, I, стр.224.

¹⁰⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.380-381; ən-Nəsəvi, səh.248 və b.

¹⁰⁷ Bu döyüş və Cəlaləddinin məğlubiyyəti haqqında bax: İbn əl-Əsir, IX, səh.381; İbn Bibi, səh.154-159; Sibt ibn əl-Cövzi, VIII/2, səh.436-440; İbn Vasil, III, vər.266b-267a; əl-Məkrizi, əs-Süluk, I/1, səh.240; Əbül-Fida, III, səh.146-147; Rəşidəddin, II, səh.29; həmçinin bax: H.Gottschalk, p.56-57.

¹⁰⁸ Ən-Nəsəvi, səh.258.

ondan xahiş etdilər ki, Xilat uğrunda mübahisəni kəsməyə and içsin. Əvvəlcə, Xarəzmşah inad göstərdi, lakin monqolların Azərbaycana yetişdiyini eşidən kimi müttəfiqlərə and verdi, lakin Sürmərinə onlara təslim etməkdən boyun qaçırtdı, belə ki, bu şəhər və onun ətrafı hələ qədimdən Azərbaycana mənsub hesab edilirdi¹⁰⁹.

Yəssə-Çəməndə Cəlaləddinin darmadağın edilməsini eşidən İsmaililərin başçısı Əlaəddin III Məhəmməd Xarəzmşahı öz dövlətinin mövcudluğu üçün təhlükə sayaraq, “monqollara Cəlaləddinin zəifliyi və qaçmağa üz qoyduğu haqqında xəbər çatdırdı və onlara qələbə zəmanəti verərək zəifləmiş Sultana qarşı getməyə tələsdirdi”¹¹⁰. Belə bir xəbəri alan monqollar hicri 628 (09.09.1230-28.10.1231)-ci ildə Azərbaycana soxuldular. Onlar tez bir zamanda ölkəni işğal etdilər. Cəlaləddin isə yaxın keçmişdə düşmənçilik etdiyi və məğlubiyyətə uğratdığı bütün hakimlərə kömək üçün müraciət etməyə məcbur oldu.

Öz məktubunda o yazırdı: “Monqol qoşunu çox böyükdür, bu dəfə həmişəkindən çoxdur, bu ölkələrin döyüşçüləri isə onlardan qorxur. Əgər siz mənə canlı qüvvə və döyüş sursatı ilə kömək göstərməsəniz, mən bir divar kimi yığıla bilərəm və sizin onlara qarşı durmağa imkanınız olmaz. Özünü, uşaqlarınıza və [bütün] müsəlmanlara rəhm edərək, hər biriniz öz bayrağı ilə bir polk qoşun verin, bizim sazişimiz onlara (monqollara) çatarsa, heç olmazsa bir azca zərbə almış olarlar və qoşunlarımız da bundan ruhlanıb dirçələr. Əgər bu baxımdan hər hansı bir etinasızlıq göstərilərsə, özünüz görərsiniz ki, nələr olacaqdır və lazımı dərs alacaqsınız”¹¹¹.

Xarəzmşah üzərində məhv olmaq təhlükəsi yaranarkən onun vəziri Şərəf əl-Mülk ona qarşı fitnəyə əl atdı. O, öz hökmdarının adına təhqiredici sözlər yağdıraraq qonşu torpaqların hakimlərinə məktub yazıb, onlardan Cəlaləddinin hakimiyyətinə mənsub olan torpaqları öz əlinə keçirməkdə ona kömək etmələrini xahiş etdi. “O (vəzir), onlardan özü üçün Arran və Azərbaycanın hakimi kimi qalmaq razılığını

¹⁰⁹ Ən-Nəsəvi, səh.258. Sülh danışıqlarının təfəsilatı barədə bax: İbn əl-Əsir, IX, səh.382; İbn Vasil, III, vər.267a.

¹¹⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.383; bax: Л.В.Строева. “Последний хорезмшах и исмаилиты Аламута” adlı məqalə.

¹¹¹ Rəşidəddin, II, səh.30; müq. et: Ən-Nəsəvi, səh.273-274; İbn əl-Əsir, IX, səh.384.

almaq istəyirdi, lakin xütbəni onların adına oxutduracaqdı. O, Ələddin Key-Qubada və əl-Əşrəfə məktub göndərərək onlara qarşı özünün tam tabeliyini ifadə etməklə yanaşı, öz sultanını “kəməksiz zalım” adlandırır¹¹².

Bu məktublara bir hissəsi Cəlaləddinin əlinə düşdü, vəzirin taleyi həll olunmuş oldu – o həbs edildi və sonra edam olundu¹¹³.

Monqolların plan üzrə Azərbaycan şəhərlərini işğal etdiklərindən xəbər tutan bütün yaşayış məntəqələri təzminat verərək özlərini xilas etməyə başladılar, belə ki, onların müqavimət göstərməyə imkanları yox idi. Müqaviməti təşkil edə biləcək adamlar da yox idi, çünki “bütün müsəlman hakimləri öz sığınacaqlarında qorxudan titrəyirdilər”¹¹⁴. Monqollar Marağanı tutaraq, öz adətləri üzrə, əhalisini qılıncdan keçirdilər. İbn əl-Əsir bu faktı qeyd edərək yazırdı ki, “O, müsəlman ölkələrinin hakimlərindən (mülük) bir nəfərin də olsun monqollara qarşı müqəddəs müharibə aparmaq arzusunda olduğunu görmür, çünki onların hər biri öz əyləncələri, oyunları ilə və təbəələrə zülm etməklə məşğul idi”¹¹⁵.

Təbriz monqollar tərəfindən mühasirə edilərkən şəhər əhalisi monqollarda “xeyirxahlıq hissi yaratmaq və özlərini onların nifrət və qəzəbindən xilas etmək” fikri ilə şəhərdə qalan xarəzmiləri öldürmək qərarına gəldilər. Lakin rəis Şəmsəddin ət-Tuğrayi “qan tökmək və xeyirxahlığı məhv etmək niyyətində olan qaragüruhçuluğa qarşı çıxaraq xarəzmiləri müdafiəyə başladı. Beləliklə o, böyük qan tökülməsinin qarşısını aldı. Başqa şəhərlərdə qan (çay kimi) su yerinə axırdı, var-dövləti və pulları kisələrlə, xurcunlarla qarət edirdilər”¹¹⁶.

Monqollar Təbrizə yaxınlaşarkən rəis Şəmsəddin öldü¹¹⁷, əhalinin təkidi ilə Cəlaləddinin canişini Bəhaəddin ibn Bəşir Yarbəy tərəfindən şəhər onlara təslim edildi.

Monqol basqını ərəfəsində Xarəzm qarnizonları xüsusilə Arran və Azərbaycan şəhərlərində özbaşınalıqlar törədir, əhali ilə amansızcasına rəftar edirdilər. Buna görə də monqollar Arrana girərkən

¹¹² Ən-Nəsəvi, səh.275.

¹¹³ Yene orada, səh.280 və b.; İbn əl-Əsir, XI, səh.384.

¹¹⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.386.

¹¹⁵ Yene orada, səh.384.

¹¹⁶ Ən-Nəsəvi, səh.276-277.

¹¹⁷ Yene orada.

Gəncə əhalisi xarəzmilərə qarşı çıxış edərək, onları qılıncdan keçirir və ölənlərin başlarını monqollara göndərirdi¹¹⁸.

Sultan Cəlaləddin monqollar tərəfindən pərakəndə salınmış qoşunlarını toplamağa cəhd göstərərək, Gəncəyə yollanmaq və monqollarla vuruşmaq niyyətində idi. O, bir neçə min xarəzmi toplaya bildi və Ağdam yaxınlığındakı Qarqarçay yanında məskən saldı.

Monqol qoşunlarının komandiri Çormaqun-noyan Sultana elçi göndərərək təslim olmasını təklif etdi, lakin Sultan monqolların elçisi Fəxrəddin Həməzə ən-Nişapurinin öldürülməsi əmrini verdi və qoşununun Gəncə üzərinə apardı¹¹⁹.

Xarəzmilərə qarşı üsyan edən gəncəlilərə Bəndər adlı bir nəfər başçılıq edirdi. Sultan bir neçə gün ərzində üsyançıları tabe etməyə cəhd göstərdi, lakin "onlar barmaqlarını qulaqlarına qoyub öz paltarlarına bürünərək, inad göstərir və qürurla dayanırdılar"¹²⁰. Təkrar öyüdlərə cavab olaraq gəncəlilər xarəzmilər üzərinə hücum çəkдилər və az qala Sultan çadırınadək çatacaqdılar. Gəncəliləri təqib edən Sultan şəhərə soxuldu və tez bir zamanda üsyançılara divan tutdu. O, şəhər zadəganlarından üsyançıların başçılarının adını verməyi tələb etdi və Bəndər başda olmaqla 30 nəfəri həbs etdirdi. Sultan hamının başını kəsməyi, Bəndəri isə edam etməyi və bədənini tikə-tikə doğramağı əmr etdi¹²¹.

Qonşu ölkələrin hakimlərinə yazdığı məktubların cavabını gözləyən Cəlaləddin 17 gün Gəncədə qaldı, ancaq onlar tərəfindən kömək gələcəyinə ümidi qalmamışdı. Monqollarla döyüşmək əvəzinə Sultan öz qoşunlarını bütün ölkəyə səpələdi, onun dəstələri təkcə Arran və Gürcüstanı deyil, Koniya sultanlığının torpaqlarını da qarət edir və bu da həmin ölkələrin hakimlərini daha da amansızlaşdırırdı¹²².

Arranı tərk edən Cəlaləddin Kiçik Asiyaya yollandı, o, buradan kəsmə yol ilə İsfahana qayıtmaq istəyirdi. Məyyəfəriqin yaxınlığında monqollar Sultanın düşərgəsini əhatəyə aldılar, yoldaşları tərəfindən tərk edilmiş Sultan dağlara qaçdı. Məyyəfəriqin əyalətinin Əynbər kəndi yaxınlığında kürdlər Sultanı ələ keçirdilər və öldürmək

¹¹⁸ Ən-Nəsəvi, səh.276-277.

¹¹⁹ Yenə orada.

¹²⁰ Quran, LXXI, səh.6.

¹²¹ Ən-Nəsəvi, səh.286.

¹²² Yenə orada, səh.287 və s.

istədilər. Elə ki, Cəlaləddinin sultan olduğunu bildilər, istədilər ki, ondan pul alıb buraxsınlar. Lakin bu kənddə qardaşı xarəzmilər tərəfindən öldürülmüş bir kürd meydana çıxdı. O, nizə ilə Sultanı öldürdü. Bu hadisə hicri 628-ci ildə şəvvalın ortalarında (1231-ci il, avqustun ortaları) baş verdi¹²³.

İbn əl-Əsir öz salnaməsini monqol basqınının qəmli təsviri ilə bitirir, bu basqına Yaxın Şərqi ölkə və vilayətləri məruz qalmışdı. İbn əl-Əsir tərəfindən təsvir edilən basqını onun davamçısı İbn Vasil 50 il sonra yaşamış, 1258-ci ildə Bağdadın süqutunu müşahidə etmişdi. O yazırdı: “Şübhəsiz ki, Allah Cəlaləddini günahlarına görə cəzalandırdı və ona möhlət vermədi, onu kökləri ilə bərabər çıxartdı. Bununla belə, onun həlakı müsəlmanların monqollar tərəfindən məhv edilməsinə bais oldu. Axı onun atası Əlaəddinin ölümündən, ölkələrin dağılmasından və əhalinin monqollar tərəfindən qırılmasından sonra Cəlaləddin Hindistana qaçdı, sonra isə geri qayıtdı. Onun işləri möhkəmlənirdi, qüdrəti artırdı, o, Kirmanı, İraq əl-Əcəmi, Azərbaycan və Arranı tutdu, onu böyük bir qoşun müşayiət edirdi. O, ədəb-ərkanlı həyat təzi keçirseydi, ədalətli olsaydı və bu qədər qanlar tökməseydi, monqollarla döyüşə bilərdi, belə ki, onun qoşunu bizimlə monqollar arasında sədd təşkil edirdi. Lakin o, qəbahətli həyat təzi keçirirdi, günahlar edirdi, ədalətsizliklər törədirdi, qonşularla düşmənçilik edirdi, özünü satqın kimi aparırdı və narazılıq törədirdi. Bu isə onun özünün və qoşununun məhv edilməsinə müncər oldu. Bunun ardınca monqol basqını və onların İslam ölkələri üzərində qələbəsi başlandı. Əgər Allah bir şey etmək niyyətində olursa, o, bunun üçün səbəblər də hazırlayır”¹²⁴.

İbn əl-Əsir də bu səpkidə fikir söyləyir: “Cəlaləddin çirkin rəftarlı adam idi, ölkəsini pis idarə edirdi. Onun düşmənçilik etdiyi, torpağına basqın etmədiyi bir qonşu hakim yox idi, hamı üçün arzu edilməz qonşu idi. Buna görə də onlar hamısı onu tərk etdilər və kömək əli uzatmadılar”¹²⁵.

¹²³ Bu barədə bax: ən-Nəsəvi, səh.249 və s.; Киракос Гандзакци, стр.117; Vardan, səh.176-177; Bar Ebrey, II, səh.529-530; Cüveyni, II, səh.459-460; Əbül-Fida, III, səh.147-151; Rəşidəddin, II, səh.31; əl-Öməri, səh.124-125 və bir sıra başqa mənbələr.

¹²⁴ İbn Vasil, III, vər.265b-266b.

¹²⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.383.

1235-ci ildə monqollar Gəncəni mühasirəyə aldılar. Mancanaqlar və ucu dəmir tirlər quraraq onlar şəhər divarını dağıtmağa başladılar. Lakin bir həftə ərzində şəhərə girmədilər. Gəncənin işğalının şahidi olan Gəncəli Kirakos yazır: “Əhali şəhərin düşmən tərəfindən tutulduğunu görərkən, onlardan bəziləri öz evlərinə girərək binanı yandırdılar və özləri də düşmənin əlinə keçməmək üçün yandılar. Başqaları isə yana bilən nə varsa, hamısını yandırır və yalnız özləri qalırdılar. Bunu gören düşmən daha da qəzəblənərək qılıncı işə sahib hamını – kişiləri, qadınları, uşaqları doğramağa başladılar. Gecə ikən özlərinə yol açıb qaçan silahlı kiçik bir dəstədən başqa heç kəs xilas ola bilmədi. Bir də qara camaat arasından bir neçə nəfər sağ qalmışdı. Monqollar onlara işgəncə verərək gizlədilmiş xəzinələrin yerlərini göstərməyi tələb edirdilər. Sonra onların bir neçəsini öldürdülər, qalanlarını isə əsir apardılar.

Şəhər dörd il insansız qaldı, sonra onun yenidən tikilməsi barədə fərman gəldi və sonra toplanmış adamlar şəhərətrafi divarlar istisna edilməklə şəhəri tikməyə başladılar”¹²⁶. Gəncəni tutandan sonra monqollar Şamaxoru mühasirəyə aldılar¹²⁷ və uzummüddətli mühasirədən sonra onu ələ keçirdilər. Onlar Şamaxoru yandırıb, əhalisini qılıncdan keçirdilər¹²⁸. Tovuz, Qardman, Arranın başqa şəhər və qalaları da belə bir taleyə məruz qaldı.

Beləliklə, Azərbaycan və Arranda monqol hökmranlığı başlandı¹²⁹.

¹²⁶ Киракос Гандзакеси, стр.119-120. Нәмчинин бах: Себастаци, стр.24; Вардан, стр.177.

¹²⁷ L.O.Babayan (səh.104) mənbələrin məlumatlarını dəqiqliklə təhlil etməyərək Şamaxor əvəzinə Şamaxıdan danışır və belə güman edir ki, Şamaxı bu dövrdə Rusudanın saray naziri Varam Qaqelinin mülkinə daxil idi.

¹²⁸ Киракос Гандзакеси, стр.122-123; Вардан, стр.177.

¹²⁹ Azərbaycan monqol hökmdarlığına aid geniş məlumat üçün бах: А.А.Ализаде. Социально-экономическая и политическая история Азербайджана в XIII-XIV вв., Баку, 1956.

IV FƏSİL

ŞİRVAN XII ƏSRDƏ VƏ XIII ƏSRİN
BİRİNCİ YARISINDA

Öyrənilməsinə yüz il əvvəl başlansa da¹, Azərbaycanın şimal-şərq hissəsinin – Şirvanın tarixi ən az tədqiq edilmişdir.

Şirvanın (və ya Şirvanşahlar dövlətinin) digər müsəlman aləmindən seçilib ayrılması, yerli tarixi salnamələrin olmaması və ərəb, fars, gürcü dilindəki tarixi əsərlərdə, Y.A.Paxomov² və Ə.Ə.Əlizadənin³ yazdıqları kimi, tarixi materialların azlığı – bütün bunlar tədqiqatçıların işini məhdudlaşdırmış, buna görə də onlar bir çox məsələləri fərziyyələr şəklində izah etməyə məcbur olmuşlar. Belə təsəvvür yaranır ki, Səlcuqilər, xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnu, monqollar və Teymurilər kimi qüvvətli fəthlərin hücumu ilə əlaqədar olaraq Şirvanın adı mənbələrdə çəkildiyinə görə bizim Şirvan haqqında məlumatımız daha az olardı. Şirvanşahların özləri, əsasən, mühafizəkar hakimlər olmuş, öz talelərindən razı qalmışlar. Sanki tale onları ayırıb müstəqil və yarımasılı bir vəziyyətə gətirmişdi. Kənardan onlara dəyib-dolaşan olmasaydı, onlar ehtimal ki, öz süzərlərinə bac-xərac, böyük məbləğdə pul, müxtəlif əmtəələr və mal-qara verən, Gürcüstan və Dağıstan kimi qonşularla vuruşan, barışan, qohum olan və yenidən döyüşən ətraf torpaqların hakimlərinin həyat tərzilə kifayətlənərdilər.

Qəribə burasıdır ki, Şirvanşahlar müsəlman hakimləri idilər, ancaq xilafətin ali hakimiyyətinə və süzərlərin mülki hakimiyyətinə tabe olmaqla yanaşı, onlar bir dəfə də olsun müsəlmanların əsas əhkamı sayılan Məkkə və Mədinə ziyarətinə getmək üçün öz paytaxtlarını tərk etməmişlər.

¹ B.Dorn. Versuch einer geschichte der Schirwanschahe, p.532–602.

² E.A.Пахомов. Краткий курс истории Азербайджана с приложением эскурса по истории Ширваншахов XI-XIV вв. Баку, 1923, стр.25.

³ А.А.Ализаде. Социально-экономическая и политическая история Азербайджана XIII-XIV вв. Баку, 1956, стр.357.

Bütün bu deyilənlər yalnız Şirvanşahlar dövlətinin ictimai-siyasi həyatının ayrı-ayrı və ən çox zahiri xüsusiyyətlərini əks etdirir. Lakin Şirvanın bizi maraqlandıran dövrdə iqtisadi tarixinə gəlinə, bu barədə bizim biliyimiz daha azdır.

Şirvan tarixinin bizi maraqlandıran dövrünə aid məlumatlar üçün mənbələrə müraciət etmək daha faydalıdır.

Birinci olaraq İbn-əl-Əsirin “əl-Kamil” əsərinin adını çəkməliyik. Tədqiqatçı Şirvanşahların Səlcuqilər və başqa hökmdarlarla münasibətini aydınlaşdıran ən çox məlumatı⁴ bu əsərdən əldə edə bilər. Şirvana dair bir sıra maraqlı materiallara İmadəddin İsfahani⁵, Sədrəddin əl-Hüseyni⁶ və Şəhabəddin ən-Nəsəvidə⁷ rast gəlmək olar. Şirvanın iqtisadiyyat və etnoqrafiyasına dair bəzi məlumatlar XIII əsrdə farsca yazılmış naməlum bir coğrafi əsərdə⁸ və həmçinin Həmdullah Qəzvinidə vardır⁹. Qəribə haldır ki, Yaqut əl-Həməvi (1179-1229) kimi müəllif Şirvan haqqında heç bir məlumat vermir. O yalnız belə bir məlumat verir ki, “Şirvan – Şamaxı da paytaxtı olmaqla bir vilayətdir”¹⁰. Zəkəriyyə əl-Qəzvinidə (1203-1283) deyiləni kimi, Şirvan o dövrdə “müstəqil və qeyri-asılı nahiyədir və onun hakiminin adı Axsitandır”¹¹. Zirehgərana aid hissədə Qəzvin yazır: “Qeyd edirlər ki, Şirvan hakimi qüdrətli hökmdardır, böyük gücə malikdir, Zirehgərana” qarşı çıxmış, onu ələ keçirmək istəmişdi, lakin onlar Dərbənd hakimlərini məğlub etdikləri kimi, Şirvan hakimini də darmadağın etdilər”¹².

Monqollar və monqollardan sonrakı dövr haqqında yazan fars tarixçiləri Şirvanın bizi maraqlandıran dövrü haqqında təqribən heç bir məlumat vermirlər, yalnız əvvəlki ərəb və fars müəlliflərinin dediklərini təkrar edirlər. Şirvanın bu dövr tarixi haqqında olduqca mühüm məlumatlara gürcü tarixi salnaməsi olan “Kartlis Tsxovreba”-da (“Gürcüstanın həyatı”) və kraliça Tamarın tarixinə dair naməlum əsərdə rast gəlmək olur.

⁴ İbn əl-Əsir, VIII, səh.312; IX, səh.339-340, 347, 348-349, 357.

⁵ Əl-Bundari, səh.139-141.

⁶ Əl-Hüseyni, vər.41b, 104b-105b.

⁷ Ən-Nəsəvi, səh.193, 208, 221-224.

⁸ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.200, 207.

⁹ Həmdullah Qəzvinidə, səh.93-94.

¹⁰ Yaqut, V, səh.258.

¹¹ Zəkəriyyə əl-Qəzvinidə, səh.600.

¹² Yene orada, səh.596.

Şirvan və Şirvanşahlar tarixini öyrənmək üçün Y.A.Paxomov¹³, V.V.Bartold¹⁴ və V.F.Minorski¹⁵ çoxlu işlər görmüşlər. Bunlardan sonuncu müəllifin mənbəşünaslıq baxımından olan əsərləri öz məzmununa görə nadirdir. Bu qəbildən Hadi Həsəni də qeyd etmək lazımdır. Fələki Şirvani və Xaqani əsərlərinin dahiyənə təhlilini vermiş bu müəllifin əsəri Şirvanın daxili həyatını təcəssüm etdirmək, Şirvanşahların fəaliyyəti haqqında nəticələr çıxarmaq və onların mənşə və şəcərəsində olan boşluğu doldurmaq imkanı verir¹⁶.

Bir ərazi vahidi kimi Şirvan bu dövrdə necə idi? XII əsrin əvvəllərində Şirvan şimaldan Samur çayı, cənubdan Kür çayı, şərqdən Xəzər dənizi ilə məhdudlaşan bir ərazini tuturdu. Qərbdə Şirvanın sərhədi Şəki-Mingəçevir-Yevlax xəttinə qədər çatırdı. Bəzən Şirvanşahlar Dağıstan torpaqlarına Dərbənd və Zirehgərana qədər soxula bilirdilər. Cənubda onlar Quşəspi vilayətini, Beyləqan və Cəlilabad rayonları ərazisinin dərinliklərinə qədər özlərinə tabe etmişdilər, Qərbdə isə Azərbaycan Respublikasının indiki Gəncə, Şamaxor, Qax, Zaqatala və Şəki rayonlarının torpaqlarına qədər irəliləmişlər.

Doğrudur, Dərbənd və Beyləqan vaxtaşırı Şirvanşahların hakimiyyəti altına düşürdüsə, ancaq Dərbənd demək olar ki, həmişə özünüidarə quruluşu olan qala-şəhərdən ibarət idi. Beyləqanın isə daxili şəhərin işlərində böyük nüfuzu olan öz rəisi var idi. Beyləqanın tacir-sənətkar əhalisi şəhərin muxtariyyətini qorumağa çalışırdılar. Lakin şəhər tez-tez Arran və Azərbaycan hakimlərinin vassal asılılığında idi¹⁷.

Şirvanşahlar sülaləsinin şəcərə cədvəlində son vaxtlara qədər anlaşılmazlıq və boşluqlar var idi. Bizim Şirvan tarixinin Səlcuqilər

¹³ E.A.Пахомов. Ширваншах Шаханшах, стр.69-70; yənə də onun: Арабские и прикаспийско-иранские феодалы в Азербайджане X-XI вв., стр.416-428.

¹⁴ В.В.Бартольд. Место прикаспийских областей в истории мусульманского мира. Соч., II/1, стр.691-3, 875-8.

¹⁵ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда; yənə də onun: Studies in Caucasian History. London, 1923.

¹⁶ Hadi Hasan. Falaki-i Shirvani, London, 1929 (sonrakı səhifələrdə: Hadi Həsən, Fələki Şirvani – deyə qeyd ediləcəkdir); yənə də onun: H.Hasan. Researches. Hyderabad, 1958.

¹⁷ Beyləqan özünüidarəsi barədə bax: V.M.Beylisin “Сочинения Масуда ибн Намдара как источник по истории Аррана и Ширвана XII века и памятник средневековой арабской литературы” adlı doktorluq dissertasiyasına.

və Azərbaycan Atabəyləri dövrü tarixinin tədqiqi Yəzidilər (Məzyədilər) sülaləsinin on beşinci şirvanşahı Fəxrəddin Fəriburz ibn Sallar ibn II Yəzid ilə başlanır. O, 445-ci ilin səfər ayında (fevral, 1063) Şirvan taxtına çıxmışdır¹⁸.

Əgər iyirmi il əvvəl Fəxrəddin I Fəriburz haqqında əl-İsfəhani, əl-Hüseyni və Xaqaninin əsərlərindən qırıq-kəsik məlumatlarımız var idisə, Münəccim-Başının əsərində saxlanmış Şirvan və Dərbəndə aid fəsillər V.F.Minorski tərəfindən dərc edildikdən sonra və xüsusilə V.M.Beylis tərəfindən Məsud ibn Namdarın əsəri nəşr olunduqdan sonra bizim Şirvanşah haqqında biliyimiz mühüm məlumatlarla dolğunlaşdı və zənginləşdi. Məsud ibn Namdarın əsərlərində saxlanmış material Şirvanşah I Fəriburzun hakimiyyət dövrünü dəqiq müəyyənləşdirmək, torpaqlarının sərhədini təyin etmək və onun Cənubi Qafqazdakı siyasi nüfuzunun miqyasını öyrənmək imkanını verir.

I Fəriburzun atası Sallardan başlayaraq, Şirvanşahların şəxsi adları dəyişir: adi ərəb adları əvəzinə Şirvanşahlar Deyləm hakimlərinə xas olan adlar daşıyır.

Bunu bir tərəfdən, Şirvanşahların Deyləm və Gilan şahzadələri ilə izdivacı ilə izah etmək olar, başqa bir tərəfdən V.F.Minorskinin düzgün başa düşdüyü və hələ ona qədər tarixçi Münəccim-Başının (1702-ci ildə ölmüşdür)¹⁹ qeyd etdiyi kimi, sülalə “öz mənşəyinin əsl-nəcəbəti ilə öz mövqeyini möhkəmləndirmək üçün” ərəb tayfası Şeybani ilə qohumluğunu rədd etdi və Şirvanşahların Sasanilərlə əlaqəsi iddiasını irəli sürdü. Onların Kisra (Xosrov) Ənuşirvan mənşəyindən olduqları iddiasını Münəccim-Başı da qeyd edir. O yazır ki, “Ənuşirvan farsların Ənuşirvan Kəsrəsi deyildir, bəlkə ilkin Şeybanilər nəslindən olan şəxsdir”. Beləliklə, tədqiqatçı və tarixçilərin (o cümlədən bu sətirlərin müəllifinin) “ikinci dövr” Şirvanşahları və ya Kəsrənilərinə dair mülahizələri ola bilməz, belə ki, Şirvanşahlar sülaləsi fasiləsiz olaraq ərəb Yəzid ibn Məzyəd əş-Şeybanidən tutmuş sonuncu (44-cü) şirvanşah Əbu Bəkr Mirzə ibn Bürhan Əli Sultana qədər mövcud olmuşdur. O, 1583-cü ilədək Şirvanı idarə etmişdir. Elə bunun kimi də heç bir Dərbəndlilər sülaləsi də olmamışdır.

¹⁸ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.56.

¹⁹ Yəne orada, səh. 169, 176-177.

I Fəriburz ibn Sallar hələ atasının sağlığında dövlətin əsil başçısı olmuşdur²⁰. O, öhdəsinə düşdüyü çox çətin siyasi və hərbi çətinlikləri olduqca məharətlə dəf edə bilmişdi. Onun hakimiyyəti dövründə Şirvan bir neçə dəfə Arranın Şəddadilər hakimiyyətinin soyğunçu yürüşlərinə məruz qalmışdı (1063-cü ilin mart ayından 1064-cü ilin yanvarınadək onlar 4 dəfə Şirvana soxulmuşlar). Şəddadid Şavur ibn Fəzl Şirvanşah I Fəriburzdən iki dəfə, hər birində 40 min dinar xərac aldı²¹.

1066-cı ildə birinci dəfə olaraq Şirvana Oğuz türkləri gəldilər. I Fəriburz “onları Şirvandan getməyə məcbur etmək üçün çoxlu pul xərcləməli oldu. 1066-cı il noyabrın 22-də türk Qara Təkin ikinci dəfə Şirvana gəldi. O, dağlara və vadilərə hücum çəkərək, oraları viran qoydu, çoxlu adam qırdı. Şirvanı boş çölə çevirərək, mal-qara, uşaq və qadınları özləri ilə apardı. Oradan o, Bakuyaya tərəf yollandı. Burada da Yəzidiyyədəki hərəkətlərini təkrar etdi”²².

I Fəriburz türklərə ödənc verərək onlardan yaxa qurtarmağa çalışırdı. Lakin onlar 1067-ci ilin fevralında Qəzvin hakimi illik 30 min dinar xərc müqabilində türklərin yürüşlərinin qabağını kəsməyə razılıq verincəyə qədər özbaşınalıq törədirdilər. Fəriburz özü də bu məsələyə kömək edərək xalası qızını Qara Təkinə ərə verdi²³.

Belə görünür ki, bu dövrdə Şirvanşahların ərazisi müasir Şəki, Zaqatala, Qax, Balakən rayonlarının torpaqlarını əhatə edirdi. Lakin bu zaman Kaxetiya hakimi Qaqikin oğlu II Aqsartan (1058-1084) I Fəriburzun çətinliklərindən istifadə edərək, Şirvanşahların torpağına soxularaq Şəkini tutdu. Yalnız 1072-ci ilin aprelində I Fəriburz II Aqsartandan Şəki yaxınlığındakı Maluq qalasını ala bildi, lakin vilayətin özü gürcülərin əlində qaldı²⁴.

1067-ci ildə gürcü çarı IV Baqrat (1027-1072) Bərdəyə hücum edərkən sultan Alp Arslan (1063-1072) öz qoşunları ilə ona qarşı çıxdı. Sultan Arranda olarkən “Şirvanşah Fəriburz onun yanına gəldi, öz hədiyyələrini təqdim etməklə ona qulluq etməyə (*əl-hədiyyə vəl*

²⁰ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.56.

²¹ Yəne orada, səh.56-57.

²² Yəne orada, səh.58, 52-95, 117-118.

²³ Yəne orada, səh.60.

²⁴ Yəne orada, səh.60, 63, 94-95, 117-118.

xidmə) hazır olduğunu bildirdi və 1067-ci ildəki yürüşdə onu müşayiət etdi"²⁵. Əl-Hüseyninin verdiyi məlumata görə, Sultan qoşunu gürcüləri darmadağın etdi, Şəki hakimi Aqsartan isə Sultana xidmət etməyə gəldi, hətta öz mülklərini saxlamaq arzusu ilə islamı da qəbul etdi²⁶.

Sonrakı 1068-ci ildə sultan Alp Arslan 5 ay ərzində Gürcüstanı yürüşdə oldu. Bu vaxt öz yeni süzereninin nüfuzundan istifadə edən I Fəriburz Dərbəndə hücum çəkərək şəhərin bir neçə rəisini əsir aldı. O, sonradan Dərbəndi öz oğlu Əfriduna mülk kimi verdi. Dərbəndlilər Şirvanşahın özbaşınalığından Sultana şikayət etdilər. Sultan yürüşdən qayıdıandan sonra "rəislərin azad olunmasını əmr etdi. Fəriburz bu əmri yerinə yetirdi. Sonra Sultan Şirvanşahı zindana saldırdı. Lakin Sultan onu tezliklə azad etdi və öz vətəninə göndərdi. Eyni zamanda hər il böyük məbləğdə pul verməyi onun öhdəsinə qoydu. 460-cı il ramazan ayında (iyul, 1068) Fəriburzun oğlu Əfridun əl-Bab qalasını tərk edərək Şirvana getdi"²⁷.

Sultan Alp Arslanın Məvarənnəhrə yola düşməsindən istifadə edən Şirvanşah I Fəriburz öz mülklərini genişləndirmək üçün tədbirlərə əl atdı. Sonrakı illərdə, Məsud ibn Namdarın göstərdiyi kimi, I Fəriburz Arran, Muğan, Beyləqan və Dağıstan mahalları üzərində nəzarət edir. I Fəriburza həsr edilmiş qəsidədə Məsud ibn Namdar Şirvanşahın fəth etdiyi yerlərin adını çəkir:

Məgər sən deyildinmi, ey hökmdar, [Allahın]
köməyilə,

Anda [görə] sən Muğana sahib oldun,
Sənsən sahib [dəniz] sahillərində olan
torpaqların!

Bir yürüşlə Abxaza qalib gəlirsən
və tələsik Arranı ələ keçirirsən,
Gəncənin hakimini sən təyin edirsən
mən isə (yəni Məsud) bu hökmdarın müşrifiyəm.

²⁵ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.60.

²⁶ Əl-Hüseyni, vət.26a. В а х: В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.95; Histoire de la Georgie, I, p.331.

²⁷ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.60-61.

Məgər sizin qoşun dəstəsi hücum çəkmədimi
və Qumiki qəflətən tutmadımı?
Sulvar – sizin qulamınız,
öz çoxlu qoşunu ilə süvarilərin yanına gəlmədimi²⁸.

1071-ci ilin oktyabrında I Fəriburz oğlu Əfridunu hakim sifəti ilə Dərbəndə göndərdi²⁹. Tezliklə Şirvanşah qoşunları gürcülər və dağlılar tərəfindən uğursuzluğa və məğlubiyyətə uğradı və Əfridun Dərbənddən qovuldu.

Şirvanşahın hərəkəti sultan Məlik şahı (1072-1092) tədbirlər görməyə məcbur etdi. 1078-1079-cu illərdə Məlik şah qoşunu ilə Arrandan keçərək İmadəddin əl-İsfahaninin sözləri ilə desək, I Fəriburzu öz iqamətgahına çağırdı. I Fəriburz əvvəlcə Sultanın əmrini yerinə yetirmək istəmədi, lakin “bu imtinadan sonra (*bada imtinaixi*)” Sultanın yanına gəldi və sultan xəzinəsinə hər il 70 min dinar vergi verməyə razılıq verdi³⁰. Xeyli keçdikdən sonra bu məbləğ 40 min dinara endirildi.

Bu məlumatı təsdiq edən əl-Hüseyni yazır ki, Sultan Məlik şah “Arran torpaqlarından keçərkən Şirvan hakimi ona təslim oldu və [sultan] onun üzərinə illik 70 min dinar xərac qoydu”³¹. Eyni zamanda ən-Nəsəvi başqa rəqəm göstərir: “Məlik şah ibn Alp Arslan Arranı ələ keçirib özünün başqa geniş torpaq mülklərinə birləşdirəndən sonra dövrünün Şirvanşahı onun sarayına gəldi. O, fasiləsiz hücum və döyüşlərdən sonra, qoşunlarının böyük hissəsini itirdikdən sonra [gəldi]. Belə qərara alındı ki, o, Sultan xəzinəsinə 100 min dinar xərac verəcəkdir”³².

Sultanlardan vassal asılılığında olmasına baxmayaraq, Şirvanşah bu dövrdə özünün əsas torpaqlarını saxlaya bildi və şübhəsiz ki, Səlcuq hakimləri onun nüfuzu ilə hesablaşırdılar.

Məsud ibn Namdar I Fəriburzun hakimiyyəti dövründə Şirvanın siyasi həyatında bir yüksəliş başladığını qeyd edir. O, Şirvandan

²⁸ Məsud ibn Namdar, vər.150b. Sulvar (Zular) Dağstanda tayfa adıdır. Sonralar Zular kəndi Dağstan MSSR Aqul rayonu Triq kəndinə daxil olmuşdur. В ах: А.Р.Шихсаидов. Новые данные по средневековой истории Дагестана, стр.147-151.

²⁹ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.62.

³⁰ Ən-Bundari, səh.140; İbn Xaldun, V, səh.291-292.

³¹ Əl-Hüseyni, vər.41b; В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.96, 160.

³² Ən-Nəsəvi, səh.223, 394-395.

çiçəklənən bir diyar kimi söhbət açır, “onun torpaqlarına göylərin belə həsəd apardığını söyləyir”³³. O həmçinin Şirvanşah və onun vəziri Əbül Fərəc Məhəmməd əl-Kakuyi tərəfindən o dövrün təhsilli adamlarına göstərilən qayğı və himayəni tərifləyir³⁴. Məsud ibn Namdarın hamisi – Şirvanşahın vəziri Bəhaəddin Kamal əl-Mülk Əbül Fərəc Məhəmməd ibn əl-Hüseyni əl-Kakuyi Kakuilərin Deyləm tayfasına mənsub idi. Kakuilər Səlcuq işğalına qədər Rey, İsfahan və Fars İraqının başqa vilayətlərinin sahibi idilər. Sonralar isə onlar Səlcuqilər və Şirvanşahlarla qohum oldular³⁵. Əbül Fərəcin atası Bəhaəddin əl-Kakuyi Şirvanşahların vəziri olmuşdu³⁶.

Namdar vəzirlərin nəslinin qədimliyinə işarə edərək yazır:

Uzaq İraqda sizin [yüksək] təqamınız vardır,
Siz [hətta] Öküz [bürcü] çıxan zaman,
Ondan da yüksəkdə dayanırsınız³⁷.

Deyildi ki, Şirvanın heç bir hakimi müsəlman ibadətgahlarına getməmiş və ümumiyyətlə, Şirvanı belə tərk etməmişlər. Belə görünür ki, Şirvanşah I Fəriburz istisnaıq təşkil edir. Xaqaninin göstərdiyi kimi, o, İsfahana Sultan Məlik şahın yanına gəlmişdir (yəqin ki, çağırışına görə). Şirvanşah II Mənuçöhrün bacısına həsr edilmiş mərsiyədə Xaqani yazır:

Kəyanilərdən (Şirvanşahlardan) heç biri
Kəbəyə getməmişdir.
Sənin baban, şah Fəriburz səfərə çıxdı,
Məlik şahın sarayına yol açdı və İsfahana gəldi³⁸.

I Fəriburzun dövründən iki sikkə qalmışdır. Onlardan birində I Fəriburzun özünün adı, xəlifə əl-Müqtədi-billahın (1075-1094) və Sultan Məlik şahın (1072-1092) adları həkk olunmuşdur. O birində yenə Şirvanşahın öz adı və xəlifə əl-Müstəzahir-billahın (1094-1118)

³³ Məsud ibn Namdar, vər.13b.

³⁴ Yenə orada, 155a, 157 və sonrakı vərəqlər.

³⁵ Kakuilər barədə bax: С.Лэн-Пуль, стр.120; К.Э.Босворт, стр.141-142.

³⁶ Məsud ibn Namdar, vər.13a.

³⁷ Yenə orada, vər.159a.

³⁸ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.5-6.

adı həkk edilmişdir. Səlcuq sultanının adı isə yoxdur. Belə bir hal mümkün idi. Belə ki, Məlik şahın ölümündən sonra Şirvanşah Fəriburz Səlcuqlərdən Bökriyanıq və Məhəmməd arasında sultanlıq hakimiyyəti uğrunda gedən mübarizədən istifadə edərək xərac ödəməyi kəsdi və xütbə oxunuşunda sultanlardan heç birinin adına işarə olunmadı. Bu sikkəni təsvir edən Y.A.Paxomov xəbər verir ki, “süzerinin adının buraxılması bizə məlum olmayan xüsusi siyasi hadisələrlə bağlıdır. Eyni zamanda Məlik şahın ölümündən sonra Səlcuq imperiyası tezliklə dağıldı, taxt-tac və hakimiyyət uğrunda mübarizə meydanına çevrildi”³⁹.

Şirvanşah I Fəriburzun bu mübarizədən istifadə etməsinə sübut olaraq göstərə bilərik ki, birinci sikkədə sadəcə olaraq I Fəriburzun adı, ikincisində isə “əl-malik Fəriburz” həkk olunmuşdur. Bu isə hakimin tam müstəqilliyini göstərir.

I Fəriburzun hakimiyyəti dövründə Şirvanın daxili və mədəni həyatına dair, təəssüf ki, məlumatımız azdır. Həmin Şirvanşah dövründə ən qədim tarixə malik abidə Sınıq qala adı ilə məşhur olan Məhəmməd ibn Əbu Bəkr məscidi hesab olunur. Məscidin şimal tərəfindəki kufi yazıda deyilir:

Bismillah ər-rəhman, ər-rəhim!
 Bu məscidin binasını [tikməyi] əmr etdi
 Ustad ər-rəis Məhəmməd ibn Əbu Bəkr
 Dörd yüz yetmiş birinci il (14.07.1078-3.07.1079)⁴⁰.

Həmçinin Şamaxı rayonunda 471-ci il hicri tarixi ilə qeyd edilmiş tikinti üzərində yazı mühafizə olunmuşdur:

Bu əzəmətli binanı tikməyi əmr etdi
 ədalətli, böyük Şirvanşah Fəriburz
 Dörd yüz yetmiş birinci ildə.⁴¹

I Fəriburzun dövlətində Pir Hüseyn Rəvanan adı ilə məşhur olan şeyx əl-Hüseyn ibn Əlinin xanəqahı böyük nüfuza malik idi. Bu müqəddəs ocaq Şamaxı-Salyan yolunda Nəvayi stansiyasının

³⁹ E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.28-29.

⁴⁰ А.А.Алескер-заде. Надписи, стр.370; С.Ашурбейли. Очерк, стр.129-130.

⁴¹ А.А.Али-заде. стр.356.

16 kilometrliyində, Pirsaatçayın sol sahilində yerləşir. Pir Hüseyn ibadətghına daşınar və daşınmaz vəqf malikiyyəti, qaş-daşlar mənsüb idi. Bu ibadətghah təkəcə Şirvanın müsəlmanları arasında nüfuza malik deyildi. Müridlər, dərvişlər və zahidlər (Pir Hüseynin davamçıları) minlərlə mal-qaraya və yük heyvanlarına sahib idilər⁴². Həmdullah Qəzvininin verdiyi xəbərə görə, Pir Hüseyn 467-ci ildə (27.08.1074-15.08.1075) ölmüşdür⁴³.

Şirvanşah I Fəriburzun ölüm tarixi mənbələrdə qeyd olunmamışdır. V.F.Minorskinin “Şirvan və Dərbəndin tarixi” bu sözlərlə bitir: “Şirvanşah [I Fəriburz] əl-Babı (yəni Dərbəndi) tutmaq imkanına malik olmadığını görüb öz mülklərində qaldı və Sultan xəzinəsinə hər il təyin olunmuş məbləği (*mal*) ödəməyə başladı. Bu, onun ölümünə qədər ...-ci ilədək davam etdi”⁴⁴. Münəccim-Başı özü bu parçanı belə bitirir: “Bil ki, Şirvan haqqında nə yazmışıqsa, ərəb dilində təqribən 500 (1106)-cü ildə tərtib olunmuş Bab əl-Əbvabdakı tarixdən götürülmüşdür”⁴⁵. Məsud ibn Namdarın verdiyi məlumata əsasən belə nəticə çıxarmaq olar ki, 490-495 (1096-1101)-ci illərdə Börkiyarıq və Məhəmməd arasında hakimiyyət uğrunda gedən ara müharibəsinin əvvəlində Fəxrəddin I Fəriburz hələ hakimiyyət başında idi, onun əmir Əbd əl-Cabbara yazdığı məktubu bu dövrə təsadüf edir⁴⁶. Bu şərti tarixləri onun adı ilə bağlı bizə çatmış sikkələr və onun oğlu II Mənuçöhrün dövründə tikilmiş binalardakı yazılar ilə əlaqələndirə bilərik:

Şirvanşah Əbdül-Müzeffərin dövründə
Möminlərin köməkçisi Mənuçöhr ibn Fəriburz
Dörd yüz yetmiş birinci il (14.07.1078-3.07.1079)⁴⁷.

Xəlifə əl-Müqtədi-billah 467-487 (1075-1094)-ci illərdə hakimiyyətdə olmuşdur. Sultan Məlik şahın hakimiyyəti dövrü 465-485 (1072-1092)-ci illərə təsadüf edir. Eyni zamanda I Fəriburzun ilk

⁴² А.А.Али-заде, стр.326, 354-355.

⁴³ Həmdullah Qəzvin. Qozide, səh.785; Pir Hüseyn xanəqahı barədə bax: В.Сысоев. Древности, стр.50-68; В.А.Крачковская. Изразцы; А.А.Алескер-заде. Некоторые заметки, стр.25-29.

⁴⁴ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.63.

⁴⁵ Yenə orada, səh.64.

⁴⁶ Məsud ibn Namdar, vər.170a-172a.

⁴⁷ Yazı Azərbaycan EA Tarix İnstitutunun arxivində saxlanılır.

sikkəsi 467 və 485 (1075 və 1092)-ci illər arasında həkk edilmişdir. Xəlifə əl-Müstəzhir-billah 487-512-ci illər (1094-1118) ərzində hakimiyyət sürmüşdür. Əlimizdə Şirvanşah II Mənuçöhr ibn Fəriburzun adına olan bir sikkə vardır ki, burada xəlifə əl-Müstəzhir-billahın adı və hakimiyyət illəri 497 və 498 (1104-1105)-ci illərə təsadüf edən Sultan II Məlik şahın və hakimiyyət illəri 498 və 511 (1105-1118)-ci illər arasında qeyd edilən Sultan Məhəmmədin adları da qeyd olunmuşdur.⁴⁸ Beləliklə, I Fəriburzun hakimiyyətinin ən son dövrü 489 (1096)-cu ilə təsadüf edir. Bu il eyni zamanda II Mənuçöhr ibn I Fəriburzun hakimiyyətinin başlanğıcı sayılır.

On altıncı Şirvanşah Ədudəddin (və ya Ədud əd-Dövlə)⁴⁹ Əbül Müzəffər II Mənuçöhr ibn I Fəriburzun hakimiyyəti haqqında sikkə və epigrafik yazıdan başqa əlimizdə heç bir sənəd yoxdur. Doğrudur, Məsud ibn Namdar Gəncədəki Ədud dövlətinə işarə edir, lakin hakimin dərəcəsinə – əmir, böyük hacib kimi verir. Çox ehtimal ki, Ədud atasının sağlığında, bəlkə də qardaşının hakimiyyəti dövründə Gəncədə hakimiyyət başında olmuşdu.

I Fəriburzun ikinci oğlu – I Əfridun haqqında “Şirvan və Dərbənd tarixi” əsərində Şirvanşahın Dərbənddəki canişini kimi danışılır⁵⁰. Əfridunun Şirvanşah olmasını biz “Kartlis Tsxovreba” salnaməsindən bilirik. Orada deyilir: “1120-ci ilin noyabrında (şəvval, hicri 514-cü il) Şirvan və Dərbənd hakimləri arasında gedən müharibədə Əfridun öldürüldü və şirvanlılar məğlubiyyətə uğradılar”⁵¹.

Xaqani şahzadə İsmətəddin Səfvət əl-İslama, yəni I Axsitanın arvadına həsr etdiyi mərsiyədə I Əfridun haqqında şəhid kimi söhbət açır⁵². Beləliklə, əgər I Fəriburzun hakimiyyətinin sonu hicri 489 (1096)-cu il olmuşsa, I Əfridun isə şəvval 514 (noyabr, 1120)-cü ildə öldürülmüşsə, deməli, Şirvanşah II Mənuçöhr bu illər arasında hakimiyyətdə olmuşdur.

Demək lazımdır ki, on yeddinci Şirvanşah I Əfridun ibn Fəriburz, şərtsiz olaraq, Şirvanı 3 ildən artıq idarə etmişdir, hər halda 510

⁴⁸ Е.А.Пахомов. Краткий курс, стр.30.

⁴⁹ Şirvanşahın bu ləqəbi barədə bax: Məsud ibn Namdar, vət.125a-125b; Müq. et: В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.97.

⁵⁰ Yəni orada.

⁵¹ Historie de la Georgie, I, p.364.

⁵² Н.Нәсен. Фәләки Ширвани, səh.8, 33-34.

(1116)-cu ildə o, artıq Şirvanşah idi. “Kartlis Tsoxvrebə”nin verdiyi məlumatı nəzərə alsaq, bu tarix bir qədər də geri çəkilə bilər: “1116-cı ildə Qurucu ləqəbini almış Gürcüstan çarı IV David öz qızı Katanı Yunanıstana göndərərək, onu imperatorun oğluna (Nikifor IV Vriyenniya-Aleksisə) əvə verdi. Bundan əvvəl o, öz böyük qızı Tamarı Şirvanda hökmranlıq etməyə göndərdi”⁵³. Çar IV Davidin (1089-1125) böyük qızı Tamarın əvə getməsi 504 və 510 (1110 və 1116)-cu illər arasında ola bilərdi. Bunun əsasında I Əfridunun hakimiyyət illərini bir neçə il geri çəkərək, onun başlanğıcı təqribən hicri 500 (1106-1107)-cü il qeyd oluna bilər.

I Əfridunun hakimiyyəti illərində Şirvan tarixində yeni səhifə açıldı. Bu vaxtdan başlayaraq monqol işğalına qədər Şirvanın taleyi Gürcüstanın taleyi ilə sıx surətdə bağlanır ki, bu da uzunmüddətli yüksəliş və dirçəliş dövrünü təşkil edirdi. Şirvanşah I Əfridun və IV Davidin hakimiyyəti dövründə Şirvan və Gürcüstanın ümumi maraqları var idi. Bu da özünü daha çox Səlcuq hökmranlığından xilas olmaq uğrunda mübarizədə bürüzə verirdi. Bu, Şirvan ilə Gürcüstanın bir-birinə yaxınlaşmasını şərtləndirirdi. Bu məqsədlə atılan addımlardan biri də Şirvan taxt-tacının vəliəhdinin IV Davidin qızı Tamar ilə sülaləvi izdivacından ibarət idi. Bu izdivac Gürcüstanın siyasi vəziyyətinə müsbət təsir göstərməli idi. Çünki Gürcüstan Şirvan tərəfindən öz təhlükəsizliyini təmin edərək qüvvələrini Səlcuqlər üzərinə yönəldə bilərdi. Y.A.Paxomovun düzgün qeyd etdiyi kimi, bu dövr “Zaqafqaziya padşahlarının qüvvətli siyasi Qurucu Davidin öz qızını qonşu hakimə (Y.A.Paxomov onu “əmir” adlandırır – Z.B.) – müsəlmana əvə verməsi məcburi tədbir kimi qiymətləndirilməyə bilməz”⁵⁴. Belə ki, IV David izdivacdan sonra, yəni 1117 və 1120-ci illər arasında Şirvan üzərinə bir neçə hücum etmişdi⁵⁵.

1117-ci ildə IV David oğlu Demetrenin başçılığı ilə Şirvana böyük bir ordu göndərdi. O, “Qaladzor qalasını tutdu, müxtəlif qənimət və əsir ələ keçirdi, bütün fars qoşunlarının komandanı Sökmənin adamlarını qaçmağa vadar etdi”⁵⁶.

⁵³ Historie de la Georgie, I, p.360.

⁵⁴ E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.31.

⁵⁵ Historie de la Georgie, I, p.360-361, 381.

⁵⁶ Yəni orada.

Gürcü salnaməsində Xilat hakimi Şah-ərman Zəhirəddin İbrahim ibn I Sökmənin (506–521) oğlu Nəsirəddin II Sökmənin (hakimiyət illəri: hicri 522–579) adının çəkilməsi göstərir ki, Şirvanşah I Əfridun gürcülərə qarşı hərbi yardım üçün həmin hakimə müraciət etmişdir.

1120-ci ildə çar IV David özü Şirvana yürüş edərək fevral ayında Qəbələ şəhərini tutdu və Gürcüstana qayıtdı⁵⁷. Həmin ilin may ayında o, yenidən Şirvana soxuldu və oranı “Ərəbiyə-Licantadan (Lahic) tutmuş Şişlanqa və Kürdəvana qədər viran qoyaraq çoxlu qənimətlə Kartliyə qayıtdı”⁵⁸. Mateos Urfaetsi IV Davidin hərbi fəallığını səciyələndirərək yazırdı: “O, qılıncın gücü ilə iranlılardan çoxlu mühüm yerlər ələ keçirdi. Tiflisi, Dmanisi, Şirvan, Şəki və Şamxorı tutdu”⁵⁹. Həmin ildə gürcülərin Şirvana dağıdıcı yürüşlər etməsinə baxmayaraq Şirvanşah I Əfridun Dərbəndi tutmağa cəhd göstərdi, lakin öldürüldü, qoşunu isə məğlubiyyətə uğradı⁶⁰.

I Əfridunun oğlu III Mənuçöhr on səkkizinci şirvanşah olmuşdur. III Mənuçöhrün gürcü çarı sarayı ilə yaxın qohumluğuna baxmayaraq, IV David Şirvana təzyiqlər göstərməkdə davam edirdi. Hicri 517 (1123)-ci ildə bir qrup Şirvanşah əmiri Sultan Mahmudun (1118–1131) yanına gəldi və Şirvanşahın fəaliyyətsizliyindən, gürcülərin təzyiqindən şikayət edərək Sultana bildirdilər ki, “onlar zəifdirlər və öz ölkələrini saxlamaq imkanları yoxdur”. Şirvan əmirləri öz şikayətlərində yazırdılar: “Şirvan əhalisi Sultan bayraqlarını gözləyir. Məlik Şirvanşah (yəni III Mənuçöhr) mühasirədədir və onun nicat yolu yoxdur. Əgər siz xəzinələrə və torpaq mülklərinə sahib olmaq istəyirsinizsə, öz atlarınızı Şirvana tərəf yönəldin”⁶¹. Şirvan elçiləri Sultan Mahmudu Şirvana yürüş etməyə razı saldılar.

Mahmudun qoşunları Şamaxıya çatdıqda, Şirvanşah III Mənuçöhr “belə hesab etdi ki, onun üçün bayramdır və əzabdan sonra onun boynu [Sultan] iltifatının həmaili ilə bəzənəcəkdir. Həqiqətən, o, yazıq və kasıb idi. Təbəələr onun hakimiyyəti ilə kifayətlənirdilər və

⁵⁷ Historie de la Georgie, I, p.364.

⁵⁸ Yəni orada.

⁵⁹ Mateos Урфаецци, стр.275-276.

⁶⁰ Historie de la Georgie, I, p.364; Е.А.Пахомов. Краткий курс, стр.31; Н.Нәсән. Фәләки Şirvani, səh.8-9.

⁶¹ Əl-Bundari, səh.139; İbn əl-Əsir, VIII, səh.313.

ona xidmət etməyə adət etmişdilər. Lakin elə ki, Şirvanşah Sultan hüzuruna ayaq basdı, onun sevinci söndü. O, tutulub həbs edildi, aldıldı və alçaldıldı. Şəhər əhalisi isə onun [sultanın yanından] tam hakimiyyət hüququ ilə, şərəf və dəbdəbə ilə qayıdacağını gözləyirdi. Hadisədən xəbər tutan camaat dəhşətlə qışqırmağa, ağlamağa, fəryad qoparmağa, qadınları və kişiləri ayağa qaldırmağa başladılar. Onlar məscidləri dağıdır, minarələri yıxır, şəhəri qarət edir, tikintilərini dağıdırdılar. Bu onlara kömək etmədi. Elə müsibətlər üz verdi ki, əsilzadələr heyrətə düşdülər, elə günahlar baş verirdi ki, kübarlar onu rədd edirdilər. Bu təhlükənin ardınca başqa bir təhlükə baş verdi ki, ağlayan da, ağlamayan da yaxasını ondan qurtara bilmədi. Bu hadisələr [Şirvan] ətrafında olan kafirlərin (gürcülərin – Z.B.) acgözlüyünü bir daha artırdı və onlar Şirvan ətrafını dağıdıb qarət etməyə başladılar, çoxlu müsəlman əhalisini qırıb, 30 minlik süvari ilə Sultan düşərgəsinə yaxınlaşıb, onun iki fərsəngliyində dayandılar”. Bu məlumatı İmaməddin əl-İsfahani xəbər verir⁶².

İbn əl-Əsir əlavə edir ki, gürcülər Şamaxıya yaxınlaşıb Sultan Mahmudun qoşunu üzərinə hücum etdilər. Sultanın döyüşçüləri qorxuya düşdülər və vəzir Şəms əl-Mülk Osman ibn Nizam əl-Mülk sultana Şirvandan getməyi məsləhət gördü. Bunu bilən şəhər camaatı Sultanın yanına gəlib ona bildirdilər: “Nə qədər ki, sən bizimlə bir yerdəsen, biz gürcülərlə döyüşəcəyik. Əgər sən bizi qoyub getsən, onda müsəlmanların qəlbinə qorxu düşəcək. Bu isə onların məhvinə səbəb olacaqdır”. Sultan razılaşdı və öz yerində qaldı. Qarşıdakı döyüş haqqında düşünən qoşun gecəni həyəcanlı keçirdi⁶³.

Lakin gürcülərlə Sultan qoşunları arasında döyüş olmadı, belə ki, IV Davidin müttəfiqləri olan qıpçaqlar gözlənilmədən gürcülərin üzərinə hücum keçdilər. Öz aralarındakı uzun mübarizədən sonra onlar Şirvanı tərk etdilər⁶⁴.

Şirvanşah III Mənuçöhr dustaq olarkən, Sultan qoşunları Şirvan əhalisini qarət etməyə başladı, lakin onlar bir şey əldə edə bilmədilər, çünki onlara qədər Şirvan gürcülər tərəfindən qarət olunmuşdu⁶⁵.

⁶² Əl-Bundari, səh.139-140.

⁶³ İbn əl-Əsir, VIII, səh.313.

⁶⁴ Əl-Bundari, səh.140; İbn əl-Əsir, VIII, səh.313.

⁶⁵ Əl-Bundari, səh.140.

İmadəddin əl-İsfahani yazır ki, Sultan xəzinəsinə ildə 40 min dinar vergi verən Şirvan bu pulu ödəməyə qabil olmadı. Sultan Mahmud isə nizam-intizamı bərpa etmək üçün uzun müddət Şamaxıda qalmağa məcbur oldu. O yalnız hicri 517-ci il cumadi sani ayında (avqust, 1123) İsfahana qayıtdı⁶⁶.

Sultan öz vəziri Şəms əl-Mülk Osmanı Şirvan fəlakətlərinin səbəbkarı hesab edirdi. Vəzir hicri 517-ci il rəbiüləvvəl ayının sonunda (iyul, 1123) Beyləqanda edam olundu⁶⁷.

1123-cü ilin iyununda çar IV David Sultan Mahmudun Şirvandan getməsindən istifadə edərək, yenidən ölkəyə soxuldu. O, "Şirvanşahın əsas iqamətgahı olan Gülüstani tutdu və bütün ölkəni işğal etdi"⁶⁸. 1124-cü ilin fevralında IV David Şabran qalasını ələ keçirdi⁶⁹. 1124-cü ilin avqustunda o, Şirvana növbəti hücum edərək Şamaxını, Buqurd qalasını və Şirvanın başqa mərkəzlərini tutub, qala və şəhərlərdə öz qarnizonlarını saxladı. Şəxsi katibini isə Şirvandakı gürcü hərbi idarəsinin başçısı təyin etdi⁷⁰. Ancaq IV Davidin ölümündən sonra Şamaxı III Mənuçöhr tərəfindən geri alındı.

Beləliklə, IV Davidin və Sultan Mahmudun hakimiyyəti dövründə Şirvanın siyasi vəziyyəti olduqca əlverişsiz idi. Bu ona gətirib çıxarırdı ki, Şirvanşah III Mənuçöhr "faktiki olaraq Tiflis çarlarının himayəsi altına düşür və ehtimal ki, buna görə də onlar həmin dövrdən gürcü çarlarının tam ləqəblərinin tərkibinə daxil olan Şirvanşahlar ləqəbini qəbul edirlər"⁷¹.

1125-ci ildə IV Davidin oğlu Demetre gürcü taxt-tacına sahib olur. Bu ildən Şirvan – gürcü münasibətlərində yeni dövr başlayır. Belə ki, Demetrenin hakimiyyəti illərində (1125-1156) 30 il ərzində iki dövlət arasında sülh münasibətləri saxlanılır. Hər iki ölkənin sərhədləri daxilinə heç bir hücum baş vermir.

III Mənuçöhrün adı ilə bağlı bir neçə gümüş sikkə bizə gəlib çatmışdır ki, onların bir üzündə "əl-malik Mənuçöhr ibn Əfridun"un,

⁶⁶ Əl-Bundari, səh.140; İbn əl-Əsir, VIII, səh.313.

⁶⁷ Yənə orada.

⁶⁸ Historie de la Georgie, I, p.368, Gülüstən qalası barədə bax: H.A.Ciddi. Gülüstən qalası, Bakı, 1967.

⁶⁹ Vardan, səh.147; Historie de la Georgie, I, p.368.

⁷⁰ Historie de la Georgie, I, p.370. E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.32-33.

⁷¹ E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.33; В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.180.

o biri üzündə isə xəlifə əl-Müqtəfi-liəmrillahın (1136-1160) adı həkk olunmuşdur. Səlcuq sultanının adını müəyyənləşdirmək hələlik mümkün olmamışdır⁷².

Əbül-Üla Gəncəvinin qəsidəsinə və Fələki Şirvaninin mərsiyələrinə görə, Şirvanşah III Mənuçöhrün tam adı, künyəsi və ləqəbləri belədir: Əbül Xacə Fəxrəddin əl-Malik III Mənuçöhr ibn Əfridun, Şirvanşah, Xaqan əl-kəbir (ya Əkbər və yaxud bozorg)⁷³.

Xaqaninin öz hamisi – Şirvanşah III Mənuçöhrə həsr etdiyi iki mərsiyədə onun hakimiyyəti dövründə baş verən iki hadisə təsvir olunur. Bunların birincisində Şirvanşahın Gürcüstanda yerləşdirilən qıpçaqlar üzərində qələbəsi təsvir olunur:

Cəmiyyətin əzəməti, hökmdarın tacı
Fəxrəddin, Mənuçöhrün məhəbbət dairəsi,
Fəzilətin Yupiter kimi [parlaqdır!]
Sən qıpçaqların qanını nə qədər tökdün,
Çin ipəyi kimi parlayan
öz hind qılıncın ilə⁷⁴.

Fələki Şirvani qeyd edir ki, III Mənuçöhrün bu qələbəsi bir daha ona görə qiymətlidir ki, İraq Səlcuqilərinin köməyi olmadan əldə edilmişdir və bu qələbə Sultan Alp Arslanın 1071-ci ildə Malazgirdə Bizans imperatoru Roman Diogen üzərindəki qələbəsi ilə müqayisə olunur⁷⁵.

Şah qılıncının köməyi ilə düşmən elə yaralar aldı ki,
Həmin yaraları bizanslar Alp Arslanın qələbəsindən dadmışdılar⁷⁶.

Qıpçaqlar üzərində qələbə və Gürcüstanla dinc münasibət III Mənuçöhrə Arrana qarşı yürüşə başlamağa imkan verdi. Şirvan qoşunları Kür çayının sağ sahilində Arranın bir hissəsini tutdular. Bu barədə Xaqani belə bir xəbər verir:

⁷² E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.32.

⁷³ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.9, 19, 95.

⁷⁴ Yene orada, səh.20; 14-15.

⁷⁵ Yene orada, səh.21.

⁷⁶ H.Hasan. Researches, pp.61, 63.

O, (Şirvanşah) Arranı fəth etməklə,
 Öz adını dünyaya məşhurlaşdırdı,
 İraqı və Şamı fəth etmək üçün
 O, başqa bir vaxt da təyin etdi⁷⁷.

Beləliklə, görünür ki, III Mənuçöhrün bu yürüşü haqqında Fələki Şirvani öz mərsiyəsində daha müfəssəl danışır:

Göylər sənün üzünü görərkən Zamana belə söylədi:
 “Məni Mənuçöhr ibn Əfridunun qulu hesab et!”
 Xüsusilə ona görə ki, bu gün tanınmış sima
 və əyan sənün qonağıdır, ey hökmdar.
 Həşəmətli bir bayramdır!
 Xoşbəxt [Ə]mir Tuğan-Arslanın qılınc zərbəsi ilə
 Döyüş günü qızmış şir təhqiramizcəsinə gəbərdi!
 Ey bizim hökmdarımız! Bu gün sənün dövlətinin bayramıdır!
 Sənə öz düşməninə qurban edə bilərsən,
 Çünki Arslan-Aba ona layiq deyil ki, sənün bayrağın
 İntiqam üçün ona qarşı göndərsin.
 Sənün səxavətinə and içirəm ki, özəmətli əmir.
 Hüsəməddin onu yer üzərindən götürərək, əgər əmr etsən!
 Yola düşməyi qərara al! Artıq vaxt çatmışdır ki,
 Arran vilayəti qəddar düşməndən təmizlənsin⁷⁸.

Bu mərsiyədə III Mənuçöhrdən başqa, daha üç şəxsin adı çəkilir: Əmir Tuğan Arslan, Arslan-Aba və özəmətli əmir Hüsəməddin.

Əmir Şəmsəddövlə Tuğan-Arslan əl-Əhdəb (Qozbel) ibn Hüsəməddövlə Tumtur-Təkin ibn əl-Kalanisidə hicri 515 (1121)-ci ildə Ərzan, Bitlis və Dvinin hakimi kimi qeyd olunur⁷⁹.

Nüsretəddin Arslan-Aba Xass bəy ibn Ağ Sunqur əl-Əhmədili 527-570 (1132-1175)-ci illərdə Marağanın hakimi olmuşdur. Arslan-Aba atası Ağ Sunqur əl-Əhmədili İsmaililər tərəfindən öldürüldükdən sonra Marağa hakimi olmuşdur⁸⁰. Bununla belə, onun adı

⁷⁷ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.21.

⁷⁸ H.Hasan. Researches, p.15-16.

⁷⁹ İbn əl-Kalanisi, səh.205; “Şəmsəddövlə Tuğan Arslan – sahib Ərzan və Bitlis və kənə ləhü mədinə Dvin”.

⁸⁰ İbn əl-Əsir, VIII, səh.340.

mənbədə 530 (11.10.1135–28.09.1136)-cu ildə Bağdada xəlifə ər-Rəşidin yanına Sultan Məsuda qarşı kömək üçün gəlməsi münasibəti ilə çəkilir⁸¹.

Mərsiyədə göstərilən üçüncü əyan III Mənuçöhrün hakimiyyətinə Şirvan qoşunlarının baş komandanı – əmir sipərsalar əl-əcəll Hüsaməddövlə və-d-Din Əbu Yaqub Yusifdir. Onun qoşunu Ərzan, Bitlis və Dvin hakimi əmir Şəmsəddövlə Tuqan-Arslanın qoşunu ilə birgə çıxış edərək, hicri 530-531-ci illər arasında Nüsrətəddin Arslan-Abanın qoşunlarını darmadağın etdi və Arran torpaqlarının bir hissəsini ələ keçirdi.

Şirvan qoşunları ali baş komandanının adının həqiqiliyi bu yaxınlarda təsdiq edilmişdir. Bu ad Bakı qaləsindəki Baş məscidin minarəsinin bünövrəsinə qoyulmuş daş üzərində həkk olunmuşdur. Dörd sətirdən ibarət kufi yazısının məzmunu belədir:

1. Əzəmətli əmir-sipəhsalar, şücaətli [hərbi] rəis
2. ...Hüsaməddövlə [və-d-Din], dövlətin xoşbəxtliyi,
3. İslamın dayağı və qoşun başçısı, cəmiyyətin baş tacı,
4. Kübarların itirilmiş Əbu Yaqub Yusifi.

Təəssüf ki, yazı müəyyən qədər zədələnmiş və tarixi qoyulmamışdır. Lakin sonuncu sətirin başlanğıcına əsasən hesab etmək olar ki, yazı əmir Hüsaməddövləyə xatirə lövhəsi üçün nəzərdə tutulmuşdur⁸².

Fələki Şirvaninin tarixi qəsidələrində III Mənuçöhr dövrünün əvvəllər məlum olmayan dövlət xadimlərinin adları aşkara çıxarılmışdır. Onlardan biri baş vəzirdir (*seyyid əl-vüzəra*), müasir nöqtəy-nəzərdən desək, Şirvanşahlar dövlətinin birinci naziri Cəmaləddin Kəmaləddövlə Əbu Nəsr Nizam əl-Mülk Malik Misar ibn Əbdullahdır.

Mənim hökmdarım Cəmaləddinin gözəlliyini görərəkən,
Nitqim tutulur. Dövlətin dayağı Əbu Nəsr –
Vəzirlərin ağası Nizam əl-Mülk Malik Misar ibn Əbdullah
Onun sayəsində Peyğəmbər məzhəbinin nizamı sarsılmazdır,
Onun sayəsində Şirvanşah dövlətinin əzəməti yaşayır⁸³.

⁸¹ İbn əl-Əsir, VIII, səh.352.

⁸² З.М.Бунятов и М.Х.Нейматова. Новый документ, стр.85-88.

⁸³ Н.Нəсəн. Фələки Ширвани, səh.24.

İkinci şəxsiyyət yenə də III Mənuçöhrün vəziri Əminəddin Məhəmməd ibn Əbdülcəlil Əxrasidir. Fələki Şirvani onu mömin kimi təqdim etməklə bərabər “filosofların, həkimlərin, münəccimlərin, şairlərin və adət-ənənə tərəfdarlarının hamısı” adlandırır:

Sən zamanın sıxıntısından qorxmursan,
Çünki mənim ağam (xoca rəis) sənənin həmin olacaqdır.
Alicənab Əminəddin, əzəmətli Məhəmməd Əbdülcəlil
Axrasi, Şirvani özü üçün məskən seçmişdir⁸⁴.

III Mənuçöhrün hakimiyyətində həkim Mahmud-xoca hərtərəfli təcrübəsi ilə məşhur idi. Fəzilət sahibi (*həkim əl-fazil*) Rəşidəddin – müdriklərin şöhrəti (*məcd əl-hükəma*), Şirvanın şərəfi (*şərəf əş-Şirvan*) olan bu şəxs Xaqanini xəstəlikdən xilas etdi⁸⁵.

III Mənuçöhr hakimiyyət illərində gürcü yürüşləri zamanı dağıdılmış kənd və qalaların bərpası üçün çox cəhd göstərmişdir. Xaqani öz mərsiyələrində xəbər verir ki, III Mənuçöhr Gülüstan və Şamaxı qalalarını bərpa etmişdir⁸⁶. Fələkinin dediyinə görə, Şirvanşah tərəfindən iki yeni şəhər – Girdiman və Sədun tikilmişdir:

Qoy mən kafir olum, əgər dünya padşahlarından biri
Haçansa Girdiman və Səduna bənzər şəhər tikmişsə⁸⁷.

Hicri 532 (19.10-07.09.1138)-ci ildə Kür çayı daşarkən Bəkilani bəndi dağılmış və Şirvanşah III Mənuçöhr onu bərpa etmişdir. Bənd əvvəlki yerində deyil, çayın axarının yuxarı hissəsində tikilmişdir ki, böyük axın zamanı təkrar dağılmasın.

O (bənd) Bəkilani idi, indi isə Nakilani oldu,
Şah onu yenidən elə yerləşdirdi ki, fələk ona zədə
yetirməsin.
Şah onun yerini dəyişəndə Bəkilani [bəndi] Nakifani oldu,
Onu elə təkmilləşdirdi ki, göylər onun çatışmazlıqlarını
yox etsin,

⁸⁴ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.25.

⁸⁵ Əsnad və nameha-yi tarixi, səh.133.

⁸⁶ H.Hasan. Researches, p.16.

⁸⁷ Yenə orada, səh.16, 81.

Şah seli bəndə salaraq, “lan” [hecasını] “Bəkilani”
sözündən ayırdı.
Əbədi bənd (*Baqi bəndi*) qaldı, sel isə oradan qalıqsız
halkda keçdi⁸⁸.

Səddin tikintisi haqqında öz mərsiyələrindən birində Xaqani də yazır:

Bu şahın göstərişi idi ki, tufan və suyun 532-ci ildən sonra törətdiyi fəlakətlərin qarşısı ölkədə alınсын. Şah suyun əl-qolunu elə bağladı, tufanın ayaqlarını elə bəndə saldı ki, nə su, nə də tufan dağıntı törədə bilməsin.

O zamandan bəri şah arı kimi özü bu tikintinin bənnası oldu, su isə bal şəbəkələri kimi təmiz bala çevrildi.

Mələklər söyləyirlər: “Baxın, şah torpaq üzərində Bəkilani bəndini qurşaq kimi göylərə doğru necə ucaltdı”⁸⁹.

III Mənuçöhrün şəhərlər və suvarma qurğuları tikmək söyləri Fələki Şirvaninin başqa bir mərsiyəsində də qeyd olunur:

Sənin iltifatının köməyi ilə iblis torpağı Şərvan (“şər” sözündən)
Fəzilət torpağı Xervana (“xeyir” sözündən) çevrildi.
Bu aşkar gerçəklik bütün şübhələri aradan qaldırdı⁹⁰.

Gürcü qızı Tamar ilə evləndikdən sonra III Mənuçöhrün beş oğlu (Axsitan, Şahənsah, Fəridun, Fərruxzad, beşincisi uşaq ikən ölmüşdür), iki qızı doğulmuşdur ki, onların adı məlum deyildir⁹¹. Tamardan başqa III Mənuçöhrün arvadının olub-olmaması məlum deyil. Xaqani bir yerdə öz hamisi I Axsitanın – yəni III Mənuçöhrün oğlunun xristian mənşəyi haqqında danışır:

Xristian mənşəli şahın vasitəsilə
Lazar sağlığı dirçələcəkdir.
Bu dəlil onun qəribə hökmranlığına
Sübut üçün kifayətdir⁹².

⁸⁸ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.23-24; E.Э.Бертельс. Низами и Физули, стр.47.

⁸⁹ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.22-23.

⁹⁰ H.Hasan. Researches, p.80.

⁹¹ H.Hasan. Researches, pp.35, 41, 67; yəni də onun: “Fələki Şirvani”, səh.15.

⁹² H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.13-14. Lazar haqqında bax: Евангелие от Луки, гл.16.

Şirvanşah III Mənuçöhr hicri 551 (1156)-ci ildə sağ imiş. Bu, Fələki Şirvaninin gürcü çarı Demetreyə yazdığı mərsiyədən bəlli olur:

O, dünyanı dərk etdi, dünya isə onun
Ömrünü insan ömrünün müddəti qədər uzatdı.
Ədalətli hökmdar.
Şirvanşah, Qazı, dünyanın ədalətli padşahı!
Kim öz üstünlüyü və ədaləti ilə
Şahlığa şöhrət gətirdi?
Bəşərin müdafiəçisi olan – şah Mənuçöhr!⁹³

III Mənuçöhrün adı ilə olan sikkələr xəlifə əl-Müqtəfiliəmrillahın (1160-cı ildə ölmüşdür) hakimiyyəti dövründə kəsilmişdir. Buna görə də biz III Mənuçöhrün hakimiyyət dövrünü məhz 1160-cı ilədək uzadıırıq, belə ki, onun oğlu I Axsitanın sikkələrində xəlifənin adı yoxdur⁹⁴.

III Mənuçöhrün dövründə Bakının qala divarları ucaldılmışdır. Şəhər divarlarının şimal hissəsində yarımürclərdən birinin uçulması nəticəsində üzərində üç sətirlik kufi yazısı olan bir daş düşmüşdür. Bu yazıda şəhər divarının III Mənuçöhr tərəfindən tikildiyi xəbər verilir:

Şəhər divarlarını tikməyi fərman etmiş əl-malik əl-müəzzəm
əl-alam əl-adil əl-müzəffər əl-mənsur əl-mücahid Fəxrəddövlə
və-d-Din İmad əl-islam vəl-müslimin xaqan əl-kəbir Əbül-
Xacə Mənuçöhr ibn...

Təəssüf ki, yazı tam deyildir, sonu və divarların tikilmə tarixi yoxdur. Bununla belə bu mətn III Mənuçöhrün Şirvan şəhərinin möhkəmləndirilməsinə necə böyük diqqət yetirdiyinin canlı şahididir⁹⁵.

Şahzadə Tamarın sonrakı taleyinə gəlinə, bunu gürcü salnaməsindən 1161-ci il hadisələri ilə əlaqədar olaraq öyrənirik: “III Georgi

⁹³ H. Həsən. Fələki Şirvani, səh. 6, 65.

⁹⁴ E. A. Пахомов. Краткий курс, стр. 32, 36.

⁹⁵ С. Ашурбейли. Очерк, стр. 135-136.

(1156–1184) Anidə düşərgə saldıqdan sonra gülər üzlə öz tərbiyəçisi – yəni bibisi, şahzadələr şahzadəsi Tamarın yanına gəldi. O isə Georgini təbəssüm dolu göz yaşlarına qərq etmişdi”⁹⁶.

Əri III Mənuçöhr öldükdən sonra Tamar Şamaxını tərk etdi, rahibliyə qəbul olunaraq Tiqvadakı ibadətqahın əsasını qoydu. “Tamar, Demetrenin bacısı, Tiqvadakı ibadətqahın banisi bir rahibə kimi də öldü”⁹⁷. Vaxuşti 1745-ci ildə “Gürcüstanın coğrafi təsviri”ndə yazır: “Tiqvada, Mexetidən şərqə tərəf və Pxtsadan qərbə tərəf, Qurucu Davidin qızı Tamar tərəfindən tikilmiş bir Xaçpərəst ibadətqahı var”⁹⁸, Tamar özü həmin ibadətqahda da dəfn edilmişdir⁹⁹.

III Mənuçöhrün oğlu I Axsitan on doqquzuncu Şirvanşah oldu. Bu Şirvanşahın tam adı Nizaminin I Axsitanın sifarişi ilə yazdığı “Leyli və Məcnun” poemasında çəkilir: “Ey dünya xaqanı, böyük padişah! Şöhrətin tutmuşdur bütün mahalı, dinin və dövlətin sənə calalı. Şahlığın taxtını sənə saxlayan, hökmünə baş əyir bu Yer, bu ümman. Şahların tacısan, Əbül müzəffər, yeddi məmləkətə sən oldun zivər. Göydən bir günəşdir, sən alov kimi, Keyqubad rütbəli Keyxosrov kimi. Adın Axsitandır, özün söz bilən, göydəki Günəşin ağasısan sən...”¹⁰⁰

I Axsitanın uzunmüddətli hakimiyyəti dövründə Şirvanşahlar dövlətinin öz qonşuları ilə qarşılıqlı münasibətinin xarakteri indiyə qədər məlum deyildir. Gürcü salnaməsinə görə, Şirvan Gürcüstandan asılı vəziyyətdə qalmağa davam edirdi: “Aqsartan (yəni I Axsitan – Z.B.) – Mövkan, Şirvan və Dərbənddən Xalxala qədər dənizətrafi torpaqların padşahı III Georgiyə qarşı özünü oğul kimi aparırdı. O, Böyük padşah IV David tərəfindən bu ölkəyə ərə verilmiş III Georginin bibisi Tamarın oğlu idi. Dərbənd xəzərləri bu şirvanşahı sıxışdırarkən, o, gürcü padşahına müraciət etdi. Padşah Lix dağlarının hər iki tərəfindən qoşun toplayaraq, Yunan imperatorunun qardaşı Androniki özü ilə götürüb Dərbənd darvazalarına qədər gəldi, Müşkür və Şabaram əyalətlərini viran etdi, Şaburan şəhərini tutdu.

⁹⁶ Historie de la Georgie, I, p.391.

⁹⁷ Yenə orada, I, səh.382, 419.

⁹⁸ Вахушти, СПб, 1842, стр.265.

⁹⁹ Histoire de la Georgie, I, p.382; Е.А.Пахомов. Краткий курс, стр.33.

¹⁰⁰ Е.Э.Бертельс. Низами и Физули, стр.142.

Sonuncu şəhərin darvazaları önündə gedən vuruşmada Andronik, padşahın və bütün qoşunun diqqətini özünə cəlb etdi. Georgi şəhəri Şirvanşaha – öz bibisi oğluna verdi”¹⁰¹.

Təqribən hicri 569 (12.08.1173–01.08.1174)-cu ildə “Dərbənd xəzərləri” – dəniz quldurları Volqadan Şirvana soxuldular. Onlar 73 gəmidə Xəzəri keçərək Ruinas (Sarı) adası yaxınlığında lövbər saldılar və Kür boyunca Ləmbərana qədər qalxdılar. Bu vaxt peçeneqlərin bəzi dəstələri Dərbənd və Şabranı tutdular. Bütün bu hadisələr Xaqaninin I Axsitana həsr etdiyi üç qələbə mərsiyəsində şərh edilmişdir:

Xaqan-i Kəbir Əbül müzəffər ilk fəthlərdən biri oldu.
Dərbənd və Şabranı fəth edərkən onun qılıncı göylərdən
kömək aldı.

Sənin peçeneqlər üzərindəki qələbəni göylərə qədər ucalanlar
üçün (yəni başqa hökmdarlar üçün – Z.B.) yeni dövrən oldu.
Sənin oxlarından biri Xızr peyğəmbər kimi (Quran, XVIII, 71)

Basqınçıların 73 gəmisini darmadağın etdi¹⁰².
Şəhriyar hakim Allahın rəsulunun şücaəti və Nuhun nitqi ilə
xəzərlər və sonra alanlar arasında tufan qaldırdı.
Onun dəhşəti, cəhənnəm gözətçisi tək, cəhənnəm odunun
xisləti ilə
Dərbəndi cəhənnəmə çevirdi, Şabranda ahu-zar törətdi.

Onun tünd göy qılıncı dəniz üzünü
Ləmbəran və Runnas adasına qədər çoxlu meyitlərlə örtüdü.
Şah Axsitanın bayrağında bu sözlər yazılmışdır:
“Biz sənə həqiqi qələbə bağışlamışıq” (Quran, XVIII, 1)
Və bu bayraqlar bütün dünyaya şad xəbər yaydı.

¹⁰¹ Historie de la Georgie, I, p.397; E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.35; М.Д.Лорджипанидзе. История Грузии, стр.132.

¹⁰² Н.Нəсəн. Fələki Şirvani, səh.37-38; yənə də onun: Researches, pp.18-19; В.В.Бартольд. Место прикаспийских областей. Соч. II/1, стр.692; yənə də onun: Ширваншах, II/1, səh.877; yənə də onun: Дербенд, III, стр.425-426.

İki gündə bu itirəkli adamlar Ərjəngin¹⁰³
 Mazandaranda törətdiyi qədər Şirvanda dağıntılar etdilər.
 Bu gün şah Dərbənddə və Xəzərlər arasında elə
 Bir iğtişəş qopartdı ki, eyni vəziyyəti
 Bu itirəkli adamlar Şirvanda törətmişdilər.

Mərsiyələrdən görüldüyü kimi, Xaqani onlarda yalnız I Axsitanı tərifləyir, bütün qələbələri ona şamil edir və Bizans şahzadəsi Andronik Komnenin iştirak etdiyi gürcü qoşununun köməyi barədə isə susur. Əlbəttə, I Axsitanın məddahı Xaqani üçün bu təbii haldır¹⁰⁴.

I Axsitanın hakimiyyəti dövrünə aid hadisələr arasında Mirxond və Həsən bəy Rumlunun Şirvanşah dövlətinin İraq Səlcuqiləri və Azərbaycan Atabəyləri ilə qarşılıqlı münasibətlərinə dair məlumatlarını qeyd etmək lazımdır. Bu tarixçilərin verdiyi məlumata görə, atabəy Şəmsəddin Eldəniz öz qoşunları ilə bütün Şirvanı və Bakını işğal etdi: “Sultan Məsud Eldənizə öz qoşunları ilə Arrana tərəf çıxmağı əmr etdi. O, bu vaxt ərzində Arranı, Gəncəni, Şirvanı və Bakını tamamilə tutdu”¹⁰⁵. Bu məlumatın tarixini qoymaq çətindir, lakin məlumdur ki, hicri 570-ci ildən sonra Eldəniz gürcü padşahı III Georqinin qoşununu darmadağın edərək Cənubi Qafqaza soxuldu¹⁰⁶.

Hicri 582 (1186)-ci ildə Şirvanşah I Axsitan atabəy Cahan Pəhləvanın ölümündən sonra Qızıl Arslanın sultanlıqda vəziyyətinin qeyri-müəyyənliyindən istifadə edərək qoşunları ilə Azərbaycan ərazisinə soxuldu. Lakin Şirvanşah ağır məğlubiyyətə uğradı. Onun qoşunları isə Qızıl Arslanın təqibi altında Bakıya çəkildi. Bu vaxtdan etibarən Bakı Şirvanşahların ikinci paytaxtı oldu. Qızıl Arslan Şamaxını və Dərbəndə qədər olan torpaqları tutdu. Bu torpaqlar bir neçə il onun əlində qaldı¹⁰⁷.

¹⁰³ H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.38-39; yəne də onun: Researches, p.187. “Ərjəng” – Firdovsi poemasının qəhrəmanı Rüstəmə qarşı vuruşan nəhəng ağ divin adıdır.

¹⁰⁴ E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.35; H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.39; V.Minorsky, Khaqani, pp.557-559.

¹⁰⁵ Mirxond IV, səh.512; H.Həsən. Fələki Şirvani, səh.35, qeyd 4.

¹⁰⁶ Vardan, səh.155-156; Мхитар Гош, стр.19. 571-ci hicri ilində Eldəniz və ya onun oğlanlarının Gürcüstana uğurlu yürüşü barədə bax: İbn əl-Kalanisi, səh.364, 365.

¹⁰⁷ N.Khanikov, pp.125-133; E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.35-36; В.В.Бартольд. Место прикаспийских областей, II/1, стр.692-693, 707.

I Axsitanın İraq Səlcuq sultanlarından asılılığı sikkələrdə qeyd olunmuşdur. Sikkənin birinci növündə bir üzünə “əl-malik əl-müəzzəm Axsitan ibn Mənuçöhr”, o biri üzünə isə xəlifə əl-Müstəncid billahın (1160-1170) və sultan Arslan şahın (1161-1176) adları həkk olunmuşdur. İkinci növdə “əl-malik əl-müəzzəm Axsitan ibn Mənuçöhr”, xəlifə əl-Müstədi-biəmrillah (1170-1180) və sultan III Toğrulun (1176-1194) adları həkk edilmişdir. Üçüncü növdə “əl-malik əl-müəzzəm Axsitan ibn Mənuçöhr”, Xəlifə ən-Nasirə-alidin Allah (1180-1225) və sultan III Toğrulun adları həkk olunmuşdur.

Sikkələrin dördüncü növündə “əl-malik əl-müəzzəm Axsitan ibn Mənuçöhr, Şirvanşah” və Xəlifə ən-Nasirin adı həkk olunmuşdur. Burada sultan III Toğrulun adı yoxdur. Y.A.Paxomov qeyd edir ki, atəbəy Qızıl Arslan və sultan III Toğrulun ölümündən sonra “Axsitanın canişinləri onlardan vassal asılılığını rədd edir, birinci dəfə olaraq Şirvanşah titulu qeyd etməklə sikkələr üzərində yalnız öz adlarını zərb etdirirlər”¹⁰⁸.

I Axsitan dövrünün mühüm sənədi N.V.Xanikov tərəfindən Mərdəkan kəndində tapılmış və 1853-cü ildə Peterburqa aparılmış epiqrafik yazı qalıqlarıdır:

...dünya, islamın hökmdarı Şirvanşah Axsitan ibn Mənuçöhr...
beş yüz səksən üçüncü il (13.03.1187-01.03.1188)¹⁰⁹.

Bu dövrdə Gürcüstanda III Georginin qızı Tamar padşahlıq edirdi (1184-1213). Onun hakimiyyəti dövründə cənub və cənub-şərqə qarşı gürcü ekspansiya siyasəti genişlənməmişdi.

Qeyd etmək lazımdır ki, Şirvan bu dövrdə siyasi və iqtisadi cəhətdən Azərbaycan və Arrandan ayrı düşmüş və qüvvətlənməkdə olan Gürcüstanın təsirinə daha çox məruz qalırdı. Gürcüstan isə Azərbaycan Atabəyləri arasında olan nifaqdan istifadə edərək qonşu ölkələrin daxili işlərinə qarışırdı. Bu təsirdə Şirvan sülaləsi nümayəndələrinin daha çox marağı var idi, belə ki, Gürcüstan Şirvanın Cənubi Dağıstanda hökmranlığını müdafiə edə bilərdi. Gürcüstanla yalnız

¹⁰⁸ E.A.Пахомов. Краткий курс; Н.Нәсән. Fələki Şirvani, səh.82-31.

¹⁰⁹ E.A.Пахомов. Краткий курс; yenə də onun: Старинные оборонные сооружения, стр.70-71; А.А.Алескер-заде. Надписи, стр.379; yazı Ermitajda saxlanılır.

sülh və ittifaq yolu ilə (bu ittifaqda Şirvan tabeçilik rolunda idi) Şirvanşah mülklərinin qərb sərhədlərində əmin-amanlığı təmin etmək mümkün idi. “Gürcüstan tarixi” müəlliflərinin yazdığı kimi, bu dövrdə Gürcüstan “feodal inkişafı böhranı dövrü keçirirdi. Ölkədə daxili yekdillik yox idi”¹¹⁰. Ona görə də yuxarı təbəqələr arasında qarşı-qarşıya çıxan dəstələri birincilik uğrunda mübarizədən çəkindirmək üçün şah və onun ətrafı çıxış yolunu fəthçilik yürüşündə axtarırdılar.

Hicri 587-ci il şaban ayında atabəy və sultan Qızıl Arslan öldürüldükdən sonra onun qardaşı oğlanları Əbu Bəkr, Özbək, Qutluq-İnanc Mahmud və Əmir Əmiran Ömər arasında İraq sultanlığının taxt-tacı və Atabəylər dövlətində birincilik uğrunda mübarizə başlandı. Mübarizə nəticəsində Əbu Bəkr Azərbaycan və Arranın hakimi oldu, Fars İraqı isə üç qardaşın hakimiyyəti altına keçdi. Lakin Əmir Əmiran Ömər Qutluq-İnanc Mahmudla birlikdə Əbu Bəkrə qarşı çıxdı, ancaq məğlub olaraq I Axsitanın yanına qaçdı. Şirvanşah onu qəbul edib “ehtiram göstərdi, onu yüksəltdi, qızını ona əvə verdi, pul və ehtiyacı olan hər şey bağışladı”¹¹¹. Gürcü salnaməsi əlavə edir ki, Əmir Əmiran Ömər Şirvanşahla birlikdə atabəy Əbu Bəkrə qarşı çıxdı, ancaq Atabəy onları qabaqladı. Beyləqan ətrafında Şirvanşahı məğlub edərək Arrandan qovdu¹¹².

Sonra salnamə xəbər verir: “Şirvanşah və Əmir Əmiran kömək-siz vəziyyətdə qaldılar, bu vaxt Şirvan mülkünü Allahın qəzəbi tutdu – yerin tərpənməsindən Şamaxı şəhərinin divarları və istehkamları dağıldı, orada hər şey yoxa çıxdı. Şirvanşahın arvadı və uşaqları da məhv oldular. Bunu bilərək onlar başlarına kül sovurub ağladılar, ətrafa göz gəzdirdilər, lakin heç bir köməkçi tapa bilmədilər”¹¹³.

Bu zəlzələ 1192-ci ildə oldu, yəqin ki, elə o vaxtda da I Axsitanın arvadı İsmətəddin (Səfvətəddin, Səfvət əl-İslam) həlak olmuşdur. Arvadı həlak olandan sonra Şirvanşah, gürcü salnaməsinə görə, kraliça Tamarın qızı Rusudana ilə evlənmək istəmiş, lakin onun təklifi rədd edilmişdir¹¹⁴.

¹¹⁰ История Грузии, I, стр.220.

¹¹¹ Əl-Hüseyni, vət.104b; История и восхваление венценовцев, стр.57.

¹¹² История и восхваление венценовцев, стр.57.

¹¹³ Yənə orada.

¹¹⁴ Yənə orada.

Atabey Əbu Bəkr tərəfindən məğlub edilmiş I Axsitan və Əmir Əmiran Ömər kömək üçün kraliça Tamara müraciət etdilər. Onlar Tamarın iqamətgahına gəldilər, “Şirvanşah qohum və saray əhlinə mənsub olduğu üçün birinci daxil oldu və təzim etdi, öz rütbəsinə uyğun yerdə oturdular. Sonra Əmir Mirman daxil oldu. O, Sultanın qardaşı oğlu və Pəhləvanı idi. Önu hörmət və izzətlə gətirib, salamdandan sonra şərəflə əyləşdirdilər”¹¹⁵.

Tamar və onun sarayı Əmir Əmiran Ömər atabey Əbu Bəkrə qarşı müharibə aparmaq təklifi ilə razılaşıb, “qoşun toplamağa və onu təchiz etməyə başladı. Onlar Şirvanşaha yazdılar ki, tabe olsun və onlara xərac ödəsin ki, Əmir Əmiran Ömərlə birgə çıxış etməyə hazırlaşsın”¹¹⁶.

1194-cü il iyulun 1-də Şamxor ətrafında döyüş oldu. Bu döyüşdə Əbu Bəkrin qoşunları darmadağın edildi¹¹⁷. Qələbədən sonra gürcü sarayı ziyafət təşkil etdi. Bu məclisdə “Əmir Mirman və Şirvanşah öz yerlərində vassal sifəti ilə əyləşdilər”¹¹⁸. Sonra Tamar öz qoşunları ilə “Dvinə çatdıqda xidmət göstərmək üçün Şirvanşah onun hüzuruna gəldi”¹¹⁹.

Müxtəlif dilli və əks cəbhələrə mənsub olan bu iki mənbənin məlumatlarını tutuşdurarkən görünür ki, xırda məsələləri çıxmaq şərti ilə onlar bir-birini təkrar edir və tamamlayır. Şirvanşahın bu dövrdəki vassal asılılığı haqqında gürcü müəlliflərinin məlumatı birtərəfli deyil və ərəb müəllifi tərəfindən də təsdiq olunur. Sasanilərdən başlayaraq Səfəvilərədək Şirvanın tarixinə ümumi baxışdan belə bir nəticə əldə etmək olur ki, Şirvan başqa qüvvətli ölkələrdən tam və ya təqribən tam vassal asılılığında qalmışdır. Hətta A.Bakıxanov yazır ki, “tarixdən göründüyü kimi, Şirvanşahlar əksər hallarda heç vaxt müstəqilliyə malik olmamışlar, demək olar ki, həmişə qonşu qüvvətli ölkələrin təsiri altında qalmışlar”¹²⁰.

I Axsitanın ölüm tarixi məlum deyildir. Xaqaniyə görə, İsmətəddindən iki uşağı olmuşdur – oğlu Ədudəddin Fəriburz cavan ikən,

¹¹⁵ История и восхваление венценосцев, стр.58; əl-Hüseyni, vər.104b.

¹¹⁶ Əl-Hüseyni, vər.105b.

¹¹⁷ История и восхваление венценосцев, стр.60.

¹¹⁸ Yenə orada, səh.62-63.

¹¹⁹ Yenə orada, səh.66.

¹²⁰ A.Bakıxanov. Gülüstanı-İrəm, səh.70.

qızı Al Çiçək həddi-buluğuna çatmamış ölmüşdür¹²¹. Nizami “Leyli və Məcnun” əsərində I Axsitanın Mənuçöhr adlı bir oğlunun da adını çəkir¹²². Ehtimal ki, I Axsitanın başqa uşaqları da olmuşdur, yoxsa əl-Hüseyni yazmazdı ki, Şirvanşah öz qızını atabəy Cahan Pəhləvanın oğlu Əmir Əmiran Ömərə əvə verdi¹²³. Bundan başqa, kraliça Tamarın tarixçisi yazır ki, 1192-ci ildə Şamaxıdakı zəlzələdə Şirvanşah I Axsitanın arvadı və uşaqları həlak oldu¹²⁴.

I Axsitanın ölümündən sonra Şirvanın taxtını onun qardaşı – iyirminci şirvanşah Şahənşah tutdu. Şahənşah ibn Mənuçöhrün sikkələri hicri 595 (1198-1199)-ci ildə həkk olunmuşdur¹²⁵. Burada da şərti olaraq Şirvanşah I Axsitanın hakimiyyətinin son ilini 594, ya da 595 (1198 və 1199)-ci ilə aid etmək olar. Y.A.Paxomov Şahənşahın adı ilə həkk olunmuş sikkələri araşdırarkən qeyd edir: “Şirvanşah III Mənuçöhrün oğlu və I Axsitanın qardaşı idi, taxt-tac Fərruxzadın əlində möhkəmlənənə qədər Şahənşahın ölümündən sonra arada nifaq düşdü. Ola bilər ki, I Axsitanın bilavasitə xələfi mənim əvvəllər güman etdiyim kimi Əfridun deyilmiş, məhz Şahənşah imiş. Şahənşahı Əfridunla eyniləşdirmək olmaz... Beləliklə, yeni bir şirvanşah – III Mənuçöhrün oğlu, onun bilavasitə və ya ən yaxın xələflərindən biri Şahənşah ortaya çıxır”¹²⁶.

Qısa ikiillik (1196-1198) hakimiyyətindən sonra Şahənşahın taxtacını III Mənuçöhrün böyük oğlu – iyirmi birinci şirvanşah Zöhrətəddin II Əfridun tutdu. Onun haqqında Xaqaninin I Axsitanın ölümünə həsr etdiyi mərsiyədə sözarası işarə vardır:

Ah! Sevinc Kəbəsi indi qəm yuvası oldu, çünki bu böyük I Axsitanın bütün şöhrəti öz günlərini yaşayıb qurtarmağa *mane* olmadı. Lakin böyük (*kimya*) öz xasiyyətləri ilə hər səhər sanki deyirdi:

“Bizim şəhərimizi alçaldan adamın adı qoy dünyadan silinsin”¹²⁷.

¹²¹ Xaqani. Divan, səh.532-536; bax: N.Həsən. Fələki Şirvani, səh.35.

¹²² E.Ə.Бертельс. Низами и Физули, стр.143, 144, 251, 274.

¹²³ Əl-Hüseyni, vər.104b.

¹²⁴ История и восхваление венценосцев, стр.57.

¹²⁵ E.A.Пахомов. Ширваншах Шаханшах, стр.69-70.

¹²⁶ Yenə orada, səh.70; yenə də onun: Монетные находки в Азербайджане в 1924 г., стр.75.

¹²⁷ N.Khanikov, p.135; E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.37.

Y.A.Paxomov yazır ki, “bu qaranlıq şeirlər düzgün şərh olunsa, “böyük” deyildikdə öz oğlu II Fəriburzun sikkələrində adı çəkilmiş II Əfridun başa düşülür. O, az vaxtda taxt-taca sahib ola bilərdi: belə ki, hicri 600-cü ildə artıq Fərruxzad hakimiyyətə gəlmişdi, ona qədər isə Əfridunun oğlu Fəriburz hakimiyyətdə idi”¹²⁸.

Sikkələrə görə, növbəti – iyirmi ikinci şirvanşah II Əfridunun oğlu II Fəriburz olmuşdur. Xəlifə ən-Nasirə-lidin Allahın (1180-1225) dövründə II Fəriburz tərəfindən sikkələr döyülmüşdür ki, onlarda “əl-malik əl-adil Cəlal əd-dünya v-əd-Din Fəriburz ibn Əfridun ibn Mənuçöhr, şirvanşah”¹²⁹ həkk edilmişdir.

Bu Şirvanşahın da hakimiyyəti qısa müddətli olmuşdur. Belə ki, artıq hicri 600-cü ildə Şirvan tacında iyirmi üçüncü şirvanşah I Fərruxzad – III Mənuçöhrün dördüncü oğlu yer tutur.

Bu Şirvanşahın hakimiyyəti haqqında müstəqim məlumatlar yoxdur. Bununla belə onun adı oğul və nəvələrinin sikkələrində, Mərdəkandakı dairəvi qalanın epigrafik yazılarında oxunur.

İyirmi dördüncü şirvanşah Fərruxzadın oğlu I Gərşəsbdir (Quş-təsb). Birinci ad daha məqsədə uyğundur, çünki sikkələrdə ona rast gəlmək olur. Bu şirvanşahın hakimiyyətinin başlanğıcını hicri 600-cü ilə aid etmək olur. Mərdəkandakı dairəvi qalanın tikintisinin başa çatması bu illə qeyd olunur. Bürcdəki yazı belədir:

Bu qalanı dünyanın məşhur hökmdarı, adil, qadir, müzəf-fər, qalib, dünya qüruru və etiqadı uğrunda mübariz [islamin köməkçisi], müsəlmanların dayağı, dinin müdafiəçisi olan Gərşəsb ibn Fərruxzad ibn Mənuçöhrün hakimiyyəti günlərində... [qoşunların komandanı] dünyanın böyük sipəhsaları, güclü, ehtiramlı, dinin və dövlətin ulduzu olan İshaq ibn Kakuya tikmişdir. Mordad ayının günlərində altı yüzüncü ildə (23.07.-22.08.1204).

Qalaya girişin sol tərəfində (onun cənub-şərq tərəfində) bu sözlər həkk olunmuşdur: “Bonna Əbd əl-Məcid ibn Məsud”¹³⁰.

¹²⁸ E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.37.

¹²⁹ Yene orada, səh.38.

¹³⁰ Yene orada, səh.39. N.V.Хантков kimi, qalanın tikilməsini I Gərşəsbın atası I Fərruxzada aid edir, halbuki başqa əsərində (Старинные оборонные сооружения Аншерона, стр.56-57) yazı düzgün oxunmuşdur. Nəmişin bax: A.A.Алескер-заде. Надписи, стр.380; A.A.Али-заде, стр.357-358.

Şirvan qoşunlarının komandanı, müdafiə istehkamlarının tikintisinə rəhbərlik edən şəxs – yəni İshaq ibn Kakuyanın adının özəmətlə çəkilməsi göstərir ki, Şirvanşah Gərşəsb ibn Fərruxzad dövlətin və xüsusilə onun dəniz sahillərinin müdafiəsinə böyük əhəmiyyət vermişdir.

Bu Şirvanşahın sikkələrində aşağıdakı yazılar həkk olunmuşdur: “əl-malik əl-müəzzəm Gərşəsb ibn Fərruxzad ibn Mənuçöhr, şirvanşah” və “ən Nasir-lidin Allah”. Görünür I Gərşəsbın hakimiyyət dövrü xəlifə ən-Nasirin ölümünədək davam etmişdir, belə ki, həmin xəlifənin dövründə I Gərşəsbın oğlu III Fəriburz sikkələr buraxmağa başlamışdır¹³¹.

Şirvanşah I Gərşəsbın zamanında Şirvan müxtəlif fəthlərin dəhşətli basqınlarına məruz qalmışdır. Hicri 614 (10.04.1217-29.03.1218)-cü ildə Xarəzmşah Əlaəddin Məhəmməd (1200-1220) tərəfindən Azərbaycan atabəyi Özbək məğlub edildikdən sonra Xarəzmşah qoşunlarının Şirvana soxulması təhlükəsi meydana çıxdı. Ölkəni talandan xilas etmək üçün Şirvanşah özünü Xarəzmşahın vassalı kimi tanıtdı. Qeyd olunduğu kimi, “Şirvan şəhərlərinin minbərlərindən tutmuş Dərbəndə qədər sultanın şərəfinə xütbə oxunurdu”¹³².

Hicri 617-ci ildə (08.03.1220-24.02.1221) monqolların Şirvana ilk basqını oldu. 20 minlik monqol dəstəsi Cebə-noyan və Sübeqeteybahadurun başçılığı altında gürcüləri darmadağın edərək Dərbəndə doğru yollandı. Ancaq bu yolda onların qabağını Şamaxı şəhəri kəsdi. Əhali işğalçılarla ölüm-dirim mübarizəsinə girişdi. Şəhəri hücumla ala bilməyən monqollar xəndəkləri ölü dəvələrlə, ev heyvanlarının cəsədləri ilə, özlərinin və düşmənlərinin meyitləri ilə doldurdular. Cəsədlərin yığılı qala divarlarından yüksəkdə dururdu və monqollar şəhərə soxuldular. Şamaxılılar üç gecə-gündüz monqollara qarşı qəhrəmancasına vuruşurdular. Çünki and içmişdilər: “Qılıncdan onsuz da yaxa qurtara bilməyəcəyik! Möhkəm dayanmaq daha yaxşıdır, uzaqbaşı şərəfli ölərik”¹³³.

Şamaxılılar monqolların ilk həmləsini dəf edə bildilər, lakin qüvvələr bərabər deyildi, şəhər ələ keçdi. Monqollar “şəhərdə çoxlu

¹³¹ Е.А.Пахомов. Краткий курс, стр.40.

¹³² Ən-Nəsəvi, səh.61; И.Кафесоглу, стр.203.

¹³³ İbn əl-Əsir, IX, səh.339-340.

adam qırdılar, xalqı qarət etdilər, azğınlıq törətdilər və özləri ilə çoxlu əsir apardılar”¹³⁴.

Şamaxını dağıdaraq monqollar şimala doğru – Dərbəndə üz qoydular, lakin keçiddən keçə bilmədilər. Bu zaman onlar Şirvanşah I Quştəsin yanına adam göndərərək “Şirvan Dərbəndi hökmdarına çatdırsınlar ki, “sülh bağlamaq üçün bir neçə adam göndər”. Şirvanşah öz əyanları içərisindən 10 nəfəri göndərdi. Monqollar onlardan birini öldürüb, qalanlarını isə ölüm qorxusu ilə dağlardan şimala olan keçidi göstərməyə məcbur etdilər¹³⁵. Cüveyni məlumat verir ki, “heç kəsin yadında deyil ki, haçansa hər hansı bir ordu müharibə üçün bu yoldan keçmiş olsun, lakin onlar (monqollar) hiyləyə əl ataraq buradan keçdilər”¹³⁶. Rəşidəddin həmçinin qeyd edir ki, “Dərbənd xalqı monqollara tuzğa (*nüzl*) təqdim edərək öz tabeliyini bildirdilər”¹³⁷. Gəncəli Kirakos yazır ki, monqollar uçurumları ağac və daşla dolduraraq öz sərvətləri, atları və hərbi sursatla keçilməz yollarla Qafqaz dağlarını keçib öz ölkələrinə getdilər. Onların başçılarından adı Sübeqetey-bahadurdur”¹³⁸.

618-ci il səfər ya rəbiüləvvəl ayında (aprel-may, 1221) monqollar Azərbaycana, Arrana və Şirvana ikinci yürüş etdilər. Beyləqanı dağıtdıqdan sonra onlar “Şirvan Dərbəndinə tərəf yollandılar, Şamaxını mühasirəyə aldılar, oranı tutaraq çoxlu əhali məhv etdilər. Bundan sonra onlar alanlar, lakzlar və onlarla yaşayan xalqların ölkəsinə yollanaraq onları məğlub etdilər. Sonra qıpçaqların ölkəsinə hücum çəkərək, oranı tutdular və camaatını qovdular”¹³⁹. Darmadağın edilmiş qıpçaqların qalıqları Dərbəndə gəldi¹⁴⁰. Onlar Dərbənd hakimi Rəşidə sığınacaq üçün müraciət etdilər. “Tatarlar bizim ölkəni tutdular və var-dövlətimizi qarət etdilər. Biz sizin ölkədə qalmaq üçün yanınıza gəldik. Biz – sənin məmlüklərinik və sənin üçün vilayət fəth edərək, sən – bizim sultanımızsan”¹⁴¹. Lakin Rəşid onlara sığınacaq verməkdən imtina etdi. Belə olduqda qıpçaqlar hiylə ilə Dərbəndi

¹³⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.340; Rəşidəddin, I/2, səh.288.

¹³⁵ Yenə orada.

¹³⁶ Cüveyni, səh.149.

¹³⁷ Rəşidəddin, I/2, səh.195.

¹³⁸ Киракос Гандзакци, стр.105.

¹³⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.347.

¹⁴⁰ Yenə orada, səh.348.

¹⁴¹ Yenə orada.

ələ keçirdilər və Rəşid oradan qaçdı. Lakin axırda qıpçaqlar Arran və Şirvan qoşunlarını, onların müttəfiqi olan gürcülər, ləzgilər və başqa Dağıstan tayfaları tərəfindən darmadağın edildilər. “Onları (qıpçaqları) qırır, qarət edir və əsir alırdılar, belə ki qıpçaq məmlükü Şirvan Dərbəndində [ən] aşağı qiymətə satılırdı”¹⁴².

Bu dövrün mənbələrində daha bir Şirvanşah – Rəşidin adı qeyd edilir¹⁴³. Ənənəvi İran mənşəli adları daşıyan Şirvanşahlar arasında ərəb adlı Rəşidin ortaya çıxması o dövr üçün anaxronizm kimi təsvir edilir. Bu anlaşılmazlıq kimi nəzərə çarpır. Lakin o dövrdə yaşayan İbn əl-Əsir (1160-1233) geniş məlumata malik müəllif idi və onun “şirvanşah və Dərbənd hakimi” kimi Rəşid adına işarə etməsi təsadüfi olmamalıdır. Eyni zamanda hadisələrin digər müasiri olan Yaqut əl-Həməvi Şamaxı haqqında qeydində yazır: “Şamaxı abad şəhərdir, Şirvan ölkəsinin paytaxtıdır (*qəsəbəsidir*). Bab əl-Əbvabın (Dərbəndin) mahallarından biri sayılır. Onun hakimi şirvanşah Dərbənd hakiminin qardaşıdır”¹⁴⁴.

Belə çıxır ki, I Gərşəsb (Gəştəsb) Rəşid adlı qardaşı olmuşdur. O, qıpçaqların Dərbəndə hücumu zamanı “gizli qapıdan qaladan çıxaraq Şirvana qaçdı”¹⁴⁵. Bundan əlavə, Şamaxını Bab əl-Əbvabın mahallarından biri adlandıran Yaqut əl-Həməvinin məlumatından çıxış etsək, belə nəticə alınır ki, Şirvanşahlar iyerarxiyası təbəqəsində Dərbənd hakimi şirvanşah Rəşid yüksək mövqe tutmuşdur. Şamaxı hakimi I Gərşəsb isə ona tabe olmuşdur. Şamaxı özü isə Şirvan hakimlərinin Bakıdan sonra ikinci, bəlkə də üçüncü iqamətgahı sayılmışdır. Belə izahat mümkündür, bəlkə də bu, Dərbəndin şəhər və qala kimi düşmənlərin Şirvan ərazisinə və bütün Qafqaza olan yolunu bağlamaqda birinci dərəcəli əhəmiyyətə və strateji mövqeyə malik olması ilə izah olunur. Yaqut yazır ki, Dərbənd “Ərdəbildən böyükdür və iki mil x iki mil əraziyə malikdir”¹⁴⁶. Şəhərin dağlar boyu uzanan daş

¹⁴² İbn əl-Əsir, IX, səh.348-349.

¹⁴³ Yəne orada, səh.348; əl-Ayni, IV, vər.6a; İbn Xaldun, V, səh.124-125.

¹⁴⁴ Yaqut, V, səh.291; həmçinin bax: В.В.Бартольд. Ширваншах, II/1, стр.877; yene də onun: Дербенд, III, стр.426; В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.186-187; Е.А.Пахомов. О Дербендском княжестве XII-XIII вв., стр.10.

¹⁴⁵ İbn əl-Əsir, IX, səh.348.

¹⁴⁶ Əl-Müqəddəsiyə görə (VQA, III, səh.65), mil – 4000, dirsək – təxminən 2 km-dir.

divarları vardır. Kafirlər ölkəsindən buraya çətin keçidlər və bilinməz yollar olduğundan müsəlman ölkələrinə keçid yoxdur. Divarların uzunluğu keçidlərə bağlanır. Divarların bir hissəsi uzun bənd kimi dənizə uzanır, bu isə [düşmən] gəmilərinin divarlara yaxınlaşmasına mane olur. Bu, möhtəşəm tikintidir və möhkəm bünövrə üzərində qurulmuşdur¹⁴⁷.

Bu dövr Orta Şərqi ölkələrinin hamısı üçün tam ağır və müsibətlər dolu dövr idi. Bu zamanda Şirvanda hakim sülalənin nümayəndələri arasında nifaq başlandı. Monqol basqını, qıpçaqların, gürcülərin və sonradan Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnun buraya soxulması – bütün bunlar Şirvan hakimlərini dəyişkən siyasi şəraitə uyğunlaşmağa məcbur edirdi. I Gərşəsb (Quştəsb) öz xarici siyasətində Gürcüstana qarşı münasibətində vassallıq asılılığını saxlayırdı. Bu asılılığı qəbul edən Şirvanşah “öz oğlu Cəlaləddin Sultənşahı [girov sifətilə] gürcülərə verdi, onlar isə çariçə Rusudananın qızı Tamar ilə evləndirmək üçün onu xaç suyuna çəktilər”¹⁴⁸.

Lakin Şirvanşahın bu siyasəti Şirvan zadəganlarının bir hissəsini qane etmirdi və burada hökmdara qarşı müxalifət başlandı. Bu müxalifətə Şirvanşahın oğlu – yaxın qonşu ölkələrə qarşı müstəqil münasibət saxlamağa çalışan III Fəriburz başçılıq edirdi. I Gərşəsbdən, onu xarici siyasətindən və təbəələrə qarşı qəddar münasibətindən narazılıq son nəticədə özünə qarşı üsyana və taxt-tacdan devrilməsinə gətirib çıxartdı. İbn əl-Əsirin məlumatına görə, hicri 622 (1225)-ci ildə “Şirvanşaha qarşı onun oğlu üsyan qaldırdı, onu şahlıqdan məhrum etdi və ölkədən qovdu, özü şahlıq etməyə başladı. Bunun səbəbi onda idi ki, Şirvanşah iyrenc həyat tərzi keçirən, çox qəbahətli və ədalətsiz adam idi. O, təbəələrinin var-dövlətinə və mülklərinə əl uzadır, həmçinin deyirlər ki, hətta qadınların və oğlan uşaqlarının namusuna təcavüz edirdi. Onun xalqa olan zülmü çoxalmışdı və ona görə də qoşunun bir hissəsi onun oğlu ilə əlbir olaraq atanı ölkədən qovdu. Oğlu isə hakim oldu, o, təmiz həyat keçirirdi, qoşun və təbəələri onu sevirdilər”¹⁴⁹.

Şirvan taxt-tacını tutan iyirmi beşinci Şirvanşah III Fəriburz tezliklə gürcülərlə toqquşmalı oldu. Çünki I Gərşəsb kömək üçün gürcü-

¹⁴⁷ Yaqut, II, səh.9.

¹⁴⁸ Ən-Nəsevi, səh.222.

¹⁴⁹ İbn əl-Əsir, IX, səh.357.

lərə müraciət etdi, onlar “hakimiyyəti I Gərşəsbə qaytarmaq üçün onunla qoşun göndərdilər. Əvəzində isə o, ölkənin yarısını gürcülərə verməli idi. Onlar şah üçün böyük qoşun təchiz etdilər. O isə tezliklə Şirvan şəhərinə yaxınlaşdı (yəqin ki, Şamaxı şəhərinə – Z.B.)”¹⁵⁰.

III Fəriburz hərbi şura toplayıb, yaranmış vəziyyəti izah edərək söylədi: “Ola bilsin ki, bizi mühasirəyə alan gürcülər qalib gəlsinlər, o zaman atam heç birimizi sağ qoymayacaqdır, gürcülər isə ölkənin yarısını, bəlkə də hamısını tutacaqlar. Bu isə dəhşətli olacaqdır. Biz onlara qarşı bir dəstə ilə çıxmalı və onları birinci olaraq qarşılmalıyıq. Əgər biz qələbə qazansaq, o zaman Allahu təriflərik, onlar qalib gəlsələr, o zaman [xilas yolu] mühasirədədir”¹⁵¹. Onunla razılaşıldı, III Fəriburz min nəfər süvari dəstəsi ilə I Gərşəsbə başçılıq etdiyi 3 minlik gürcü qoşununu darmadağın etdi. Bu qələbədən sonra III Fəriburz *taxt-tacda möhkəmləndi*. “O, qoşun və təbəələri ilə yaxşı rəftar edirdi, müsadirə olunmuş əmlakı xalqa qaytardı, xalq da onun hakimiyyətindən razı idi”¹⁵².

Beləliklə, I Gərşəsbə hakimiyyəti hicri 621 (1224)-ci ildə başa çatır. Növbəti hicri 622 (1225)-ci ildə III Fəriburzun adı ilə sikkələr döyülür ki, bu da İbn əl-Əsirin məlumatları ilə uyğun gəlir. Onun ilk sikkələrində “əl-malik əl-müəzzəm Fəriburz ibn Fərruxzad” və xəlifə ən-Nasirin adı həkk olunmuşdur.

Onun sonrakı sikkələrində “əl-malik əl-müəzzəm Əla əd-Dünya vəd-Din Fəriburz ibn Gərşəsb, Nəsir Əmir əl-möminin” və xəlifə əl-Müstəsim-billahın [623-640 (1226-1242)] adı həkk edilmişdir.

Üçüncü qrup sikkələrdə “əl-malik əl-müəzzəm Əla əd-Dünya vəd-Din Əbu Müzəffər Fəriburz ibn Gərşəsb, Nəsir Əmir əl-möminin” və son Abbasilər xəlifəsi əl-Müstəsim-billahın [640-656 (1242-1258)]¹⁵³ adı zərb olunmuşdur. Sikkələrdən görüldüyü kimi, III Fəriburzun hakimiyyəti hicri 622 (1225)-ci ildən başlayır və hicri 641 (21.06.1243-08.06.1244)-ci ildə sona çatır. Bu vaxt sikkələrdə artıq onun oğlu II Axsitanın adına rast gəlinir.

1222-ci ilin sonunda III Fəriburz, *taxt-tac vəliəhdi* olduğu zaman, gürcü padşahı IV Georginin bacısına elçilik etmişdi. Təklif qəbul

¹⁵⁰ İbn əl-Əsir, IX, səh.357.

¹⁵¹ Yəne orada.

¹⁵² Yəne orada.

¹⁵³ E.A.Пахомов. Краткий курс, стр.40-41.

olunmuş və hətta IV Georgi Baqavana (yəqin ki, Bakıya – Z.B.) toya gəlmiş və orada xəstələnərək, 1223-cü il yanvarın 18-də ölmüşdür¹⁵⁴. Bundan sonra Şirvanın Gürcüstanla müqavilə münasibətləri kəsilir. Xarəzmşah Cəlaləddin Manqburnun qoşunları Qafqaza soxulur, sonra isə monqol hökmranlığı başlayır. Hər halda gürcü salnaməsində Şirvan və Şirvanşahlar haqqında bundan başqa heç bir məlumat yoxdur.

Son dərəcə qeyri-müəyyən siyasi şəraitdə – 1224-1225-ci illərdə Cəlaləddinin yürüşü zamanı Şirvanşah III Fəriburz gözləmək mövqeyini zəruri hesab etdi. Xarəzmşahın özü Şirvanın strateji mövqeyini nəzərə alaraq, Şirvanşaha qarşı mülayim münasibət bəsləyərək, yalnız vassallıq baxımından asılı olmasını tələb etdi. Ən-Nəsevi xəbər verir ki, “Sultan 622 (1225)-ci ildə Arranı tutarkən şirvanşah Fəriburz ibn Quştəsb (ən-Nəsevidə Əfridun ibn Fəriburz kimi gedir) məktub göndərərək, Məlik şah xəzinəsi üçün müəyyən olunmuş xərəcə tələb etdi. Lakin Şirvanşah ölkədə olan çətin şəraitə əsaslandı, bir də ki, ölkənin böyük hissəsinin, məsələn, Şəki və Qəbələnin onun hakimiyyətindən çıxdığını qeyd etdi. Eyni zamanda gürcülər [ölkənin] ətraf hissələrini tutmuşdular. Bu məsələ ətrafında onlar arasında elçilər mübadiləsi aparılırdı. Nəhayət, hər il Cəlaləddinin xəzinəsinə 50 min dinar vergi verilməsi ilə razılığa gəldilər”¹⁵⁵.

Monqollar Cənubi Qafqazı viran qoyub Dərbənd keçidindən şimala doğru yollandıqdan sonra 618 (1221)-ci ildə Qəbələ və Şəki gürcülər tərəfindən tutuldu¹⁵⁶. Bu zaman Şirvan və Arran əhalisinin “yaxşı düşmən” saydığı və ödənc verdikləri gürcülər Beyləqanı və Gəncə ətrafını qarət etdilər¹⁵⁷.

Hicri 624 (1227)-cü ildə Sultan Cəlaləddin ikinci dəfə Tiflisi tutduqdan sonra “Səfiəddin Məhəmməd ət-Tuğrayini Şirvan şəhərlərinin – Şəki və Qəbələnin vəziri təyin etdi. Bu şəhərlər hələ bir neçə il əvvəl qüvvətli olarkən onların əlinə keçmişdi”¹⁵⁸.

Bu zaman Şirvanın işləri ilə Xarəzmşahın vəziri Şərəf əl-Mülk məşğul idi. O, Ərdəbil, Beyləqan və Muğana *iqta* sifəti ilə sahib idi

¹⁵⁴ Historie de la Georgie, I/2, p.495.

¹⁵⁵ Ən-Nəsevi, səh.223.

¹⁵⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.381.

¹⁵⁷ Yəne orada, IX, səh.349, 355.

¹⁵⁸ Ən-Nəsevi, səh.193.

və sonuncu Xarəzmşahın etibarından istifadə edərək bu vilayətlərin gəlirini mənimsəyirdi. Sonradan aşkar oldu ki, vəzir qonşu hakimlərdən “Arran və Azərbaycanın hakimi qalmaq, lakin xütbəni onların adına oxutdurmaq” razılığını almaq niyyətində imiş¹⁵⁹.

Muğanda məskən salan Şərəf əl-Mülk 1227-ci ildə Şirvanşah III Fəriburzdən növbəti 50 min dinar xərac ödəməyi tələb etdi. Lakin Şirvanşah vəzirin hiyləsinə və pulları özü mənimsəməsinə şübhələnərək tələbi rədd etdi. Şirvanşaha qəzəblənmiş vəzir Kür sahillərinə yönələrək, dörd min atlını Şirvana soxulmaq üçün təchiz etdi. III Fəriburz “öz məmləkətini tərk etdi” və Şərəf əl-Mülkün dəstəsi bu yürüşdən nəticəsiz qayıtdı¹⁶⁰. Sonra Şərəf əl-Mülk Arazdan keçərək Quştəsfi əyalətini ələ keçirdi, buradan şirvanşahın vergi toplayanlarını (*amillərini*) qovaraq, həmin ildə vilayəti 200 min dinara ödənc (*daman*) verdi. Ən-Nəsevi yazır: “Bu vilayətin xüsusiyyəti ondan ibarətdir ki, o, Araz və Kür çayları arasında yerləşirdi. Buraya ancaq gəmidə üzərək gəlmək olardı. Burada çoxlu su anbarları var, su quşları və balıq ovundan çoxlu gəlir əldə edirdilər. Elə olur ki, yüz qazı olan sürünü bir dinara satırlar”¹⁶¹.

Xarəzmşah Cəlaləddin bu vilayəti “əsirlik zəncirindən” xilas edib, Tiflisdən gətirdiyi və Quştəsfiyə hakim qoyduğu Cəlaləddin Sultansaha *iqta* sifətilə vermişdi¹⁶².

Şirvanşah III Fəriburz dəvət gözləmədən Sultan Cəlaləddin Manqburnun yanına gəldi. O, xarəzmilərin Şirvana soxulmaq ehtimalını xəbər verməklə belə hesab etdi ki, “Sultan hüzuruna ayaq basmaq onun üçün şərəf işi olacaq və onu qara gündə taleyin qəzavü qədərindən xilas edəcəkdir”¹⁶³. Şirvanşah sultana 500 at, vəzir Şərəf əl-Mülkə isə 50 at bağışladı. Vəzir hədiyyənin azlığından inciyərək “Sultana Şirvanşahı həbs etməyə və onun ölkəsini Sultanın qonşu mülklərinə birləşdirməyi məsləhət verdi”. Lakin Sultan vəzirin xainliyini artıq bilirdi və ona qulaq asmadı. O, Şirvanşahı fəxri libasla mükafatlandıraraq, III Fəriburza “onun öz mülkündə təsdiqi və [xəzinə üçün] təyin olunmuş verginin 20 min dinar məbləğində azalması”

¹⁵⁹ Ən-Nəsevi, səh.275.

¹⁶⁰ Yəne orada, səh.208.

¹⁶¹ Yəne orada, səh.222.

¹⁶² Yəne orada.

¹⁶³ Yəne orada, səh.223–224.

haqqında fərman (*tövqi*) verdi. Şirvanşah ən-Nəsəvinin özünə, tarixçinin yazdığı kimi, fərmanı tərtib etdiyinə görə min dinar verdi¹⁶⁴.

III Fəriburz dövründə Bakı buxtasında qala tipli müdafiə qurğularının tikintisinə və bərpaasına başlandı. Tikintinin qurtarma tarixi hicri 632 (26.09.1234–15.09.1235)–ci il, yəni monqol basqınından sonra, qeyd edilmişdir¹⁶⁵. III Fəriburz zamanı şeyx Hüseyn ibn Əlinin (Pir-Hüseyn) qəbri üstündə Xanəgah tikilmişdir. Xanəgahın şərq divarının portalındakı yazı belədir:

Bu binanı dünya hökmdarı, adil, yardım göstərən, qalib, islam və müsəlmanlar padşahlığının dini və dünyəvi yüksəlişi, hökmdar və sultanların tacı Cam Əfridunun vəliəhdi olan Əbül Müzəffər Fəriburz ibn Gərşəsb ibn Fəruzad ibn Mənuçöhr, möminlərin köməkçisi – Allah onun tərəfdarlarını möhkəmləndirsin! – hakimiyyəti dövründə böyük sədr, sevimli, hörmətli, Xorasanın vüqarı Xəzər Vasak adı ilə məşhur Şorəf əd-Dövlə və-d-Din Həsən ibn Məhəmməd ibn Hüseyn Bavəndinin – Allahın xeyriyyə işlərinə köməyi uzadılsın – pulları ilə tikməyi əmr etmişdir. Rəcəb ayında yüz qırx birinci ildə (15.12.1243–13.01.1244)¹⁶⁶.

Beləliklə, hələlik əlimizdə olan məlumatlara əsasən hicri 641–ci ili şirvanşah III Fəriburzun hakimiyyətinin son dövrü hesab etmək olar.

İyirmi altıncı Şirvanşah II Axsitan ibn III Fəriburz hakimiyyətinin ilk illərində sanki öz müstəqilliyini saxlaya bilmişdi. Bu dövrdə yaşayan Zəkəriyyə əl-Qəzvini yazır ki, “Şirvan hökmdarı qüdrətli hakim idi, güc və qüvvət sahibi idi”¹⁶⁷. Sonra Şirvan haqqındakı qey-

¹⁶⁴ Ən-Nəsəvi, səh.224, 231; həmçinin bax: В.В.Бартольд. Ширваншах, III, стр.877-878.

¹⁶⁵ Е.А.Пахомов. Краткий курс. Уточнение даты крепости Бакинской бухты, стр.90; И.М.Джафар-заде. Археологические раскопки 1946 г., стр.9-12; А.А.Али-заде. Из истории государства Ширваншахов, стр.100; С.Ашурбейли. Очерк, стр.142.

¹⁶⁶ В.Сысоев. Древности, стр.50-58; Е.А.Пахомов. Краткий очерк, стр.41; В.А.Крачковская. Изразцы: А.А.Алескер-заде. Некоторые заметки, стр.25-29; уenə də onun: Надписи, стр.38.

¹⁶⁷ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.595.

dində əl-Qəzvini deyir: “Şirvan müstəqil qeyri-asılı vilayətdir. Onun hökmdarının adı Axsitanıdır”¹⁶⁸. Ehtimal ki, burada söhbət məhz II Axsitan ibn III Fəriburzdandır, çünki I Axsitan ibn III Mənuçöhrün hakimiyyət dövrü əl-Qəzvinidən çox uzaq dövrə təsadüf edir.

Bu dövrdə Şirvanın müstəqilliyini Şamaxı rayonundakı Pir-e Siddiq binasındakı epigrafiya yazısı təsdiq edir:

Bina Bir-e (Pir-e) Siddiq tərəfindən ən böyük hökmdar,
böyük Şirvanşah Cəlaləddin Axsitan ibn Fəriburzun hakimiyyəti dövründə tikilmişdir. Altı yüz əlli beşinci il (1257)¹⁶⁹.

Monqol işğalı Şirvanın müstəqilliyinə son qoydu və Y.A.Paxomovun çıxardığı nəticəyə görə, XIII əsrin ikinci yarısında döyülmüş bütün sikkələr monqolların hakimiyyətini aşkarcasına təsdiq edir. Şirvanşahların dəbdəbəli titulları itib-batır.

Bu dövrün sikkəsində Münqke-kəanın [649-658 (1251-1260)] “adil, böyük” titulu adı isə, hicri 653 (1255)-cü il tarixi, xəlifə əl-Müstəsim-billahın adı və sikkənin aşağısında isə “Axsitan ibn Fəriburz” həkk olunmuşdur¹⁷⁰.

Bu sikkə hələ sonuncu Abbasilər xəlifəsinin həlakından qabaq 1258-ci ildə döyülmüşdür. Bundan sonra Şirvanşahların sikkələrində “adil kəan” (adsız) titulu və Axsitan ibn Fəriburzun adı həkk olunur.

Üç ildən sonra, hicri 658 (1260)-ci ildə şirvanşah II Axsitan Hülaku xanın əmri ilə öldürülür. İbn əl-Füvati özünün “Titullar lüğəti”ndə yazır: “Əlaəddin Fəriburz ibn Quştəsb əş-Şirvani Şirvan hökmdarıdır. Qədim nəsiləndir. Adı çəkilən Əlaəddin – Şirvan hökmdarı məlik Axsitanın atasıdır ki, onu Böyük sultan Hülaku xan 658 (1260)-ci ildə öldürmüşdür”¹⁷¹.

Yazılı, epigrafiya və numizmatik abidələrin əsas göstəriciləri bunlardan ibarətdir və bunlara əsasən Şirvanın XII əsr və XIII əsrin birinci yarısında siyasi vəziyyətini ümumi şəkildə təcəssüm etdir-mək olar.

¹⁶⁸ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.600.

¹⁶⁹ А.А.Алескер-заде. Надписи, стр.385.

¹⁷⁰ Е.А.Пахомов. Краткий курс, стр.41-42.

¹⁷¹ İbn əl-Füvati, IV/2, səh.1067.

V FƏSİL

ATABƏYLƏR DÖVLƏTİNDƏ İNZİBATİ İDARƏ

Azərbaycan Atabəyləri dövlətində inzibati idarə eynilə İraq səlcuq sultanlığında olduğu kimi idi. Atabey dövlətinin banisi Şəmsəddin Eldəniz öz dövlətinin nə inzibati, nə də hərbi quruluşunda demək olar ki, heç bir dəyişiklik etmədi. O da başqa dövlət xadimləri kimi (məsələn, Mosul Atabəyləri dövlətinin banisi İmadəddin Zəngi), dövlətdə hakimiyyəti tam ələ alana qədər bir sıra aşağı rütbəli inzibati və saray vəzifələrini tutmuşdu.

Sultan Məsudun hakimiyyəti zamanı Eldəniz sultan mətbəxinin nəzarətçisi (*hakim əl-mətbəx əs-sultani*) vəzifəsindən qoşun əmiri vəzifəsinə təyin olunmuşdur¹. 1132-ci ildə Sultan Məsud özünün ilk qısamüddətli hakimiyyəti zamanı Eldənizi Bağdadın şihnəsi² təyin edir³. Lakin hakimiyyət başına gəlmiş Sultan II Toğrul (1132-1135) Eldənizi bu vəzifədən azad edərək, onu öz kiçikyaşlı oğlu Arslan şahın atabeyi vəzifəsinə təyin etdi.

II Toğrulun ölümündən sonra Sultan Məsud 1136-cı ildə atabey⁴ Eldənizi mərhum II Toğrulun dul arvadı Mömünə xatınla evləndirdi və onu iqamətgahı Gəncə olan Arranın valisi təyin etdi.

¹ Mirxond, IV, səh.512.

² Şihne – qarnizona (şihne – ərəbcə “qarnizon” deməkdir) başçılıq edən şəhər komendantı vəzifəsinə uyğun gələn vəzifədir. Bu vəzifədə olan şəxs şəhərdə təhlükəsizlik və qayda-qanun üçün məsuliyyət daşıyır və vəziyyətin sabitliyinə nəzarət edirdi. Bağdadda şihne vəzifəsini ilk dəfə Səlcuqilər yaratdılar. Bağdadda şihne vəzifəsinin təyin olunmasının səbəbini İbn Xaldun (III, səh.477) belə izah edir: “Saysız-hesabsız fitnələr, Bağdadda qorxu və çəkişmələrin artması, sünnilərlə şəfiilərlə və başqaları arasında olan nifaq – bütün bunlar Səlcuqilərin şəhərdə şihne vəzifəsini təyin etmələrinə səbəb oldu”. Sonralar Bağdad şihnəsi saray çəkişmələrinə də qarışaraq xəlifəyə yaxın şəxslər üzərində nəzarət yaratdı və onları özləri istədiyi vaxt dəyişdirməyə başladı (İbn əl-Cövzi, VIII, səh.317-319).

³ İbn əl-Cövzi, IX, səh.163.

⁴ “Atabey” ləqəbinin təkamülü haqqında bax: M.F.Köprülü. Ata İslam Ansiklopedisi, c. I, səh.711-718; Кл.Каэн. Атабек, стр.731-732; Müq. et. P.A.Гусейнов. Институт атабеков.

Eldənizin bu vəzifəyə təyin olunması ölkənin Gürcüstanla sərhəd olan rayonlarına Səlcuqlərin böyük əhəmiyyət verməsi ilə izah olunur. Bu dövrdə Səlcuq hökmdarları sultanlıq taxtı uğrunda gedən daxili mübarizədə öz mövqelərini möhkəmləndirmək üçün hərbi *iqta* sistemini yaradaraq, onları özlərinə sədaqətli hərbi rəislər arasında bölüşdürürdülər. Nəticədə sultanlığın bütün əyalət və vilayətləri nəzarətləri altında on minlərlə qoşun saxlayan hərbi başçılar, əmirilər arasında bölünmüş oldu⁵. Yuxarıda qeyd olunduğu kimi, daxili mübarizədə ən qüvvətli əmirilərin ittifaqı əsas qüvvə idi.

Tezliklə Eldəniz Arran əmirilərini özünə tabe etdi və sultan Məsudun ölümü ərəfəsində demək olar ki, Arranın müstəqil hakimi olaraq, öz ixtiyarında 50 minlik qoşuna malik idi⁶. İraq sultanlığında şahzadələr arasında, daha doğrusu, Abbasilər xəlifələrinin qızıışdırması nəticəsində bir-birinə düşmən olan əmir qrupları arasında hakimiyyət uğrunda gedən vuruşmalar zamanı Şəmsəddin Eldəniz əsasən müşahidəçi mövqeyində duraraq, bundan yalnız özünə xeyir qazanmaq məqsədilə əlverişli fürsət gözləyirdi⁷. Mirxondun məlumatına görə, Eldəniz bu vaxt Şirvanı öz hakimiyyətinə tabe etdi⁸.

Sultan Məsudun Azərbaycanda canişin olan Çavlının ölümündən (1146) sonra Eldəniz qarışıqlıqdan istifadə edərək, Naxçıvan vilayətini də öz torpaqlarına birləşdirdi⁹. Eldəniz öz paytaxtını da buraya köçürdü¹⁰. Sultan Məsudun əmir-hacibi Fəxrəddin Əbd ər-rəhman Toğan Yürək Azərbaycanı tutmağa cəhd etdi. Lakin Sultan hacibin xəyanətindən şübhələndi və Eldənizlə Xass bəy Arslan ibn Pələng-Ariyə Fəxrəddini öldürməyi tapşırırdı ki, bu hadisə 1147-ci ilin aprelində baş verdi¹¹.

Beləliklə, Eldəniz Azərbaycanın böyük bir hissəsinin hökmdarı oldu¹².

⁵ Nişapuri, səh.75.

⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.119, 367; əl-Hüseyni, vər.71a, 74b.

⁷ Əl-Bundari, səh.242; əl-Hüseyni, vər.71a, 74b.

⁸ Mirxond, IV, səh.512; Həsənbəy Rumlu, vər.167b. Əlbəttə, burada söhbət Şirvanşahın atabəydən ancaq asılılığından gedir.

⁹ Мхитар Гош, стр.17. Bu dövrdən başlayaraq, Naxçıvan və onun vilayəti Eldəniz nəslinin irsi iqtası olur.

¹⁰ Əl-Hüseyni, vər.71a; Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.209.

¹¹ Əl-Bundari, səh.213-214; Мхитар Гош, стр.14, 17. "О, rəqabət apardığı Xassbəyi öldürdü", Homdullah Qəzvini. Qozide, XIV, səh.467.

¹² Əl-Bundari, səh.242, 243.

Sultan Məsudun vəfatından sonra hakimiyyət başına gəlmiş yeni Sultan Məhəmməd (1153-1159) xəlifə əl-Müqtəfini (1136-1160) öz hökmranlığına tabe etməyə cəhd etdi. Lakin xəlifə Səlcuq əmirlərinin bir-birilə düşmənçilik edən qrupları arasındakı ziddiyyətlərdən istifadə edərək, Şəmsəddin Eldənizi dilə tutdu ki, o, uzun müddət Bağdadı mühasirədə saxlayan Sultan Məhəmmədə qarşı çıxış etsin. Xəlifənin vəziri İbn Hübeyrə (1165-ci ildə vəfat etmişdir) bu barədə Eldənizə bir neçə məktub yazdı və Eldəniz öz Azərbaycan qoşunları ilə İraq sultanlığının paytaxtı Həmədan şəhərinə hərəkət etdi. Sultan Məhəmməd dərhal Bağdadın mühasirəsindən əl çəkərək, öz qoşunları ilə Həmədana yollandı. Lakin Eldəniz gürcülərin Azərbaycana soxulması bəhanəsi ilə öz qoşunlarını dərhal Həmədandan geri çəkdi¹³. 1160-cı ildə sultanlıqda hakimiyyət Süleyman şahın əlinə keçərkən, Şəmsəddin Eldənizin hərbi qüdrətindən xəbərdar olan şah Eldənizə onun kiçikyaşlı oğlu Arslan şahın taxtın vəliəhdi təyin olunması haqqında fərman göndərdi. Onun adı xütbədə çəkilməyə və sikkələrdə zərb olunmağa başlandı¹⁴.

1161-ci ildə Şəmsəddin Eldənizin qoşunları Həmədanı tutdu və Sultan Süleyman şah taxtdan salındı, sonra isə qalaya salınaraq öldürüldü. İraq sultanlığının taxtına Eldənizin kiçikyaşlı oğlu Arslan şah çıxarıldı¹⁵. Həmədan şəhəri Sultan Arslan şahın və atabəy Eldənizin paytaxtı oldu¹⁶. Arslan şah sultan elan olunduqdan sonra onun atabəyi "ulu atabəy" ləqəbini aldı. O böyüdü və yüksəlməyə başladı, [vəzifəcə] irəli apardı və aşağı saldı¹⁷.

Eldənizin oğlanları – Arslan şahın ana tərəfdən qardaşları da yüksək dövlət vəzifələrini tutdular. Əbu Cəfər Məhəmməd Cahan Pəhləvan böyük əmir-hacib vəzifəsinə təyin olundu, Müzəffərəddin Qızıl Arslan Osman isə əfi baş komandan oldu¹⁸.

¹³ Yəno orada, səh.252, 255.

¹⁴ İbn əl-Əsir, IX, səh.68; Ravəndi, səh.264-272; əl-Bundari, səh.289-290; Yəzidi, səh.144.

¹⁵ Nişapuri, səh.75; İbn əl-Əsir, IX, səh.175-177, 255-256; Mxitar Qoş (səh.17) yazır ki, Eldəniz "Sultan Məsudun vəfatından sonra Arslan şahı çar elan etdi və özü atabəy ləqəbini götürdü. Bu səbəbə görə o, Fars çarlığını tutdu, qüdrətli oldu və bütün böyük hökmdarları əzərək, onların çoxunu özünə tabe etdi".

¹⁶ Əl-Bundari, səh.296-297.

¹⁷ Yəno orada, səh.297.

¹⁸ Ravəndi, səh.269, 279, 283 və sonrakı səhifələr; əl-Hüseyni, vər.80b.

Sultan Arslan şahın taxta çıxdığı gün atabəy Eldəniz “əmirlərin-dən hər birinə müəyyən vəzifə verdi. Əmirlər onun qarşısında durdu-lar və həmin gün Şəmsəddin Eldəniz İraqın və Arranın çoxlu əmirinə fəxri paltarlar bağışladı. Rütbələrə dair cədvələ əsasən onların hər birinə at və qatır verildi. Sultan Arslan şah taxtda möhkəmləndi. Əmir Şəmsəddin Eldəniz isə onun atabəyi oldu”¹⁹.

Yuxarıda qeyd olunduğu kimi (səh.70-71), Arslan şah yalnız sözdə dövlətin başçısı idi, çünki ulu atabəy Eldəniz “fərmanlar verir, torpaqları *iqta* şəklində paylayır, xəzinə anbarlarını ixtiyarında saxla-yır, özü istədiyi kimi onları ölkənin hər hansı bir yerinə köçürürdü”.

Beləliklə, Şəmsəddin Eldəniz İraq sultanlığının həqiqi başçısı oldu. Bu dövrdən başlayaraq, “atabəy” ləqəbinin, “vəliəhd şahzadə-nin tərbiyəçisi” kimi ilkin mənası öz məzmununu dəyişir və hökm-darın ali tituluna çevrilir. Bu sözü adi mənasından fərqləndirmək üçün ləqəbə “ən böyük” (*əl-əzəm*) sözü artırılır. Eldəniz dövlət işlərində həlledici səsə malik idi, o həm də “məlik” titulunu daşımağa başladı ki, bu da onun hakimiyyətinin öz torpaqlarında irsi olduğunu göstə-rirdi. O, xarici siyasət üçün məsuliyyət daşıyır, müharibə elan olun-ması və qoşun toplanması məsələlərini həll edirdi. O həmçinin öz adını sikkə üzərində zərb olunması²⁰ və xütbələrdə xəlifə və sultan adları ilə yanaşı öz adının da çəkilməsi hüququnu qazandı. Atabəy Eldəniz adətən qoşunu döyüşə özü aparır, bəzən isə hərbi əməliyyatları öz müavininə (*naibə*), yəni qoşun komandanı – əmir sipəhsa-lar Qızıl Arslana tapşırırdı.

Bu məsələ ilə əlaqədar olaraq R.A.Hüseynovun məqalələrindəki Azərbaycan Atabəyləri dövlətində vəzifə iyerarxiyasının (aşağı rütbə-lilərin yuxarı rütbəlilərə tabeolma qaydası) xarakteristikasına dair bir neçə söz demək lazımdır. O, məsələn, yazır ki, Sultan Süleyman şah 1160-cı ildə Eldənizi “vəliəhd şahzadə Arslan şahın atabəyi” (yəni onun tərbiyəçi üçün məsul şəxs) təyin etdi. Beləliklə, atabəy-canişin Eldəniz atabəy-tərbiyəçi oldu. Deməli, Şəmsəddin və onun varisləri iki atabəy vəzifəsini daşıyırdılar: canişin və “tərbiyəçi”²¹.

Şəmsəddin Eldəniz şahzadə Arslan şahın atabəyi vəzifəsinə 1132-ci ildə onun atası Sultan II Toğrul tərəfindən təyin olunmuşdu,

¹⁹ Əl-Hüseyni, vər.81a-81b.

²⁰ Е.А.Пахомов. Монетные клады, вып. I-IX; А.Х.Машугян, стр.86-89.

²¹ Р.А.Гусейнов. Титулатура, стр.89.

1136-cı ildə isə Sultan Məsud Eldənizi Arranın canişini təyin edir. O, Arrana öz arvadı Mömünə xatınla – II Toğrulun dul qadını ilə və oğulluğu – kiçikyaşlı şahzadə Arslan şahla getdi²². Atabəy Eldəniz Arranı idarə etməyə gedərkən atabəy-tərbiyəçi idi. Müqayisə üçün Sultan Mahmud (1117-1131) tərəfindən İmadəddin Zənginin öz kiçik oğlanları Alp Arslan və Fərrux şahın atabəyi-tərbiyəçisi təyin olunmasını misal gətirərim. İbn Vasil yazır: “Elə bu dövrdən İmadəddin Zəngi atabəy kimi məşhur oldu”²³. Yalnız bundan sonra hicri 521-ci ilin ramazan ayında atabəy Zənginin Mosula canişin təyin olunması haqqında sultan fərmanı (*mənşur*) verildi²⁴.

Atabəy Şəmsəddin Eldəniz özünü sultan atabəyi rütbəsinə qaldırmamışdı²⁵. O, şahzadə Arslan şahın atabəyi idi və Arslan şah sultan olarkən Eldəniz onun yanında elə həmin vəzifədə də qalırdı. Eynilə belə Eldəniz, R.A.Hüseynovun dediyi kimi, özünü “ulu atabəy” elan etməmişdi²⁶. Mənbə aydın göstərir ki, Şəmsəddin Eldəniz “ulu atabəy” titulu məhz sultanın taxta çıxması ilə əlaqədar olaraq aldı.

R.A.Hüseynovun atabəylərin “dördüncü kateqoriyasını” ayırması da əsassızdır. “Dördüncü kateqoriya – sülalə və dövlət qarşısında xidmətlərinə görə atabəy vəzifəsini deyil, atabəy titulu alan əmirilər və sərkərdələrdir. Onların heç vaxt “tərbiyə alanları” olmamışdır, bu halda atabəy termini saray rütbəsi yox, şəxsi xidmətlər üçün qazanılmış rütbə mənasını daşıyır. Dördüncü qrupa Dəməşqin mülkədar atabəylərini – Buridləri, Mosul atabəylərini – Zəngiləri aid etmək olar”²⁷. Zəngi haqqında yuxarıda danışıldı, Burid atabəyləri sülaləsinin banisi Tuğtəkin isə şahzadə Dükəkin atabəyi idi. Şahzadə Dükək də Suriyanın səlcuq sultanı Tacəddin Tutuş ibn Alp Arslanın oğlu idi.

“İkinci qabil atabəylərin, atabəy atabəyinin və ya onun varisi²⁸ olan atabəylərin xüsusi qrupa – “beşinci kateqoriyaya” ayrılması da çətinlik törədir. Eldənizin bütün varislərini “sultanlar atabəyi”²⁹

²² Nişapuri, səh.75.

²³ İbn Vasil, səh.33; həmçinin bax: Rəşid əl-Cəmili, səh.46.

²⁴ İbn əl-Cövzi, X, səh.5; İbn əl-Əsir, Atabəylər, səh.34; Əbu Şəma, I, səh.75.

²⁵ P.A.Гусейнов. Титулатура, стр.89; yenə də onun: Иракские Сельджукиды, стр.190, 193.

²⁶ Yenə orada.

²⁷ P.A.Гусейнов. Институт атабеков, стр.194.

²⁸ Yenə orada.

²⁹ Yenə orada, səh.195.

adlandırmaq yanlışdır, çünki İraq Səlcuqiləri sülaləsi sultan II Toğrul ibn Arslan şahın vəfatı ilə başa çatmışdır. Nə Əbu Bəkr, nə Özbək, nə Qutluq-İnanc Mahmud, nə Əmir Əmiran Ömər, nə Xamuş, nə Özbəkin nəvəsi Nüsrətəddin sultan atabəyləri olmuşlar.

Beləliklə, atabəyin “iki rütbəli”³⁰ olması haqqında danışmaq lazım deyil. Əlbəttə, eyni titulu daşıyan şəxslər həmişə eyni səviyyədə real hakimiyyətə malik olmamışlar. Lakin titulu ilkin, ənənəvi mənəsdən ayırmaq olmaz. Eldəniz məhz ona görə Arranın hakimi (*vali*) təyin olunmuşdu ki, Sultan II Toğrulun şahzadə (məlik) Arslan şahın atabəyi idi. Səlcuq imperiyasının süqutu dövründə yaranmış dövlətlərin – Azərbaycan Atabəylərinin, Mosul Atabəylərinin, Fars Atabəylərinin və s. adına gəldikdə isə bu adlar səlcuq şahzadələri atabəylərinin özləri sülalə baniləri, irsi hakimiyyət sahibləri olduqdan sonra meydana gəlmişdir. Belə olduqda dövlət banilərinin varisləri, sultan uşaqlarının tərbiyəçiləri olub-olmadıqlarından asılı olmayaraq, atabəy titulu qazandı. Həmçinin bunu da qeyd etmək vacibdir ki, atabəy əmirlərin, *iqta* sahiblərinin, hakimlərin (*vali*) süzereni (böyük feodalı) idi və feodal iyerarxiyasında onların formal olaraq sultandan sonra tutduqları ikinci pillədən daha yüksək pillədə dururdu. Eldəniz isə “ulu atabəy” titulu ilə başqa atabəylərin (şahzadələrin atabəylərinin) süzereni hesab olunduğunu nəzərə çarpdırırdı. Bu dövrdə Eldəniz tək cə titula görə, yəni formal cəhətdən deyil, həm də real şəkildə süzeren hesab olunurdu, çünki onun hərbi qüdrəti və siyasi nüfuzu Orta Şərqi ölkələrindəki hökmdarlar arasında ona birinciliyi təmin etmişdi.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin idarəsində (rəhbərliyində) ikinci şəxs vəzir vəzifəsi idi³¹. O, bütün bürokratik aparatın başçısı sayılırdı və dövlət başçısının birinci müşaviri – məsləhətçisi idi. Atabəylərin vəzirləri də, səlcuq sultanlarının vəzirləri kimi bir qayda olaraq türk deyil, məmurlar mühitinin ərəb-fars qulluqçularına mənsub idilər³². İnzibati maliyyə aparatındakı başqa vəzifələri də qeyri-

³⁰ Р.А.Гусейнов. Титулатура, стр.88; yenə də onun: Иракские Сельджукиды, стр.190.

³¹ A.Lambton, p.53 və sonrakı səhifələr: H.Horst, səh.25.

³² Burada qəbilə mənsubiyyəti deyil, ərəb və fars dillərini bilmək həlledici əhəmiyyətə malik idi. Səncərin vəzirləri arasında vəzir Yabğu bəy əl-Kaşğari (1122-1124) məşhurdur.

türklər tutmuşdu, məmurlar heç vaxt türk adlarını daşımır dılar təkcə Səlcuqilər zamanı adi hal almamış, əksinə, hələ xəlifəti tında ənənəyə çevrilmişdi.

Yalnız hərbi vəzifələr və qanunla bağlı bütün işlər zadəga türkdilli qulluqçularının əlində idi.

Ən yüksək dövlət məmuru kimi vəzir yalnız hökmdar qar da məsuliyyət daşıyırdı. O, hər cür rəsmi mərasimlərdə, diplo işlərdə və vassallarla əlaqələrdə hökmdarın səlahiyyətli nümi dəsi idi³³. Divan məmurlarının başçısı (*əshab əd-divan*) olan məmurları vəzifəyə təyin etmək və işdən çıxarmaq hüququna idi. O, təqaüdləri (*ərzaq*), maaşları (*məvacib*) müəyyən edir, sistemə və xəzinəyə nəzarət yetirirdi³⁴. Vəzir həmişə öz hök rının yanında olur, onu səfərlərdə və yürüslərdə müşayiət ed özü qoşun göndərə və ona başçılıq edə bilirdi³⁶.

Vəzir vəzifəsi dövlətdə böyük hörmətə malik idi. Sultan Sər məktubundan götürülmüş aşağıdakı sətirlər bunu təsdiq edir böyük vəzifə vəziratdır. Cəmiyyətin bütün işi və insan əməll düzgün gedəsi onunla bağlıdır. Vəziratın işinin nəticəsi ölkənin şc gözəlliyi, intizamı və dövlətin qanunauyğunluğudur. Hökmdar çarlıq növbəsi bizə çatan vaxtdan bəri, bizim dünya hökmdarlı zın Günəşi Yer kürəsi ölkələri üzərində işıq saçdığı andan bizir rimiz dövlətə – Allah onu möhkəmləndirsin – inama layiq və həyat tərzini elə bir müdrik, bacarıqlı vəziri (*dəstur*) verməyə y dilir ki, o, idarəetmə qanunlarını, dövlətin gələcəyini bilsin, h darların tərcümeyi-halını oxusun, həyat təcrübəsi ilə təmizləsir yaxşı işlərə çağırınsın, üstündə keçici şöhrət və əbədi mükafat qa lan düzgün yol göstərsin, təbəələrin vəziyyəti haqqında həqiqət çatdırınsın, müsəlmanların işləri haqqında bizə məlumat versin, bu hallarda bizim onların icrası haqqında necə əmrlər verə bilə mizi desin və göstərsin ki, buyurduğumuz bütün bu işlərdə biz sözüne etibar edib inanaq...³⁷. Şübhəsiz ki, bu, yalnız belə bir

³³ A.Lambton, p.61 və sonrakı səhifələr

³⁴ Yəne orada, səh.56, 71.

³⁵ Yəne orada, səh.67.

³⁶ Yəne orada, səh.67 və sonrakı səhifələr; H.Horst, səh.26-27.

³⁷ H.Horst, səh.27-28; Müq. et: Ч.Стрпн, II, стр.751-752.

idealı idi: hər hansı bir konkret halda vəzirin hakimiyyəti onun vəziyyətindən və saraydakı siyasi qüvvələrin nisbətindən asılı idi.

Vəzirlər *vəzir*, *sədr*, *dəstur*, *xoca-yi bozorq* titullarını daşıyırdılar, onların vəzifə əlamətləri isə mürəkkəbqabı (*dəvat*) və müəyyən mahud parçadan olan çalma idi³⁸.

Şəmsəddin Eldənizin vəzirləri bunlar idi: Muxtarəddin³⁹, Sədəddin Əsəd əl-Əşəll⁴⁰, Şihabəddin Mahmud ibn Sikatəddin Əbd əl-Əziz əl-Hamidi ən-Nişapuri əl-Hərəvi (hicri 561-ci ilin rəbiələvvəl ayında vəfat etmişdir)⁴¹.

Atabəy Cahən Pəhləvanla Qızıl Arslanın vəzirlərinin adını müəyyən edə bilmədik, ola bilsin ki, yuxarıda adları çəkilmiş şəxslərdən bəziləri onların vəziri olmuşdur.

Atabəy Müzəffərəddin Özbəkin vəzirləri “Günlərin saçını ağarmağa məcbur edən və uzun illər ərzində divanın işlərini öz əlində saxlayan”⁴² Rəbibəddin Əbülqasım Harun ibn Əli ibn Zəfir Dəndan (1227-ci ildə vəfat etmişdir), onun oğlu Muin əl-İslam⁴³ və “məşhur vəzirlər nəslindən olan, atabəylər dövləti zamanı Naxçıvanda *divanə əl-istifadə* xidmət etmiş” Fəxrəddin Əbülfəzl Məhəmməd ibn Deyləm şah ibn Məhəmməd ən-Naxçıvani idilər. Monqollar zamanı sonuncu vəzir işdən uzaqlaşdı, cəmiyyəti tərk etdi və hər şeydən imtina edərək Əhərə getdi, orada şeyx Qütbəddin əl-Əhəriyə qulluq etməyə başladı⁴⁴.

Dövlətdə üçüncü vəzifə böyük və ya “ulu hacib” vəzifəsi idi⁴⁵. Başqa Səlcuq sultanlarının hakimiyyətində olduğu kimi, İraq sultanlığında da hacib (*əl-hicab*) vəzifəsi ən mühüm vəzifələrdən idi. Bu vəzifəni icra edən şəxs *əmir əl-hacib əl-kəbir* və ya *hacib əl-xass əl-həzrət* rütbəsini daşıyırdı.

³⁸ İbn əl-Əsir, VIII, səh.130; Xondəmir. *Xəbib*, səh.453; В.В.Бартольд, I, səh.288.

³⁹ Əl-Bundari, səh.303. Təəssüf ki, onun tam adını müəyyənləşdirmək mümkün olmadı.

⁴⁰ Yəne orada.

⁴¹ İbn əl-Əsir, IX, səh.93; əl-Bundari, səh.289, 297, 301; Ravəndi, səh.268.

⁴² Ən-Nəsəvi, səh.46, 58-61, 211.

⁴³ İbn əl-Füvati, IV/3, səh.140.

⁴⁴ Yəne orada.

⁴⁵ Əl-Kəlkəşəndi, V, səh.449-450.

O, hökmdarların şəxsi kamerdineri (saray xadimlərinə verilən fəxri ad) idi və dövlət başçısına aid mühüm işlər haqqında məlumat verir, onun tələbatı qayğısına qalır və saray mərasimlərini təyin edirdi. Bəzən hacib öz hökmdarlarının yanında elə nüfuz qazanırdı ki, hökmdar ona ikinci bir vəzifə də verirdi. Məsələn, 1224-cü ildə Xarəzmşah Cəlaləddin Mənbəxin qardaşı Qiyasəddin Pir şah (1220-1229-cu illərdə hökmranlıq etmişdir) Azərbaycana soxulub, atabəy Özbəkin torpaqlarını Naxçıvana qədər tutarkən, o, Naxçıvan kimi mühüm sərhəd vilayətin vəziratını öz hacibi Sədrəddin Əbül-Bərəkət əl-Osmana verdi. Mənbələrdə Pir şahın arzusunu ifadə edən aşağıdakı sənəd qalmışdır: “Sədrəddin Əbül-Bərəkət əl-Osmana verdi. Mənbələrdə Pir şahın arzusunu ifadə edən aşağıdakı sənəd qalmışdır: “Sədrəddin Əbül-Bərəkət əl-Osmani xəlifə Osman ibn Əffan əslindən olan ləyaqətli adamdır... hökmdarın şəxsi kamerdineri vəzifəsi (*mənsəb-i həcəbat-i xass-i həzrət*) ona tapşırılır. O, həmin vəzifəni tutmaq üçün zəruri keyfiyyətlərə malikdir. Hökmdara aid işlər (*ərz-i mühimmat-i xass*) haqqında və ümumi ehtiyaclar (*rəfi'-i həcət-i amm*) barədə məlumat vermək ona tapşırılır. Saray məmurları və qulluqçuları ona qulaq asmalıdırlar: bütün məsələlərdə onun səlahiyyəti vardır, sarayda onun tərəfindən qoyulmuş qaydalar qanun qüvvəsinə malikdir.

Bu yaxınlarda biz ona hacib vəzifəsindən əlavə, Naxçıvanın vəzirliyini də tapşırırdıq ki, kafirlərin ağılığı nəticəsində yaranmış itkiləri aradan qaldırsın, ədalətli bərpa etsin, dini cəmiyyətlərin, müsəlman və bütperəstlərin vəziyyətlərini yaxşılaşdırsın, hər bir kəslə öz ləyaqətinə görə rəftar etsin, yalnız köhnədən təyin olunmuş vergiləri – müsəlmanlardan xəracı və zimmilərdən cizi alsın”⁴⁶.

Hacib hökmdarın göstərişini icra olunmaq üçün şifahi surətdə vəzire çatdırırdı⁴⁷. Hacib hökmdarla sahibkarlar arasında əlaqə yaranan şəxs idi. Bəzən haciblər qoşuna və hərbi əməliyyatlara da rəhbərlik edirdilər.

Rey hökmdarı Hüsəməddin İncə sultanın və atabəy Eldənizin tabeliyindən çıxanda, Eldəniz öz hacibi Nüsrətəddin Cahən Pəhləvanı qoşunla onun üstünə göndərdi. İncə məğlub edildi və Şəmsəd-

⁴⁶ H.Horst, səh.124. Pir-şahın Azərbaycandakı əməliyyatları haqqında bax: Ən-Nəsevi, səh.120.

⁴⁷ Əl-Bundari, səh.107.

din Eldəniz “Rey vilayətini *iqta* şəklində öz oğlu Cahən Pəhləvana verdi. Vəzir Sədəddin əl-Əşəll şəhərin hakimi (*əl-hakim*) və Pəhləvanın demək olar ki, bütün işlərində müvəkkili (*əl-mütəvəkkil*) oldu”⁴⁸.

Atabəy Eldənizin hacibi Toğrul Təkin Ayaz idi⁴⁹. Atabəylərdən Əbu Bəkrin və Özbəkin böyük hacibi Nəsirəddin Məhəmməd idi⁵⁰. Atabəy Özbəkin hacibi Şəmsəddin əl-Qumi idi. O, atabəy səfirinin gürcülərə tapşırığını yerinə yetirirdi⁵¹.

Atabəylərin xüsusi təsisatları (divan əl-xass). Öz həm-qəbilələri ilə birlikdə köçəri həyat sürən Səlcuq qəbilələrinin başçıları zaman keçdikcə islamın və müsəlmanların sultanlarına çevrildilərsə⁵², atabəylər heç bir qəbilə əlaqələrinə malik deyildilər. Bunlar sadəcə olaraq bir yeri-yurdu, əsli-nəşəbi olmayan adamlar idilər. Yuxarıda qeyd olunduğu kimi, Şəmsəddin Eldəniz məmlükdən sultan mətbəxinin nəzarətçisi vəzifəsində yüksəldi və saray məmuru oldu. Sonra o, əmir, atabəy və nəhayət müstəqil hökmdar oldu. Onun oğlanları yüksək rütbəli dövlət xadimləri olur, sonra isə Qızıl Arslan kimi təkcə mahiyyət etibarını ilə deyil, həm də formaca tam hakimiyyətli hökmdara çevrilərək, “islam sultanı” titulu qəbul edirlər. Keçmişdə məmlük olmuş başqa atabəylər də eynilə bu cür yüksək hakimiyyət əldə edərək, dövlətin bütün idarə işlərinə qarışır və ya ona başçılıq edirdilər.

Atabəylərin sarayı (*dərgah, bargah*) Səlcuqilərdə olduğu kimi⁵³, ilkin köçəri həyat tərzinə uyğun surətdə təşkil olunmuşdu və xəzinə⁵⁴ ilə hərbi nəqliyyat həmişə onların yanında olurdu. Həm Səlcuq sultanlarının, həm də Azərbaycan atabəylərinin tez-tez öz paytaxtlarını dəyişdirmələrini (İsfahan, Həmədan, Gəncə, Naxçıvan, Təbriz, Marağa)⁵⁵ bununla izah etmək olar.

Hökmdarın bütün əmlakını *divan əl-xass* (“şəxsi divan”) adlanan təşkilat idarə edirdi. Atabəylərin bütün var-dövləti, o cümlədən dövlətə məxsus olan *əmlak əl-xass* (“şəxsi [torpaq] mülkü”), *əsbab*

⁴⁸ Əl-Hüseyni, vər.86a.

⁴⁹ Əl-Bundari, səh.297.

⁵⁰ Ən-Nəsəvi, səh.204.

⁵¹ Yenə orada, səh.158.

⁵² В.В.Бартольд, V, стр.93.

⁵³ Н.Норст, səh.16.

⁵⁴ Ən-Nəsəvi, səh.60.

⁵⁵ М.Ф.Санауллах, стр.7-8, 39.

əl-xass (“şəxsi daşınar əmlak”), *əmlak xalisat əd-divan* (“divana tabe olan torpaq mülkü”), *diya* (ağalıq yeri), *əkər* (malikanə, mülk), *müstəqəllat* (“daşınmaz gəlir”)⁵⁶ və *müstəcərat*⁵⁷ kimi kateqoriyaları ilə bağlı maliyyə haqq-hesabını aparır və onların gəlirini hesablayırdı⁵⁸.

Naxçıvan, Muğan kimi ən iri vilayətlər (əyalətlər) *divan əl-xassa* və ya *divan əl-ə'laya* (Ali divan) tabe idi. Taxt-tac əmlakı hökmdarın mülkiyyəti idi, öz torpaqlarını *iqta* şəklində hərbi rəislərə və başqa şəxslərə və ya xüsusi mülkiyyət kimi (*mülk*) hakim sülalənin üzvlərinə paylaya bilərdi⁵⁹.

Atabəylərin xəzinəsi də (*xəzinət əl-xass*) bütün səlcuq hökmdarlarına olduğu kimi, bilavasitə taxt-tacla bağlı müəssisə idi⁶⁰. Atabəylərin xəzinəsi həmişə olduğu yerdə yerləşirdi⁶¹, əsas xəzinə isə Naxçıvan yaxınlığındakı Əlincə qalasında saxlanılırdı. Şəmsəddin Eldənizin hakimiyyət dövründən başlayaraq dövlətin bütün gəliri bura daşınırdı⁶². Hökmdarın xəzinələrinin bir hissəsi Sərcəxan qalasında yerləşirdi⁶³.

Səlcuqilərdə olduğu kimi, Atabəylər dövlətinin həyatında da şahzadələr (məliklər) böyük rol oynayırdılar. Onlar hətta həddibuluğa çatmamışdan başlıca əyalətlərin canişini təyin edilir və xüsusi saraya malik idilər.

Əgər atabəy Şəmsəddin Eldənizin oğlanları Səlcuq sultanının sarayında yalnız yüksək vəzifə daşıyırdılarsa, Cahən Pəhləvan öz qardaşı Qızıl Arslanı Azərbaycanda və Arranda canişin təyin edir⁶⁴. Sonra Cahən Pəhləvanın böyük oğlu Əbu Bəkr Azərbaycan və Arranın

⁵⁶ Торгүмө О.О.Бољшаковундур. В ах: А.М.Беленицкий, И.Б.Бентович, О.Г.Бољшаков. Средневековый город, стр.393.

⁵⁷ Sonuncu terminin mənası mətdən tam aydın olmur. Söhbət hökumətin hamiliyinə, müdafiəsinə verilmiş əmlakdan və ya torpaqdan gedir.

⁵⁸ H.Horst, səh.20 və həmçinin göstərici

⁵⁹ Ən-Nəsəvi, (səh.163): Gəncədə taxt-tacın əmlakı haqqında danışılan yerə, xass torpaqları sırasında Beyləqan və Ərdəbilin daxil olmasından danışılan yerə və xassın Təbrizdə olan torpaqları haqqında danışılan yerə (səh.175, 219).

⁶⁰ A.Lambton, p.125.

⁶¹ Ən-Nəsəvi, səh.60.

⁶² Əl-Hüseyni, vər.127a; müəllifi naməlum “Oğuznamə”, səh.80.

⁶³ Əl-Hüseyni, vər.104a.

⁶⁴ Əl-Hüseyni, vər.97a; Ravəndi, səh.309.

canişini təyin olunur⁶⁵. Cahan Pəhləvanın o biri oğlu Qutluq-İnanc Mahmud Rey, İsfahan və İraqın bir hissəsinin canişini, Həmədanın canişini isə Müzəffərəddin Özbək idi⁶⁶. Atabəy Özbəkin oğlu Qızıl Arslan Xamuş Azərbaycanın canişini⁶⁷, Cahan Pəhləvanın qızı şahzadə (*məlikə*) Cəlaliyyə isə Naxçıvanda canişin idi⁶⁸.

Azərbaycan Atabəyləri canişinlərinin hamısının öz sarayı, vəziri və hacibi var idi. Məlikə Cəlaliyyənin sarayında bütün vəzifələri demək olar ki, yalnız qadınlar tuturdu⁶⁹.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin həyatında, xüsusilə də saray çekişmələrində hakim sülalənin qadınları da mühüm rol oynayırdılar⁷⁰. Qeyd olunduğu kimi, Şəmsəddin Eldənizin arvadı və Sultan Arslan şahın anası Mömünə xatın oğluna dövləti idarə işləri ilə məşğul olmadan şahlıq etmək imkanı yaratmışdı.

Cahan Pəhləvandan başlayaraq, Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin idarə edilməsi üçün ali müəssisə (*divan əl-ə'la*) var idi ki, ona vəzir başçılıq edirdi. Bu müəssisənin nəzdində dövlət dəftərxanası (*divan əl-inşa'* və ya *divan ət-tuğra'*), maliyyə və ya xəzinədarlıq (*divan əl-istifa'*) var idi.

Dövlət dəftərxanası həm daxili, həm də xarici yazışmanı yerinə yetirirdi. Dövlət dəftərxanasının başçısı epistolıy üslubun ustası olmalı idi, çünki dövlət sənədlərinin tərtibində ədəbi formanın kamilliyinə birinci dərəcəli əhəmiyyət verilirdi⁷¹.

Dövlət dəftərxanasının başçısı *münşi* və ya *tuğrayi* idi. Biz Azərbaycan Atabəyləri dövlətində bu vəzifədə çalışan şəxslərin adını bil-mirik, lakin həmin vəzifənin irsi olduğunu və onun sahiblərinin, eləcə də onların nəsilələrinin "ət-tuğrayi" ləqəbini daşdıqlarını nəzərə alsaq, onda Azərbaycan Atabəyləri dövlətində ən məsul vəzifələrdə işləmiş təbrizli ət-tuğrayilərin adlarını misal olaraq çəkmək olar⁷².

⁶⁵ İbn İsfəndiyar, səh.254.

⁶⁶ Əl-Hüseyni, vər.98a; История и восхваление венценосцев, стр.56.

⁶⁷ Ən-Nəsəvi, səh.175-176, 198, 212, 217.

⁶⁸ Ən-Nəsəvi, səh.120, 208, 209, 229.

⁶⁹ Yəne orada, səh.209.

⁷⁰ Səlcuqilər dövründə qadınların rolu haqqında bax: М.Ф.Сапауллах, стр.1-17.

⁷¹ Cahan Pəhləvanın xəzəmsah Təkişə məktubları. Divan əl-inşa haqqında ətraflı məlumat üçün bax: Ал-Калкандия, I, стр.91-104; III, стр.490-492; V, стр.464-465; H.Horst, p.31-36.

⁷² Ən-Nəsəvi, Göstərici üzrə.

Maliyyə idarəsinə və ya xəzinəyə ali maliyyə məmuru (*mustovfi əl-məmalik*) rəhbərlik edirdi. O, taxt-tac və xəzinənin maliyyə cəhətdən təmin olunması da daxil olmaqla dövlətin maliyyə müəssisələri sistemində başçılıq edirdi. Atabey Özbəkin vaxtında Kəmaləddin əl-Mustovfi xəzinə rəisi idi⁷³. Yerli maliyyə-smeta idarələrinin rəisləri yerli mustovfilər idilər⁷⁴.

Dövlətin əsas idarələrindən biri hərbi idarə idi. Ona *sahib divan əl-'ard* və ya *'arid* başçılıq edirdi. O, hərbi *iqtalara* nəzarət edir (lakin onları paylaya bilməzdi), bütün rütbədən olan hərbi qulluqçuların şikayətlərinə və haqlarının ödənilməsinə baxırdı. Dövlətdə poçt idarəsi də mövcud idi. Poçt öz müstəqim vəzifəsindən əlavə, yuxarı təşkilatlar üçün hər cür məlumat toplamaqla və casusluqla da məşğul olurdu.

Azərbaycan Atabəyləri dövləti müxtəlif vaxtlarda bir sıra iri vilayət və əyalətlərdən təşkil olunmuşdu. Onların adətən dəqiq müəyyən olunmuş sərhədləri yox idi. Dövlətin tərkibində həmişə Azərbaycan, Arran, Naxçıvan, Fars İraqı, Rey və Həmədan vilayətləri daxil idilər.

Hər bir vilayətin qubernatoru (*vali*) hökmdarın müavini və öz vilayətlərində olan bütün idarə obyektləri üçün məsul idi. Səlcuqilər və Atabəylər dövründə valilər demək olar ki, həmişə türklərdən olurdu və həmin vəzifəni tutmazdan qabaq əksər hallarda qoşun əmirləri idilər. Rəsmi sənədlər valinin xidməti vəzifələri sırasında birinci növbədə təbəələrə qarşı qayğıkeşliyi, islamın qoyduğu qayd-qanunlara əməl olunmasını və onların yayılmasını, təbəələrə qarşı rəhmdarlığı və ədalətliyi, sakitliyi və qaydanı qorumağı, cinayətkarların cəzalandırılmasını, zəiflərə və yoxsullara dayaq durmağı, dinə münasibətləri olan adamlara – seyidlərə, imamlara, sufilərə, ruhanilərə, şeyxlərə xüsusi hörməti qeyd edirdilər⁷⁵.

Vali ruhanilərə qarşı diqqətli olmalı və dini işlərdə onların məsləhətlərinə əməl etməli idi⁷⁶. O, mədrəsələrdə müqəddəs vəzifəsinə

⁷³ Ən-Nəsevi, səh.164-165.

⁷⁴ "Mustovfi" sözü bəzən "xəzinədar" kimi tərcümə olunur, lakin mustovfi xəzinə gözetçisi deyildi. Hər bir xəzinənin özünün gözetçisi var idi. Mustovfi vergilərin hesabını aparır, məmurların maaşları üçün ayrılmış xərclərə baxırdı.

⁷⁵ H.Horst, I-1, I-3 sənədləri

⁷⁶ Yəni orada, I-3, I-6 sənədləri

yalnız bacarıqlı imamlar təyin etməli idi. Mədrəsəyə nəzarət və onu idarəetmə işi isə valinin öz üzərinə düşürdü. Vali öz vilayətinin dünyəvi hakimi idi. Bu vəzifədə ona tövsiyə olunurdu ki, hökm çıxararkən və cinayətkarları cəzalandırarkən vicdanla və düzgün hərəkət etsin⁷⁷. Hakimlər (*qazılar*) valiyə tabe idilər. Vali onların işinə nəzarət edir, qazılar da həmişə valinin köməyinə arxalanırdılar⁷⁸.

Vali vilayətin bütün məmurlarının rəisi idi. Belə ki, o, onları vəzifəyə təyin edir, rütbələrini artırır və kiçildir, işdən azad edirdi⁷⁹. Vali məmurlarına göstəriş verməli idi ki, onlar camaatla və xüsusilə də adlı-sanlı adamlarla ədalətlə rəftar etsin, mülki idarə işlərində heç bir yenilik tətbiq etməsinlər⁸⁰.

Maliyyə idarəsi valiyə tabe idi. Ali maliyyə məmuru vilayətin mustovfisi idi. Hər bir mahalda və vilayətdə vergiyığan (*amil*) vali tərəfindən təyin olunurdu.

Vali öz vilayətində ali baş komandan idi. Valiyə onun tabeliyində olan əyalətləri, xüsusilə də sərhəd rayonlarını müdafiə etmək əmri verilirdi⁸¹.

Vilayətdə vəzifəcə ikinci şəxs valinin vəziri idi. Məsələn, Qiyasəddin Pir şah Azərbaycanda olarkən, o, öz hacibini Naxçıvan vilayətinin vəziri təyin etdi. Vəzir Sədrəddin Əbül-Bərəkət əl-Osmaniyyə yuxarıda (səh.198) qeyd olunmuş vəzifələrdən başqa, aşağıdakı işləri də görmək tapşırılmışdı: “Əgər Naxçıvan qalasının adamlarından hər hansı biri islamı qəbul edib dinsizlikdən imtina etsə, vəzir onu cizi ödəmədiyi üçün məsuliyyətə cəlb etməməli və heç bir tələb irəli sürməməlidir. O, [xristianların] kilsə tikmələrinə, onu təmir etmələrinə, kilsələrə adam yığmalarına mane olmamalı, lakin onların mühüm bir yenilik və təzə ziyarət yerləri yaratmalarına yol verməməlidir. Bundan əlavə, o, istərsə yüksək, istərsə də aşağı təbəqədən olan xristianların müsəlmanlardan ayrı yaşamaları qayğısına qalmalı, onlara at üstündə gəzməyi və silah gəzdirməyi qadağan etməlidir.

⁷⁷ H.Horst, I-13, I-14 sənədləri

⁷⁸ Yene orada, I-1, I-13 sənədləri

⁷⁹ Yene orada.

⁸⁰ Yene orada.

⁸¹ Yene orada, I-10 və I-12 sənədləri

Vəzir yolları qorumalı, zimmi silkindən olanların islam məntəqəsindən çıxıb, dinsizlərə birləşməsinin qarşısını almaq üçün bütün gediş-gəliş yollarını nəzarət altında saxlamalı idi. Heç bir tacir – istər müsəlman, zimmi, dindar, ya əcnəbi olsun – həmin yerə silahla, qulla və mal-qara ilə getmək imkanına malik olmamalıdır. Düşmən ölkədən (*dar əl-hərb*) islam ölkəsinə (*dar əl-islam*) köçmək istəyənləri o, hörmətlə və ədəblə qarşılmalı, lakin onların ölkədə həddindən artıq çox məskunlaşmasına yol verməməlidir.

Əgər müsəlmanlardan biri kafirlərin tərəfinə keçmək istəsə, vəzir ona sərbəstlik imkanı verməməli, istədiyini deməyə və yerinə yetirməyə qoymamalı, üç gün ərzində onunla yumşaq rəftar etməli və cəhd göstərməlidir ki, o, dinə olan şəkkindən əl çəksin. Əgər həmin şəxs yenidən dinə qayıtsa, “onda vəzir, böyük qələbə qazanmış olur”. Əks təqdirdə vəzir onun bəraəti haqqında deyil, edamı haqqında hökm verməlidir... Xain düşmən ölkəyə (*dar əl-hərb*) keçə bilsə, onda vəzir onun daşınmaz əmlakını müsadirə etməli və onun hamısını vəkil edilmiş şəxslərə verməlidir ki, əgər o, peşman olub geri qayıtsa, malını özünə qaytarsınlar. Əgər xain qayıtmasa, onda onun vaxtı keçmiş borc və öhdəlikləri ödənildikdən sonra vəkil edilmiş şəxslər dinsizlik müddətinin gəlirini qənimət şəklində götürüb, qalan əmlakı onun varislərinə qaytarmalı idilər”⁸².

Sənəddən görüldüyü kimi, Naxçıvan bir sərhəd vilayəti kimi xüsusi rejimdə idi. Burada başqa dinə – xristianlığa etiqad edənlərin nüfuzu məhdudlaşdırılmışdı və müsəlmanlığın saxlanması üçün ciddi nəzarət mövcud idi.

Vilayətin vəzirlərindən başqa əyalət və şəhərlərdə də vəzir vəzifəsi mövcud idi. Məsələn, Təbriz vəziri məşhur Şəmsəddin Tuğrayı idi⁸³. Səlmas, Urmiya və Xoy əyalətlərinin də öz vəzirləri var idi⁸⁴.

Şəhərləri valinin adından şəhər rəisləri idarə edirdilər. Ətraf kəndlər onlara tabe idi⁸⁵. Rəislər, bir qayda olaraq, yerli tanınmış nəsilədən seçilirdi. Onların vəzifəsi həmişə irsi olurdu. Ətrafdakı mahal və kənd

⁸² H.Horst, p.124-125. Nəraşənli Əbu Bəkr Siyavuş oğlu belə xainlərdən olmuşdur. O, “dədə-baba dinindən dönərək, xristianlığı qəbul etmək arzusunda olmuşdur”. В а х: Памятники армянской агиографии. Мученичество Абу Бакра (Осета), стр.254-264.

⁸³ Ən-Nəsəvi, səh.276.

⁸⁴ Yənə orada, səh.200.

⁸⁵ A.Lambton, p.290 və sonrakı səhifələr

rəisləri şəhər rəisinə tabe idilər. Rəis məmurlarla təbəələr arasında vasitəçi idi və şəhər, kənd əhalisinin hökmdar qarşısında öz vəzifələrini yerinə yetirərkən qayda-qanuna əməl etmələrinə cavabdeh idi. Şəhər rəisinə axtarış rəisi tabe idi. O, həmin şəxsi bu vəzifəyə təyin edir və onu dəyişdirirdi, çünki rəis də şəhər və mahalda təhlükəsizlik və sakitlik üçün məsuliyyət daşıyırdı.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətində ən görkəmli əyanlardan biri ət-Tuğrayi nəslindən olan rəislər idilər. Onlardan yaşca ən böyüyü – Şəmsəddin Təbrizin vəziri idi. Onun qardaşı oğlu Nizaməddin isə şəhərin rəisi idi. Tuğrayi nəslinin nümayəndələri “camaatın boynuna minərək, şəhərdə tam hakimlər kimi sərəncam verir, əhali isə şəhər atalarının qanına işləmiş “məhəbbətdən” irsən almış şəhər rəisi və vəzirlərini, onların sələflərinə olduğu kimi, razı salırdılar”⁸⁶. Şəmsəddin ət-Tuğrayi “Təbriz sakinlərinin təkəcə ömlakı haqqında deyil, onların həyatı barəsində də istədiyi göstərişi verirdi. Əhali isə onun hakimiyyətinə ona görə dözüdü ki, onun əslinə-nəcabətinə hörmət edir və ailəsini sevirdilər. Ona sədaqət əhalidə bir and şəklini almışdı. Hətta hörmət və vicdan yox olanda və ürəklər öz daxili aləmini açanda, qara camaat (*amma*) itaətlə onun qapısına doğru gedərək, onun əmr və göstərişlərinə əməl edirdilər. O, bacardığı qədər Təbrizin möhkəmləndirilməsi və müdafiəsi qeydinə qalırdı”⁸⁷.

Gəncənin rəisi və atabəy Özbəkin canişini “var-dövlət, pul, qüdrət və geniş hakimiyyət səlahiyyətinə malik olan”⁸⁸ Cəmaləddin əl-Qumi idi. Təbriz əyalətində olan Quzekunan kəndinin rəisinin də adı məlumdur. O, “yüksək qonaqpərvərlik göstərərək, mətbəx, çörəkxana və tövlələr üçün nə lazımsa hamısını tapır, həmçinin qonaqları, saray adamlarını və yüksək şəxsləri yaxşı qəbul edirdi”⁸⁹.

Ərdəbilin rəisi Fəlakəddin Əbu-n-nəsr əl-Cüneyd ibn İsmayıl ibn Əli ibn İsmayıl əl-Ərdəbili (hicri 615-ci ildə vəfat etmişdir) idi⁹⁰.

Rəislər öz mahallarında dünyəvi hakim idilər, lakin şəraitə görə dini hakimlərlə (*qazi*) və imamlarla razılaşırdılar.

⁸⁶ Ən-Nəsevi, səh.155, 156.

⁸⁷ Yenə orada, səh.276-277; İbn əl-Əsir, IX, səh.339.

⁸⁸ Ən-Nəsevi, səh.63, 285.

⁸⁹ Yenə orada, səh.218-129.

⁹⁰ İbn əl-Fuvati, IV/3, səh.494.

Şiə qazısından başqa, dövlətin hər bir şəhər, mahal və kəndində yerli qazılar var idi. Monqolların hücumlarından əvvəlki son üç-dörd onillikdə qazi vəzifəsində çalışmış bir sıra azərbaycanlı qazının adına İbn əl-Fuvatinin əsərində rast gəlirik.

Təbrizin qazısı şəhər rəisi Şəmsəddin ət-Tuğrayinin qardaşı oğlu Qəvaməddin Əbu Abdullah Məhəmməd ibn Əbd əl-Malik Məhəmməd əl-Xəddadi ət-Təbrizi idi. Bu vəzifə ona irsən ata-babalarından qalmışdı. O, “öz əsillərinin Kəbənin açarçıları (anbardarları) olan banu Şeybana aid edən görkəmli qazılar nəsindən idi. Təbrizdə hökumətin yarısı və qazi vəzifəsi ona məxsusdur”⁹¹. Təbrizin qazılar qazısı Fəxrəddin Əbül-Fəzl Əhməd ibn Məhəmməd ibn Əbd əl-Məlik əl-Xəddadi ət-Təbrizi idi⁹². Yəqin ki, o, yuxarıda adı çəkilən Təbriz qazısının oğlu imiş.

Təbrizdə məhkəmə hakimiyyətinin yarısı Qəvaməddin Əbül Məcd ibn Əbül-Fəzail ibn Əbd əl-Hamid əl-Qəzvini ət-Təbriziyyə məxsus idi⁹³.

Marağanın qazısı “Azərbaycan qazıları nəsindən olan”⁹⁴ Qüt-bəddin Əbül-Xeyr Şəfa ibn Əbd ər-Rəhim əl-Maraği idi. Marağanın irsi qazısı həmçinin İmadəddin Əbül-Fərac Məsud ibn Kəmaləddin Əbu Möhsün ibn İmadəddin Əbd əl-Fəmid əl-Maraği idi. O, “Marağanın irsi qazılarından idi. Hicri 640-cı ildə vəfat etmişdir”⁹⁵.

Əbhərin qazısı “qazılar nəsindən olan”⁹⁶ Əlaəddin Əbül-Qasım Yəhya ibn Yusif ibn Yəhya əl-Əbhəri idi.

Beyləqanın qazısı Əminəddin Əbül-Fərac Məsud ibn Əhməd ibn Mahmud əl-Beyləqani idi. O, “Beyləqanın adlı-sanlı qazılar və əyanlar nəsindən olub, öz biliyi və fəaliyyəti ilə Arranda şöhrət qazanmışdı”⁹⁷.

Mərəndin qazısı İzzəddin Camal əl-İslam Əbus-Suna Mahmud ibn Məhəmməd ibn Nuri əl-Mərəndi idi (hicri 596-cı ildə vəfat etmişdir)⁹⁸.

⁹¹ İbn əl-Fuvati, IV/4, səh.826; Ən-Nəsəvi, səh.165; Rəşidəddin, I/2, səh.242.

⁹² İbn əl-Fuvati, IV/3, səh.100-101.

⁹³ Yəne orada, IV/4, səh.822.

⁹⁴ Yəne orada, səh.649.

⁹⁵ Yəne orada, V/2, səh.863.

⁹⁶ Yəne orada, V/2, səh.1112.

⁹⁷ Yəne orada, V/2, səh.954-955.

⁹⁸ Yəne orada, IV/1, səh.351.

Gəncənin qazısı “qazılar nəslindən olan”⁹⁹ Fəlakəddin Əbül-Həsən Əli ibn Əbdullah əl-Cənzi idi.

Şirvan qazısı “hüquqşünaslığın və inzibati hüququn gözəl biliciləri olan qazılar nəslindən çıxmış”¹⁰⁰ Qiyasəddin Əbu Nəsr Məhəmməd ibn Əbdullah ibn Abbas əş-Şirvani idi.

Sərəbin qazısı Əlaəddin Mənsur ibn Mahmud ibn Yusif ibn əl-Əziz əs-Sərəbi idi¹⁰¹.

Əhər yaxınlığındakı Varzuqan şəhərciyinin qazısı Kəmaləddin Əhməd ibn əl-Əziz əl-Maraği idi¹⁰².

Gəncə yaxınlığındakı Sakurabad kəndinin qazısı Ümdətəddin Əbu Mənsur Vahuzən ibn Əbül-Qasım Əbdullah ibn Əmr əl-Cənzi əs-Sakurabadi idi. O həmçinin öz kəndinin xətibisi və Fəqihisi idi¹⁰³.

Bütün bunlar göstərir ki, adlı-sanlı şəxslərin ailələrindən çıxmış qazi, eləcə də rəis vəzifələri əslində irsi idi. Yüksək rütbəli vəzifələrin irsi olması haqqında hələlik əlimizdə tam (dəqiq) məlumat yoxdur. Lakin vəzir, mustovfi, müşrif və başqa bu kimi vəzifələrin də bir ailənin nümayəndələri tərəfindən tutulmasını hesab etməyə əsas vardır. Bu vəzifəli şəxslərin sahibkar (mülkədar) şəxslərdən və ali rütbəliyərdən asılılığı isə ənənəvi irsiliyin sahibliyini nisbətən azaldırdı.

⁹⁹ İbn əl-Fuvati, IV/3, səh.505.

¹⁰⁰ Yene orada, IV/2, səh.1211.

¹⁰¹ Yene orada, IV/2, səh.1107.

¹⁰² Ən-Nəsəvi, səh.165.

¹⁰³ İbn əl-Fuvati, IV/2, səh.894.

VI FƏSİL

ŞƏHƏRLƏR, SƏNƏTKARLIQ, PUL TƏDAVÜLÜ VƏ
FAYDALI QAZINTILAR

Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyət dövrü ölkədə şəhər həyatının çiçəklənməsi əsridir. Bu dövrdə Azərbaycanın bir çox şəhərləri orta əsr sənətlərinin bütün növlərini özündə toplamış iri yaşayış məntəqələri idi. Şəhərlər həm daxili, həm də xarici ticarətin mərkəzi rolunu oynayırdı. Əgər Naxçıvan, Beyləqan, Təbriz və Şamaxıda 100 min və daha artıq, Gəncədə isə yarım milyona qədər əhali yaşadığını nəzərə alsaq, onda aydındır ki, bu inkişaf kənd yerlərindən şəhərlərə əhali axınını tələb edən yüksək inkişaf etmiş çoxsahəli kустar sənayedə çalışan adamların sayının artması hesabına yaranırdı. Bunun kənd təsərrüfatının inkişafına nə dərəcədə təsir etdiyi haqqında əlimizdə məlumat çox azdır.

Mənbələrin məlumatının azlığı və XII-XIII əsrlərdəki Azərbaycan şəhərlərinin arxeologiyasının öyrənilməməsi (bunu təəssüf hissilə qeyd edirik) tədqiqatçı üçün böyük çətinliklər törədir¹. Bununla belə yazılı abidələr şəhərlərin qaynar həyatının mənzərəsini yenidən canlandırmaq imkanı verir və oxucu, şübhəsiz ki, Nizami dövründə Azərbaycan şəhərlərinin ictimai və mədəni həyatının əlamətlərini təsəvvür edə bilər.

Bu dövrün ən iri şəhəri təkcə Qafqaz miqyasında deyil, həmçinin bütün Yaxın və Orta Şərqdə ən mühüm ticarət-sənət mərkəzi olan **Gəncə**² idi. Bir orta əsr şərinə deyildiyi kimi:

Yalnız bir neçə şəhər başqalarına nisbətən,
Daha bol, daha varlı və daha məhsuldardır.
İqlimi və torpağının bərəkətli olmasına görə
Onlar içərisində Arrandakı Gəncə bütöv xəzinədir³.

¹ Bu baxımdan yalnız Beyləqan istisnaıq təşkil edir. Q.M.Əhmədov 20 il onun öyrənilməsi ilə məşğul olmuşdur.

² Yaqut, VI, səh.171-172.

³ Həmdullah Qəzvini, səh.93. Burada cinas vardır: cən zə – “xəzinə” və Cən zə – Gəncənin adıdır.

Gəncə əvvəlcə Səlcuq sultanlarının – canişinlərinin paytaxtı, sonra isə Eldənizlərin paytaxtlarından biri olmuşdur. Əhalisinin sayına görə Gəncə o dövr Şərqi bir çox şəhərlərini ötüb keçmiş və onun şöhrəti bir çox ölkələrə yayılmışdı. Bu dövr abidələrinin verdiyi məlumata görə, Gəncə “mühüm şəhər”⁴, “böyük şəhər və paytaxt (*dar əl-mülk*) idi, onun istehkamları, hündür divarları və dərin xəndəkləri olan böyük qalası var idi”⁵. O həmçinin Arran əyalətinin paytaxtı idi və burada Səlcuq sultanı Qiyasəddin Məhəmməd Təpərin taxt-tacı yerləşirdi. Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburn qədr yüz ildən artıq bir müddət ərzində hakimiyyət simvolu olan həmin taxt-tac 1231-ci ildə Bəndərin rəhbərliyi ilə üsyan etmiş gəncəlilər tərəfindən dağıdıldı⁶.

Gəncə “müsəlman aləminin sonuncu sərhəd avanpostu (ön keşik məntəqəsi) idi”⁷, ona görə də bütün hökmdarlar, o cümlədən də atabəylər onun möhkəmləndirilməsinə birinci dərəcəli əhəmiyyət verirdilər. Lazım olduqda Gəncə düşməne qarşı çoxlu miqdarda əla silahlanmış döyüşçü çıxara bilirdi. Mənbə qeyd edir ki, Gəncənin sakinləri həmişə özləri ilə silah götürür⁸ və “buraya silahı [müsəlman] aləminin hər yerindən ona görə də gətirirlər ki, o [şəhər] gözəldir. Onun cavanları cəsur oxatanlar və din uğrunda vuruşan döyüşçülərdir; onlar yayı yaxşı dartır və oxları yonurlar”⁹. Elə şəhərin özündə də silah istehsalı yüksək səviyyədə dururdu¹⁰. Gəncədə bütün sənət növləri inkişaf etmişdi, lakin mənbələr ipəkqurdu yetişdirilməsini, ipək emalını və parçasının keyfiyyətinə görə başqa yerlərin məhsulunu ötüb keçən gözəl ipək parçalar hazırlanmasını xüsusi qeyd edirlər.

Zəkəriyyə əl-Qəzvininin xam ipəyin emalı barədə təsviri maraqlıdır: “Şəhərin özündə kanal vardır. Ona iki yolla enmək olar. Onlardan biri Bab əl-Məqbərə (qəbiristanlıq qapısı) adı ilə məşhurdur, ikincisi isə Bab əl-Bərdə (Bərdə qapısı) adlanır. Əhali suyu Bab əl-

⁴ Мхитар Гош, стр.12.

⁵ Zəkəriyyə əl-Qəzvinini, səh.351; N.D.Mikluxo-Maklay. XIII əsrin naməlum əsəri, səh.208.

⁶ Ən-Nəsəvi, səh.286.

⁷ Zəkəriyyə əl-Qəzvinini, səh.522; əl-Bakuvi, 9a.

⁸ Zəkəriyyə əl-Qəzvinini, səh.522.

⁹ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.208.

¹⁰ Zəkəriyyə əl-Qəzvinini, səh.522.

Məqbərədən götürür və ipəyi həmin suda yuyurlar. Bundan sonra həmin ipəyin qiyməti Bab əl-Bərdədən götürülmüş suda yuyulmuş ipəkdən qiyməti daha yüksək olur. Əgər suyu Bab əl-Məqbərədən götürüb, Bab əl-Bərdəyə gətirsək, onda bu ipəkdən heç nə çıxmaz, əgər bu işi əksinə etsələr, onda əla ipək alınar”¹¹.

Gəncədən başqa ölkələrə bahalı ipək parçalardan savayı atlas, parça, iplik parça, ipək iplik, xəz çalma, keçə, həmçinin “əl-gənci” (gəncəli) və “əl-kutni” (pambıq) adlanan geyim göndərilirdi¹².

1221-ci ilin sonunda monqollar özlərinin birinci basqını zamanı Gəncəyə yaxınlaşarkən “öyrəndilər ki, Gəncənin çoxlu cəsur sakinləri var, onların silahları çoxdur. Buna görə də onlar (monqollar) şəhəri mühasirəyə almayaraq, camaata çapar göndərüb, pul və geyim tələb etdilər. Bütün bunları onlara verdilər və monqollar şəhərdən getdilər”¹³.

Gəncə yaxınlığında dəmir və mis filizlərinin olması dəmirçilik, metal emalı, silahqayırma, qab-qacaq hazırlanması, metalda naxış açma və başqa sənətlərin inkişafına imkan yaratdı.

Şərqi başqa şəhərlərində olduğu kimi Gəncədə də yüksək dərəcədə inkişaf etmiş saxsı məmulatı sənəti mövcud idi¹⁴.

Gəncə “əhalisi sıx olan və çiçəklənən şəhər” və ya əyalət mərkəzi olduğu üçün hökumət idarələrinin çoxu burada toplanmışdı. Gəncədə şəhər əyanlarının gözəl mənzilləri var idi¹⁵. Burada sultan sarayı, yüksək rütbəli məmurların və ruhanilərin saray və mənzilləri yerləşirdi. Belə binaların tikintisi bənnalar, dülgərlər, həkkaklar (daş, ağac üzərində naxış açan ustalar) və yüksək ixtisaslı başqa mütəxəssislər tərəfindən icra olunurdu.

Gəncə sənətkarları, yəqin ki, peşələrə görə cəmiyyətlərdə birləşmişdilər. Şəhər əhalisinin mütəşəkkilliyini gəncəlilərin atabəy

¹¹ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.522.

¹² Yəne orada, səh.421; Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.208; əl-Bakuvi, səh.91. Səlcuqilərdə Gəncə parçasından hazırlanmış fəxri geyim haqqında bax: Nizam əl-Mülk, səh.111.

¹³ İbn əl-Əsir, IX, səh.339.

¹⁴ Gəncədə qazıntılar zamanı əldə edilmiş arxeoloji materiallar bunu sübut edir. Вах: В.И.Левиатов. Керамика; И.М.Джафар-заде. Историко-археологический очерк; М.М.Альтман. Исторический очерк.

¹⁵ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.522.

Əbu Bəkrin hökmranlığı zamanı birləşmiş gürcü-Şirvan qoşunlarına qarşı müqavimətinə əsasən mülahizə yürütmək olar. Təsadüfi deyil ki, 1231-ci ildə xarəzmlərə qarşı baş vermiş qüvvətli üsyana sənətkar Bəndər başçılıq edirdi.

Gəncəli tacirlər yerli istehsalın mallarını Şərqi bir çox şəhər və ölkələrinə aparırdılar¹⁶.

Gəncəlilər yay aylarını Xirək (indiki Hacıkənd) dağı yaxınlığındakı yerdə keçirirdilər. Dağın “ətrafında ətirli otlar, sular və bağlar vardır. Yayda orada hava çox gözəldir. Hər bir ailənin burada evi vardır. Gəncəlilər istilər qurtarmayınca orada qalırlar. Gəncə əyanlarının burada əla evləri vardır”¹⁷.

Gəncə ətrafında “çoxlu bağlar və böyük meşə sahələri, çoxlu dadlı meyvələr, üzüm, əncir, qovun, paxlalı bitkilər və tut ağacları var idi”¹⁸. Gəncə ətrafındakı kəndlər gözəldir, hər tərəfdə yaşıllıq və çoxlu axar su vardır¹⁹.

Atabəy Şəmsəddin Eldənizin hökmranlığı zamanı, 1139-cu il sentyabr ayının 30-da Gəncədə, onun ətrafındakı şəhər və vilayətlərdə zəlzələ baş verdi ki, bunun nəticəsində “Gəncə şəhəri və onun vilayətləri dağıldı (elə bir yerə hopdu). Zəlzələ şəhəri elə viran etdi ki, sanki o heç yox imiş”²⁰. Zəlzələnin şahidi, Gəncə sakini, alban tarixçisi və hüquqşünası Mxitar Qoş bu dəhşətli bədbəxtliyi belə təsvir edir: “Areq ayının 18-ci günü, cümə günündən şənbəyə keçən gecə (30 sentyabr 1139-cu il, şənbə günü) Allahın şiddətli qəzəbi dünyaya töküldü. Yer in hiddəti və qüvvətli dağıntı dəhşətli qəzəblə bu Alban torpağına yetişdi. Bunun nəticəsində onun paytaxtı Gəncə də öz sakinlərini udaraq, cəhənnəmə atıldı”²¹.

Gəncəli Kirakos öz “mənəvi babası” Mxitar Qoşun məlumatını təsdiq edir: “Erməni tarixi ilə 588-ci ildə dəhşətli zəlzələ oldu və paytaxt şəhəri Gəncə dağıldı, onun tikililəri əhəlinin üstünə uçdu”²².

¹⁶ Sibt ibn əl-Cövzi, VIII/1, səh.168-169.

¹⁷ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.522; Həmdulah Qəzvini bu yeri Bərdənin ətrafına aid edir.

¹⁸ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.208.

¹⁹ Yenə orada.

²⁰ Əl-Bundari, səh.109.

²¹ Мхитар Гош, стр.11-12.

²² Киракос Гандзакети, стр.63, 103.

İbn əl-Əsir bu zəlzələ haqqında belə yazır: “534-cü ildə Gəncədə, Azərbaycan və Arranın başqa dairələrində zəlzələ oldu. Lakin ən güclü zəlzələ Gəncədə baş verdi. Orada çoxlu evlər dağıldı və saysız-hesabsız əhali həlak oldu”²³.

Gəncədə zəlzələ zamanı həlak olanların sayı bir məlumata görə, 230 min nəfər²⁴, başqa məlumata əsasən isə 300 min nəfərə²⁵ çatır. Həm İbn əl-Əsir, həm də əl-İsfahani bu dəhşətli zəlzələnin demək olar ki, müasirləri olmuş və hətta onlar əgər həlak olanların sayını ikiqat artırıbsalar belə, yenə də rəqəm 150 min nəfərə yaxın olur. Əgər şəhər əhalisinin yarısının həlak olduğunu fərz etsək, onda heç bir şübhə yoxdur ki, Gəncədə həmin dövrdə 300 mindən çox əhali var imiş.

Təbii fəlakətdən və Gəncə əhalisinin çəşqinliyindən (“Bütün kişilər inildəyir, qadınlar acı-acı ağlayır, qocalar da, cavanlar da qəmli fəryad edirdilər”)²⁶ istifadə edərək, çar Demetre və baş komandan İvane Mxarqrdzelinin başçılığı ilə gürcü qoşunları şəhərə hücum etdilər. Onlar “rəhmsizliklə və kobud şəkildə rəftar edir, sağ qalanların üstünə hücum edir və onları ya qılıncdan keçirir və ya özlərinə qul edirdilər [satırdılar]. Onlar bu mühüm şəhərin birdən cəhənnəmə çevrilməsini, yığın-yığın qızıl və insan meyitləri qalağının bir-birinə qarışmasını görsələr də, şəhərə qarşı rəhmli olmaq haqqında düşünmədilər, qızıl və gümüş xəzinələrini qazıb apardılar, basqınlar və işgəncələri ilə [camaata] zəlzələnin özündən daha çox əzab verdirdilər”²⁷. Gəncəli Kirakos və əl-İsfahani bunu da əlavə edirdilər ki, gürcülər özləri ilə Gəncənin şəhər darvazasını apardılar²⁸.

Sultanın canişini Qara Sunqur tələsik öz qoşunları ilə Gəncəyə yollandı və Gəncə yaxınlığındakı döyüşdə gürcülər məğlub olaraq şəhərdən uzaqlaşdılar. Az müddətdə Qara Sunqur əhalinin köməyi ilə şəhəri “onun bütün gözəlliyi ilə”²⁹ bərpa etdi və “şəhərin dağıl-

²³ İbn əl-Əsir, VIII, səh.368.

²⁴ İbn əl-Əsir, VIII, səh.368; Бар Әбрей, II, стр.375; Сibt ibn əl-Cövzi, VIII/1, səh.168-169.

²⁵ Əl-Bundari, səh.190.

²⁶ Nizami Gəncəvi, səh.23.

²⁷ Мхитар Гюш, стр.12; əl-Fəriqi, vər.162a-b.

²⁸ Киракос Гандзакени, стр.103; əl-Bundari, səh.190.

²⁹ Əl-Bundari, səh.190.

mış divarlarını yenidən düzəltdi”³⁰. Beləliklə, zəlzələnin dağıntıları 2–3 il ərzində aradan qaldırıldı. Əgər zəlzələ zamanı Gəncə əhalisinin yarısından çoxu həlak olsaydı, bu bərpa işləri mümkün olmazdı.

Mənbələrdə şəhərin bərpa olunmasında başqa şəhərlərin və vilayətlərin əhalisinin iştirakı haqqında məlumat olmadığına görə, İ.M.Cəfərzadə haqlı olaraq qeyd edir ki, zəlzələnin dağıntıları gəncəlilərin özləri tərəfindən ləğv olunmuşdu və sağ qalanların sayı həlak olanların sayından az olmamışdır³¹.

Azərbaycanın ən çox möhkəmləndirilmiş şəhərlərindən biri **Naxçıvan** idi. Ətrafında möhkəm divar çəkilmiş bu şəhər hərbi istehkama³² malik idi. Şəhər yüksəklikdə tikilmişdi ki, oradan şəhərin kənarında axan Araz çayının mənzərəsi açılırdı. Naxçıvanda gözəl saraylar, mədrəsələr, məscidlər, köşklər, məbədlər və məqbərələr var idi³³. Atabəylərin hakimiyyəti zamanı tikilmiş iki mədrəsə atabəy Şəmsəddin Eldənizin arvadı və atabəylərdən Cahan Pəhləvanla Qızıl Arslanın anası Mömünə xatının məqbərəsinin vəqf mülkiyyəti idi. Bu iki mədrəsə vəqfin gəliri hesabına saxlanılırdı³⁴.

Naxçıvanın görkəmli memarlıq abidələrindən biri məşhur Mömünə xatın türbəsidir. Onun qurşağında aşağıdakı yazı həkk olunmuşdur:

Mərhəmətli və rəhmli Allahın adı ilə!
 Bu məqbərəni dünyanın ədalətli hökmdarı,
 əzəmətli, qalib Şəmsəddin,
 Nüsrət əl-islam vəl-müslim Cahan Pəhləvan
 atabəy Əbu Cəfər Məhəmməd ibn atabəy Eldəniz
 Dünyanın və dinin böyüklüyü, islamın və müsəlmanların
 paklığı Mömünə xatın [xatirinə] – hər şeydən yüksək Allah
 ona rəhm etsin!
 Beş yüz səksən ikinci ilin məhərrəm ayında
 (24.03–22.04.1186-cı il) tikilməsini əmr etdi.

³⁰ Мхитар Гош, стр.12.

³¹ И.М.Джафарзаде. Историко-археологический очерк, стр.15.

³² Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.208; əl-Bakuvî, səh.99.

³³ Yənə orada.

³⁴ О.Туран, стр.57-60; А.Гусейн-заде, стр.1269-1273.

Naxçıvan mədrəsəsinin qabaq tağının yuxarı hissəsində belə sözlər həkk olunmuşdur:

Dünyanın ədalətli və ən ulu hökmdarı
atabəy Əbu Cəfər Məhəmməd ibn
atabəy Eldəniz – Allah onun məzarını əziz tutsun!

Qabaq tağın qapılarında bu sözlər yazılmışdır:

...ən mütəvəlli əmir əl-üməra' əmir
Nurəddin, atlı qoşunların başçısı və atabəy
dövlətinin vergi yığanı.

Naxçıvanda həmçinin yerli şeyxlərin başçısı Yusif ibn Kəsinin (Qüseyrin) məqbərəsi də yerləşmişdi. O, hicri 557-ci ilin şəvval ayında (13.09-11.10.1162) tikilmişdir.

Möminə xatın mavzoleyi memar Əcəmi ibn Əbu Bəkr ən-Naxçıvani tərəfindən tikilmişdir. Bu yaxınlarda respublikamızın ictimaiyyəti onun anadan olmasının 850 illiyini qeyd etdi³⁵.

Naxçıvanın çoxlu əhalisi və inkişaf etmiş kустar sənayesi var idi. Yerli sənətkarlar daxili və xarici bazar üçün parça, örtük, keçə, çuxa, saxsı və taxta qablar, keramik məmulat və həmçinin misdən, qiymətli metallardan hazırlanmış məmulat istehsal edirdilər³⁶.

Şəhər atabəy Şəmsəddin Eldənizin hakimiyyəti dövründə, Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin paytaxtlarından biri olarkən, özünün ən böyük çiçəklənmə dövrünə çatmışdı. Naxçıvan bağların yaşıllıqları içərisində qorq olmuşdu. Naxçıvan meyvələri və məhsulları isə orta əsrlərdə hər yerdə şöhrət qazanmışdı³⁷. Naxçıvan qalasının özünün su mənbəyi var idi. Şəhər tikililəri içərisində yerli gəcdən və kərpicdən tikilmiş mədrəsələr, məscidlər, iki, üç və dörd mərtəbəli qüllələr var idi. Atabəylərin iqamətgahından başqa şəhərdə hökumət idarələri (*dövlət-xanə*) də mövcud idi³⁸.

³⁵ Naxçıvan abidələri haqqında bax: В.М.Сысоев, стр.91 və sonrakı səhifə; А.Алескер-заде. Надписи, стр.158; История архитектуры Азербайджана, стр.87.

³⁶ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.209; Həmdullah Qəzvini, səh.90; Əl-Bakuvi, səh.99.

³⁷ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.209.

³⁸ Yəne orada.

1255-ci ildə Naxçıvana gəlmiş fransız rahibi Qilyom de Rubruk yazır ki, o, Monqolustana səfərindən qayıdarkən “bir çarlığın (yəni Eldənizlərin – Z.B.) əvvəllər paytaxtı və ən böyük və ən gözəl şəhər olmuş, sonralar isə tatarların demək olar ki, səhraya çevirdikləri Naksua (Naxçıvan) şəhərinə yetişdi”³⁹.

Bu dövrdə Arazın suları küçələr boyu arxlarla axırdı. Burada “dünyada ən yaxşı və ən faydalı üzüm”, pambıq və dənli bitkilər becərilirdi⁴⁰. Sənətkarların hazırladıqları məşhur məmulat Beynəlxalq bazarlarda Naxçıvanın şöhrətini təmsil edirdi. Buradan satışa Çin parçaları, gözəl incə örtüklər, saxsı qablar (kasa və piyalələr), sənətkarlıqla işlənmiş məmulatlar, xələnc ağacından (dəmir, taxta) qayrılmış fincan və boşqablar aparılırdı⁴¹.

Naxçıvan sənətkarlarının məhsullarının bu natamam siyahısı onun mallarının zəngin çeşidə malik olmasını və istehsalçıların yüksək sənətkarlığını göstərir.

Naxçıvana girəcək yolları Əlincə (Ələncik), Sürməri, Təqmər və Fəqnən kimi nəhəng qalalar qoruyurdu⁴².

Bu yaxınlardək bəzi tarixçilər tərəfindən belə bir fikir yürüdü-lür ki, guya Naxçıvan Azərbaycan şəhərləri sırasına aid deyil. Buna görə mən belə bir hökmün əsassız və inandırıcı olmamasını sübut edən izahın bu əsərə salınmasını zəruri hesab etdim.

Alban tarixçisi Moisey Kalankatuklu Məhəmməd ibn Mərvanın *başçılığı ilə ərəb qoşunlarının erməni tarixi ilə 146 (05.06.697–04.06.698)-ci ildə Dərbənd üzərinə yürüşü haqqında məlumat verər-kən yazır ki, bu səfər zamanı erməni knyazları üsyan etdilər. Buna görə də sərkərdə hərbi əməliyyatı dayandırıb, qiyamçıları yatırtmaq üçün Ermənistan qayıtmağa məcbur oldu. Tarixçi yazır: “Məhəmməd Çoqdan qayıtdı və 3 il ərzində su ilə əhatə olunmuş qalanı – Sevanı mühasirə etdi və nəhayət, oranı tutdu və orada kimə rast gəl-disə, hamını qılıncdan keçirdi. Oradan **Ermənistan** gedərkən o, yunan (Vizantiya) və erməni qoşunlarını məğlub etdi. Əsir edə bil-mədiyi bütün erməni knyazlarını o, ciddi andla başdan çıxartdı, yalan*

³⁹ Гильом де Рубрук, стр.188.

⁴⁰ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.209; Həmbullah Qəzvini, səh.90; əl-Bakuvi, səh.99.

⁴¹ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.210; əl-Bakuvi, səh.99; Xələnc haqqında bax: Р.Дози, I, стр.400; А.П.Ковалевский. Ибн Фадлан, стр.137, 244–245; 539-cu qeyd

⁴² Həmdullah Qəzvini, səh.90.

və xəyanətlə onları bir yerə yığdı. O, knyazları **Naxçıvana** gətirərək, 800 nəfəri kilsəyə yığdı və diri-diri yandırdı”⁴³.

Bu məlumata əsasən Ermənistanın orta əsrlər tarixinin tədqiqatçılarının hamısı belə hesab edirlər ki, burada söhbət Arazüstü Naxçıvandan (Muxtar Respublikanın indiki paytaxtı) gedir, bu da indiki tarixi coğrafiyada (məsələn, bax: “Aşxaratuytsq”), hətta Ermənistan və Azərbaycanın medievist (orta əsr) tarixçilərinin ümumi əsərlərində hər cür anlaşılmazlığa gətirib çıxarır⁴⁴.

Moisey Kalankatukludan gətirdiyimiz hissədə deyilir ki, Məhəmməd ibn Mərvan vizant – erməni qoşununu Ermənistan ərazisində, təqribən Naxçıvan yaxınlığında məğlub etdi. Buna görə də burada söhbətin məhz hansı Naxçıvandan getdiyinin aydınlaşdırılması zəruridir.

Akademik İ.A.Orbeli 1912-1913-cü illərdə Türkiyə Ermənistanı ərazisindəki epiqrafik abidələri tədqiq edərkən Qars vilayətinin Kağızman mahalındakı bir neçə yaşayış məntəqəsində oldu, bunların arasında Baqavan, Ələm (Ələmn), Mren və Naxçıvan da var idi⁴⁵.

Onun oxuduğu epiqrafik yazılar içərisində Kamsarakan knyazlarının fəaliyyəti ilə bağlı olan iki inşaat yazısı da vardır. Onlardan biri Naxçıvandakı kilsəyə aiddir. İ.A.Orbeli onun inşasını VII əsrin sonuna aid edir⁴⁶.

İ.A.Orbeli Naxçıvandakı kilsənin qalıqlarını təsvir edərək yazır: “Qədim kilsədən yalnız şimal tərəfdəki divarın şimal-şərq küncünün aşağı hissəsi, qərb tərəfdəki divarın aşağı hissəsinin azacıq sahəsi qalmışdır”⁴⁷. Sonra İ.A.Orbeli aşağıdakı məlumatı verir: “Naxçıvan məbədi xarabalıqlar içərisində qalmışdı, lakin sonradan camaat özləri-

⁴³ Moisey Kalankatuklu. Alban tarixi, səh.259 (ingiliscə tərcüməsi, səh.207-208). Vardan bu hadisəni erməni tarixi ilə 26.05.702-25.05.703-cü illərə aid edir. Həmçinin bax: Гевонд, стр.22-24; Кыракос Гандзакени, стр.40, 45.

⁴⁴ Müxtəlif rütbəli müasir müəlliflərin çoxlu əsərlərini sadalamayaraq yalnız “Erməni xalqının tarixi” (I hissə, Yerevan, 1951 və sonrakı nəşrlər) və “Azərbaycan tarixi” (I hissə, Bakı, 1958, səh.107) kitablarını qeyd etməklə kifayətlənirəm. Birinci əsrdə Naxçıvan erməni şəhərləri sırasına daxil edilmişdir. İkinci kitabda da Naxçıvan erməni şəhəri kimi təqdim olunur.

⁴⁵ И.А.Орбели. Багаванская надпись. Избр. труды. Ереван, 1963, стр.371 və sonrakı səhifələr.

⁴⁶ Yenə orada: Надпись о построении церкви в Нахичеване, стр.430-433.

⁴⁷ Yenə orada, səh.430.

nin dini ehtiyaclarını ödəmək üçün kilsəni tikmək qərarına gəldi. Bu məqsədlə əhali uçulmuş divarları sökərək, yalnız yuxarıda qeyd olunmuş hissələrə toxunmadılar. O biri divarları yenidən özüldən tıkdılar. Bu işlərə rəhbərlik edən bəna mənə xəbər verdi ki, məbədin daşlarında yanğın izləri var idi, onların üzü tökülmüşdü, buna görə də bütün daşları yenidən yonmaq lazım gəldi”⁴⁸.

Yuxarıda gətirilmiş tutarlı dəlillər göstərir ki, burada söhbət məhz Məhəmməd ibn Mərvanın erməni knyazlarını yandırdığı məbəddən gedir. Bu məbəd Türkiyənin Qars vilayətinin Kağızman mahalında yerləşən Naxçıvan şəhərindədir.

Beləliklə, aydın olur ki, ərəb sərkərdəsinin mənbələrdə təsvir olunan əməliyyatının – vizant-erməni qoşunlarının darmadağın edilməsi, erməni knyazlarının əsir edilib, Naxçıvanda məbəddə yandırılması – bütün bunların Arazüstü Naxçıvan ilə heç bir əlaqəsi yoxdur. Naxçıvanla bağlı bütün hadisələri, o cümlədən knyaz Baqratuni, Artsruni və başqalarının fəaliyyətini bundan sonra izah edərək xatırlatmaq lazımdır ki, bu Naxçıvan (həmçinin məbəd) Qars vilayətinin Kağızman mahalının eyni adlı inzibati mərkəzindən bir az aralıda yerləşir (1-ci şəkil). Həmçinin məlumdur ki, Arazüstü Naxçıvanda aparılan arxeoloji qazıntılar zamanı kilsə və başqa xristian tikililərin xarabalıqları heç vaxt tapılmamışdır.

Azərbaycanın ən iri şəhərlərindən biri – **Beyləqan** ticarət və hərbi-strateji yolların kəsişdiyi yerdə yerləşmişdi. Bu şəhərin orta əsr tarixi “nəinki orta əsr Azərbaycan şəhərinin, həmçinin, ümumiyyətlə, feodal Şərqi şəhərinin tarixi problemlərini öyrənərkən bir çox baxımdan etalon (meyar, ölçü) ola bilər”⁴⁹.

“Arran ölkəsində məşhur böyük şəhər olan”⁵⁰ Beyləqanın Azərbaycanın başqa şəhərləri içərisində mövqeyi bu mənada xüsusi təşkil edirdi. XII əsrin əvvəllərində Səlcuqlar dövlətində ara vuruşmaların qızıışdığı bir dövrdə Səlcuq canişinlərinin hakimiyyəti o qədər zəiflədi ki, Beyləqan nəzarət altından çıxdı və demək olar ki, muxtar əyalət şəhəri oldu⁵¹.

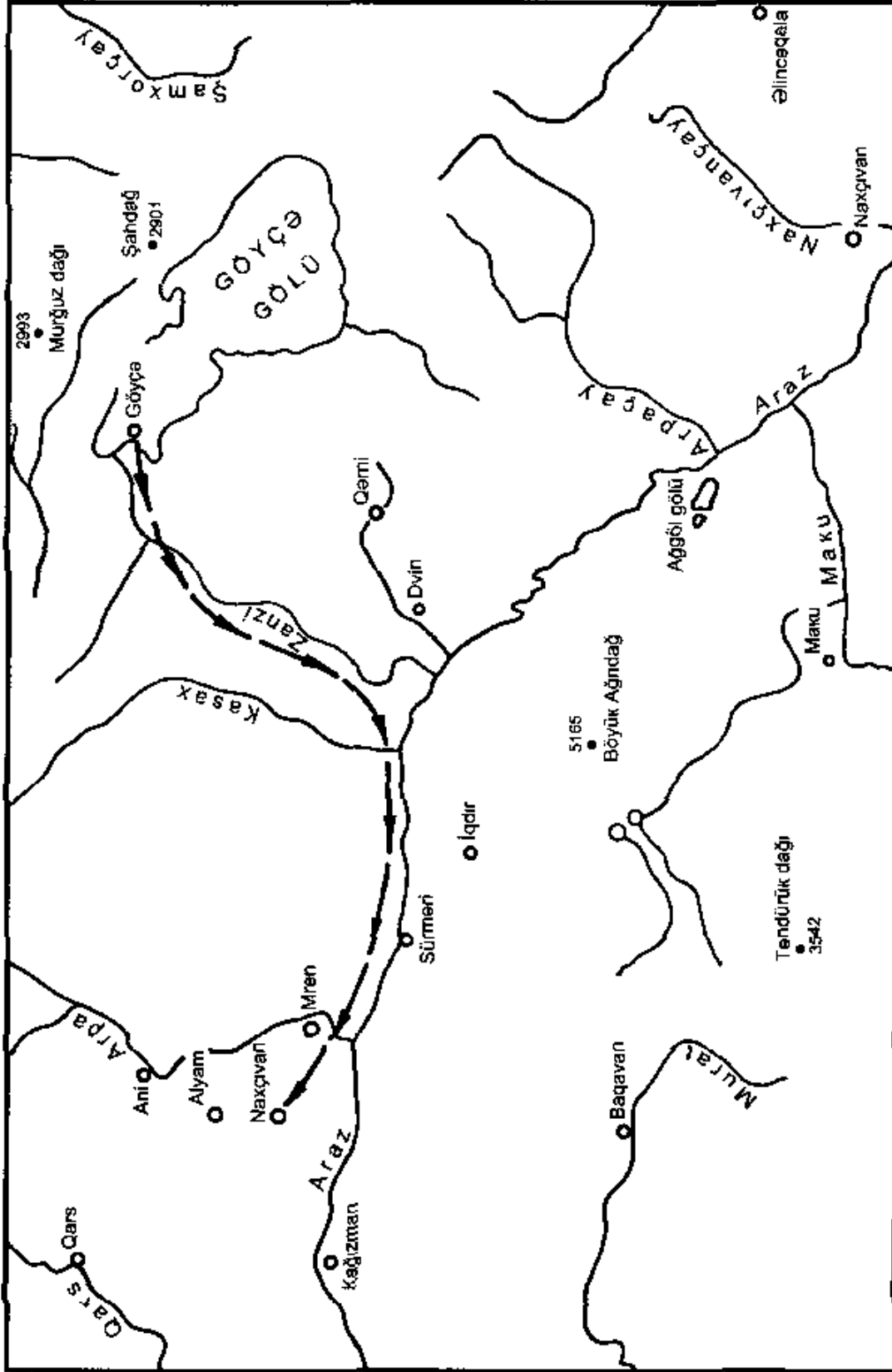
⁴⁸ И.А.Орбели. Надпись о построении церкви в Нахичевани, стр.430.

⁴⁹ Г.М.Ахмедов. Автореф. докт. дисс., стр.5.

⁵⁰ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.513.

⁵¹ В.Ф.Минорский. История Ширвана и Дербенда, стр.157; В.М.Бейлис, стр.58.

Şəkil 1

XII əsrin əvvəllərində Beyləqanda vəziyyət olduqca mürəkkəb idi. Şəhərin “azad” vəziyyəti şəhərliləri təmin edirdi və onlarla gah Səlcuq şahzadələrinin iqamətgahı olan Gəncədən və gah da Şirvanşahlar tərəfindən təyin olunan canişinlər arasındakı münasibətlər çox gərgin idi: *şəhərin sakinləri başqa tərəfin köməyinə bel bağlaya bilərdilər*. Şirvanşah Beyləqanda öz hakimiyyətini qurmaq üçün imkan və vasitələrə malik olsa da, bu niyyətə çatmağa cəsarət etmirdi. Bilavasitə Beyləqanı idarə edən Gəncə divanı isə əksinə, onu özünə tabe etmək üçün kifayət qədər hərbi qüvvəyə malik deyildi və özgə köməyinə müraciət edirdi. Buna görə beyləqanlılar “heç olmasa nisbi istiqalaliyyətlərini qorumağa cəhd edərək, həm şəhər hökuməti tərəfindən səlahiyyətin artmasına, həm də hərbi dəstələr və ya bacarıqlı memurlar tərəfindən Beyləqanda nəzarət yaradılmasına müqavimət göstərirdilər”⁵². Beyləqan özünün belə yarımmüstəqil vəziyyətini Şəmsəddin Eldəniz tərəfindən Arranın tutulmasına qədər saxlaya bilmişdi.

Bir neçə il ərzində Beyləqan gürcülərə xərac verirdi, lakin hicri 556 (1161)-ci ildə onlar atabəy Eldəniz tərəfindən darmadağın edildi və şəhər Azərbaycan Atabəylərinin nəzarəti altına keçdi⁵³. Bu vaxtdan ta hicri 618-ci ildə monqolların ilk hücumuna qədər Beyləqan özünün yüksək çiçəklənmə dövrünü keçirirdi. Düzdür, Cahan Pəhləvanın oğlu Əmir Əmiran Ömər öz qardaşı Əbu Bəkrin qoşunları məğlub edərkən, gürcülər şirvanlılarla birlikdə şəhəri tutmağa cəhd göstərirdilər, lakin beyləqanlılar öz şəhərlərini qorudular⁵⁴.

Atabəy Əbu Bəkr və xüsusilə də atabəy Özbəkin hakimiyyəti zamanı Beyləqan “tamamilə inşa edildi – orada çoxlu saray və köşklər tikdilər. Qədimdə bu şəhərdə su yox idi və şəhər camaatı bu cəhətdən korluq çəkirdilər, oraya Arazdan bir neçə arx çəkilibdir. Rəvayət edirdilər ki, bu şəhər onların (Əbu Bəkrlə Özbəkin – Z.B.) uğurlu qədəmlərindən abadlaşdı. [Burada] çoxlu evlər tikdilər və əyanlar onlara köçdülər. Orada (şəhərdə) firavanlıqdır və çoxlu miqdarda bazar vardır”⁵⁵.

Q.M.Əhmədov tərəfindən aparılmış çoxillik arxeoloji axtarışlara əsasən müəyyən edilmişdir ki, bu müddətdə Beyləqanda tikinti

⁵² В.М.Бейлис, стр.52-53.

⁵³ Əl-Hüseyni, vər.51a.

⁵⁴ Yəne orada, vər.105b-106a.

⁵⁵ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.201-202.

keramikası (dulusçuluğu), kaşı, kərpic istehsalı inkişaf etmiş və tikinti texnikası da təkmilləşmişdi. Bütün bunlar yuxarıda qeyd olunduğu kimi, “əyanlar yaşayan saray və köşklərin”⁵⁶ – böyük binaların tikilməsi üçün əlverişli şərait yaradırdı. Bunun nəticəsində şəhərin mərkəzi hissəsində yoxsul şəhərlilər üçün yaşayış evlərinin sayı get-gedə azalırdı. Şəhər meydanlarının və küçələrinin də sahəsi azalmağa başlayırdı.

Beyləqan ayrı-ayrı məhəllələrdən ibarət idi. Şəhərdə karvansaralar, mədrəsə, məscidlər və bir neçə bazar var idi⁵⁷. Q.M.Əhmədovun hesablamalarına görə, XIII əsrin əvvəllərində Beyləqanda 40 minə yaxın əhali yaşayırmış⁵⁸.

Beyləqandakı sənət və peşə sahələrinin siyahısına 30-dan çox sənət növü daxildir, yəni şəhərdə bütün peşələr mövcud imiş⁵⁹. Mənbələrdə qeyd olunmuş peşələrin müxtəlifliyi bunu bir daha təsdiq edir: toxucular (*xəyyak*), çəkməçilər (*əsakifa*), eczaçılar (*səyadila*), boyaqçılar (*sabbaq*), dabbağlar, şərab düzəldənlər (*xəmmar*), yem satanlar (*əllaf*), dulusçular (*xəzzaf*), dülgərlər (*nəccarlar*), inşaatçılar (*bənnalar*) və s.⁶⁰

Yazılı mənbələrlə təsdiq olunmuş arxeoloji qazıntıların verdiyi məlumata əsasən Q.M.Əhmədov bu nəticəyə gəlir ki, “IX–X əsrlərdə Beyləqan artıq nəinki kустar sənaye istehsalı sahəsində, həmçinin ticarət sahəsində də bir feodal şəhəri kimi tam formalaşmışdı; onun sənəti bazar, əmtəə istehsalına çevrilirdi”⁶¹. Beyləqanda ticarət və ticarət əlaqələri XII əsrdə–XIII əsrin birinci rübündə son dərəcə genişləndi. XII əsrin əvvəllərinə aid mənbə Beyləqanda müxtəlif təbəqəli şəhər tacirlərinin olduğunu xəbər verir⁶².

Mənbələr Beyləqan malları içərisində ipək parçaların, buğda, pambıq, çəltik, nar, üzüm, kəsilmiş quşların (kəklik, qırqovul), balığın adını çəkirlər⁶³. Beyləqan bazarlarında Dərbənddən və Şirvandan

⁵⁶ Г.М.Ахмедов, стр.77.

⁵⁷ Мәсуд ибн Намдар, вәр.118а, 200а, 231b, 246а və с.; Н.Д.Миклухо-Маклай. *Аноним XIII в., стр.201-202.*

⁵⁸ Г.М.Ахмедов, стр.84. Beyləqandakı qazıntılar barədə ətraflı məlumat üçün yenə də oraya bax.

⁵⁹ Мәсуд ибн Намдар, вәр.131а, 143а, 145а, 146b, 147b, 183а, 184b.

⁶⁰ Yenə orada, вәр.7а, 210а, 246b.

⁶¹ Г.М.Ахмедов, стр.127-128.

⁶² Мәсуд ибн Намдар, вәр.102а, 131а, 136b, 239а.

⁶³ Н.Д.Миклухо-Маклай. *Аноним XIII в., стр.202; Həmdullah Qəzvini, səh.92.*

gətirilmiş mallar, o cümlədən qunduz, samur, dələ xəzi, qullar və kənzilər, Şabran ipəyi, Bakı nefti və duzu satılırdı⁶⁴.

Beyləqanın ticarətində əsas pul vahidi Eldənizlərin mis sikkələri idi. Beyləqanda 1500-dən çox mis sikkə tapılmışdır⁶⁵. Bu sikkələrin bir hissəsi Beyləqandakı sikkə sarayında zərb olunmuşdur⁶⁶.

Hicri 618-ci ilin ramazan ayında monqolların Arrana birinci hücumu zamanı Beyləqan dağılmış, talan edilmiş və onun sakinlərinin, demək olar ki, hamısı öldürülmüşdü. Monqollar Beyləqanın ətrafındakı bütün tut və meyvə ağaclarını kəsib, onlardan mancanaqlar üçün qəlib hazırladılar⁶⁷. Monqollar bütün suvarma sistemini dağıtdılar. Bu, Beyləqanın quraqlıq yerlərində yaşayanların məhv olmasına bərabər idi.

Bir ildən sonra monqollar tərəfindən dağıdılmış Beyləqan atabey Özbəkin şəhərə köməkdən boyun qaçırmasından istifadə edən gürcü qoşunları tərəfindən tamamilə viran edildi⁶⁸.

Xarəzmşah Cəlaləddin Məngburnu Azərbaycan və Arranı tutduqdan sonra hicri 624 (1227)-cü ildə Beyləqana gəldi, lakin "Beyləqanı [monqollar tərəfindən] qarətdən sonra elə bir vəziyyətdə gördü ki, orada yaşayışın bərpasına ümidi qalmadı. O hətta orada atları üçün yem də tapa bilmədi. Yem ehtiyatı əldə etmək üçün gedənlər də boş kisələrlə qayıtdılar"⁶⁹.

Boşalmış Beyləqanı sultanın vəziri Şərəf əl-Mülk tutdu. O, şəhərin daha da dağılmasının və boşalmasının qarşısını almaq qərarına gəldi. Elə həmin 1227-ci ildə vəzir şəhərin dövrəsində kərpic divarlar tikdirdi ki, "təbəələr şəhərə qayıtmağa meyil etsinlər". Tezliklə Beyləqan, şahidin fikrincə, "öz tikililərinə görə, əvvəlkindən daha yaxşı oldu". Şəhər elə gəlir verməyə başladı ki, "Gəncə və Təbrizdən alınan pullar onunla müqayisədə az görünürdü"⁷⁰. Şərəf əl-Mülk tərəfindən bərpa olunmuş divarlar Q.M.Əhmədov tərəfindən qazınılar zamanı öyrənilmişdir⁷¹.

⁶⁴ Məsud ibn Nəmdar, vər.200a, 207a; Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.202.

⁶⁵ Г.М.Ахмедов, стр.131.

⁶⁶ Е.А.Пахомов, Монетное обращение, стр.92.

⁶⁷ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.513.

⁶⁸ İbn əl-Əsir, IX, səh.349.

⁶⁹ Ən-Nəsəvi, səh.175.

⁷⁰ Yeno orada.

⁷¹ Г.М.Ахмедов, стр.116.

Vəzir Şərəf əl-Mülk monqollar tərəfindən dağıdılmış kanallar əvəzinə Beyləqan ətrafında Arazdan üç yeni böyük su arxı çəkdirərək, onları “əş-Şərəfi”, “əl-Fəxri” və “ən-Nizami” adlandırdı. O, həmin arxların yanında böyük gəlir verən üç yaşayış məntəqəsi tikdirdi. Kanallardan biri qış vaxtı açıldı. “O əmr etdi ki, camaat yaxındakı meşələrdən ağac gətirib, onları doğrasınlar və onları xətt üzərinə atsınlar. Sonra ağacları yandırdılar, tonqallar altındakı torpağın donu açıldıqdan sonra kanalı qazımağa başladılar. [Onlar] elə bir dərin kanal qazıdılar ki, onun hətta ən dayaz yerindən belə keçmək mümkün deyildi. Onu “Sultan-cuy” adlandırdılar. O, elə həmin il kanalı 80 min dinara kirayə verdi, lakin bu işi [həmin torpaqda] bir şey əkilməsi xatirinə etmədi. Bu məbləğ [yalnız] su arxlarının kirayəsi üçün yığılan gəlir kimi alınmışdı”⁷².

1235-ci ildə monqollar Beyləqanı ikinci dəfə tutdular. Bundan sonra şəhərin adına bir çox illər ərzində heç bir yazılı mənbələrdə rast gəlinmir.

Təbriz möhkəmləndirilmiş şəhər idi və demək olar ki, Azərbaycanın başqa şəhərlərinə nisbətən daha güclü müdafiə sisteminə malik idi. XIII əsrin naməlum müəllifi yazır: “Təbriz əlahəzrət atabəy Şəmsəddin Eldənizin vaxtında böyüdü, abadlaşdı və [dövlətin] paytaxtı (*dar əl-mülk*) oldu”⁷³.

Təbrizdə həmişə çoxlu əcnəbi tacir yaşayırdı, çünki şəhər orta əsrin kустar sənaye məhsullarının demək olar ki, bütün növlərini istehsal edirdi. “Elə bir sənət – peşə yoxdur ki, Təbrizdə olmasın. Onun malları bunlar idi: atlas, yaxşı kaftanlar (*don*), toxunma Çin zər-xarası – parçası (*diba-i xitai*), xalçalar (*nəx*), ipək parçalar (*kimxa*), xəzv parça, örtük (*şa’r*), zərli tikmələr, möhürlər, həkkaklar (*oyucular*) tərəfindən naxış vurulmuş bədii cildlər”⁷⁴. Təbrizin malları içərisində *əttabi* (dalğalı tafta)⁷⁵, bazarlarda çox tez satılan *siklatun* (zərlə naxışlanmış ipək) geyimi⁷⁶ və iplik saplar məşhur idi. Təbrizdə həm-

⁷² Ən-Nəsəvi, səh.223, 272.

⁷³ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.204; Зəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.339; əl-Bakuvi, səh.64.

⁷⁴ Н.Д.Миклухо-Маклай, стр.204.

⁷⁵ Р.Дози, II, стр.93.

⁷⁶ Yənə orada, I, səh.663.

çinin Eldənizlərin sikkə sarayı yerləşirdi⁷⁷. Bütün bu mallar Şərq və Qərb ölkələrinə aparılırdı⁷⁸.

Təbrizdə çoxlu yaşayış binaları və ictimai idarələr tikilirdi. Şəhərdə bir neçə mədrəsə var idi ki, onlardan biri Şəmsəddin ət-Tuğrayinin⁷⁹ şəxsi vəsaiti ilə tikilmişdi. Şəhərdə və onun ətrafında bir neçə ziyarət yeri mövcud idi, buna görə də Təbrizdə “çoxlu alim və zahid var idi”.⁸⁰

Təbrizin ətraf yerləri bağlar içərisində qərq olmuşdu, onların meyvələri dadı və keyfiyyəti ilə məşhur idi⁸¹.

Azərbaycanın möhkəmləndirilmiş ən qədim şəhərlərindən biri Ərdəbil idi. Özünün sənətkarlıq məhsulları ilə – “zərif qara zərxara parçaları (*came*), xələnc ağacından düzəldilmiş məmulatı (*alət-i çubine*), daraqları, fincanları, saxsı qabları (*kasa*), musiqi alətləri (*saz*), arabaları ilə”⁸² – məşhur idi. Başqa bir mənbədə qeyd edilir ki, şəhərlə Xəzər sahili arasında “sıx meşəli sahə vardır. Boşqab və qab-qacaq düzəldilməsi üçün istifadə olunan *əl-xələnc* ağacını həmin yerdən kəşib gətirirlər. Şəhərdə qab-qacaq düzəldən çoxlu sənətkar vardır”⁸³.

1220-ci ildə Yaqut əl-Həməvinin olduğu Uşnu və Urmiya şəhərləri “böyük” şəhərlər idi. O, burada çoxlu bağ və meyvələrin, xüsusilə də kummasray⁸⁴ növlü armudun bolluğunu qeyd edir. Bu növ armudu o “heç yerdə görməmişdi, onlar korlanmadığı üçün uzaq yerlərə aparılırdı”⁸⁵. Bu şəhərlərdən “xalçalar, balıqlar, qoz, sumax, bal, yağ və fitə ixrac edilirdi”⁸⁶.

Urmiya şəhəri atabey Müzəffərəddin Özbəkin himayəsi altında idi⁸⁷.

Möhkəmləndirilmiş qalası olan **Sürməri** şəhəri “qədimdən Azərbaycan dairələri tərkibinə daxil idi”⁸⁸. Şəhər inkişaf etmiş kустar

⁷⁷ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.339; Yaqut, II, səh.363; əl-Bakuvi, səh.67.

⁷⁸ Yaqut, II, səh.363.

⁷⁹ Ən-Nəsevi, səh.165.

⁸⁰ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.204.

⁸¹ Yenə orada: əl-Bakuvi, səh.67.

⁸² Н.Д.Миклухо-Маклай, səh.196.

⁸³ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.291.

⁸⁴ Р.Дози, II, стр.487.

⁸⁵ Yaqut, I, səh.202, 262; müq. et: Həmdullah Qəzvinin, səh.87.

⁸⁶ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.197.

⁸⁷ Yaqut, I, səh.202-203.

⁸⁸ Ən-Nəsevi, səh.259.

sənayeyə malik idi. İxrac olunan mallar içərisində sürətlə qaçan əla atları, yəhərləri, oxqabı, silah, xalça (*səcadə*), yaxşı rəngli çullar (*kəfəlpuş*), xırdabuynuzlu mal, öküz, bal və əla çaxırı qeyd etmək olar⁸⁹.

Xoy möhkəmləndirilmiş şəhər idi. Buradan zərxara (*diba*), fitə, nazik kətandan (*karbas*) hazırlanmış paltar və əla mis qab-qacaq ixrac olunurdu⁹⁰. Burada *culah* (hörümçək toruna bənzər toxuma) adlanan ipək parça hazırlayırdılar⁹¹.

Marağa – “Azərbaycanda ən məşhur və ən böyük şəhərdir. Orada çoxlu abidə, tikinti, mədrəsə və ev (*xanəgah*) vardır. Şəhər ədəbiyyatçıların və şairlərin, hədis və fəqih bilicilərinin əsas mərkəzi idi”⁹². Buradan buğda, pambıq, üzüm və müxtəlif meyvələr ixrac olunurdu, bütün bunlar burada olduqca ucuz idi⁹³.

Mənbədə biz həmin dövrün məşhur marağalı tacirinin adını aşkar edə bildik: İmadəddin Əbu Məhəmməd Müsafir ibn Musa ibn Əli ət-Təbrizi əl-Maraği. O, “əla və mehriban üzlü tacir idi, ipək, kətan, pambıq parçaları və onlardan hazırlanmış geyimləri gözəl tanıyırdı, onların qiymətlərini çox yaxşı bilirdi”⁹⁴.

XIII-XIV əsrlərin **Bakısı** haqqında yazılı mənbənin verdiyi məlumat olduqca maraqlıdır. “Bakı qalasının divarları dəniz suları ilə yuyulur. Dəniz çoxlu divar qalalarını batırmış və məscidə yaxınlaşmışdır. Oranın torpağı qayalıqdır və evlərin çoxu qayalar üzərində tikilmişdir. Burada əncir, nar və üzüm boldur. Bağlar uzaqda yerləşir və şəhər sakinlərinin çoxu yay vaxtı oraya köçür, bir müddət orada yaşayır, sonra isə geri qayıdırlar. Onlar hər il belə edirlər. Şəhərin daşdan iki möhkəm qalası vardır. Onlar yaxşıca möhkəmləndirilmişdir. Qalalardan biri böyükdür, dənizin kənarındadır. Dənizin dalğaları onun divarlarını döyəcəkdir. Bu, tatarların məğlub edə bilmədikləri qaladır. O biri qala birincidən ucadır”⁹⁵.

Eldənizlər dövründəki Azərbaycan və Arranın başqa şəhərləri haqqında yazılı mənbələrdə məlumat bir qayda olaraq olduqca qısamdır. Lakin bu şəhərlərdən hər birinin özünəməxsus xüsusiyyətləri və yal-

⁸⁹ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.205.

⁹⁰ Yene orada, səh.206; Yaqut, III, səh.484.

⁹¹ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.527.

⁹² Yene orada, səh.562; Yaqut, VIII, səh.4-6.

⁹³ Həmdullah Qəzvini, səh.88.

⁹⁴ İbn ət-Fuvati, IV/2, səh.861.

⁹⁵ Əl-Bakuvi, səh.184.

nız bir şəhərə xas olan peşə və sənətləri var idi. Məsələn, Bərdədən ipək və nar, Səlmastdan zərxara, kətan və mis qablar, Şabrandan ipək, Şamxordan gil qab, bıçaq ixrac olunurdu⁹⁶.

Qeyd etmək lazımdır ki, Azərbaycan Atabəyləri dövründə Dvin şəhəri bu dövlətin tərkibində idi. Ərəb mənbələri Dvinin və onun ətrafının Azərbaycan torpağına mənsub olduğunu qeyd edirlər⁹⁷. Dvin qısa müddətə gürcülərin əlinə keçdi (1162)⁹⁸. Atabəy Əbu Bəkrin hakimiyyəti dövründə 1203-cü ildə Dvin yenidən gürcü torpaqlarının tərkibinə daxil oldu, lakin tezliklə Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnu şəhəri tutdu⁹⁹.

Dvindəki numizmatika tapıntıları onun Azərbaycan şəhərlərindən olduğunu sübut edir. X.A.Muşeqyanın yazdığı kimi, “Dvində Özbək-dən başqa Eldənizlər sülaləsinin bütün nümayəndələrinin pulları və daha çox Eldənizin, Qızıl Arslanın və Əbu Bəkrin sikkələri işlənirdi. Eldənizlərin sikkələri Dvində geniş yayılmış və şəhərin numizmatik materialında ən böyük qrupu təşkil edir. Başqa cür də ola bilməzdi, çünki XII əsrin ikinci yarısından XIII əsrin əvvəllərində Dvin Eldənizlərin bilavasitə hakimiyyəti altında idi”¹⁰⁰.

Orta əsr müəllifləri Azərbaycan şəhərlərinin sənətkarlıq məhsulları və onların başqa yerlərə aparılması haqqında məlumatdan başqa, ölkənin ayrı-ayrı əyalət və vilayətlərində ixrac olunan əşya və mallar barəsində də ümumiləşdirilmiş məlumat vermişlər. Məsələn, Arrandan başqa yerlərə ipək, düyü, xırda və iribuynuzlu mal-qara və çoxlu miqdarda at aparılırdı¹⁰¹. Burada, Kür və Araz çayları üzərində satış məqsədilə balıq ovlamaq üçün xüsusi bəndlər tikilirdi¹⁰².

Quşəsfı vilayətində düyü və buğda becərilirdi. Burada çoxlu su arxları var idi, onlarda saxlanılan su quşları və balıqlardan çoxlu gəlir əldə edilirdi. Mənbələr xəbər verir ki, “elə olurdu ki, birdən yüz qaz bir dinara satılırdı”¹⁰³. Orta əsr müəllifi Muğan vilayəti haqqında

⁹⁶ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.201, 206, 207.

⁹⁷ Məsələn bax: Əl-Öməri, səh.114; Əbül-Fida, III, səh.582; əl-Məkrizi, əs-Süluk, səh.1, 40, 42; İbn Xəldun, V, səh.171.

⁹⁸ Vardan, səh.155, 169.

⁹⁹ Ən-Nəsəvi, səh.156, 159.

¹⁰⁰ X.A.Мушегян, стр.8, 9, 16, 29, 53, 63, 86-96, 114-151, 150-151.

¹⁰¹ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.199.

¹⁰² Əl-Bakuvi, səh.84.

¹⁰³ Ən-Nəsəvi, səh.222.

belə yazmışdır: “Dünyanın məskunlaşmış hissəsində Arrandakı qədər tikili (*imarət*) [yox]dur”¹⁰⁴.

Bu dövrdə Azərbaycanda möhkəmliliyi və alınmazlığı ilə məşhur olan çoxlu qalalar var idi. Onlar xarici işğalçıların hücumunun qarşısını almaqda böyük rol oynayırdılar. Belə qalalardan Azərbaycan Atabəylərinin xəzinəsi saxlanan Əlincəqalanı, Şutur qalasını (Gəncədən 40 km şərqdə), Ruin-Dej, Tala, Qotur, Dizmar, Dərə-Dej, Nou-Dej, Qəhrəm, Şahi, Şəmيران, Zaris, Mahan, Mərdankim, Firuzabad, Hayzən, Balək, Əliabad, Balduk, Ucan və başqa qalaları göstərmək olar¹⁰⁵.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin yüksəlişinin ən yüksək zirvəsində, yəni Atabəy Eldənizin və onun oğlanlarının dövlətə başçılıq etdikləri dövrdə dövlət xəzinəsinə daxil olan gəlir böyük məbləği təşkil edirdi və “Azərbaycan pulla və insanlarla zəngin olan bir ölkə idi”¹⁰⁶.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin tərkibinə daxil olan başlıca əyalətlərdən biri də Fars İraqı idi. Buradan xəzinəyə gələn illik gəlir¹⁰⁷ 25,2 milyon ilxanilər dinarını təşkil edirdi¹⁰⁸. Azərbaycan Atabəyləri dövründə Azərbaycan əyalətinin verdiyi illik gəlirin məbləği 20 milyona yaxın ilxanilər dinarı və ya 8,57 milyon abbasilər dinarından ibarət idi¹⁰⁹. Arran və Muğan əyalətlərindən Atabəylərin xəzinəsinə daxil olan illik gəlir 3 milyon ilxanilər dinarı və ya 12,3 milyon abbasilər dinarına bərabər idi¹¹⁰.

Monqol işğalından qabaq Quştəsfi vilayətindən alınan gəlir ildə 1 milyon ilxanilər dinarı və ya 0,5 milyon abbasilər dinarını təşkil

¹⁰⁴ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.199; Зəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.254; Yaqut, VIII, səh.198-199.

¹⁰⁵ Bu qalalar haqqında Yaqutun, Zəkəriyyə əl-Qəzvininin, Həmdullah Qəzvininin, əl-Nəsəvinin və başqalarının əsərlərində münasib yerlərə bax.

¹⁰⁶ İbn əl-Əsir, IX, səh.367.

¹⁰⁷ Fars İraqı Azərbaycanla, Ərəb İraqı ilə, Xuzistanla, Farsla, Dəşt-e Kəbir səhrası ilə, Qumislə və Gilanla həmsərhəd idi.

¹⁰⁸ Abbasilərin (qızıl) dinarı Qazan xanın hakimiyyət dövrünün və ya “Xani əsrinin” (1300-cü ilin əvvəli) $2 \frac{1}{3}$ dinarına bərabər idi, yəni 7 ilxanilər dinarı 3 abbasilər dinarına bərabər idi. 3 abbasilər dinarı 14 dirhəmə bərabər idi. Həmdullah Qəzvininin zamanında bu 7 dinar 6 abbasilər dinarına bərabər idi (Həmdullah Qəzvini əsərinin 32-33-cü səhifələrindəki Q.le-Strencin 1-ci qeydinə bax). Beləliklə, Fars İraqından alınan illik gəlir 10,8 milyon abbasilər dinarını təşkil edirdi.

¹⁰⁹ Həmdullah Qəzvini, səh.78.

¹¹⁰ Yenə orada, səh.91.

edirdi¹¹¹. Təxminən bu qədər məbləğ ildə Şirvanşah xəzinəsinə də daxil olurdu¹¹².

Bundan əlavə, Azərbaycan Atabəylərinin xəzinəsi atabəy Eldənizlərin vassallarından – Fars, Mosul, Kirman, Xuzistan və Xilat atabəylərindən alınan gəlir hesabına zənginləşirdi.

XII əsrdə və XIII əsrin əvvəllərində Azərbaycan Atabəyləri dövlətində sikkə zərbi və pul tədavülü

Atabəy Qızıl Arslanın hakimiyyəti dövrünə ən yüksək zirvəyə çatan ilk Eldənizlərin hərbi-siyasi müvəffəqiyyətləri, şübhəsiz ki, onların iqtisadi qüdrəti əsasında qazanılırdı. İqtisadi qüdrətin potensial imkanları isə Azərbaycan Atabəyləri dövlətində, onların vassallarında, həmçinin Şirvanşahlar dövlətində və vassallarında maliyyə işlərinin vəziyyətini, sikkə kəsilməsinin və tədavülünün xüsusiyyətlərini nəzərə almadan mümkün deyildir.

Monqollara qədərki Azərbaycanın iqtisadi vəziyyəti, qeyd olunduğu kimi, məhsuldar qüvvələrin artması, ticarətin və əmtəə-pul münasibətlərinin genişlənməsi ilə səciyyələnir. Lakin bu proses hələ davam etməkdə olan gümüş çatışmazlığı şəraitində gedirdi. Tədiyyə vəsaiti kimi gümüş mislə əvəz olunmuşdu və aydındır ki, bu hal həmin dövrün istehsal və mübadilə xüsusiyyətləri ilə bağlıdır.

Məlum olduğu kimi, hələ Azərbaycanda Atabəylər dövlətinin yaranması ərəfəsində maliyyə işlərində, gümüş böhranına görə, bütün Şərqdə sikkə-pul sistemi misə əsaslanırdı, yəni əsas tədiyyə vasitəsi kimi mis sikkələr kəsilir və işlənilirdi. Ümumi alıcılıq vasitəsi kimi isə qızıl tətbiq edilirdi. Onu kəsmək ixtiyarı isə yalnız Böyük Səlcuq sultanlarının əlində idi.

Gümüş böhranına məruz qalmış ölkələrin, o cümlədən də Azərbaycanın maliyyə işləri problemi yeni deyildir. Lakin bu məsələyə dair bəzən də ətraflı material verən zəngin tarixi-numizmatik ədəbiyyatın olmasına baxmayaraq, bu problem orta əsr Yaxın və Orta Şərqlinin numizmatikasında mübahisəli məsələlərdən biri olaraq qalır. Bu məsələ müxtəlif izah və şərhəri, bəzən də “yeni problemləri” doğurur. Bununla belə həmin məsələnin tamamilə aydınlaşması inanılmaz görünən belə bir faktın şərhinə kömək edə bilər ki, mis

¹¹¹ Həmdullah Qəzvini, səh.94.

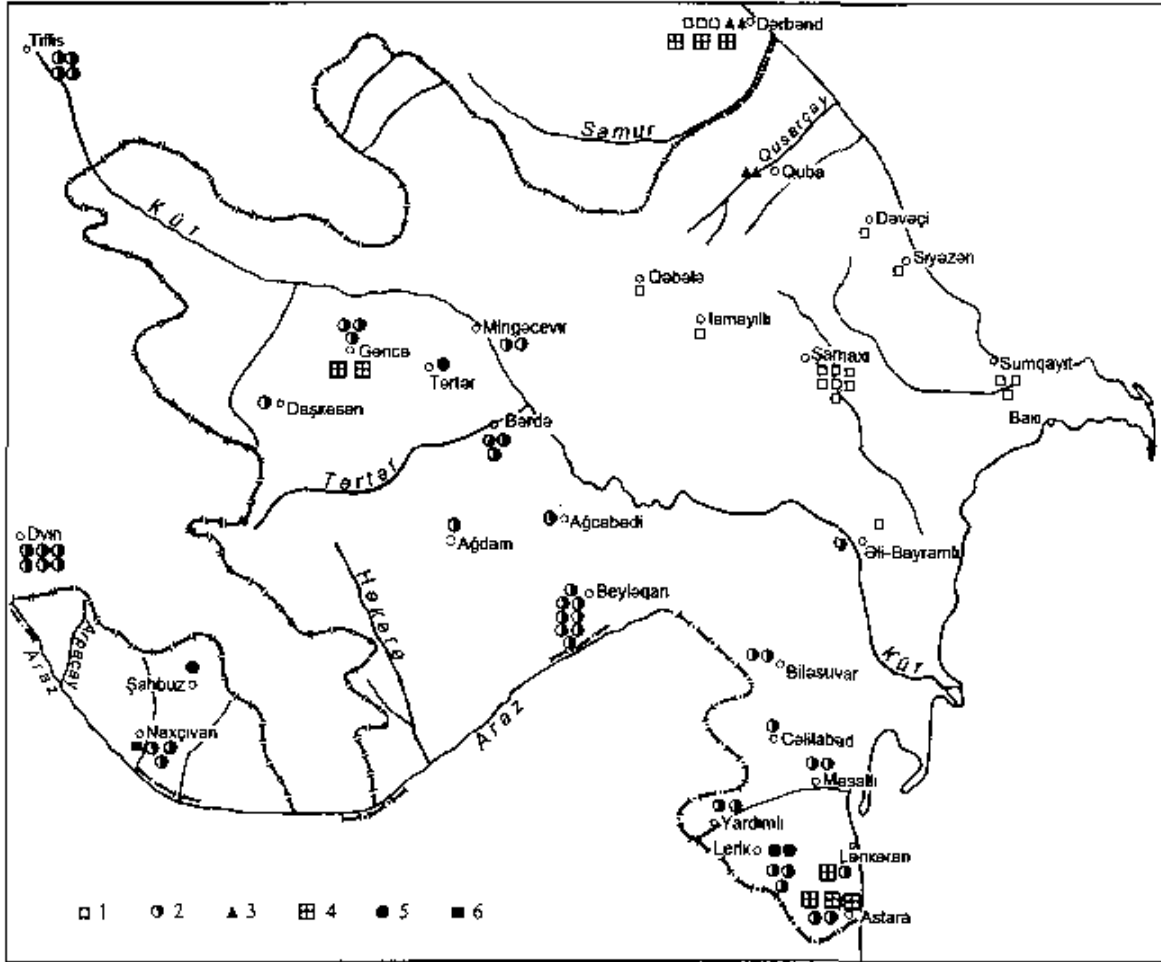
¹¹² Yene orada, səh.93.

sikkələrin kəsilməsi Azərbaycan tarixinin “qızıl əsri” ilə eyni zamanda olmuşdur.

50 ildən artıq elmi mübahisəyə səbəb olan bu nadir iqtisadi hadisənin səbəbləri haqqında indi danışmağa ehtiyac yoxdur. Hal-hazırda, yəqin ki, hamı belə bir faktla razılaşırsınız ki, Şərqdə gümüşün çatışmamasının əsas səbəbləri onun X-XIII əsrlərdə Şimal ölkələri ilə geniş ticarət əlaqəsində olan müsəlman dünyası ölkələrindən çoxlu miqdarda daşınması, gümüş mədənlərinin tükənməsi, gümüş ixrac edən ölkələrdə bu metal ehtiyatının azalması olmuşdur. Bu isə getdikcə daha çox tədiyyə vasitəsi tələb edən şəhərlərin gələcək inkişafına və əmtəə istehsalının artmasına əks-təsir göstərirdi. Bütün bunlar şübhə doğurmur, lakin gümüş böhranının nəticələri haqqında bunu demək olmaz. Bu məsələ barədə ən yeni tədqiqatlar daxili tədiyyə vasitələri sahəsində misin hökmranlığı dövründə sikkə kəsilməsində və pul tədiyyəsində real vəziyyətin xarakteristikasından hələ çox uzaqdır¹¹³. Azərbaycan ərazisində XII əsr və XIII əsrin əvvəllərinə aid aşkar edilən ayrı-ayrı sikkələrin və bir sıra sikkə xəzinələri haqqındakı topoqrafik məlumatların öyrənilməsi Azərbaycanda və bütün Qafqazda gümüş böhranı dövründə pulkəsmənin və mis sikkələrin tədiyyəsinin bəzi mühüm xüsusiyyətlərini aydınlaşdırmağa imkan verir. Bu xüsusiyyətlər ondan ibarətdir ki, birincisi, Azərbaycanda, yeni Azərbaycan Atabəyləri və Şirvanşahlar dövlətində mis sikkələrin kəsilməsi hələ əsrimizin əvvəllərində, prof. Y.A.Paxomovun qeyd etdiyi kimi, iki şəkildə – Eldənizlərdə “düzgün” və “düzgün olmayan”, Şirvanşahlarda isə “düzgün olmayan” şəkildə icra olunmuşdur.

Az əhəmiyyətli olmayan kiçik bir məsələni də buraya əlavə etmək lazımdır. Əgər Eldənizlərin vassalları (məsələn, Əhərin mülkləri) hər iki növ mis sikkəni kəsirdilərsə, Şirvanşahların şimal qonşuları olan Dərbənd mülkləri isə yalnız “düzgün olmayan” pulkəsmə növü ilə kifayətlənirdilər. İkincisi, mis pulların tədiyyə dairəsi məhəlli xarakter daşıyırdı, yəni bu sikkələr kəsildikləri dövlətlərin ərazisində tədiyyə olunurdu. Mis pulları tədiyyəsinin belə məhdudlaşdırılması tapılmış pullar əsasında düzəldilmiş xəritədə (2-ci şəkil) əyani əks olunmuşdur. Xəritə Y.A.Paxomov tərəfindən “Azərbaycanın və Zaqafqaziyanın digər respublikalarının sikkə dəfinələri” (I və IX buraxılış) əsərində nəşr olunmuşdur.

¹¹³ M.Seyfəddini, səh.23 və sonrakı səhifə; P.A.Гусейнов, Из истории, стр.103-104.

Şəkil 2. Sikkə dəfinələri

- 1 – Şirvan mis sikkələri
- 2 – Eldənizlərin mis sikkələri
- 3 – Dərbənd mülüklərinin mis sikkələri
- 4 – qarışıq mis sikkələr
- 5 – Bizans qızıl sikkələri
- 6 – qızıl dinarlar

Bundan əlavə, həmin dövrün pul xəzinələrinin tərkibindən görün-
düyü kimi, onlarda açıq-aşkar iki növ mis sikkələrin ayrılmasının izləri
vardır: qarışıq mis sikkə xəzinələrindən əlavə (“düzgün” və “düzgün
olmayan” növ pul kəsmə), onların ayrıca toplanması və torpağa bas-
dırılması halları da az deyildir. Bu iki növ misin tədiyyə vasitəsi funk-
siyasının praktiki icrasının müxtəlif üsullarını göstərən həmin məsələ
ilə əlaqədar olaraq son vaxtlar Talış zonasında tapılmış və Azərbaycan
Tarixi Muzeyinə daxil olmuş iki sikkə xəzinəsi diqqətəlayiqdir.

Astara rayonunun Məşkan kəndində tapılmış birinci sikkə xəzi-
nəsi bütünlüklə “düzgün” kəsilmiş mis sikkələrdən – sonuncu Azər-
baycan Atabəyləri və onların əhərli vassallarının adından zərb olun-
muş mis dirhəmlərdən ibarətdir. 1974-cü ilin noyabrında Masallı
rayonunun Xırmandalı kəndində tapılmış ikinci xəzinədə yalnız
“düzgün olmayan” şəkildə eyni hökmdarların adından kəsilmiş balaca
mis sikkələr vardır.

Azərbaycanda və Qafqazda gümüş böhranı dövründə dövlət daxi-
lindəki (şəhərdə və şəhərlər arasında) pulla ticarətin tələblərini “pul
vahidi” şəklində ödəyən müxtəlif mis sikkələrin kəsilməsində, onların
tədiyyə vasitələrində və işlənmə dairələrində dəqiq təsnifat müşa-
hidə olunur. Bu təsnifat Azərbaycan ərazisində həm tək-tək, həm də
bütöv şəkildə, bəzən çox böyük xəzinə halında tapılmış XI-XII əsr-
lərə aid Bizansın qızıl sikkələrinə çox uyğun gəlir.

Bu tapıntılardan görüldüyü kimi, Bizans qızılı Qafqazda çox geniş
yayılmış ödəmə vasitəsi qruplarından biri idi və Səlcuqilərin qızıl
dinarları ilə müvəffəqiyyətlə rəqabət aparırdı. Gümüşün (hər yerdə
və tam) yox olması nəticəsində burada əmələ gələn boşluq dolur və
bununla əlaqədar olaraq həm ümumi ödəmə vasitəsi, həm də bey-
nəlxalq valyuta metalı kimi qızılın əhəmiyyəti artmışdı.

Bununla belə qeyd etmək lazımdır ki, Eldənizlərin və ya Şirvan-
şahların qızılı indiyədək bizə məlum deyildir. Burada söhbət, şübhə-
siz ki, sadəcə təsadüfdən getmir. Əgər belə bir imkanın olmadığını
qəbul etsək, onda bu qərara gəlmək lazımdır ki, nə Eldənizlər, nə də
Şirvanşahlar heç vaxt qızıl pul kəsməmiş, daha doğrusu, bu hüquqa
malik olmamışlar. Qeyd olunduğu kimi, buna yalnız Böyük Səlcuqi-
lərin ixtiyarı var imiş.

Əgər Eldənizlərdən – Azərbaycanın ən nüfuzlu və ən qüdrətli
hökmdarlarından biri (məsələn, Qızıl Arslan) nə vaxtsa qızıl pul kəs-
mişsə də, belə emissiyayı (pul buraxılmasını) Bizans solidləri və

Səlcuq dinarları ilə eyni bərabərdə işlənən pul buraxılması kimi yox, donativ hal kimi qəbul etmək lazımdır.

Beləliklə, aydındır ki, gümüşün tədiyyə vasitəsi dairəsindən yox olması Azərbaycanda əmtəə-pul münasibətlərinin gələcək inkişafı üçün heç də maneəyə çevrilmədi. Tədiyyə vasitəsi, ödəmə vasitəsi və beynəlxalq pul vasitəsi kimi onun funksiyaları müvəffəqiyyətlə mislə və qızıla dəyişildi. Azərbaycan və bütün Qafqaz ərazisində tapılmış çoxlu miqdarda mis və qızıl sikkə xəzinələri bunu sübut edir.

Eldənizlərin və Şirvanşahların daxili və xarici siyasətinin, bütün dövlət fəaliyyətini, onların vassallarla və süzərenlərlə qarşılıqlı münasibətlərinin ayrı-ayrı cəhətlərini öyrənmək üçün sikkələr üzərindəki yazılarda mühüm mənbələrdən biridir. Ölkənin ictimai, iqtisadi və siyasi həyatında baş vermiş bu və ya başqa dəyişiklikləri yığcam şəkildə özündə əks etdirən sikkələr evristika baxımından çox maraqlı və zəngin sahədir və onun öyrənilməsi xüsusi tədqiqat tələb edir.

Faydalı qazıntılar

Azərbaycanın yeraltı sərvətləri qədimdən öyrənilməyə başlanmışdır. Azərbaycan Atabəyləri dövlətində faydalı qazıntıların çıxarılması işi demək olar ki, bizim günlərdə eyni mineral və metalların çıxarıldığı yerlərdə aparılmışdır. X əsrdən başlayaraq Əbu Dulafın, əl-Biruninin, Həmdullah Qəzvininin, əl-Bakuvinin və başqa müəlliflərin əsərlərində Azərbaycanda faydalı qazıntıların geniş surətdə çıxarılması qeyd olunmuşdur.

Əl-Bakuvi qeyd edir ki, Azərbaycanda çoxlu mis, dəmir, malaxit, kuporos və lazurit mədənləri vardır¹¹⁴. Moisey Kalankatuklu yazır ki, Arran (Albaniya) dağlarında, “qızıl, gümüş, mis və oxra tapırlar”¹¹⁵.

Dəmir filizi Gəncə yaxınlığında və Siyahkuh dağı yaxınlığındakı Kələntərdə (Kələnbərdə) çıxarıldı¹¹⁶. Civə Urmiya gölünün cənub-şərqində Şizdə çıxarıldı¹¹⁷. Misi Gədəbəy yaxınlığındakı mədənlərdə¹¹⁸ və xüsusilə təmiz misi olan Savalan dağının yaxınlığında¹¹⁹

¹¹⁴ Əl-Bakuvi, səh.62.

¹¹⁵ Моисей Каланкатвации, стр.5.

¹¹⁶ Həmdullah Qəzvini, səh.194.

¹¹⁷ Əbu Dulaf, səh.32; əl-Biruni, səh.18; Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.339.

¹¹⁸ Киракос Гандзакци, стр.114, 121.

¹¹⁹ Həmdullah Qəzvini, səh.194-195.

çıxarırdılar. Təbriz sakini İmadəddin Əbu Əli və Əbu Nəsr Məhəmməd əl-Həsən ibn Şəmsəddin ibn Əbd əl-Vahid ət-Təbrizi “Təbriz kənarında tapılmış misi ilk dəfə çıxarmağa başladı. Bunun üçün o, burada mədən düzəltdi”¹²⁰.

Bakıda neft çıxarılması və onun ixracı ən qədim zamanlardan məlumdur və bu, bir çox orta əsr mənbələrində göstərilir.

Azərbaycan şəhəri Şiz ətrafında qızıl, gümüş, arsen, cive və qurğuşun mədənlərinin olması bir neçə mənbədə təsdiq olunmuşdur¹²¹.

Araz yaxınlığındakı Dərman ətrafında, Mərəndlə Biləsuvar arasında dəmir, mis, kuporos, lazurit və kolçedan mədənləri olmuşdur¹²².

Bakıda neftdən başqa duz da çıxarılmış. Burada “başqa ölkələrə aparılan əla duz çıxarırlar”¹²³. Bakıda həmçinin “suti dərilərindən kisə düzəldir, onlara neft doldurur və gəmilərlə başqa ölkələrə daşıyırdılar”¹²⁴.

Təbriz yaxınlığında “duzlu dağ” vardır. Oradan daş duz çıxarırlar. Naxçıvanda da duz çıxarırdılar¹²⁵.

Dizmarda yaşıl xalsedon və lyapis-lazur mədəni var imiş¹²⁶.

Azərbaycanda uca dağlarda tünd və göyümtül rəngə çalan rubin çıxarılmış¹²⁷.

Bəzddə Vasitə və Yəməne aparılan qırmızı zəy çıxarılmış¹²⁸.

Müalicə suları, otları və bitkiləri

Azərbaycanın müalicə suları çox məşhur idi. Əlbəttə, orta əsr müəllifləri həmin suların real təsiri haqqında öz müşahidələrini təsvir etmir, yalnız müasirlərinin fikirlərini bildirir. Lakin, şübhəsiz ki, onların bir çox məlumatları çoxillik təcrübəyə əsaslanmışdır.

¹²⁰ İbn əl-Füvati, IV/2, səh.710.

¹²¹ Əbu Dulaf, səh.32; əl-Biruni, səh.18; Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.267; əl-Bakuvi, səh.72.

¹²² Əl-Bakuvi, səh.72.

¹²³ Н.Д.Миклухо-Маклай. Аноним XIII в., стр.200; əl-Bakuvi, стр.89.

¹²⁴ Əl-Bakuvi, səh.89.

¹²⁵ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.227; əl-Bakuvi, səh.68, 69.

¹²⁶ Həmdullah Qəzvini, səh.195, 197.

¹²⁷ Yəno orada, səh.196.

¹²⁸ Əbu Dulaf, səh.37.

Bəzzdə və Ərdəbildə qoturluğu (keçəlliyi)¹²⁹ və kök salmış qızdırma xəstəliyini¹³⁰ müalicə edən isti bulaqlar olmuşdur. Səlmastda qoturluğu və cüzamı müalicə edən bulaq var imiş¹³¹. Əbu Dulaf və Yaqut belə bulaqlardan biri – Zərəvənd haqqında yazırlar: “Üstü örtülmüş və bitişmiş yarası olan adamı və ya heyvanı həmin bulağa salsalar, altında zəifləmiş sümüklər, gizlənmiş şüşə qırıqları və dərinə batmış tikan olan yaraların ağızları açılır və oradan irin, çirk axmağa başlayır. Təmizlənmiş yaralar qovuşur və insan bu bəladan xilas olur. Mən bir adam tanıyırdım, onu həmin bulağa aparmaq istəyirdim. Onun xəstəlikləri keçəllik, xənazir, sancı, dəmrov, baldırlarında ağrı və daima onu narahat edən və qızdırma gətirən oynaqlarındakı zəiflik idi. Bundan əlavə onun bədənində ox qalmışdı. Onun ucu otə batmışdı. Biz qorxurduq ki, bir gün səhər və ya axşam ox onun qaraciyərini deşəcək. O, üç gün [bulağın suyunda] oldu və ox onun böyründən çıxdı”¹³².

Əbu Dulaf həmçinin qeyd edir ki, bu bulağın yanından soyuq su axır və “əgər adam onu içsə, özünü boğaz iltihabından, dalağın nazik damarlarının genişlənməsindən təhlükəsizləşdirmiş olar və asanlıqla öd kisəsini yaxşılaşdırar. Əgər görmə qabiliyyəti pis olan adam həmin bulağın soyuq suyu ilə gözlərini islatsa, onda o, yaxşı görəcək, həmin bulağın gilini (palçığını, lilini) iyləyən adamın gözləri isə qar korluğu (qara baxa bilməmə) xəstəliyinə məruz qalmayacaqdır. Əgər bu bulağa heyvan girsə, onda nə o, nə də balaları qoturluq tutmayaçaqlar”¹³³.

Xoy yaxınlığında Qotur adlı bulaq var idi, onun suyu qızdırma xəstəliyinə kömək edirdi¹³⁴. Burada, Vəşələ kəndi yaxınlığında isə “bulaq vardır, kim onun suyunu içsə, dərhal qarnı işləyər və onun mədəsində nə varsa, hamısı boşalar. Əgər o, hətta azacıq çörək yeyib həmin sudan içsə, yenə də dərhal qarnı işləyəcək”¹³⁵.

¹²⁹ Əbu Dulaf, səh.37; Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.189; əl-Bakuvi, səh.61.

¹³⁰ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.344; əl-Bakuvi, səh.90.

¹³¹ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.261; əl-Bakuvi, səh.74.

¹³² Əbu Dulaf, səh.39; Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.261; Yaqut, II, səh.922-923.

¹³³ Əbu Dulaf, səh.39.

¹³⁴ Həmdullah Qəzvini, səh.297.

¹³⁵ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.381; Həmdullah Qəzvini, səh.277; əl-Bakuvi, səh.100.

Marağada “çoxlu isti bulaqlar vardır, şillər və əlillər çimmək üçün ora gəlirlər”¹³⁶.

Təbrizin yaxınlığında kükürd hamamları vardır ki, onların hey-rətəməz faydalı xassələri vardır. Xəstələnenlər və xroniki xəstəliyi olan adamlar ora gedirlər¹³⁷. Təbriz kəndlərindən birində bulaq var imiş. Əgər onun suyunda bir şey bişirib, həlimi içsələr, onda bişmişin suyu işlətmə vəsaiti kimi mədəyə əla təsir edirdi”¹³⁸.

Gəncənin yaxınlığındakı dağlarda *mövz* və ya *xar* [tut] adlanan bitki var idi. O, “Suriya tutuna oxşayır və qaraciyər ağrısını sakit-ləşdirir. Gəncə və Şirvandan başqa o heç yerdə yoxdur”¹³⁹.

Şirvanda “tülkü xayası” (enliyarpaqlı səhləb) adlanan qəribə bitki var idi. Bitki iki yumurtacığa (xayaya) oxşayır: biri solğun, digəri təzə. Solğun cinsiyyət potensialını zəiflədir, təzə isə onu qüvvət-ləndirir¹⁴⁰.

¹³⁶ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.378; əl-Bakuvi, səh.80.

¹³⁷ Əl-Bakuvi, səh.67.

¹³⁸ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.277; əl-Bakuvi, səh.68.

¹³⁹ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.351; əl-Bakuvi, səh.91.

¹⁴⁰ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.404; əl-Bakuvi, səh.95.

VII FƏSİL

TORPAQ MÜLKİYYƏTİ FORMALARI.
VERGİLƏR

Səlcuqilər dövründəki torpaq mülkiyyəti növlərinə – sultan, len (*iqta*), şəxsi və vəqfi – aid bizim məlumatlarımız olduqca müxtəlifdir. *İqta* torpaqları haqqında daha ətraflı məlumat olduğu halda, xüsusi mülkiyyət və başqa torpaq mülkiyyəti növlərinin miqdarına aid biliklərimiz çox azdır. Tədqiqatçılar göstərirlər ki, bu çatışmazlığın əsas səbəbi yazılı mənbələrdəki materialların müxtəlifliyində, rəqəmi məlumatların, yer adları siyahısının və s. olmamasındadır¹. Mənbələrin bizə verdiyi həmin cüzi materiallardan istifadə edərək, biz, hər halda, Azərbaycan Atabəyləri dövlətində olan torpaq mülkiyyəti formalarını və dərəcələrini təsvir etməyə və səciyyələndirməyə çalışacağıq.

Tac torpaqları, yaxud seçilmiş (xass) torpaqlar. Sonuncu İraq Səlcuqilərinin və Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyəti dövründə xüsusi mülkiyyətə daxil olmayan xass və həmçinin başqa torpaqlar Sultanın və Atabəyin ixtiyarında idi. Onlar həmin torpaqları istedikləri kimi idarə edirdilər. Tac torpaqlarından yalnız hakim sülalənin nümayəndələri *iqta* pay torpağı ala bilərdi. Sultan və Atabəy nəslindən olmayan şəxslərə isə başqa torpaqlardan *iqta* ayrılırdı.

Mənbələrdə tac torpaqları *əmlak* (“mülk”ün cəmi), yəni “torpaq yeri”, “gəlir yeri” sözünə *xass* (xüsusi, seçilmiş) sözünü əlavə etməklə *əmlak əl-xass* adlanır.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətində atabəy Şəmsəddin Eldənin daimi yaşayış yeri olan Naxçıvan vilayətinin torpaqları tac (*xass*) torpağı idi². Atabəyin 555 (1160)-cı ildə hakim İnancdan zəbt etdiyi Rey³ öz ətrafı ilə və Həmədan vilayəti⁴, Gəncə və “ona birləşdirilmiş

¹ Cl. Cahen. L'evolution, p.49; H.Horst, p.60.

² Əl-Hüseyni, vər.71a; ən-Nəsəvi, səh.208-209.

³ Əl-Hüseyni, vər.82b, 86a.

⁴ Ycnə orada, vər.88b.

Beyləqan, Şəmkuur və Şutur”⁵, Beyləqan və Ərdəbil⁶, Səlmast, Urmiya və Xoy əyalətləri⁷ də onun *xass* torpaqları sırasında idi.

Hökmdarların saraylarına zəruri olan ərzaq və heyvanlarına lazım yem bu *xass* torpaqlarından götürülürdü. Məsələn, 548 (1153)-ci ildən başlayaraq oğuz türkmənlər Sultan Səncərin mətbəxi üçün hər il 24 min qoyun gətirirdilər⁸. Vəzir Şərəf əl-Mülk Beyləqan *xass* torpağından Sultan Cəlaləddin Məncəburnun sarayına nələrini gətirildiyini belə göstərir: “Beyləqanın gəlirindən mətbəxə, çörəkxanaya və tövləyə min qoyun, min məkkuk buğda, min məkkuk arpa”⁹ verilirdi.

Yerli hakim sülalələrin qadınlarına və qızlarına evlənməklə də *xass* torpaqlar əldə etmək olurdu. Sultan Cəlaləddin Məncəburnu bu cür kəbinləri çox həvəslə kəsdirirdi. 1228-ci ildə o, Azərbaycanda olarkən atabəy Özbəkin arvadı Məlikə xatını aldı və bununla da Xoy, Səlmast və Urmiyanı ətrafları ilə birlikdə *xass* torpaqlarına birləşdirdi¹⁰. Sonra Cəlaləddin yenə də həmin məqsədlə atabəy Özbəkin oğlu Xamuşun arvadı Süləfə xatın Dej-banunu – Marağanın və ona həmhüdüd qalaların (Ruin-Dej, Dərə-Dej) hakimini aldı¹¹.

Atabəy Özbəkin bacısı Cəlaliyyəni – Azərbaycan Atabəylərinin şəxsi mülkü sayılan Naxçıvanın hakimini əvvəlcə Cəlaləddinin qardaşı Qiyasəddin Pir şah¹², sonra isə Cəlaləddin özü aldı¹³. Bütün bu evlənmələr mülk sahibləri olan bu qadınların təşəbbüsü nəticəsində baş verirdi, çünki sultan nəslinə kəbinli olmaqla, onlar mülklərinin toxunmazlığını təmin edir, sultan məmurlarının bu mülklərə təcavüz etmələrinin qarşısını alır, onların torpaqları tac (*xass*) torpaqları olaraq qalırdı.

Quştəsfə əyaləti də *xass* torpaqlarına aiddi. Vəzir Şərəf əl-Mülk Şirvanşahın canişinlərini (amillərini) oradan qovub, əyaləti 1225-ci

⁵ Ən-Nəsevi, səh.163.

⁶ Yenə orada, səh.175, 199.

⁷ Yenə orada, səh.200.

⁸ Ravəndi, səh.173.

⁹ Ən-Nəsevi, səh.175; Məkkuk – dənli bitkilər üçün ölçü olub, 24,75 litrə bərabərdir.

¹⁰ Yenə orada, səh.164.

¹¹ Yenə orada, səh.204.

¹² Yenə orada, səh.120.

¹³ Yenə orada, səh.229.

ildə 200 min dinara icarəyə verdi, sonra da Sultan Cəlaləddin oranı *iqta* kimi Şirvanşahın oğlu Cəlaləddin Sultan şaha verdi¹⁴.

Sürməri əyaləti də *xass* torpağına çevrildi və Sultan Cəlaləddin oranı keçmiş sahibinə – Hüsaməddin Xızra *iqta* payı verdi¹⁵.

Len torpaq mülkiyyəti – *iqta*. İstər sənədli, istərsə də ümumi yazılı mənbələrdə rast gəldiyimiz *iqta* sözünün bir termin kimi bir neçə mənası vardır. Avropa dillərindəki tədqiqat və vəsaitlərdə *iqta*, adətən, “len”, “fyef” (lehn, flet) kimi tərcümə edilir. Yaxın və Orta Şərq *iqtasına* və onun təkamülünə aid çoxlu əsər həsr edilmişdir¹⁶. Əvvəlcə, yəni ərəb işğalları qurtardıqdan sonra, *iqta* (sözün ilkin mənası – “paylanmış”, “bölünmüş”, “ayrılmış”, “kəsik”, “pay” deməkdir) ərazilərin ayrı-ayrı idarə altına verilməsi demək idi¹⁷. Sonralar isə, feodal mülkiyyət formalarının inkişafı ilə bağlı olaraq, *iqta* termininin də mənası dəyişildi. Səlcuqilər dövründə qoşun başçılarına – əmirlərə hərbi xidmətlərinə görə haqq, ödənc kimi *iqta* torpağı verildiyindən, *iqta* buyuruq şəklində çox geniş yayılmışdı¹⁸. *İqta* buyuruq torpağı kimi verildikdə ondan gələn gəlir (müəyyən məbləğdə pul şəklində)¹⁹ və onun sahibinin (*muqta* və ya *iqtadar*) dəstəsində döyüşçülərin sayı müəyyənləşdirilirdi. Vəzir Nizam əl-Mülkün vaxtında *muqta* (*iqtadar*) *iqtasında* olan əyalətdə dövlətin nümayəndəsi hesab edilirdi. Mərkəzi hakimiyyətin zəifləməsi ilə bağlı olaraq, *muqtanın* müstəqilliyi artırdı.

Hər hansı bir əmir *iqta* alıb *iqtadar* olanda ona yazılı tapşırıq verilirdi ki, o, mömin olmalı, təbəələrinə (*rəiyyət*) ədalətli olmalı, yumşaq və qayğı göstərməli, onların təhlükəsizliyini və əmin-amanlığını təmin etməli, yoxsulları və gücsüzləri varlıların və güclülərin təqibindən qorumalıdır. *İqtadar* vergilərin alınmasında diqqətli olmalı, vicdanlı və ləyaqətli vergi yığanları (*amil-’ummal*) və maliyyə müfəttişlərini (*mütəsərrif*) təyin etməli idi²⁰.

¹⁴ Ən-Nəsevi, səh.222.

¹⁵ Yəne orada, səh.252-253.

¹⁶ Əsas ədəbiyyat siyahısına bax: И.П.Петрушевский. Икта, СИЭ, cild V, sütun 785-786; Cl. Cahen. İkta, EL, II ed. v. III, p.1088 və b.

¹⁷ C.Becker, p.84.

¹⁸ İqtanın müxtəlif şəkilləri haqqında bax: A.K.S. Lambton, Landlord, p.60; Eadem. The Internal structure, pp.231-239.

¹⁹ İstisna hallar haqqında bax: H.Horst, p.63.

²⁰ Yəne orada, səh.67.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətində *iqtanın* xidmət haqqı kimi verilməsinə aid məlumatımız azdır. Atabəy Eldəniz Rey və onun ətrafını tutandan sonra oranı oğlu Cahan Pəhləvana *iqta* kimi vermişdi²¹. Atabəy Cahan Pəhləvan ölümündən bir az qabaq, demək olar ki, bütün dövlət torpaqlarını özünün 70-ə yaxın məmlükü arasında *iqta* pay torpağı kimi bölüşdürdü. 40 şəhər öz ətrafı ilə Əcəm İraqında, 27-i isə Azərbaycanda yerləşirdi²². Sədrəddin əl-Hüseyni yazır ki, Cahan Pəhləvan əvvəllər dövləti öz oğlanları arasında bölüşdürmək istəyirdi, ancaq bu məqsədi ölümünə kimi həyata keçməmişdi.

Atabəy Qızıl Arslan *iqta* mülklərinin xidmət haqqı kimi əmir-lərə verilməsi haqqında bir sıra fərman (*mənşur*) vermişdi²³.

Xarəzmşah Cəlaləddin Manqburnu Azərbaycana tutduqdan sonra həmin torpaqları öz əmirlərinə *iqta* mülkü kimi verdi²⁴. Daha sonra Xarəzmşah Azərbaycan və Arrandakı *iqta* mülklərinin idarə edilməsi hüququnu vəziri Şərəf əl-Mülkün öhdəsinə buraxdı. Vəzir də “özü istədiyi kimi, lazım gələndə ya bağışlamaqla, ya da geri almaqla, bu mülklərin tam səlahiyyətli sahibi kimi davranırdı”²⁵.

İlk əvvəllər atabəy Özbəkin arvadının ixtiyarında olan Səlmast, Urmiya, Xoy kimi *iqta* əyalətləri Xarəzmşah dövründə yenə də onun öz əlində qalmaqda idi, ancaq indi o torpaqlardan Sultan Cəlaləddin xeyrinə vergi alınır²⁶.

Xarəzmşah Azərbaycana tutub, “bir sıra *iqta* sahiblərinə öz mülklərinə qayıtmağa icazə verdi”²⁷. Sürməri və onun ətrafının sahiblərindən Şərəfəddin Uzdərə və Hüsəməddin Xızr da belə iqtadarlardan idilər. Xarəzmşah “onlara hüquq və vəzifələrini müəyyənləşdirib təsdiq edən fərman yazdı”²⁸. Vəzir Şərəf əl-Mülk Urmiya və onun ətrafını atabəy Özbəkin məmlüklərindən birinə – Buğdaya *iqta* pay torpağı kimi verdi²⁹.

²¹ Əl-Hüseyni, vər.82b.

²² Ravəndi, səh.313; Həmdullah Qəzvini, Tehran nəşri, səh.51, 85.

²³ Ravəndi, səh.333.

²⁴ Ən-Nəsəvi, səh.157, 178.

²⁵ Yenə orada, səh.199.

²⁶ Yenə orada, səh.200.

²⁷ Yenə orada, səh.202.

²⁸ Yenə orada, səh.159, 252.

²⁹ Yenə orada, səh.213.

Dərbəndi tutacağına arxayın olan Xarəzmşah “[şəhərin] azyaşlı [hakiminin] atabəyinə ehtiram göstərdi və hədiyyə verdi, onun adına və onun hökmdarı – uşağın adına elə bir *iqta* təyin etdi ki, Dərbənd o iqtanın yanında olduqca balaca görünürdü”³⁰.

Xarəzmşahın dövründə Xoy iqtasının (*muqta*) sahibi əmir Təgin Malik idi³¹.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətindəki **xüsusi torpaq mülkiyyəti-nin** (*milk, mülk*) ölçüsü və xüsusiyyətləri haqqında hələlik əlimizdə kifayət dərəcədə məlumat yoxdur. Xüsusi mülkiyyət növlərinə *əmlak, əsbab, müstaqallat* və *daiət* anlayışları aid edilir³². Əmlaka aid bizdə yalnız bir sənəd vardır, orada göstərilir ki, dönük müsəlman dinsizlərin (*kuffar*) yanına qaçarsa, onun əmlakı müsadirə edilməlidir³³.

Xüsusi torpaq mülkiyyətinin sahibi (*məlik*) onu sata, bağışlaya, dəyişdirə, girov qoya və ianəyə verə bilərdi³⁴. Onun öz mülkü üzərində hüquq və vəzifələri muqtanın (iqtadarın) *iqtası* üzərində olduğu kimi idi. Mülk sahibi öz sahəsində dünyəvi məhkəmə işlərinə baxır, vergilərin tam və düzgün yığılmasına, göndərilməsinə məsuliyyət daşıyırdı³⁵.

Dini müəssisələrin xeyrinə verilən ianələr *vəqf* adlanırdı. Nəzir və qurbanlıq əmlakları da *belə* adlanırdı. İanə vermək *ianəçinin* (*vaqif*) öz şəxsi işi idi. Gəliri məscidlərin, məqbərə, mədrəsə, zaviyə, xanəgah və başqa ictimai tikintilərin, həmçinin onlarla əlaqəsi olan adamların saxlanılmasına xərclənən sahələr dini ianələr idi. İanəçi özünün tikdirdiyi məscidi vəqfə çevirə bilərdi.

Vəqfləri ianəçilərin özləri tərəfindən seçilmiş mütəvəllilər idarə edirdi. Həmin mütəvəllilər vəqfin gəlirindən aylıq alırdılar³⁶. Adı sənədlərdə göstərilən ianəçilərdən biri Naxçıvanın şihəsi Seyfəddin Aybəy idi. O, Həccə gedib Məkkədən qayıtdıqdan sonra, Naxçıvanda öz varı hesabına məscidlər və zaviyələr tikdirdi, irsən ona yetişən və özünün qazandığı bütün daşınar və daşınmaz əmlakını həmin müəssisələrə ianə verdi.

³⁰ Ən-Nəsəvi, səh.221.

³¹ Yəne orada, səh.255.

³² H.Horst, səh.68.

³³ H.Horst, səh.125, sənəd K2.

³⁴ Yəne orada, səh.68.

³⁵ Yəne orada.

³⁶ Vəqf haqqında geniş məlumat üçün bax: H.Horst, səh.68 və sonrakı səhifələr.

Seyfəddin Aybəy öz mal və mülkünü vəqfə çevirərkən ona uyğun sənəd də tərtib edilmişdir. Həmin sənəddə belə göstərilir: “Onun zaviyəsində yaşayanların vəziyyətini yüngülləşdirmək üçün mülk və malikanələri, Naxçıvanda təqaüdü (*idrar*) olduğu təsdiq edilir. Onun özünün tikdirdiyi zaviyəyə xüsusi vəsaitindən xərcləndiyi təsdiq edilir. İanəyə qoyduğu malların idarəsini o, öz üzərinə götürür. Onun ölümündən sonra bu işi onun oğlu, ondan sonra isə oğlunun uşaqları və uşaqlarının uşaqları yerinə yetirməlidir, bu şərtlə ki, ana tərəfindən olan qohumlar bunda iştirak etməməli, uzaq qohumlar təcrid edilməli, iki tərəfdən heç biri üstünlük qazanmamalıdır; bu şərtlə ki, ianənin idarəsində (*təvliyyat*) ən böyüyü, ən biliklisi və ən xeyirxahı, sonra ən bilikli və ən böyüyü, sonra ən böyüyü və ən xeyirxahı, sonra ümumiyyətlə ən böyüyü başçı (*müqdam*) olmalıdır ki, varidatın artığı uzaq qohumlar arasında bərabər paylaşdırıla bilsin!

Nəsil tamamilə kəsildəndən sonra, bu hüquq ana tərəfin qohumlarına, ondan sonra isə ən yaxında yaşayan yoxsul müsəlmanlara keçir.

Hər bir şeyi elə sahmana salmaq lazımdır ki, divanın səlahiyyətli maliyyə müffəttişləri (*mütəsərrifan*) bu ianə yerlərinin (*mavadi' əl-vəqfiyat*) toxunulmazlıq hüququnu (*müsəlləm*) qoruya bilib, ona qarışmasınlar, bu təqaüd (*irrar*)³⁷ və təminat vəsaitlərini (*təsviq*)³⁸ etiraf edib, hər il yeni sənəd (*hüccat*) tələb etməsinlər. Onlar maneələr yaratmamalı, payları (*qisəm*), toplanmış pulları (*avarid*), cari vəsaitləri (*mu'an*), sərəncamları (*təhəkkümat*), sənədləşdirilmiş bütün ianə və mülklərə aid vergi kağızlarını və ya qəbzləri (*həvalat*) qadağan, ya da ləğv etməməlidirlər. Sənəddə göstərilmiş həmin ianə və mülklərdən hər hansı bir şey, hər hansı bir bəhanəyə görə müsadirə olunmamalı, vəkillər (*vükalə*) və kəndlilər (*əkər*) kömək dilədikdə, imtina edilməməlidir. Elə edilməlidir ki, yoxsullar narahat olmasın və bizə şikayət etməsinlər”³⁹.

³⁷ İ d r a r – təqaüd, daha dəqiq desək “gəlir” (ərəbcə – “addarra”dan “(südün) gur axıdılmasına nail olmaq, “gəlir, qazanc götürmək”). İdrar ömürlük və irsi təyin edilir, toplanılmış vergidən ödənilirdi.

³⁸ T ə s v i q (cəmdə “təsviqat”) hərfi mənası “icazə verilmiş” deməkdir. “Təqaüd”, “təminat” sözlərilə də ifadə edilir. Sözlün terminoloji mənası haqqında bax: Əbu Əbdullah Məhəmməd əl-Xarəzmi. Məfatih, səh.55.

³⁹ H.Horst, sənəd V, səh.146-147

Vergilər. Səlcuqilər dövründəki vergi sisteminin öyrənilməsində qarşıya çıxan çətinliklər haqqında çox yazılmışdır⁴⁰. Bu çətinliklər təkcə mənbə və sənədlərin vergilər barəsində ümumi məlumat verməsində deyil, həm də ayrı-ayrı əyalətlərdə başqa-başqa vergilərə aid onlarda hər hansı bir məlumatın olmamasındadır.

Mənbələrdə vergilərin müxtəlif növünə aid məlumatlar da vardır, ancaq onların təyinedilmə və alınma qaydaları necə olmuşdur? – bu barədə, demək olar ki, heç bir söz deyilmir. Məsələn, Ravəndi bir sıra vergi adlarını sadalayır və əhalinin əməkçi təbəqələrinin ağır vəziyyətindən danışır. O, Atabəy və sultan Qızıl Arslanın ölümündən sonra Azərbaycan Atabəyləri dövlətində hakimiyyətin Cahən Pəhləvanın məmlüklərinin əlinə keçdiyi vaxtda vergi zülmünün dözülməz olduğunu xüsusilə göstərir. Belə ki, mənbələrin bildirdiyi kimi, “Pəhləvanın ölümü ilə İraq sultanlığında qayda-qanun sona vardı və çətinliklər başladı”⁴¹.

Ravəndi yazır ki, kimsənin nəzarət etmədiyi maliyyə məmurları hər hansı bir vergi sənədini özbaşına tərtib edir və onlarda belə göstərilirdi: “Filan kənddən 100 dinar, qəssablardan 50 dinar, baqqallardan 50 dinar, arşınmalçılardan (*bəzzaz*) 500 dinar, filandan da nə qədərse alınmalıdır. Bu cızma-qara naməni onlar əmirələrə verib deyirdilər ki, “vurun, ancaq alın!” Bu yolla da onlar adamlardan qanunsuz olaraq, həm mirzələrə mizd, əmirələrə aylıq alırdılar. Buna görə də, müsəlmanlardan qanunsuz pul yığan məmurlarla böyük yolları kəsən quldurlar arasında fərq yox idi”⁴².

Ravəndi maliyyə məmurlarının fəaliyyətini kəskin tənqid edərək yazır: “Hansı bir vilayət hansı əmirə *iqta* kimi verilərkən, həmin əmir mənfur vəzirə yanına çağıraraq, vilayətin vəziyyətini ondan soruşur. Həmin vəzir yəhudilərdən və *iqta* pay torpaqlarından xəracın, cizyənə alınmasına aid [vergi] nizamnaməsini (*qanunu*) hətta ona göstərmir. Məmurlar “Zənd Avesta”dan və başqa kafirlərin [kitablarından da] yaramaz olan kitabları əmirə tapıb, deyirlər ki, filankəs nə vaxtsa bir belə məbləğdə “*dəstərçə*”, “*nüzl*”, “*şərab-baha*”, “*mal*

⁴⁰ A.Lambton, Contributions, p.121 və başqaları; H.Horst, p.32, 71.

⁴¹ Carbazaqani. Tərcümə, səh.422; Tarix əl-vüzərə, v.219b; bax: K.A.Luther, səh.127-128.

⁴² Ravəndi, səh.32, 36.

as-silah” və *“na’l-baha*” vergisi almışdır və əmir də bu vergiləri əhalidən alırdı. Onlar bütün bunları əmirə qanuni bir iş kimi təqdim edirdilər. 598 (01.10.1201–19.09.1202)-ci ilin ayları ərzində bütün Əcəm İraqında elmə, hədislərə və Qurana aid əsərlər tərəzilərdə çəkilib, batmanı⁴³ bir dənqə qiymətinə satılırdı. Alimlər sıxışdırılır, məscidlər və mədrəsələr müsadirəyə məruz qalırdı. Mədrəsə alimlərindən, yəhudilərdən can vergisi alındığı kimi, qızıl alınır⁴⁴.

Torpaq vergisinin və başqa vergilərin alınması xüsusi siyahılar əsasında aparılırdı ki, bu siyahılar da ümumiyyətlə yüz illərlə dəyişilməz qalırdı, onlara hökmdarların keçmiş və ya yeni qanunları əlavə edilirdi⁴⁵.

Vilayətlərdən alınan vergilər xüsusi dəftərlər (*dəfatir*) üzrə həyata keçirilirdi.

Azərbaycan Atabəyləri dövlətində aşağıdakı vergilər yığılırdı:

1. **Xərac** (torpaq vergisi). XII əsrdə və XIII əsrin başlanğıcında və onlardan qabaqki dövrlərdə xərac əsas vergi kimi öz əhəmiyyətini saxlayırdı. Onu pul, ya da natura şəklində alırdılar⁴⁶. Bizim mənbələrdə xərac haqqında az məlumat verilir, ancaq bu heç də o demək deyildi ki, həmin vergi az gəlir gətirirdi. Araşdırdığımız dövrün mənbələri Azərbaycanda iki dəfə xərac alındığını göstərmişdi.

Qiyasəddin Pir şah Naxçıvana gəldiyi vaxt orada vergi əsasnaməsi (*qanunu*) əsasında və dəftərlərə (*dəfatir*) salınıqdan sonra yalnız müsəlmanlardan torpaq vergisi alınmışdır⁴⁷. İkinci hadisə Xarəzmşah Cəlaləddin Məngüburnunun hakimiyyəti dövründə qeydə alınmışdır. Xarəzmşah vəzir Şərəf əl-Mülkün maliyyə məmurlarının başdan-başa bütün mülkləri müsadirə etməklə və ağır vergilərlə Xoy və Təbriz əhalisini incitdiklərini eşidəndə əmr verdi ki, pul yığan bütün qulamları həbs etsinlər. Qulamlar yaxalanmış, yığdıqları pul-lar onlardan alınmışdı. “Sultan Təbrizin və onun əkin yerlərinin ağır vəziyyətini gördükdə, oranı vergilərdən qurtarmaq və onun çöl-

⁴³ Səlcuqilər dövründə bir batman 260 dirhəmə, daha doğrusu, 812,5 qrama bərabər idi. В а х: В.Хинц. Меры и веса, стр.26 və başqa səhifələr

⁴⁴ Ravəndi, səh.33; Başqa mənbələrə də bax.

⁴⁵ Н.Норст, səh.72-73.

⁴⁶ Xərac haqqında bax: И.П.Петрушевский. Земледелие, стр.369-372.

⁴⁷ Н.Норст, səh.124, sənəd К-1.

lərindən fəlakətin kökünü kəsmək qərarına gəldi. Bunun üçün də o, xərəcə üç il müddətinə Təbrizin üzərindən götürdü və bu haqda əmr (*tövqi*) yazdı⁴⁸. Mətdən aydın olur ki, Xoy və Təbrizdən xərac pulla alınmış.

2. **Cizyə** (can vergisi). Bu vergi zimmilərdən, yəni müsəlman olmayanlardan alınır. Ravəndi göstərir ki, İraq sultanlığında can vergisi yəhudilərdən alınır. O yazır: “Yəhudilərdən alınan cizyə və başqa dindən olan adamlardan alınan baş vergisi (*sərgəzit*) padşahlar üçün qurban ətindən də halal idi”⁴⁹.

Beyləqan yəhudilərindən cizyə alınması mənbədə qeyd edilmişdir⁵⁰. Qiyasəddin Pir şah Naxçıvana gələndə, cizyə müsəlman olmayanlardan (*ahl əz-zimmə*) toplanmış, həm də ki, Naxçıvan vəziri Sədrəddin Əbül-Bərəkət əl-Osmaniyə “*ahli əz-zimmədən* kimsənin islam vilayətlərindən çıxıb getməsinə imkan olmaması üçün yolları mühafizə etmək və keçidləri mühasirəyə almaq”⁵¹ üçün göstəriş verilmişdi. Bu yolla da cizyədən alınan pulların başqa yerlərə aparılmasının qarşısı kəsilmişdi.

3. **Uşr** (onda bir). Bu vergi *xass* torpaqlardan və *iqta* sahiblərindən alınır. Xarəzmşah Cəlaləddin Xoy, Səlmast, Urmiya şəhərlərini atabəy Özbəkin keçmiş qadını Məlikə xatının ixtiyarına verəndə, vəzir Şərəf əl-Mülk əz-Zeynə əl-Bahərzini ona vəzir, həm də onun yanında özünün naibi təyin etdi və göstəriş verdi ki, onun başqa *iqta* vilayətlərindəki naibləri kimi, o da Məlikə xatının vilayətlərindən hər ay *uşr* vergisi yığmalı və xəzinəyə verməlidir⁵².

Qeyd etmək lazımdır ki, Şərəf əl-Mülk Sultanın vəziri kimi, eyni vəzifəni onun yeni arvadının da yanında görməli idi. Ancaq bu ona başqa cür baxırdı. Ona görə ki, vəzir Məlikə xatına sultan tərəfindən verilmiş torpaqlara *iqta* kimi baxır və onu *iqta* sahibi sanırdı, ancaq onun torpaqlarını əslində sultanın xüsusi torpaqları (*xass*) saymırdı.

⁴⁸ Ən-Nəsəvi, səh.218-219.

⁴⁹ Ravəndi, səh.32, 33, 357.

⁵⁰ Məsud ibn Namdar, vər.209.

⁵¹ H.Horst, səh.124, sənəd K-1.

⁵² Ən-Nəsəvi, səh.200.

Ən-Nəsəvi yazır: “Sultan görəndə ki, Təbriz onun atlarını yemlə təchiz edə bilmir və onun şəxsi müllərində (*xass*) taxıl yoxdur, vəzir Şərəf əl-Mülkün taxıl anbarlarını açmaq, oradakı taxılı çörək-xanalar və atlar üçün istifadə etmək qərarına gəldi.

Vəzir Şərəf əl-mülk keçmiş vəzirlərin etdiyi kimi, vilayətlərdəki *iqta* (*muqta*) sahiblərindən və *xass* torpaqlarından keçmiş illərin hesabına uşr yığırdı.

Fərq bunda idi ki, keçmişdəkilər bunu gizli etdikləri halda, o, bunu öz hakimiyyəti gücünə, sultanın əmri olmadan, [açıq] şəkildə edirdi. Bununla yanaşı, hər hansı bir şəxs ona vergi verməkdən imtina edərkən, vəzir Şərəf əl-Mülk də bunu tələb etmirdi. Çünki Sultan ona vergi yığmağı tapşırmaşdı.

Lakin elə bu zaman bütün vilayətlərdə *xass* torpaqlardan və *iqta* sahiblərindən *uşr* vergisinin alınması haqqında sultanın əmri verildi. Bundan sonra, Şərəf əl-Mülk yalnız İraq uşrundan hər il 70 mindən çox dinar qazanırdı. *İqta* torpaqlarına gəldikdə isə, onun sahibləri vəziri razı salmaq üçün gəliri onunla yarı bölür, buna görə də onlardan heç birinin ondan şikayət etməyə cəsarəti çatmırdı. Buna görə də vəzir hər bir sultan divanı ilə yanaşı, bütün vilayətlərdən *uşr* vergisi almaq üçün öz xüsusi divanını yaratmışdı”⁵³. *İqta* torpaqlarından və sultanın xüsusi müllərindən (*xass*) *uşr* vergisi yığan vəzir Şərəf əl-Mülkün özbaşınalıqı göz qabağındadır.

4. Haqq (cəm halında – *hüquq*) – divanın nəfinə yığılan dövlət rüsumu və ya vergisidir (*haqq* və ya *hüquq-i divani*). Əsasən köçərilərdən (elatlardan) otlaqlardan istifadəyə görə yığılan (*hüquq-i mara`i*) vergilər də mövcud idi. Ən-Nəsəvi bu vergi növünün alınmasına aid bir hadisəni öz əsərində xatırladır.

Vəzir Şərəf əl-Mülk 1227-ci ildə Muğanda olarkən öz məmurları (*ummal*) mükəlləfiyyətləri (*hüquq*) yığmaq üçün türkmən qəbilələrinin yanına göndərdi.

Əs-Sirac əl-Xarəzmi adı ilə tanınmış bir adam yaramazlar dəstəsini özü ilə götürüb Gücət-Arslan tayfasının yanına yola düşdü. O, türkmənlərdən tələb etdi ki, onlar qonaqlıq üçün hər gün 30 baş heyvan kəsməlidirlər. Buna başqa ağır xərclər də (*təkalif*) əlavə edilmişdi ki, türkmənlər ona dedilər: “Sən gəl, öz ağanın yanına qayıt,

⁵³ Ən-Nəsəvi, səh.219-220.

xəzinəyə borclu olduğumuz vergiləri biz özümüz gətirərik və onları sənin yığmağına ehtiyac yoxdur”⁵⁴.

Ancaq Şərəf əl-Mülk öz xidmətçilərini cəzalandırmaq əvəzinə “türkmənlərin obalarını mühasirəyə aldı və onların mal-qarasını Beyləqana apardı. Qaramalın sayı 30 min idi”⁵⁵.

5. **Aləf** (*ulufə* – ərəbcə hərfi tərcümədə “qida”, “yem”, “aləf”) – qarovulda duran dəstəni və ya rəsmi şəxsi təmin etmək üçün qida və başqa təbii rüsumlar vergisi⁵⁶. Hər iki termin mənbələrdə qoşa (*yanaşı*) işlədilər⁵⁷.

İsmaililərin atabəy Özbəklə dostluq münasibətlərində olan başçısı Cəlaləddin III Həsən (1210–1221) İraqın hakimi məmlük Menqliyə qarşı onunla saziş bağladı. 1213–1214-cü illərdə Cəlaləddin III Həsən Menqliyə qarşı müharibədə Özbəkə yardım göstərmək üçün Azərbaycana gəldi. “Cəlaləddin III Həsənin onun (Özbəkin) məmləkətində olduğu il yarımliq müddətdə atabəy ona çox böyük iltifat göstərmiş və onların arasında qardaşlıq duyğuları yaranmışdı. Atabəy adətən ona külli miqdarda ərzaq, artıqlaması ilə pul göndərirdi, belə ki, *ənzal* və *’ulufətin* bütün növlərini vermək yolu ilə Cəlaləddinin tələblərini qane etdikdən sonra, onun tək-cə tanınmış əyanları arasında deyil, həm də qoşununun əksəriyyəti arasında paylaşdığı hədiyyə və fəxri geyimləri göndərəndən sonra, onun xəzinəsinə cari xərclər (*həva’ic-baha*) üçün gündəlik olaraq 1000 *parpara* qızıl dinar yollayırdı”⁵⁸.

6. **Nüzl** (cəm halda – *nüzul*, əksər halda *ənzal* formasında) – mənzil pulunun növü (oturaq mükəlləfiyyəti). Təbəələr hakimiyyətin hər cür nümayəndəsini atları və nöqərləri ilə birlikdə yerləşdirib, qeyri-müəyyən müddətə saxlamağı öz üzərlərinə götürməli idilər. Bu əhali üçün ən ağır mükəlləfiyyətlərdən biri idi⁵⁹. Rəşidəddin qeyd edir ki, monqollar 1221-ci ildə Şirvandan şimala doğru gedəndə, Dərbəndin sakinləri onlara *nüzl* (*tuzqu*) gətirdilər⁶⁰.

⁵⁴ Ən-Nəsevi, səh.207.

⁵⁵ Hüquq haqqında bax: H.Horst, səh.78.

⁵⁶ Cüveyni, II, səh.599, 609.

⁵⁷ Ə.Ə.Əlizadə, səh.233.

⁵⁸ Cüveyni, II, səh.701.

⁵⁹ Ə.Ə.Əlizadə, səh.236, 241.

⁶⁰ Rəşidəddin, I/1, səh.195.

7. **Mə'unə** (cəm halda – *ma'unat, mu'an*) – “ərzaq-müavinət” – aləf kimi, o da bir növ “yaşayış yardımı” idi. Qanunsuz vergilərin bir növüdür⁶¹.

8. **İn'am** – xeyirxahlıq ifadə edir. Hökmdarın (sultanın) göstərişi əsasında təbəələrdən *haqla (hüquq)* birlikdə yığılan ödənc növlərindən biri idi. Xarəzmşah Cəlaləddinin qardaşı Qiyasəddin Pir şah təbəələri biyara (*biqar*)⁶², məcburi əməyə (*şahkar*) cəlb etməyi, tamahkarlıq (*nəhmət*) göstərməyi, rüşvət (*rüşvət*) və hədiyyə (*ci'lat*) tələb etməyi qadağan edən bir əmr vermişdi. Ancaq “təbəələr öz xeyirxahlığını (*in'am*) göstərməli və onlardan tələb ediləcək haqqı (*hüquq*) gətirməli idilər”⁶³.

9. **Mənəl** – “qazanc” (həmçinin – “gəlir” və s.). *İqta* sahibinin xeyrinə yığılan qeyri-müəyyən xüsusi bir vergi. Qiyasəddin Pir şahın bir əmrində *iqta* sahibinin öz xeyrinə təbəələrdən “bütün vergiləri, o cümlədən *marafiq, mənəl, əvariz, təyyarət, mu'an* və *qismət*”⁶⁴ yığmaq hüququ haqqında danışılır.

10. **Marafiq** – (*mirfaq, marfiqin* cəm şəkli) – “əmlak”. Təbəələr onu *iqta* sahibinə ödənc şəklində verirdilər⁶⁵.

11. **Avariz** – fəvqəladə vergi. *İqta* yiyəsi bunu təbəələrdən müəyyən hadisələr baş verdikdə yığırdı⁶⁶.

12. **Qismət** – (cəm halda *qisəm*) – “qisim”, “hissə”, “bölmə”. *İqta* ağasının öz xeyrinə yığıdığı xüsusi bir vergi növü idi⁶⁷.

13. **Təyyarət** – “uçaqan”. E.Lambtona görə, “şəhər qapılarından alınan fəvqəladə vergi, ya da gömrük növlərindən biri” idi⁶⁸.

14. **Təhəkkümat** (“*təhəkküm*”ün cəm şəkli – “mühakimə”, “nəzarət”). Elə bir vergi növü idi ki, dini müəssisələr və mülklər onu

⁶¹ H.Horst, səh.80.

⁶² Biyar haqqında bax: Ə.Ə.Əlizadə, səh.228-231.

⁶³ H.Horst, səh.79, 170, sənəd Ee-3. Müasir dövrdə inam İranda bəxşiş – “çay-pulu”dur.

⁶⁴ H.Horst, səh.80, 81, 140, sənəd S-6.

⁶⁵ Yene orada.

⁶⁶ Yene orada, səh.77-78.

⁶⁷ Yene orada, səh.81, 140.

⁶⁸ A.K.Lambton, Landlord, 441. Bu vergi haqqında məlumat üçün İbn əl-Bəlxinin “Farsnamə” əsərinə (1106-1116-cı illər arasında yazılıb) bax: Q. le Strenc bu əsərin tərcüməsinə yazdığı şərhində həmin verginin torpaq vergisi və əlavə gəlir vergisi kimi mənalandırır. *İqta* ağaları bu verginin təbəələrdən öz xeyrinə alırdılar. İbn əl-Bəlx, səh.132; H.Horst, səh.81-82, 140, sənəd S-6.

ödəməkdən azad idilər. Gömrük (*bac*) və gözlətmə haqqı (*bədraka*) da bu vergilərə aid idi. Qiyasəddin Pir şahın əmrlərində bu vergilərdən bəhs edilir⁶⁹.

15. **Dəra'ib** (ərəb sözü daribatın cəm şəkli – “gömrük”, “bac”, “təzminat”). Bəzən *təyyarəta* tay tutulan xüsusi vergidir⁷⁰. Bəzən də bu sözün altında bir neçə vergi növü gizlənirdi. Ola bilsin ki, şəhərlərdən alınan xüsusi vergilər (*dəra'ibi-şəhr*) və qəsəbə vergiləri (*dəra'ibi-qəsəbə*) dəraibin müxtəlif növləri idi. Bu son iki vergi haqqında məlumatı biz yalnız sultan Səncərin əmrlərindən götürsək də, hər halda tam qətiyyətlə demək olar ki, belə vergilər Səlcuqilər dövründə hər yanda yığılırdı⁷¹.

Çoxlu vergi, rüsum, bac və mükəlləfiyyətlər bir hakim tərəfindən tətbiq edilir, başqa bir hakim tərəfindən isə ləğv olunurdu, ancaq qeyd etmək lazımdır ki, məmurlara aylıq vermək üçün əhalidən yığılan vergilər böyük məbləğə çatırdı. Ravəndi qanunsuz və ağır vergilər sırasına *dəstərçə* (hədiyyə şəklində götürülən rüsum), *şərab-baha* (şərab içkiləri əldə etmək üçün yığılan pul), *na'l-baha* (nal pulu), *mal əs-silah* (silah almaq üçün vəsait) və s. daxil edir⁷².

Ağır töycülərdən biri də *şir-baha* (süd və cehiz pulu) idi. Feodal toylarının bütün haqq-hesabı təbəələrin hesabına ödənilirdi. Ravəndi göstərir ki, feodallar *şir-baha* adı altında əhalidən çox böyük məbləğ toplayırdılar⁷³.

Yuxarıda göstərilən vergi və töycülərdən başqa, əhalinin müəyyən təbəqəsi dini xarakterli müxtəlif töycülər ödəyirdi. Ancaq araşdırılan dövrə aid mənbələrdə məlumatların olmaması Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyəti dövründə əhali üzərinə qoyulan vergilərin xüsusiyyətlərini tam açıb göstərməyə imkan vermir⁷⁴.

⁶⁹ H.Horst, səh.146-147. Sənəd V, səh.7; 167-168; Sənəd Uu (TsTs)-2.

⁷⁰ Yenə orada. Sənədlər İ-5, L-1, L-2, N-4.

⁷¹ İbn əl-Əsir hicri 501-ci ilin hadisələrindən danışarkən, Sultan Məhəmməd ibn Məlik şahın bağışlamasına görə rüsumlardan (*dəraib və-l-məkus*) azad olunmanı da xatırladır.

⁷² Ravəndi, səh.33; Müq. et: Ə.Ə.Əlizadə, səh.246, 248, 249.

⁷³ Ravəndi, səh.266-267; bax: Ə.Ə.Əlizadə, səh.249-250.

⁷⁴ Səlcuqilər dövründəki vergi və töycülərin başqa növləri haqqında bax: H.Horst. Göstərici üzrə.

VIII FƏSİL

ATABƏYLƏR DÖVLƏTİNDƏ MƏDƏNİ HƏYAT
HAQQINDA OÇERKLƏR

Azərbaycan Atabəyləri dövlətinin hakimiyyət dövrü mədəni həyatın yüksəlməsi ilə səciyyələnir. Bu zaman dünya mədəniyyətinə görkəmli dahilər bəxş etmiş Azərbaycan poetik məktəbi yaranır və ən yüksək çiçəklənmə dövrünə çatır. Parlaq poetik məktəbin inkişafı, şübhəsiz, əlamətləri hələ də lazımı səviyyədə öyrənilməmiş ümumi mədəni yüksəlişlə əlaqədar idi. Bu baxımdan haqqında danışdığımız dövrü Azərbaycan intibahı (renessansı) adlandırmaq olar.

XII və XIII əsrin əvvəllərinin Azərbaycan poetik məktəbi orta əsrlər üçün yalnız bir çox şairlər yetişdirdiyi üçün deyil, eyni zamanda həmin şairlərin hər birinin ayrılıqda yaratdıqları orijinal və parlaq ədəbi nümunələr baxımından ən yüksək mədəni inkişaf mərhələsini təşkil edir¹.

Bu zaman fəaliyyət göstərən İsfahan poetik məktəbi Azərbaycan poetik məktəbi ilə sıx əlaqədə idi və birincinin nümayəndələrinin çoxu özlərini ikincinin kiçik qardaşları hesab edirdi. Tədqiq olunan dövrdə görkəmli şairlər dəstəsi bu məktəbi təmsil edirdi: yaxın və uzaq qonşularda yalnız bir neçə onillikdən sonra Nizami Gəncəvi, Xaqani Şirvani, Mücirəddin Beyləqani, Fələki Şirvani və başqa bu kimi böyük sənətkarlara təqlidçilər meydana çıxır.

Bu dövrdə fars dili özünün inkişafı və təkmilləşməsində məhz Azərbaycan poetik məktəbinin nümayəndələrinə borcludur. Söz ehtiyatı, sintaktik ifadələrin zənginliyi, məcaz və tərkiblərin ifadəliyi və orijinallığı – poetik formanın bütün bu əlamətlərinə görə XII əsr Azərbaycan şairləri müasirləri və sonrakı şairlər nəsli arasında seçilirdi. Məzmun zənginliyinə görə isə Nizami və Xaqani yaradıcılığı insan dühasının son dərəcə gözəl nailiyyətləri sırasında durur.

¹ Bu haqda ətraflı məlumat üçün bax: Е.Э.Бертельс. Низами и Физули; Ян Рипка. Фарс və tacik ədəbiyyatı tarixi.

Fars dilinin Azərbaycan hökmdarlarının, Şirvandan başqa, ana dili olmamasına baxmayaraq, Azərbaycan poetik məktəbinin Nizamidən başqa bütün nümayəndələri Səlcuq sultanlarının, sonralar isə Azərbaycan Atabəylərinin saray şairləri olmuşlar: Səlcuq sultanları, eləcə də sonralar onları əvəz edən Atabəylər qəbilə quruluşunu mühafizə edən və yazısız türk dillərində danışan köçərilərin nümayəndələri idilər.

Səlcuq hökumranlığı fars dilinin Xorasandan tutmuş Kiçik Asiyaya qədər yayılmasına görə zəmin yaradırdı ki, bütün sultanlar savadsız idilər² və öz sələflərinin yalnız farslardan ibarət məmurlarına arxalanırdılar. Türk əmirləri yalnız yürüşlər və vergi toplamaq qayğısına qalırdılar. Dövlət yazışmasına, vergi siyahısının tərtibinə və başqa dəftərxana işlərinə gəldikdə isə bunların hamısı İran mənşəli vəzir və katiblərin ixtiyarında idi. Ənənəyə görə, bərməkilərdən tutmuş məşhur Nizam əl-Mülk və onun xələflərinə qədər vəzir rütbəsini tutmaq İran mənşəli məmurlara nəsib olurdu.

Tədqiq olunan dövrdə yalnız Şirvan hakimləri farsdilli olduqlarından fars dili sarayda hakim dil idi. Bu dövrdə Azərbaycan poetik məktəbinin Şirvan dəstəsini təmsil edən bir çox böyük şairlər yetişir. Mənşəcə Sasanilərdən olduqlarını iddia edən Şirvanşahlar böyük həvəslə farsca yazan şairləri himayələrinə götürürdülər.

Bu dövrdə Şirvan şairlərinin başçısı III Mənuçöhrün saray şairi Nizaməddin Əbül-Üla Gəncəvi (1159-cu ildə ölmüşdür) idi. Xaqani və Fələki onun şagirdləri olmuşlar. Məhz Əbül-Üla Xaqaninin böyük istedad sahibi olduğunu aşkara çıxarıb Şirvanşahların sarayına cəlb edir. Müasirləri Əbül-Ülanı “şairlər ustadı” adlandırırdılar. Yazdığı *“fəxriyyə”*lərinin birində isə Əbül-Üla özünü Şirvan şairlərinin başçısı adlandıraraq deyir: “Bütün həmyaşlarına üstün gələn mənim kimi adamla Gəncə əhli fəxr edirsə, haqları var”³.

Əbül-Üla Gəncəvinin müasiri İzzəddin Şirvani barəsində mənbələrdə demək olar ki, heç bir məlumat verilmir. Lakin onun bizə çatmış yarımçıq qəsidəsində Şirvanşah Axsitanın (Əbül Müzəffər) künyəsinə *rast gəlirik*⁴. Görünür, şair məhz bu hökmdarı məddahı olmuşdur.

² Məlum olduğu kimi, əl-Hüseyninin dediyinə görə, Mahmud ibn Məhəmməd (1118-1131) ərəb dilini mükəmməl bildiyi üçün müstəsnalıq təşkil edir.

³ Əbül-Üla Gəncəvi barəsində bax: E.Э.Бертельс, стр.35-44. Orada da müvafiq ədəbiyyat verilir.

⁴ E.Э.Бертельс, стр.42-44.

Şirvan şairləri dəstəsinin ən böyük nümayəndəsi, tam mənasında fəlakətli həyat yolu keçmiş Əfzələddin Bədil ibn Əli Xaqanıdır (təxminən 1121-1199-cu illər). Babası Osman toxucu, atası Əli xarrat, əmisi Ömər ibn Osman həkim və alim, anası Mesti (Kiçik Asiya) şəhərindən gəlmiş, yunan – nəsturi təriqətinə sitayiş edən evdar qadın olmuşdur. Şairin anası müsəlmanlara əsir düşmüş, islam dinini qəbul etmişsə də, oğluna bir növ xaçpərəstliyə rəğbət bəsləməyi tələq etmişdir. Çünki sonralar Bizans şahzadəsi Andronik Komnenə həsr etdiyi qəsidəsində ondan havadarlıq istəyən Xaqanı nəsturi təriqətinə öz münasibətini ifadə edir⁵.

Xaqaninin tərbiyəsi ilə əmisi məşğul olmuşdur⁶. Əbül-Üla Gəncəvi şairə qəyyumluq və müəllimlik etmiş, himayəsi altına alaraq öz qızını onaərə vermişdi, Xaqanini şöhrətləndirmək arzusu ilə Şirvanşaha təqdim etmişdi. Xaqaninin mövqeyi sarayda möhkəmləndikdən sonra o, öz müəlliminə həcv yazır. Naşükürlüyü barəsində müəllimi tərəfindən məzəmmətlənən Xaqanı müəllimini ismailiyə təriqətinə və onun başçısı Həsən əs-Səbbaha rəğbət bəsləməkdə təqsirləndirir ki, bu da həmin dövr üçün ən təhlükəli ittiham sayılırdı. Xaqaninin həcvi bu mənada “çuğulluq vasitəsilə müəllimindən birdəfəlik xilas olmaq təşəbbüsü idi”⁷.

Xaqaninin bədrəftar, qılıqsız xasiyyəti Mücirəddin Beyləqani və Rəşidəddin Vətəvat kimi görkəmli şairlərlə arasının dəyməsinə və nəhayət, Şirvanşah Axsitanın narazılığına və onun əmri ilə Xaqaninin uzun müddət həbsxanada saxlanılmasına səbəb olmuşdur⁸. Şirvanşah tərəfindən ədavəti hiss edən Xaqanı bir neçə dəfə Şirvandan mühacirət etmək fikrinə düşür. Bu ona yalnız 1184-cü ildə Təbrizə getdiyi, ya da Cahan Pəhləvanın himayəsi altına qaçdığı zaman nəsib olur. Xaqanı 1199-cü ildə Təbrizdə vəfat edir və Sürxab qəbiristanlığında dəfn olunur.

Xaqanı fəlsəfi məzmunlu qəsidənin ən böyük ustadı, eləcə də mahir məddah – şair idi. Tarixçi üçün, hər şeydən əvvəl, Xaqaninin

⁵ В.Ф.Минорский. Хакани и Андроникус Компенус, стр.550 və s.; Е.Э.Бертельс, стр.58.

⁶ О.Л.Вильчевский. Хакани, стр.74-75.

⁷ Е.Э.Бертельс, стр.55; Yan Rıpkа, səh.570; H.Hasan, Researches, pp.19-20.

⁸ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.601; bax: Е.Э.Бертельс, стр.59.

əsərləri ona görə qiymətlidir ki, burada tədqiq olunan dövrün on hökmdarının adı və titulu çəkilir. Onların arasında Şirvanşah II Mənuçöhr və I Axsitan, Xarəzmşah Atsız və Təkiş, Səlcuq sultanlarından Məsud və III Toğrul, atabəy Qızıl Arslan və b.

Şirvanşah III Mənuçöhrün saray şairlərindən biri Şamaxı şəhərinin sakini Əbün-Nazim Məhəmməd Fələki Şirvani idi (1107-1147 – ?). Bir sıra bədii əsərləri ilə onu Xaqaninin şagirdi kimi qələmə verirlər⁹. Lakin ehtimal ki, Fələki Əbül-Üla Gəncəvinin şagirdi olmuş, Xaqani isə onu Şirvanşaha təqdim etmişdir.

Fələki nücum elminin (astrologiya), (buradan da onun *təxəllüsü meydana çıxır*), riyaziyyat, xəttatlıq (kalliqrafiya) və ərəb dilinin gözəl bilicisi idi. Bütün yaradıcılıq həyatını o, III Mənuçöhrün sarayında keçirmiş və bütün qəsidələrini də hamisinə həsr etmişdir. Xaqani və Mücirəddin Beyləqani kimi, çox güman ki, Əbül-Üla Gəncəvi də, Fələki də öz vəzifəsinə və Şirvanşaha xidmətdə laqəydlik göstərməkdə ittiham edilmiş və uzun müddət Şirvan həbsxanasında saxlanılmışdır. Şirvanşah sonralar Fələkini həbsxanadan azad edirsə də, artıq şairin səhhəti pozulmuş və o, 40 yaşında vəfat etmişdir¹⁰.

Fələkinin bizə çatmış poetik divanında tarixçi üçün qiymətli məlumatlar vardır ki, onların vasitəsi ilə rəvayətvari abidələrdə olan boşluqları doldurmaq mümkün olur. O, Şirvanşah III Mənuçöhrün qıpçaqlar və alanlar üzərindəki qələbəsini qeyd edir. Gürcüstan və çar Demetrenin hakimiyyəti haqqında gürcü salnamələrində belə olmayan dəqiq məlumatlar verir, Şirvanşahların vəzirləri və başqa tarixi şəxsiyyətlərin fəaliyyəti barəsində danışır, Şirvanşahın şəhərlərinin tikilməsi və məskunlaşması, Şirvanşahların *laqəbi*, *künyəsi* və *titulları* və s. haqqında xəbər verir. Bütün bu qiymətli material tədqiqatlarda poetik materialların istifadə olunmasının vacibliyini bir daha sübut edir.

Məlik əş-şü'ərə Əbül Məkarim Mücirəddin əl-Beyləqani (ölümü təxminən 1197-1198-ci il) – Xaqaninin ən istedadlı şagirdlərindən biridir. O, bir müddət Şirvanda yaşayır, sonra oranı tərk edərək bütün ömrü boyu Azərbaycan Atabəylərinin saray şairi olmuşdur.

⁹ H.Həsən. *Fələki Şirvani*, səh.52-56.

¹⁰ H.Həsən. *Fələki Şirvani*, səh.50-52; E.Э.Бертельс, стр.44-50; Yan Rıpkə, səh.575-576.

Qəsidələrinin əksəriyyətini həmin sülalənin nümayəndələrinə və sultan Arslan şah ibn II Toğrula həsr etmişdir¹¹.

Sultan əl-füzəla' (nəciblərin Sultanı) Əsirəddin Əbül-Fəzl Məhəmməd ibn Tahir əl-Əxsikəti (ölümü 1184?) – əsli orta asiyalıdır (Əxsikət şəhəri), Azərbaycan Atabəylərinin saray şairi olmuşdur. O, Xaqani söpkisində yaradan poetik formanın görkəmli ustasıdır. Xaqani intiqam hissi ilə onu “poeziya karvanının qarətçisi”¹² adlandırır.

Malik əl-Kəlam (sözün Hakimi) Zəhirəddin Tahir ibn Məhəmməd əl-Fəryabi (təxm. 1160–1202), əsli Orta Asiyadandır. 1189-cu ildə Cahan Pəhləvan, Qızıl Arslan və Əbu Bəkrin himayəsinə keçir. Təbrizdə əl-Fəryabi Xaqani ilə dostlaşır və mədhiyyədə onu təqlid edir. O, Təbrizdə vəfat edir və qəbri də Xaqaninin qəbri ilə yanaşıdır¹³.

Azərbaycan atabəylərinin sarayında Seyyid Zülfüqar Şirvani, Qivami Mütərrizi, Fərrux Şirvani, Cövhəri, Yusif Füzuli, Kəmaləddin Naxçıvani, Seyyid İzzədin əl-Ələvi və başqa bu kimi şairlər yaşayırdı ki, onlar haqqında da hələlik heç bir məlumat yoxdur.

Bu dövrün ən dahi epik-romantik şairi, “dolğunluğunu və böyüklüyünü dil və sözlə təsvir etmək mümkün olmayan”¹⁴, Gəncə şəhərinin sakini Camal (Nizam) əd-Din Əbu Məhəmməd İlyas ibn Yusif ibn Zəki Müəyyəd Nizami (1140–1241) olmuşdur.

Nizami Qum şəhərində doğulmuşdur (“Mən mirvari kimi Gəncə dənizində qərğ olsam da, dağda yerləşən Qum şəhərindəyəm”). Qum kəndi hazırda Azərbaycan Respublikasının Qax rayonunda yerləşir. Nizaminin İran Qumundan olduğu fikrini bir kənara atmaq lazımdır. Eyni zamanda məlumdur ki, Nizami heç bir vaxt öz vətənini tərk etməmişdir¹⁵.

Elmin müxtəlif sahələrində dərin biliyinə əsasən demək olar ki, Nizami hərtərəfli təhsil görmüşdür. Bu isə varlı ailələrin nümayəndələri

¹¹ Dövlətşah Səmərqəndi, səh.115–118; Ravəndi, səh.286–362; E.Э.Бертельс, стр.65–70; Yan Rıpkə, səh.576.

¹² Dövlətşah Səmərqəndi, səh.121–126.

¹³ Dövlətşah Səmərqəndi, səh.109–114; bax: Yan Rıpkə, səh.575; B.Q.Quliyev. Fəryabının həyat və yaradıcılığı.

¹⁴ Dövlətşah Səmərqəndi, səh.127.

¹⁵ Nizami yalnız bir dəfə – 1185-ci, ya da 1187-ci ildə, o da iradəsindən asılı olmayaraq, Gəncədən kənara çıxır.

dələrinə nəsb ola bilərdi. Nizaminin yüksək təhsilə malik olması təsvir etdiyimiz dövrdə Gəncənin çiçəkləndiyinə bir sübutdur.

Nizaminin “Məxzənül-əsrar” poemasını yaradana qədər necə həyat tərzi keçirdiyi barəsində əlimizdə heç bir məlumat yoxdur. Sonralar, həyatının sonuna qədər o, abidliyə üstünlük vermiş, təam məhdudluğuna diqqət yetirmiş və həyat nemətlərindən özünü məhrum etmişdir. Lakin onun şeirlərindən məlum olur ki, zahidlik vəziyyətinə, arpa çörəyi ilə dolandığına baxmayaraq o, saray qulluğunu da yerinə yetirmişdi. Belə ki, “Xosrov və Şirin” poemasında Qızıl Arslanı tərifləyərkən Nizami deyir: “Mən bir müddət qulluqdan kənar qalsam da, hökmdara xidmət göstərməkdən tamamilə azad deyildim”¹⁶.

Nizami birinci əsəri olan “Məxzənül-əsrar”ı (1178 və ya 1179) Ərzincan hakimi Fəxrəddin Bəhram şah ibn Davuda (1162-1225) həsr etmiş və əvəzində 5000 dinar, beş at və beş qatır yükü fəxri geyim mükafatı alır. Bu barədə İbn Bəbi yazır:

“Bu ildə (hicri 574) söz sərrafı Xoca Nizami Gəncəvi ali həzrətin adına şeirlə, sanki iri mirvarilərdən ibarət “Məxzənül-əsrar” kitabını düzür və bəxşis olaraq ali həzrətin hüzuruna göndərir. Şah mükafat olaraq şairə beş min dinar qızıl, yüklənmiş beş at, beş qatır və zinətlə tikilmiş fəxri geyimlər göndərir. O, bu kitabı çox tərifləyərək deyir: “Mümkün olsaydı, şeirlə mirvari kimi düzülmüş bu kitaba mükafat və bəxşis olaraq böyük xəzinə göndərərdim. Çünki həmin kitabın sayəsində mənim adım dünyada daimi yaşayacaqdır”¹⁷.

Nizami poemanı Ərzincana aparıb Fəxrəddin Bəhram şahı özü təqdim etmək istəmiş, lakin yollar təhlükəli olduğundan fürsət tapan kimi başqası ilə yollamağa məcbur olmuşdur.

1180-1181-ci illərdə bitirdiyi ikinci poemasını – “Xosrov və Şirin” əsərini Nizami sonuncu İraq Səlcuq sultanı III Toğrula həsr edir. Lakin bu, bir növ rəsmi ithaf idi. Əslində isə poema atabəy Əbu Cəfər Məhəmməd Cahan Pəhləvana həsr olunmuşdur. Cahan Pəhləvan 1186-cı ildə öldüyü üçün poemanın mədhi onun qardaşı atabəy Qızıl Arslanın adına yazılır.

Nizami sultan və atabəyin sarayına dəvət olunur. Lakin Nizami doğma Gəncəni heç bir zaman tərk etmək istəmədiyindən onun yanına

¹⁶ E.Э.Бертельс, стр.131.

¹⁷ İbn Bəbi, səh.22; eləcə də bax: M.T.Houtsma, La Dynastie, p.279; Ahmed Ates. Nizami, p.318; F.Sumer, Mengüçukler; E.Э.Бертельс, стр.123 və sonrakı səhifələr.

çapar göndərib Gəncənin 30 fərsəngliyindən sultan düşərgəsinə gəlməsi xahiş olunur. Düşərgəyə gələn Nizamini Qızıl Arslan öz çadırında qəbul edir. Poemanın müqabilində Qızıl Arslan bəxşiş olaraq Nizamiyə Həmdünyan kəndini və fəxri geyim təqdim edir¹⁸.

Üçüncü əsəri olan “Leyli və Məcnun” poemasını Nizami Şirvanşah I Axsitanın sifarişi ilə yazır və 1188-ci il sentyabr ayının 24-də bitirir¹⁹.

Nizami dördüncü poemasını – “Yeddi gözəl” əsərini 1197-ci il iyulun 31-də bitirir, ədəbiyyat və incəsənətə böyük qiymət verən Marağa hakimi Ağ-Sunqur Əlaəddin Körpə Arslana (1174-iyun, 1208) ithaf edir²⁰.

Nəhayət, beşinci poemasını – “İskəndərnamə”ni Nizami ölmündən bir qədər qabaq 1196 və 1200-cü illər arasında bitirir və Əhər hakimi Nüsrətəddin Piş Təkin ibn Məhəmmədə (1155-1210) ithaf edir²¹.

Nizaminin müasirləri və yaşıdları (İ.A.Orbelinin təbiri ilə) “böyük və gözəl şəhər” Gəncənin sakinləri Mxitar Qoş (1130-1213), onun şagirdi Vanakan və onun şagirdləri Gəncəli Kirakos (1200-1271) və Vardan (1271-ci ildə ölmüşdür) olmuşlar. Mxitar Qoş “Alban nəsli kəlisalarının nəcib başçısı” Albaniya katolikosu III Stepannosun (1155-1195) təkidli xahişi ilə yazılmış məşhur “Qanunnamə” (“Sudebnik”) əsərinin müəllifidir. “Qanunnamə”yə heç bir sistem gözlənilmədən Şərqi Roma imperiyasının qanunları ilə yanaşı, Alban kilsəsinin qanunları, “Musa qanunları”, kilsə (Aquen, Bardis) qanunları daxil edilmişdir. Sonralar “Qanunnamə”yə Mxitar Qoşun özünün yazmadığı bəzi fəsillər əlavə edilmişdir.

XIII əsrdə “Qanunnamə” Kilikiyə hakimləri tərəfindən qanun qüvvəsinə mindirilir. XVI əsrdə “Qanunnamə” Polşa kralı Siqizmund tərəfindən Lvov, Kamenets və Reçi Pospolitanın başqa şəhərlərində yaşayan erməni kolonistləri üçün rəsmi olaraq qəbul edilir. XVIII əsrdə “Qanunnamə” gürcü çarı Vaxtanqın Gürcüstanın Rusiyaya

¹⁸ Dövlətşah Səmərqəndi, səh.128-129; bax: E.Э.Бертельс, стр.128-139. Yan Rıpkа, səh.578; Ahmed Ates. Nizami, p.320.

¹⁹ E.Э.Бертельс, стр.140-146; Yan Rıpkа, səh.580-581.

²⁰ Ravəndi, səh.42-43; E.Э.Бертельс, стр.146-151; Yan Rıpkа, səh.581-582.

²¹ Poemanın kimə ithaf olunması barəsində dəqiq olmayan mülahizələr haqqında bax: E.Э.Бертельс, стр.151.

birdləşməsindən sonra da fəaliyyətdə olan “Qanunlar məcmuəsi” nə daxil edilir.

Mxitar Qoş Albaniyada (Arranda) İraq Səlcuqilərinin 1130-1162-ci illərdə hakimiyyəti dövründə cərəyan edən hadisələrin təsvirini verən “Alban salnaməsi” əsərinin də müəllifidir.

Gəncəli Kirakos Cənubi Qafqazda monqol işğalı ərəfəsində və həmin dövrlərdə baş verən hadisələri izah edən “Tarix” adlı əsərin müəllifidir.

Gəncəli Kirakosun məktəb dostu Vardan da “Ümumi tarix” əsərində monqol işğalına qədər və işğaldan sonrakı dövrdə Cənubi Qafqazda baş verən hadisələrin təsvirini verir. Vardan öz əsərində sələfləri – Vanakan və Kirakosun əsərlərini xüsusi qeyd edir: “Hazırda, 1256-dan 1265-ə qədər, yaşadığımız dövrdə, atıcılar (monqollar) tayfasının Böyük (Kaspi) dənizinin bu tərəfində yerləşən ölkə və hakimiyyətlərin: İran və Albaniya, Ermənistan və İberianın, eləcə də ermənilər, suriyalılar, yunanlar, taciklər və türkmənlərin yaşadıkları ölkələrdə törətdikləri [bütün] hadisələr atamız vardapert Vanakan və onun kimi əziz dostumuz vardapert Kirakos tərəfindən ətraflı təsvir olunmuşdur”²².

Qeyd etmək lazımdır ki, Azərbaycan Atabəyləri (xüsusilə Cahan Pəhləvan və Qızıl Arslan) şairlərə, memar, mühəndis və inşaatçılara, həkim və elm nümayəndələrinə hamilik edirdilər. Təsədüfi deyildir ki, yuxarıda adlarını çəkdiyimiz məşhur şairlərin demək olar ki, hamısı Azərbaycan Atabəylərinin sarayında fəaliyyət göstərirdi. Onların bəziləri Orta Asiyadan gəlir, bir neçəsi Şirvandan, şairlərin yaradıcılığı üçün dözülməz mühiti olan saraydan (xüsusilə I Axsitan dövründə) qaçaraq Atabəylərə pənah gətirir. Atabəylər qaçqın şairləri öz himayəsinə götürür, onlara sığınacaq verir və yaşayış yaratmaqları üçün bütün imkanları yaradırdılar²³.

İncə söz sərrafı sayılan Azərbaycan Atabəylərinə müasirləri olan müəlliflərin çoxusu öz əsərlərini ithaf etmişdir. Bu yaxınlarda Britaniya muzeyində rəvayətlər, aforizmlər, hekayə və lətifələr toplusundan ibarət “Munisnamə” adlı bir almanax aşkara çıxarılmışdır²⁴. Atabəylərdən Cahan Pəhləvan, Qızıl Arslan və Əbu Bəkrin müasiri

²² Vardan, səh.180.

²³ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.198.

²⁴ G.M.Meredith-Ovens. An Early Persian Miscellany, p.435-441.

olan müəllif Əbu Bəkr ibn Xosrov əl-Ustad, əsərin müqəddiməsini hakimiyyətdə olan hökmdar atabəy Nüsrətəddin Əbu Bəkr ibn Məhəmməd ibn Eldənizin mədhi ilə başlayaraq qeyd edir ki, atabəy şeirin nəsrədən üstün olduğunu çox gözəl bilirdi. Bunu sübut etmək üçün müəllif Rəşidəddin Vətəvat və Sənaidən misallar gətirir və özünün “Nüzhət əl-məcalis” əsərindən bir neçə şeir verir.

“Munisname”nin 2b vərəqində Eldənizlərin adı ilə bağlı yazdığı əsərlərindən altısının adını çəkir:

1. *Kitab-i sənəmü Əcəm* (“Əcəm sevgilisinin kitabı”). Əsər şeirlə yazılıb və atabəy Qızıl Arslana ithaf olunmuşdur.

2. *Nakiday-i kitab-i əlfiyə və şəlfiyə* (“Pornoqrafiya kitabı”na zidd). Əsər atabəy Qızıl Arslana ithaf edilmişdir. Kitab Əzrakinin həmin adda yazdığı aşiqanə əsərinə sərt cavabdır.

3. *Mehrü Müştəri*. Şeirlə yazılmış tamamlanmamış romandır. Əssar Təbrizinin həmin adda yaratdığı məşhur əsərinin sələfidir, atabəy Qızıl Arslana ithaf olunub.

4. *Rahət ər-ruh* (“Ruhun dincəlməsi, rahatlığı”). Əsər şeirlə yazılıb, atabəy Nüsrətəddin Əbu Bəkrə ithaf edilmişdir.

5. *Nüzhət əl-məcalis* (“Məclislərin ləzzəti”). Nəsrə yazılıb. Əsər gənc bir oğlanla qız arasında mübahisəyə həsr olunmuş və atabəy Nüsrətəddin Əbu Bəkrə ithaf edilmişdir.

6. *Dastan-i Mənsurü Mərcan* (“Mənsur və Mərcan haqqında”), mərhum atabəy Cahan Pəhləvana ithaf olunmuşdur.

Əbu Bəkr ibn Xosrov əl-Ustad yazır ki, o, “Munisname”ni daimi (*yadigar*) olaraq atabəy Əbu Bəkrə həsr etmək fikrindədir. Həmin əsərin fəsilələrindən birinə – “Böyük adamların kəlamları və nəsihətamiz həqiqətlər barəsində hekayələr” bəhsinə bir növ yerli xüsusiyyət baxımından maraq doğuran “Əbül-Üla Kirmani və onun oğlu və onların Naxçıvana səfəri haqqında hekayə” (vər.309a-320a) daxil edilmişdir. Mifik tarixi məcmuələr toplusuna bu növ hekayətlərin daxil edilməsi, şübhəsizdir ki, gürcü çarlarının əleyhinə olaraq, islamı müdafiə edən xaçpərəst Eldənizlər sülaləsinin hakimiyyət sürən nümayəndələrinin ünvanına poetik yaltaqlıqdan başqa bir şey deyildir²⁵.

Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyəti dövründə ölkədə bir çox görkəmli həkimlər fəaliyyət göstərirdi. Bunların bəziləri barəsində

²⁵ Müsəlman oğlanın xaçpərəst qızına olan məhəbbəti barəsində hekayə və əfsanələrə bir çox xalqların folklorunda rast gəlinir.

mənbələr çox maraqlı məlumatlar mühafizə edib saxlamışdır. Onlardan biri, islam dinini qəbul etmiş Samuil ibn Yəhya ibn Abbas əl-Məqribi əl-Əndəlusidir. “O və onun atası Şərqə (Bağdada) gəlir və orada müvəffəqiyyətlə həkimlik edir. Samuil tibbə aid kitablar müəllifidir. Sonralar o, Azərbaycana köçür və Pəhləvanın sarayına və onun dövlətinin əmirələrinə xidmət göstərir. O, Marağa şəhərində yaşayır, ailə qurur və uşaqlar törədir. O, 570 (1174)-ci ilə yaxın Marağada vəfat edir”²⁶.

Görkəmli həkimlərdən biri də Cəlaləddin Təbib idi. O, dünyanın misilsiz həkimlərindən biri olmuşdur. Azərbaycan və Arranın atabəyi Özbək ibn Məhəmməd ibn Eldənizin yanında xidmət edir və heç vaxt ondan ayrılmır. Özbək deyirdi:

“Mənim həyatımı saxlayan bu adamdır. O yalnız xəstələnenlərin möcüzəli şəfavericisi deyil. O, xəstəliyi əvvəlcədən təyin edir və o dərəcədə dava-dərman hazırlayır ki, onlar tam mənasında müalicə edir”. Onun varlığı insanlara hədsiz xeyir verir və sonralar ona bənzər heç bir həkim yetişməmişdir”²⁷.

O zamanın görkəmli həkimlərindən biri də Bağdaddan Azərbaycana köçmüş, İbn Habal adı ilə məşhur olan Əli ibn Əhməd Əbdül-Hüseyn idi. O, 619 (1222)-cu hicri ilində vəfat etmişdir²⁸.

Bu zaman Naxçıvanda məşhur həkim Fəxrəddin Əbu Abdulla Əhməd ibn Ərəbşah ibn Əli ibn Cəbrail ən-Naxçıvani fəaliyyət göstərirdi²⁹. Xaqanini müalicə edən həkimin də adı məlumdur – Xoca Həkim Fazil Rəşidəddin Məcd əl-Hükəma Şərəf əş-Şirvan Mahmud ət-Təbib³⁰.

Ən görkəmli həkimlərdən biri də mövlana Cəlaləddin ər-Ruminin yaxın dostu və müalicə həkimi Əkmələddin ən-Naxçıvani idi. Orta əsrdə yaranmış əsərlərdən birinin müəllifi onu “Müdrəklərin ağası, dünya həkimlərinin rəisi” və bir çox başqa təmtəraqlı ləqəblərlə adlandırır³¹.

²⁶ Əl-Kifti, səh.209; İbn əl-İbri, səh.217.

²⁷ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.257.

²⁸ İbn əl-İbri, səh.230-231; Bar Ebrey, II, səh.494-495.

²⁹ İbn əl-Fuvati, IV/3, səh.95.

³⁰ Əsnad, səh.133.

³¹ Əbu Bəkr ibn əz-Zəki. Raudat al-Kuttab və Xadikat al-albab. Əli Sevimin nəşri, Ankara, 1972, səh.23-28, 111-115, 117-119.

Azərbaycan Atabəylərinin hakimiyyəti dövründə ölkənin bir çox şəhərlərində müxtəlif səciyyəli binaların intensiv inşası aparılırdı. Mənbələrin birində qeyd edilir ki, Azərbaycan Atabəyləri mədrəsə, məscid və sarayların tikintisinə xüsusi fikir verirdilər³². Mədrəsə və başqa təhsil ocaqlarının tikintisi Atabəylər dövlətinin elm və maarifin inkişafına olan qayğısının təzahürüdür. Mənbələr Azərbaycan şəhərlərində mədrəsələrin əsasını qoyan bəzi şəxslərin adlarını mühafizə edib saxlamışdır. Sonralar həmin mədrəsələr əsasını qoyanların adları ilə məşhurlaşmışdır. Belə ki, Xoyda 1127-ci ildə əsası qoyulmuş əl-Fərəc əl-Hüvəyyi mədrəsəsi məşhurdur. Həmin mədrəsəni əl-Fərəc ibn Abdallah ibn Xələf əl-Hüvəyyi tikdirmişdir³³. Marağada 1134-cü ildə tikilmiş Əhməd-apa mədrəsəsi məşhurdur³⁴. Yenə Marağada alim qazi Kəmaləddin Əbu Abdallah Məhəmməd əl-Qəzvini əl-Maraqi tərəfindən əsası qoyulmuş "Atabəkiyyə" mədrəsəsi³⁵ və onun 1208-ci ildə tikdirdiyi "əl-Qazi" mədrəsəsi³⁶ məşhur olmuşdur.

Mənbələr Azərbaycandan çıxmış çoxlu alimin adını mühafizə edib saxlamışdır. Həmin alimlər nəinki Azərbaycan şəhərlərində, bugünkü təbirlə desək, Bağdadda, Qahirədə, Dəməşqdə və başqa şəhərlərdə də fəaliyyət göstərmişlər. Adlarını müəyyənləşdirmək bizə nəsib olan bir neçə alim haqqında məlumat verərək qeyd edək ki, mənbələr əsasən ilahiyyat, hüquq və ənənə mütəxəssislərinin adlarını çəkir.

1. Fəxrəddin Əbülfəzl İsmayıl ibn əl-Müsənnə ət-Təbrizi. Bağdadın "ən-Nizamiyyə" mədrəsəsində mühazirələr oxuyur. O, "Azərbaycan tarixi" əsərinin müəllifidir. Lakin çox təəssüf ki, bu əsər bizə qədər gəlib çatmamışdır. İbn əl-Müsənnə hicri 580 (1185)-ci ildə Təbrizdə vəfat etmişdir. Görkəmli şəxsiyyətlərin kartotekasını tərtib edən İbn əl-Fuvati yazır: "Mən Təbrizdə tam mənasında görkəmli şəxsiyyətlər barəsində soruşanda mənə İbn əl-Müsənnanın adını çəkdilər. Mən soruşdum: "Ona bənzər ikincisi varmı?" və mənə cavab verdilər: "O, təkdir və ikincisi yoxdur"³⁷.

³² Cüzcani, I, səh.171, 173.

³³ Əs-Əsnəvi, I, səh.482.

³⁴ Naci Məruf. Üləma ən-Nizamiyyat, səh.111.

³⁵ İbn əl-Fuvati, V, səh.260-261.

³⁶ Yenə orada, IV/1, səh.27-28.

³⁷ İbn əl-Fuvati, IV/3, səh.117-118.

2. Əbülfəzl Mahmud ibn Əhməd ibn Məhəmməd əl-Ərdəbili. Bağdadda “ən-Nizamiyyə” və “əl-Kamaliyyə” mədrəsələrində dərs deyib. Hicri 625 (1228)-ci ildə vəfat edib³⁸.

3. Əbdülxalıq ibn Əbül-Məali ibn Məhəmməd əl-Arrani. Mosulda və Xılatda qanunşünaslıq (hüquq fənnindən) dərs deyib. Hökmdarlar yanında hörməti var idi. Dəməşqdə 15 şəvval 633 (20.06.1236)-cü hicri ilində vəfat edib³⁹.

4. Əz-Zəki ibn əl-Hüseyn ibn Ömər əl-Beyləqani. Hüquqşünas və tacirdir. 582-ci hicri ilində Dəməşqə köçür, 636-cı hicri ilində Yəmənə gedir. 676 (1277)-ci hicri ilində Ədəndə vəfat edir⁴⁰.

5. Əminəddin Müzəffər ibn Əbu Məhəmməd ibn İsmayıl ibn Əli ət-Təbrizi. Hüquqşünas alimidir. 588 (1163)-ci hicri ilində doğulmuşdur. Bağdadda “ən-Nizamiyyə” mədrəsəsində dərs deyib, oradan Qahirəyə köçərək “ən-Nasiriyyə əs-Salixiyyə” mədrəsəsində müəllimlik edir. Üçcildlik “Sakt əl-fəvaid” və “əl-Müxtəsər” əsərinin müəllifidir (ər-Razinin “əl-Vaciz” əsərinin “Xülasəsi”). Şiraza köçür, 621-ci hicri ilin zilhicce ayında (yanvar, 1225) orada vəfat edir⁴¹.

6. Tacəddin Əbülfəzail Məhəmməd ibn əl-Hüseyn ibn Abdulla əl-Urməvi. Fəxrəddin ər-Razinin böyük tələbəsi olmuşdur. Bağdada köçərək “ən-Nizamiyyə” mədrəsəsində dərs deyib. Hicri 653 (1225)-cü ildə vəfat edib. “Əl-Hasil” əsərinin əlyazması Paris Milli kitabxanasında saxlanılır (№61, kat. 385/1)⁴².

7. Ümdətəddin Əbu Mənsur Məhəmməd ibn Əsəd ibn Məhəmməd ibn İmadəddin Əbdül Həmid ibn Məhəmməd ət-Təbrizi. Hicri 486 (1093)-cü ildə doğulmuşdur. Əbu Həmid əl-Qəzzali, Məhəmməd ibn Mənsur əs-Samani və əl-Hüseyn ibn Məsud əl-Baqavinin müəllimi olmuşdur. Bağdadda müəllimlik etmişdir. Hicri 573-cü ilin rəcəb ayında (yanvar, 1178) Təbrizdə vəfat etmişdir⁴³.

8. Əbu Həfs Ömər ibn Osman ibn Şüeyb əl-Cənzi – ədəbiyyatçı alim. Bağdadda “ən-Nizamiyyə” mədrəsəsində Əbül Müzəffər əl-Əbivərđiyə mühazirələr oxumuşdur. Həmədanda və dövlətin başlıca

³⁸ Əl-Əsnəvi, I, səh.136.

³⁹ Yəne orada, I, səh.139.

⁴⁰ Yəne orada, I, səh.279.

⁴¹ Əl-Əsnəvi, I, səh.314-315; İbn əs-Sabuni, səh.53-55.

⁴² Əl-Əsnəvi, I, səh.451-452.

⁴³ İbn əl-Fuvati, IV/2, səh.890-891.

şəhərlərində müəllimlik etmişdir. Hicri 555 (1160)-ci ildə Mərvdə vəfat etmişdir⁴⁴.

9. Əbülfəzl İsmayıl ibn Əli ibn İbrahim əl-Cənzəvi. Dəməşqdə məhkəmə hakimi olmuşdur. Bağdadda Əbül-Bərəkət Hitəbullah əl-Buxari, Əbu Nəsr Əhməd ət-Tusi və başqalarından dərs almışdır. Hicri 588 (1192)-ci ildə vəfat etmişdir⁴⁵.

10. Həddad ibn Asim ibn Bəkran Əbülfəzl ən-Naxçıvani – Gəncədə kitabxana (*dar əl-kütüb*) qoruyucusu olmuşdur⁴⁶.

11. Şəmsəddin Məhəmməd ibn Əli ibn Malikdad ət-Təbrizi (1247-ci ildə ölmüşdür) – məşhur qələndər və dərviş Şəms Təbrizi təxəllüsü ilə, səyahətlərinə görə isə Şəms Parəndə adı ilə daha məşhurdur. Mövlana Cəlaləddin ər-Ruminin həyatına, nəzəriyyəsinə, təliminə, dünyagörüşünə və şair kimi yetişməsinə böyük təsir göstərmiş bir şəxsiyyətdir⁴⁷.

12. Şeyx Əbu Həmid Tacəddin əl-Urməvi. Görkəmli ədib və müsəlman qanunlarının bilicisidir⁴⁸.

13. Qazı Şəmsəddin əl-Hüvəyyi – hüquqşünas. Monqol işğalı ərəfəsində Dəməşqə qaçır. Hicri 640 (1242)-ci ilə yaxın vəfat etmişdir⁴⁹.

14. Qəvaməddin Əbu Nəsr Yunis ibn Mənsur ibn İbrahim əş-Şirvani. Bağdada köçərək “ən-Nizamiyyə” mədrəsəsində dərs deyir. Tarixçi Əbdürrəhman ibn əl-Cövzinin dostu olub. Monqollar Bağdadı işğal etdikləri zaman, 1258-ci ildə öldürülüb⁵⁰.

15. Kəmaləddin Əbu Abdulla Əbu Məhəmməd ibn İmaməddin Əbdülhəmid ibn Məhəmməd ibn Əli ibn Məhəmməd Əbu Musa ət-Təbrizi – qazı. Alim, qazı və rəis nəslindəndir. Kəmaləddinin özü qardaşlarının ən böyüyü və ən savadlısıdır. Marağa şəhərinin qazısı olub, “əl-Atabəkiyyə” mədrəsəsində müdərrişlik etdiyi üçün “əl-müdərriş” ləqəbini almışdır. Azərbaycan Atabəyləri və sultanlarının yanında böyük hörmət və mərhəmət sahibi olmuşdur. O, Sultan Cəlaləddin Xarəzmşahın yanına gəldikdə, sultan onu ən hörmətli adam

⁴⁴ Yaqut, III, səh.151.

⁴⁵ Yene orada.

⁴⁶ Yene orada, IX, səh.289.

⁴⁷ Daha müfəssəl bax: Əhməd Əflaki. Mənaqib əl-arifin, səh.85; Təhsin. “Yazıçı”, səh.99-103; X.Ritter, p.53-59.

⁴⁸ Zəkəriyyə əl-Qəzvini, səh.495.

⁴⁹ Yene orada, səh.527-528.

⁵⁰ İbn əl-Fuvati, IV/4, səh.879-880.

kimi qəbul edir və taxtda öz yanında otururdu. Ömrünün axırında İrbilə köçür və 628 (09.11.1230-28.10.1231)⁵¹-ci ildə vəfat edib.

16. Müəyyinəddin Əbu Məhəmməd İsmayıl ibn Məhəmməd ibn İsmayıl ət-Təntərani əl-Maraqı – ədib. Görkəmli ədib və nadir alimlərdəndir. Çox alicənab alim, ərəb və fars şeri və nəsrinin nadir bilicilərindəndir. Sədrəddin əl-Maraqı və onun oğlu qazı Mühiyyəddinin yaxın adamlarından olub, 613-cü ildə (20.05.-17.06.1216) Saararda vəfat edib⁵².

17. Mühiyyəddin Əbu Məhəmməd əl-Həsən ibn Sədrəddin Məhəmməd ibn Abdulla əl-Maraqı – Marağa qazısı olmuşdur. Gözəl həyat keçirib, ibrətəməz tərcümeyi-halı vardır. Mədrəsə açıb, şafii-fəqihlərə mənsub şairlərə fiqh fənnindən dərs deyib. Müəyyinəddin ət-Təntərani yarı fars-yarı ərəb dillərində yazdığı qəsidəsində Mühiyyəddini mədh edir⁵³.

AZƏRBAYCAN ATABƏYLƏRİ

1. Şəmsəddin Eldəniz	– 531-571-ci il rəbi əs-sani ayında (19.10.1136-16.11.1175) ölmüşdür.
2. Nüsretəddin Əbu Cəfər Cahan Pəhləvan	– 517-ci il rəbi əs-sani – 581-ci ilin zilhicə ayında (mart, 1186) ölmüşdür.
3. Müzəffərəddin Qızıl Arslan Osman	– 587 (24.08.-21.09.1191)-ci ilin şaban ayında öldürülüb.
4. Nüsretəddin Əbu Bəkr	– 607 (25.06.1210-14.06.1211)-ci ildə ölüb.
5. Müzəffərəddin Özbək	– 622 (1225)-ci ildə ölmüşdür.
6. Qızıl Arslan Xamuş	– 628 (09.11.1230-28.10.1231)-ci ildə ölüb.
7. Nüsretəddin (Əbu Bəkr?) (Təbriz və Azərbaycan tüməninin əmiri)	– 640 (?) (1240) (?) -ci ildə vəfat etmişdir.

⁵¹ İbn əl-Fuvati, V cild.

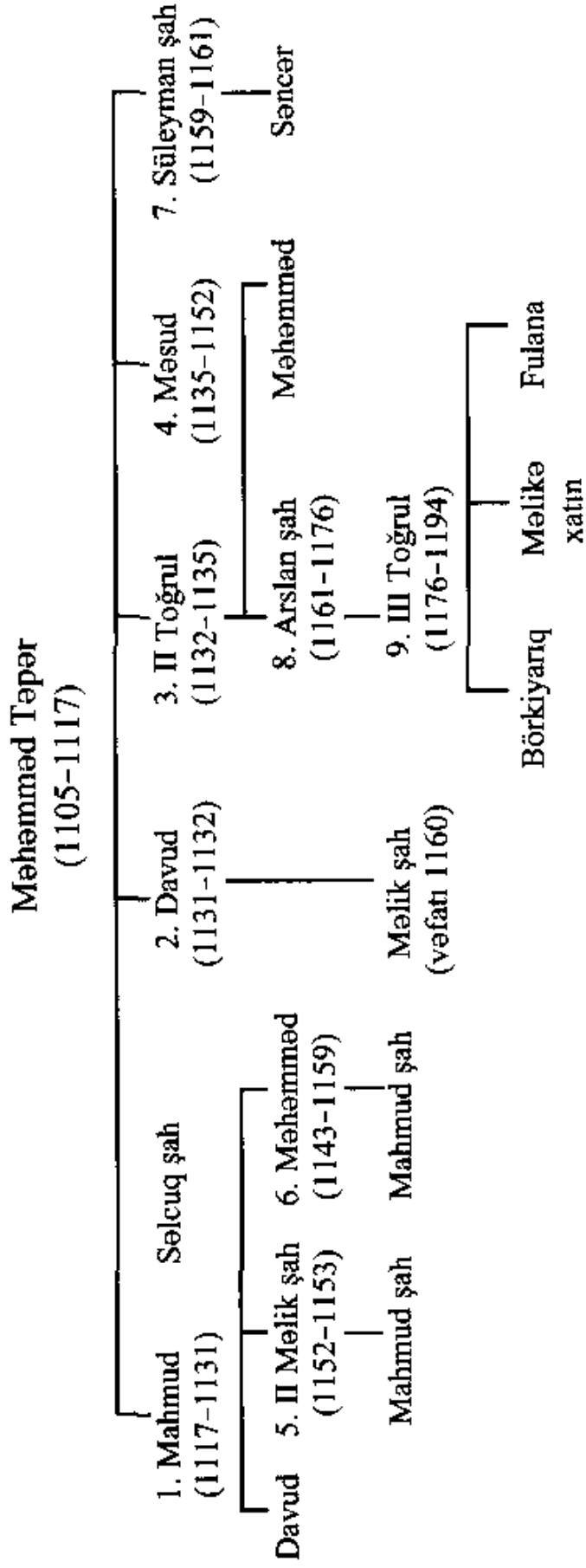
⁵² Yenə orada.

⁵³ Yenə orada.

İRAQ SƏLCUQLARININ NƏSİL ŞƏCƏRƏSİ

GÜRCÜ ÇARLARI

- IV David - 1089-1125-ci illər
 Demetre - 1125-1156-cı illər
 V David - 1156-cı il
 III Georgi - 1156-1184-cü illər
 Tamar - 1184-1213-cü illər
 IV Georgi Laşa - 1213-1222-ci illər
 Rusudana - 1222-1245-ci illər

TƏDQIQ OLUNAN DÖVRDƏ HAKİMİYYƏT SÜRƏN XƏLİFƏLƏR

1. Əl-Müstəzhir	– 1094-1118-ci illər
2. Əl-Müstərşid	– 1118-1135-ci illər
3. Ər-Rəşid	– 1135-1136-cı illər
4. Əl-Müqtəfi	– 1136-1160-cı illər
5. Əl-Müstəncid	– 1160-1170-cı illər
6. Əl-Müstədi	– 1170-1180-cı illər
7. Ən-Nasir	– 1180-1225-ci illər
9. Əz-Zəhir	– 1225-1226-cı illər
10. Əl-Müstənsir	– 1226-1242-ci illər
11. Əl-Müstəsim	– 1242-1258-ci illər

BÖYÜK SƏLCUQ SULTANLARI

1. I Toğrul bəy	– 1040-1063-cü illər
2. Alp Arslan	– 1063-1072-ci illər
3. I Məlik şah	– 1072-1092-ci illər
4. Mahmud	– 1092-1094-cü illər
5. Börkiyarıq	– 1094-1104-cü illər
6. II Məlik şah	– 1104-1105-ci illər
7. Məhəmməd Təpər	– 1105-1117-ci illər
8. Səncər	– 1117-1157-ci illər

ŞİRVANŞAHLAR

1. Yəzid ibn Məzyəd əş-Şeybani	– 799-808-ci illər
2. Xəlid ibn Yəzid	– 820-835 və 841-845-ci illər
3. Xaysam ibn Xəlid	– 861-?
4. Məhəmməd ibn Xaysam	– ?
5. II Xaysam ibn Məhəmməd	– ?
6. Əli ibn Xaysam	– 917-ci ilə qədər
7. I Yəzid ibn Məhəmməd ibn Yəzid ibn Xəlid	– 917-948-ci illər
8. II Məhəmməd ibn I Yəzid	– vəfatı 04.06.956-cı il
9. Əhməd ibn II Məhəmməd	– vəfatı 06/07.981-ci il
10. III Məhəmməd ibn Əhməd	– vəfatı 03/04.991-ci il
11. II Yəzid ibn Əhməd	– vəfatı 1027-ci il

12. I Mənuçöhr ibn II Yəzid	– 1034-cü ildə öldürülüb
13. Əbu Mənsur Əli ibn II Yəzid	– vəfatı 1043/44-cü il
14. Qubad ibn II Yəzid	– vəfatı 28.07.1049-cu il
15. Buxt Nəssar Əli ibn Əhməd ibn II Yəzid	– 1049/50-ci il
16. Salar ibn II Yəzid	– vəfatı 20.02.1063-cü il
17. I Fəriburz ibn Sallar	– 1096-cı ilə qədər
18. II Mənuçöhr ibn I Fəriburz	– 1106/07-ci ilə qədər
19. I Əfridun ibn I Fəriburz	– 11120-ci ildə öldürülüb
20. III Mənuçöhr ibn I Əfridun	– 1160-cı ilə qədər
21. I Axsitan ibn III Mənuçöhr	– 1196/97-ci ilə qədər
22. Şahənşah ibn II Mənuçöhr	– 1198/99-cu ilə qədər
23. II Əfridun ibn III Mənuçöhr	– 1198/99-cu ilə qədər
24. II Fəriburz ibn II Əfridun	– 1198/99-cu ilə qədər
25. I Fərruxzad ibn III Mənuçöhr	– 1203/04-cü ilə qədər
26. I Quştəsb ibn I Fərruxzad	– 1225-ci ilə qədər
27. III Fəriburz ibn I Quştəsb	– 1243/44-cü ilə qədər
28. II Axsitan ibn III Fəriburz	– 1260-cı ildə öldürülüb

MOSUL ATABƏYLƏRİ

1. İmadəddin Zəngi	– 1127-1146-cı illər
2. Seyfəddin I Qazı	– 1146-1149-cu illər
3. Qütbəddin Mədud	– 1149-1170-ci illər
4. Seyfəddin II Qazı	– 1170-1176-cı illər
5. İzzəddin I Məsud	– 1176-1193-cü illər
6. Nurəddin I Arslan şah	– 1193-1211-ci illər
7. İzzəddin II Məsud	– 1211-1218-ci illər
8. Nurəddin II Arslan şah	– 1218-1219-cu illər
9. Nəsirəddin Mahmud	– 1219-1222-ci illər
10. Bədrəddin Lülü	– 1222-1233-cü illər

XARƏZMŞAHLAR

1. Əlaəddin Atsız	– 1127-1156-cı illər
2. Əbülfəth II Arslan	– 1156-1172-ci illər
3. Əlaəddin Təkiş	– 1172-1200-cü illər
4. Əlaəddin Məhəmməd	– 1200-1220-ci illər
5. Cəlaləddin Manqburnu	– 1220-avqust, 1231-ci il

FARS ATABƏYLƏRİ

1. Sunqur – 1148-1161-ci illər
2. Zəngi ibn Sunqur – 1161-1175-ci illər
3. Təkle ibn Zəngi – 1175-1194-cü illər
4. Səd ibn Zəngi – 1194-1226-cı illər

MARAĞA VƏ RUİN-DEJ HAKİMLƏRİ

1. Ağ Sunqur əl-Əhmədili – 1131-1134-cü illər
2. Nüsrətəddin Arslan-Apa – 1134-1174-cü illər
3. Əlaəddin Körpə Arslan – 1174-05/06.1208-ci illər
4. Əhməd – 1208-ci ildə ölüb
5. Süləfə xatın (Dej-banu)

MƏMLÜKLƏR – İRAN İRAQININ HAKİMLƏRİ

1. İzzəddin Göçə – 1204-cü ildə öldürülüb
2. Şəmsəddin Aydoğmuş – 05/06.1213-cü ildə öldürülüb
3. Nəsirəddin Menqli – 09.1215-ci ildə öldürülüb
4. Seyfəddin Oğlamış – 1218-ci ildə öldürülüb

BİBLİOQRAFİYA

Абдаладзе А. Относительно датировки Шамхорской битвы, "Мащне", 1973, №1.

Алескер-заде А. Надписи мавзолеев Юсифа ибн Кусайира и Мумине-хатун. Тр. Ин-та истории им. А.Бакиханова. Баку, 1947.

Алескер-заде А.А. Надписи старинных архитектурных памятников Нахичеванского края. "Изв. АН Азерб. ССР, серия обществ. наук", 1949, №5.

Алескер-заде А.А. Некоторые заметки о надписях Ханака. "Изв. АзФАН СССР", 1942, №6.

Алескер-заде А.А. Из истории государства Ширваншахов в XIII-XIV вв. "Изв. АН Азерб. ССР, серия обществ. наук", 1948, №9.

Али-заде А.А. Социально-экономическая и политическая история Азербайджана XIII-XIV вв. Баку, 1956.

Альтман М.М. Исторический очерк города Гянджи. Баку, 1949.

Анийский С. Сборник из исторических произведений. Вагаршапат, 1893.

Армянские источники о монголах. Извлечения из рукописей XIII-XIV вв. Перев. А.Г.Галстяна. М., 1962.

Архитектура Азербайджана эпохи Низами. Москва-Баку, 1947.

Ахмедов Г.М. Средневековый город Байлакан (историко-археологическое исследование). Автореф. докт. дис. Баку, 1972.

Ашурбейли С.Б. Очерк истории средневекового Баку. Баку, 1964.

Бабаян Л.О. Социально-экономическая и политическая история Армении в XIII-XIV вв. М., 1969.

Бакиханов А. Гюлистан-Ирам. Баку, 1926.

Ал-Бакуви. Талхис ал-асар ва аджаиб ал-малик ал-каххар. Перевод с арабск. З.М.Бунятова. М., 1970.

Баратов С. История Грузии. СПб., 1865-1871.

Бартольд В.В. Дербенд. Соч., т. III, М., 1966.

Бартольд В.В. Место прикаспийских областей в истории мусульманского мира. Соч., т. II, ч. I, М., 1965.

- Бартольд В.В.* Ширван. Соч., т. III, М., 1966.
- Бартольд В.В.* Ширваншах. Соч., т. II, ч. I, М., 1965.
- Бейлис В.М.* Сочинение Масуда ибн Намдара как источник по истории Аррана и Ширвана начала XII века и памятник средневековой арабской литературы. Автореф. докт. дисс., Баку, 1975.
- Бейлис В.М.* Масуд ибн Намдар и городское население Байлакана. "Изв. АН Азерб. ССР, серия истории, философии и права", 1966, №3.
- Беленицкий А.М., Бентович Н.Б., Большаков О.Г.* Средневековый город Средней Азии. Л., 1973.
- Бердзенишвили И.А.* и др. История Грузии, т. I, Тбилиси, 1962.
- Бертельс Е.Э.* Избранные труды. Низами и Физули. М., 1962.
- Битлиси.* Шараф-наме, I. Перев. с персидск. Е.И.Васильевой. М., 1967.
- Босворт К.Э.* Мусульманские династии. М., 1971.
- Буниятов Д.З.* Материалы из сочинений Закарийи ал-Казвини об Азербайджане. "Изв. АН Азерб. ССР, серия истории, философии и права", 1976, №3.
- Буниятов З.М.* Некоторые дополнения к генеалогии ширваншахов Кесранидов. "Изв. АН Азерб. ССР, серия обществ. наук", 1965, №6.
- Буниятов З.М.* Некоторые сведения Садр ал-Дина ал-Хусайни о Грузии. "Мацне", 1971, №1.
- Буниятов З.М.* Новые материалы о землетрясении в Гяндже в 1139 г. "ДАН Азерб. ССР", т. XXI, 1965, №1.
- Буниятов З.М.* Новые материалы по генеалогии ширваншахов Кесранидов. "ДАН Азерб. ССР", 1971, №1.
- Буниятов З.М. и Нейматова М.Х.* Новый документ по истории Ширвана начала XII в. "ДАН Азерб. ССР", т. XXIX, 1973, №11-12.
- Вардан.* Всеобщая история. Перев. с древнеармянск. Н.Эмина. М., 1862.
- Вильчевский О.Л.* Хакани. Некоторые черты творчества и мировоззрения поэта. "Сов. востоковедение", 1957, №4.
- Гандзакеци Киракос.* История. Перев. с древнеармянск. Т.И.Тер-Григоряна. Баку, 1946.

Гильом де Рубрук. Путешествие в восточные страны. М., 1957.

Гордлевский В.А. Государство Сельджукидов Малой Азии. Избр. соч., т. I, М., 1960.

Гош Мхитар. Албанская хроника. Баку, 1960.

Гусейнзаде А. Ильханидский фирман о Нахичеванских медресе, "ДАН Азерб. ССР", т. XVI, 1960, №12.

Гусейнов Р.А. Из истории денежного обращения в Передней Азии XI-XII вв. Нумизматика и эпиграфика, т. XI, 1971.

Гусейнов Р.А. Институт атабеков. Палестинский сборник, вып. 15, 1966

Гусейнов Р.А. Иракские Сельджукиды, Ильдегизиды и Закавказье. Палестинский сборник, вып. 21, 1970.

Гусейнов Р.А. Титулатура и тамга Ильдегизидов. "Сов. тюркология", 1970, №4.

Гюзальян Л.Т. Персидская надпись Кей Султана Шаддадида в Ани. Сб. АН СССР академику Н.Я.Марру. М., 1935.

Джафарзаде И.М. Археологические раскопки 1946 г. в Бакинской бухте. "Изв. АН Азерб. ССР", 1947, №7.

Джафарзаде И.М. Историко-археологический очерк старой Гянджи. Баку, 1949.

Джидди Г.А. Крепость Гюлистан. Баку, 1967.

Древнетюркский словарь. Л., 1969.

История архитектуры Азербайджана. М., 1963.

История и восхваление венценосцев. Перев. с груз. К.С.Кекелидзе. Тбилиси, 1954.

Какантакваци Моисей. История албан. Перев. с древнеармянск. К.Патканова. СПб., 1861.

Кикнадзе Р.К. Еще один грузинский источник по истории Георгия Лаша. В сб.: "Грузия в эпоху Руставели". Тбилиси, 1966.

Ковалевский А.П. Книга Ахмеда ибн Фадлана о его путешествии на Волгу в 921-922 г. Харьков, 1956.

Коран. Перев. И.Ю.Крачковского. М., 1963.

Крачковская В.А. Изразцы мавзолея Пир-Хусейна. Тбилиси, 1946.

Кулиев Б.Г. Жизнь и творчество Захира Фарйаби. Автореф. канд. дисс. Баку, 1967.

- Левитов В.И.* Керамика старой Гянджи. Баку, 1940.
- Лорджиганидзе М.Д.* История Грузии XI – начала XIII века, Тбилиси, 1974.
- Лэн-Пуль С.Т.* Мусульманские династии. Перев. с англ. с примечаниями и дополнениями В.Бартольда. СПб., 1899.
- Мамедов Р.А.* Очерк истории города Нахичевана в период средневековья (X-XVII вв.). Автореф. канд. дисс. Баку, 1965.
- Миклухо-Маклай Н.Д.* Географическое сочинение XIII в. на персидском языке. “Уч. зап. ИВАН СССР”, т. IX, 1954.
- Минкевич-Мустафаева Н.В.* К изучению ремесленного квартала Байлакана. “Изв. АН Азерб. ССР, серия обществ. наук”, 1959, №3.
- Минкевич-Мустафаева Н.В., Рагимов А.В.* Перстни с печатями из Байлакана. “ДАН Азерб. ССР”, т. XXI, 1965, №9.
- Минорский В.Ф.* История Ширвана и Дербенда. М., 1963.
- Мушегян Х.А.* Денежное обращение Двина по нумизматическим данным. Ереван, 1962.
- Ан-Насави.* Жизнеописание султана Джалал ад-Дина Манкбурны. Перев. с арабск. и коммент. З.М.Бунятова. Баку, 1973.
- Низам ал-Мулк.* Сийасат-наме. Перев. с перс. Б.Н.Заходера. М.-Л., 1949.
- Низами Гянджеви.* Искендер-наме. Перев. К.Липскерова. Баку, 1963.
- Орбели И.А.* Избранные труды. Ереван, 1963.
- Памятники армянской агиографии, вып. I. Перев. с древнеармянск. К.С.Тер-Давтяна. Ереван, 1973.
- Пахомов Е.А.* Клады Азербайджана и других республик и краев Кавказа, вып. I. Баку, 1938.
- Пахомов Е.А.* Краткий курс истории Азербайджана с приложением экскурса по истории Ширваншахов XI-XIV вв. Баку, 1923.
- Пахомов Е.А.* Монетные клады Азербайджана и Закавказья, вып. I. Баку, 1926.
- Пахомов Е.А.* Монетные клады Азербайджана и других республик, краев и областей Кавказа, вып. III-IX. Баку, 1940-1966.
- Пахомов Е.А.* Монетные находки в Азербайджанской ССР в 1924 г. ИААК, вып. I. Баку, 1925.

Пахомов Е.А. Монеты по раскопкам городища Оренкала. Тр. Азербайджанской (Оренкалинской) археол. экспедиции, т. III. М., 1965.

Пахомов Е.А. О Дербендском княжестве XI-XIII вв. Баку, 1930.

Пахомов Е.А. Старинные оборонные сооружения Апшерона. Тр. Института истории им. А.Бакиханова, т. I. Баку, 1947.

Пахомов Е.А. Уточнение даты крепости Бакинской бухты. "Изв. АзФАН СССР", 1942, №1.

Пахомов Е.А. Ширваншах Шаханшах. "Изв. Азерб. археол. о-ва", вып. I. Баку, 1925.

Петрушевский И.П. Земледелие и аграрные отношения в Иране XIII-XIV вв. М.-Л., 1960.

Рагимов А.В. Клад ильдегизидских монет XII-XIII вв. (Агдамский район) "ДАН Азерб. ССР", т. X, 1954, №3.

Рахмани А.А. "Муджмал ат-таварих ва-л-кисас" и его сведения по истории Азербайджана. "Изв. АН Азерб. ССР, серия истории, философии и права", 1966, №1.

Рахмани А.А. "Сельджук-наме" Захир ад-Дина Нишапури как источник по истории Азербайджана. "Изв. АН Азерб. ССР, серия обществ. наук", 1963, №3.

Рашид ад-Дин. Сборник летописей, т. I, кн. 2. Перев. с перс. О.И.Смирновой. М.-Л., 1952.

Рашид ад-Дин. Сборник летописей, т. II. Перев. с перс. Ю.П.Верховского. М.-Л., 1960.

Розен В.Р. Арабские сказания о поражении Романа Диогена Алп-Арсланом. П. Имад ад-Дин Исфаханский. ЗВОРАО, I, вып. II, СПб., 1886.

Строева Л.В. Движения истаилитов в Исфахане в 1100-1107 гг. "Вест. ЛГУ", 1962, №14.

Строева Л.В. Последний хорезмшах и исмаилиты Аламута. Сборник в честь акад. И.А.Орбели. М.-Л., 1960.

Сысоев В. Древности в Ханака близ села Наваги. ИААК, 1925, №1.

Хинц В. Мусульманские меры веса с переводом в метрическую систему. М., 1970.

Хронографическая история, составленная отцом Мехитаром Айриванским. Перев. с древнеармянск. К.Патканова. ТВОРАО, т. XIV, СПб., 1869.

Цыбульский В.В. Современные календари стран Ближнего и Среднего Востока. М., 1964.

Чалоян В.К. Армянский ренессанс. М., 1963.

Чайкин К.И. Ильдегизиды, Аксонкориды, Манкуджакиды. Тр. НИИ Кавказоведения, I, 1935.

Шарифли М.Х. Относительно [имени] "Элдегез". Тр. Азерб. ГПИ, т. I. Баку, 1946.

Шенгелия Н.Н. Сельджуки и Грузия в XI в. Тбилиси, 1968.

Шихсаидов А.Р. Новые данные по средневековой истории Дагестана. "Уч. зап. ИИЯЛ Даг. ФАН СССР", т. IX, 1961.

Щеблыкин И.П. Памятники азербайджанского зодчества эпохи Низами. Баку, 1943.

* * *

Абу-л-Фида'. Ал-Мухтасар фи ахбар ал-башар, III-IV. Каир, 1907.

Абу Шама. Ар-Равдатайн фи ахбар ад-давлатайн, т. I, ч. 1-2, изд. Мухаммада Ахмада. Каир, 1956.

Ал-'Айни'. Икд ал-Джуман, т. IV. Рукоп. ЛО ИВАН СССР, С. 350.

Амин Хусайн. Тарих ал-Ирак фи-л-аср ас-салджуки. Багдад, 1965.

Арабский аноним. Рукоп. ЛО ИВАН СССР, Д-173.

Аснад ва намехайи тарихи та'лиф Сеййид Али Сабити. Тегеран, 1346.

Ал-Аснави. Табакат аш-Шафи'ийа, ч. I. Багдад, 1390.

Афлаки Ахмад. Манакиб ал-'арифин, ч. I, Анкара, 1959.

Ал-Багдади. Ат-Тавассул ила-т-тарассул. Изд. Ахмада Бахманйара. Тегеран, 1315.

Ал-Байдави. Низам ат-таварих. Изд. Шамсаллаха Кадири. Хайдарабад, б/д.

Ал-Джамили Рашид. Давла ат-Атабика фи-л-Маусил ба'да Имад ад-Дин Занги (541-631). Бейрут, 1970.

Джафарзакани. Тарджама-и Тарих-и Йамини, ба индимама-и хатима-и йа хавадис-и айям (дар сал-и 603) аз Абу-ш-Шараф Насих ибн Зафар Джафарзакани, ба ихтимама-и Джа'фар Ши'ар. Тегеран, 1340.

Ибн ал-Адим. Зубдат ал-халаб фи тарих ал-Халаб. Дамаск, 1954.

Ибн ал-Адим. Тарих ал-Муслимин. Лейден, 1925.

Ибн ал-Асир. Ал-Камил фи-т-тарих. Каирское изд.

Ибн ал-Асир. Тарих ал-бахир фи-д-давла ал-атабакийя. Каир, 1963.

Ибн ал-Варди. Татиммат ал-мухтасар фи ахбар ал-башар, I-II, Каир, 1285.

Ибн Васил. Муфарридж ал-куруб фи-ахбар бани Аййуб, I-III, Каир, 1953-1960.

Ибн ал-Джаузи. Ал-Мунтазам фи тарих мулук ва-л-умам, VIII-X. Хайдарабад, 1359.

Ибн ал-'Ибри. Тарих мухтасар ад-дувал. Бейрут, 1958.

Ибн Исфандийар. Тарих-и Табаристан. I-II. Тегеран, 1320.

Ибн ал-Каланиси. Зайл тарих Димашк. Бейрут, 1908.

Ибн Касир. ал-Бидаи ва-н-нихайа, XII. Бейрут, 1966.

Ибн Са'и. Ал-Джами' ал-мухтасар. Багдад, 1934.

Ибн Тагриберди. ан-Нуджум аз-захира фи мулук Миср ва-л-Кахира, V. Каир, 1935.

Ибн ал-Фувати. Талхис Маджма' ал адаб фи му'джем ал-алкаб, т. IV (1-4). Дамаск, 1962-1965.

Ибн ал-Фурат. Тарих. Басра, 1967.

Ибн Халдун. Ал-Ибар ва диван ал-мубтада' ва-л-хабар, V, 1961.

Ибн Шаддад. Сират Салах ад-Дин. Изд-е ал-Му'айяд, 1317.

Икбал А. Визарат дар ахд-и салатин-и бузург-и Салджук. Тегеран, 1333.

Ал-Исфохани (ал-Бундари). Зубдат ан-нусра ва нухбат ал-'усра. Лейден, 1899.

Ал-Исфохани. Ал-Фатх ал-кусси фи-л-фатх ал-Кудси. Каир, 1965.

Ал-Йазди. Ал-Урада фи-л-хикаят ас-салджукийя. Лейден, 1909.

Ал-Каззаз. Ал-Хайат ас-сийасиййа, фи-л-Ирак, фи-л'-аср ал-Аббаси ал-ахир (512-656), ан-Наджаф, 1971.

Ал-Казвини Закариййа. Асар ал-билад ва ахбар ал-'ибад. Бейрут, 1960.

Казвини Хамдаллах. Тарих гузида. Изд. Э.Брауна. Лондон, 1913.

Ал-Калкашанди. Субх ал-а'ша фи ма'рифат ал-инша', V, Каир, 1914.

Ал-Кифти. Тарих ал-хукама'. Лейпциг, 1903.

Ал-Макризи. Китаб ас-сулук ли-ма'рифат дувал ал-мулук, т. I, ч. I, Каир, 1934.

Мас'уд ибн Намдар. Сборник рассказов, писем и стихов. Издание В.М.Бейлиса, М., 1970.

Мирхонд. Равдат ас-сафа', IV. Лакнау, 1307.

Муджмал ат-таварих ва-л-кисас. Издание М.Казвини, 1937.

Мухаммад ибн Ибрахим. Салджукийан ва гузз дар Кирман. Тегеран, 1931.

Ар-Руайшди Суади. Имарат ал-Маусил фи'ахд Бадр ад-Дин Лу'лу (1209-1261). Багдад, 1971.

Румлу Хасан. Ахсан ат-таварих. Издание Седдона, Барода, 1931.

Ас-Самарканди. Тазкират аш-шу'ара'. Лондон, 1901.

Сибт ибн ал-Джаузи. Мир'ат аз-заман фи тарих ал-а'йан, VIII/1. Издание Джеветта. Чикаго, 1907.

Сибт ибн ал-Джаузи. Мир'ат аз-заман фи тарих ал-а'йан, VIII/2. Хайдарабад, 1952.

Ас-Суйути. Тарих ал-хулафа'. Каир, 1932.

Тулаймат Абд ал-Кадир. Музаффар ад-Дин Кук-Бури – амир Ирбил. Каир, 1963.

Ал-Умари. Асар ал-джалиййа. Рукоп. Британского музея, №6300.

Ал-Фараки ибн ал-Азрак. Тарих Майафарикин. Рукоп. Британского музея, №5803.

Хакани. Диван. Тегеран, 1316.

Ал-Хамави Йакут. Му'джем ал-Булдан. Каирское изд-е.

Ал-Хамави Мухаммад. Тарих ал-Мансури. М., 1960.

Ал-Ханбали ибн ал-Имад. Шазарат аз-захаб фи ахбар ман захаб. Каир, 1350.

- Хасанайн Абд ал-Мун'им*. Саладжика Иран ва-л-Ирак. Каир, 1959.
- Хондемир*. Хабиб ас-сийар. Тегеран, 1333.
- Ал-Хорезми*. Мафатих ал-'улум. Лейден, 1825.
- Ал-Хусайни Садр ад-Дин*. Ахбар ал-Даула ас-Салджукийя. Рукоп. Британского музея. Стове, Ор. 7.
- Abu Hamid Muh ibn Ibrahim*. Dhail-i Saljug-nama. Tehran, 1954.
- Aflaki Ahmad*. Manak ibal'Arifin, I, nsg. Tahsin Yazici. Ankara, 1959.
- Aksara'i*. Musamarat al-Ahbar. Ankara, 1944.
- Ates Ahmed*. Nizami. Islam Ansiklopedisi, c. IX.
- Vrosset M.F.* Les Ruines d'Ani, I, StP, 1860.
- Cahen Cl.* Atabak, EI, NE, vol. 1.
- Cahen Cl.* Historiography of Seljukid Period, in "Historians ou the Middie East". Lond., 1962.
- Cahen Cl.* L'Eevolution de l'iqta du IX au XIII siecle, Annales (Economics, Sociales, Civilisation), t. VIII, №1, Paris, 1953.
- Cahen Cl.* Pre-Ottoman Turkey. N. Y., 1968.
- Defremery M.* Recherches sur quatre princes d'Hamadan. JA, IV ser., t. IX, 1847.
- Dorn B.* Beitrage zur geschichte der Kaukasischen Lander und Volker. I, Memoires de l'Acad. Imp. des Scienses, VI ser., StP, 1840.
- Dozy R.* Supplement aux Dictionnaires Arabes, vol. I-II. Leide-Paris, 1927.
- Duda H.* Die Seltschukengeschichte des ibn Bibi. Copenhagen, 1959.
- Fischel W.J.* Azerbaijan in Jewish History. Proceedings of the American Academy for Jewish Research, vol. XXII, 1953.
- Gottschalk H.L.* Al-Malik al-Kamil von Egypten und Seine Zeit. Wiesbaden, 1958.
- Gregory Abu'l-Farac.* (Bar Hebraeus), Abu'l-Farac Tarihi, türkceye ceviren Omer Riza Dogrul. Ankara, c. I, 1945; c. II, 1950.
- Hamdallah Mustaufi.* The Geographical Part of tne Nuzhat al-Qulub compiled in 740 (1340), translated by G. le Strange Lond., 1919.
- Hasan H.* Falaki-i Shirwani. Diwan. Lond., 1920.
- Hasan H.* Falaki-i Shirwani, his times, life and works. Lond., 1929.

- Hasan H.* Resarches in Persian Literature. Hyderabad. 1958.
 Histoire de la Georgie, I, trad. par M.F.Brosset. StP, 1850.
 Histoire des Seldjoukides d'Asie Mineure par une Anonime, texte persan publie par F.N.Uzlu. Ankara, 1952.
 Historie de la Siounie par St.Orbelian, trad. par M.Brosset. StP, 1864.
Horst H. Die Staatverwaltung der Grosselguen und Horazmsahs (1038-1231). Wiesbaden, 1964.
Houtsma M. Th. La Dynastie des Benu Mangucek, Keleti Szemle. Budapest, vol. V, 1904.
Houtsma M. Th. Historie des Seldjoucides d'Asie Minoire d'apres, l'abrege du Seldjouknames d'İbn Bibi, texte turc. Leyden, 1902.
İbn al-Balkhi. Fars-nama, ed. G. le Strange and R.A.Nicolson. Lond., 1921.
İbn İsfandiyar. An Abridged Translation of the History of Tabaristan compiled about A.H. 613 (A.D. 1216), transl. E.G.Browne. Lond., 1905.
 İbn Khallikan's Biographical Dictionary, transl. from the Arabic by Mc. G. de Slane, vv. I-IV, Beirut, 1842-1843.
Jahn Karl. Die Geschichte der Oguzen des Rasid ad-Din. Wien, 1969.
Juwaini. The History of the World-Conqueror, transl. from Persian by J.A.Boyle, vv. I-II. Manchester, 1958.
Juzjani. Tabakat-i Nasiri, transl. from persian by H.G.Raverty, vv. I-II. Calcutta, 1881.
Kafesoglu I. Herezmsahlar devleti. Ankara, 1956.
Köymen M.A. Büyük Selcuklu İmparatorlugu tarihi, c. II, Ankara, 1954.
Köymen M.A. Kirman Selcuklulari tarihi, Ankara Univ. Dil ve Tarih-Cografıya Fakültesi Dergisi, c. II, sayı I, 1943.
Khanikov N. Lettre a Dorn, Bull Hist.-Phil., vol. XIV. StP, 1857.
Köprülü M.F. Alınca, İslam Ansiklopedisi, c. I.
Köprülü M.F. Ata, İslam Ansiklopedisi, c. I.
Lambton A.K.S. Contributions to the Study of Seljuq Institutions, Thesis for Degree of Ph. D., Lond., 1939.
Lambton A.K.S. Landlord and Pessant in Persia. Lond., 1953.
Lane-Poole St. Catalogue of Oriental Coins in the British Museum. III, Lond., 1877.

- Luther K.A.A.* New Source for the History of the İraq Seljuqe. The Tarikh al-Wuzara, Der İslam, Bd. 45, H. 1-2, 1969.
- Mason H.* Two Statesmen of Medieval İslam. Hague, 1972.
- Masquti. Az.* Salajıqa ta Safawiyya. Tehran, 1343.
- Mercil Erdogan.* Fars atabegleri. Salgurlular. Ankara, 1975.
- Meredith-Owens G.M.* An Early Persian Miscellany, İran and İslam, ed. C.E.Bosworth. Edinburg, 1971.
- Mkhitar d'Airivank.* Historie Chronologique, trad. par M.F.Brosset. StP, 1869.
- Minorsky V.F.* II-Deniz, İslam Ansiklopedisi, c. V/2.
- Minorsky V.F.* Khaqani and Andronicus Comnenus, BSOAS, vol. XI/3, 1945.
- Minorsky V.F.* Özbek, İslam Ansiklopedisi, c. IX.
- Minorsky V.F.* Studies in Caucasian History. Lond., 1953.
- Minorsky V.F.* Tebriz, İslam Ansiklopedisi, c. XII/1.
- Nisapuri Zahir ad-Din.* Saljuq-nama. Tehran, 1954.
- Rasid ad-Din.* Cami at-Tawarih (metin), II cild, 5 cuz, Selçuklular Tarihi yayınlayan A.Ates. Ankara, 1960.
- Ravendi.* Rahat-üs-sudur ve Ayet-üs-Sürur, türkçeye çeviren Ahmed Ates, c. I, 1957; c. II, 1960, Ankara.
- Ritter H.* Calaleddin Rumi, İslam Ansiklopedisi, c. III.
- Rypka J.* Poets and Prose writers of the Late Saljuq and Mongol Periods, The Cambridge History of İran, vol. 5. Cambridge, 1968.
- Sanaullah M.* The Decline of the Seljuqid Empire. Calcutta, 1938.
- Sibtibnül-Cevzi.* Mir'atu'z-Zaman fi Tarihi'l-a'yan, yayınlayan Ali Sevim. Ankara, 1968.
- Sümer F.* Kizil-Arslan, İslam Ansiklopedisi, c. VI.
- Sümer F.* Mengücükler, İslam Ansiklopedisi, c. VII.
- Sümer F.* Pehlivan, İslam Ansiklopedisi, c. IX.
- Turan O.* Selcuklular tarihi ve türk-islam medeniyeti. Ankara, 1969.
- Turan O.* Türkiye Selçuklulari hakkında resmi vesikalar. Ankara, 1958.
- Urfali Mateos.* Vekayi-Namesi (952-1136) ve papaz Grigor'un Zeyli (1136-1162), türkçeye çeviren H.D.Andreasyan. Ankara, 1962.
- Yazici Tahsin.* Tebrizi, İslam Ansiklopedisi, c. XII/1.

GÖSTƏRİCİLƏR**1. ŞƏXS ADLARI****A**

Abbas, əmir	– 37-39, 206, 257
Adamış, əmir	– 88
Ağ Quş Nüsrətəddin	– 112
Axaltsixeli Şalva	– 138
Axsitan I, Şirvanşah	– 106, 108, 173, 175, 176, 178, 189, 255
Axsitan II, Şirvanşah	– 188, 189
Aqsartan II	– 156, 157, 173
Al-Çiçək	– 179
Aleksis	– 163
Alp Arqun	– 52, 53
Alp Arslan ibn Zəngi	– 194
Alp Arslan, sultan	– 5, 6, 156-158, 167, 194
Alp Quş əl-Kəbir	– 33
Alp Quş Gün-Xur	– 39, 40, 43
Andronik Komnen	– 174, 175, 250
Arqun, əmir	– 141
Əl-Arrani Əbdülxalıq	– 259
Arslan şah ibn Toğrul II	– 9, 27-29, 49, 89, 190, 193-195, 252
Arslan şah II (Kirman)	– 16, 19, 56, 57, 73, 150, 227
Əl-Atabəyi İzzəddin	– 87
Atasız, Xarəzmşah	– 27, 251
Avaq	– 145
Ay-Apa Cuyuş bəy	– 17, 20, 21
Aydoğmuş Şəmsəddin	– 88, 114, 116, 120, 121

B

Əl-Bağdadi Bəhaəddin	– 12
Əl-Bahərzi əz-Zeyn	– 243
Əl-Baqavi əl-Hüseyn	– 259
Baqrat IV	– 156
Bavəndi Şərəfəddin	– 188
Bazdar Yürün-Quş	– 27, 29
Bertran	– 70

Əl-Beyləqani Əminəddin	– 206
Əl-Beyləqani əz-Zəki	– 259
Əl-Beyləqani Müciyyəddin	– 13, 248, 250, 251
Bədrəddin Qaragöz	– 91
Bədrəddin Lülü	– 14, 131
Bəhaəddin Əla əd-Dövlə	– 90
Bəhaəddin ibn Bəşir	– 148
Bəhaəddin ibn Şəddad	– 64, 81
Bəhaəddin Sunbat	– 112
Bəhrüz Mücahidəddin	– 20
Bəndər	– 149, 209, 211
Bəşir	– 87
Boz-Apa, əmir	– 38, 39
Börkiyanıq ibn Toğrul III	– 9, 10, 74, 75, 77, 78, 80, 83–95, 98–103, 105, 135, 176, 251, 253
Börkiyanıq, sultan	– 17, 92
Əl-Buxari Əbül-Bərəkət	– 260
Buqday	– 88
Əl-Bundari Qəvaməddin	– 9, 22, 72

C

Cahan Pəhləvan, atabəy	– 11, 44, 49, 51, 53, 55, 61, 65, 68, 71, 73–85
Cebe-noyan	– 125, 129
Cəlaləddin Həsən III	– 245
Cəlaləddin Manqburnu	– 11, 132, 134, 140, 144, 152, 184, 186, 187, 198, 209, 221, 225, 236, 238, 242
Cəlaləddin Sultənşah	– 184, 187
Cəlaləddin Təbib	– 257
Cəlaləddin Übeydullah	– 92
Cəlaliyyə	– 84, 88, 132, 143, 200, 201, 236
Cəmaləddin Ay-Aba	– 87, 90, 110–113, 139
Cəmaləddin Məhəmməd ibn Ağ Quş	– 56
Cəmaləddin Öz Aba	– 87
Cəmaləddin, vəzir	– 169
Əl-Cənzəvi Əbülfəzl	– 260
Əl-Cənzi Əbu Həfs	– 259
Əl-Cənzi Fəlakəddin	– 206
Əl-Cidari Qəvaməddin	– 139
Cövhəri	– 252
Cuyuş bəy	– 17, 20, 21

Ç

Çaqan, əmir	– 113
Çavlı ət-Toğrulu	– 37
Çavlı, əmir	– 37, 38
Çingiz xan	– 134
Çormaqun-noyan	– 149

D

David IV	– 21, 163, 166, 173
David Soslan	– 106-108
Davud ibn Mahmud	– 24, 25, 27, 28, 32, 33
Demetre	– 163, 166, 172, 173, 212, 251
Demnə	– 60, 61
Əl-Dərkazini Əbül Qasim	– 20
Dizmari Bədrəddin	– 88
Dübeys Seyfəddin	– 21
Dükək	– 194

E

Eldəniz Şəmsəddin	– 42-45, 48-52, 55-57, 62, 67, 70-72, 74, 98, 140, 175, 190-194, 197-199
Elikum	– 61
Eltuquz, b a x: Eldəniz	

Ə

Əbd əl-Cabbar, əmir	– 161
Əbd əl-Məcrid ibn Məsud	– 180
Əbdürrəhman ibn əl-Cövzi	– 8, 260
Əl-Əbhəri Əlaəddin	– 206
Əl-Əbivərđi	– 259
Əbu Bəkr, atabəy	– 101, 106, 107, 109, 110, 112-115, 118-120, 177, 178, 195, 199, 211, 219, 225, 252, 255, 256
Əbül Hayc əs-Samin	– 111
Əcəmi ibn Əbu Bəkr	– 71, 214
Əfridun I, Şirvanşah	– 162-164
Əfridun II, Şirvanşah	– 179, 180
Əfzələddin, qazı	– 250

Əl-Əhəri Qütbəddin	– 197
Əl-Əhmədili Ağ Sunqur	– 25, 26, 28, 31, 45, 52, 119, 168
Əl-Əhmədili Arslan Aba	– 168
Əxrasi Əminəddin	– 170
Əxsikəti Əsirəddin	– 252
Əlaəddin Key-Qubad	– 135, 146, 173
Əlaəddin Məhəmməd III	– 141, 147
Əlaəddin Məhəmməd, Xarəzmşah	– 112, 124, 125, 132, 133, 181
Əl-Ələvi Seyyid	– 252
Əli Bar	– 20
Əmir Əmiran Ömər	– 84, 85, 89, 96, 98, 101, 105, 106, 177-179, 219
Ənuşirvan Xosrov	– 155
Ənuşirvan ibn Xalid	– 8, 18-20
Əl-Ərdəbili Fəlakəddin	– 205
Ərjəng	– 175
Əl-Əşəll Sədəddin	– 197, 198
Əl-Əyyubi Səlahəddin	– 79-81
Əl-Əziz Osman	– 146
Əzraki	– 256

F

Fəxrəddin Bəhram şah	– 253
Fəxrəddin Qutluq	– 94, 98
Fəxrəddin Sərvər	– 105
Fəxrəddin, rəis	– 74, 91, 105, 139
Fəxrəddin Toğan Yürək	– 18, 38-40
Fəlakəddin Əhməd	– 80
Fəlakəddin Sunqur	– 96
Fələki Şirvani	– 13, 167-172, 248, 251
Fəriburz I	– 155-162
Fəriburz II	– 180
Fəriburz III	– 181, 184-189
Fəriburz, I Axsitanın oğlu	– 178
Fəridun	– 171
Əl-Fərrazi Cəmaləddin	– 87
Fərrux şah	– 194
Fərruxzad I	– 180
Fəryabi Zəhirəddin	– 252
Fəzlun IV	– 64
Füzuli Yusif	– 252

G

Georgi III	– 58-60, 62, 65, 66, 172, 173, 175, 176
Georgi IV Laşa	– 124, 125, 127, 185, 186
Georgi Rus	– 95
Gəncəvi Əbül-Üla	– 167, 249-251
Göğcə İzzəddin	– 112
Göy-Böri Müzəffərəddin	– 114, 115, 121

H

Harun ibn əl-Müqtədi	– 32
Həsən əs-Səbbah	– 250
Hülakü xan	– 189
Hüsaməddin Əbu Yaqub Yusif	– 169
Hüsaməddin Əli	– 142-145
Hüsaməddin Xızr	– 138, 144, 237, 238
Hüseyn ibn Əli (Pir Hüseyn)	– 160, 188
Əl-Hüvəyyi əl-Fərəc	– 258, 260

X

Xaqani	– 13, 154, 155, 159, 162, 167, 170, 171, 174, 175, 178, 179, 248-252, 257
Əl-Xalxali, b a x: İzzəddin Balban	
Xamuş, b a x: Qızıl Arslan Xamuş	
Əl-Xarəzmi əs-Sirac	– 244
Xass-bəy ibn Pələng-Ari	– 38-43, 191
Əl-Həzi Kəmaləddin	– 35
Əl-Xocəndi Sədrəddin	– 95
Xumar-Təkin	– 29

İ

İbn Borsuk, əmir	– 33
İbn Dübeys	– 21
İbn əl-Qəssab	– 75, 103-105
İbn əl-Müsənnə	– 258
İbn Həbil	– 257
İbn Hübeyrə, vəzir	– 44, 46, 52, 192
İbn Sadak, vəzir	– 23
İbn Şirgir, əmir	– 29
İbn Toğan Yürək	– 18, 29, 38, 39

İbn Zeynəddin	– 44, 82, 112
İbrahim, Sürməri hakimi	– 64
İğan-Taisi	– 132, 133
İl-Arslan, Xarəzmşah	– 67-69
İl-Kəfşüt	– 90, 99
İl-Təkin, əmir	– 40
İnanc xatın	– 53, 84, 85, 87, 89, 90, 94, 96-98, 100
İnanc, Rey hakimi	– 37-39, 53, 69, 84
İsa, fəqih	– 82
İshat İbn Kakuya	– 180, 181
İsmətəddin Səfvət əl-İslam	– 162, 177
İvane, Liparitin oğlu	– 60, 61
İvane, Smbat Orbelinin oğlu	– 60
İzz əl-mülk Tahir	– 36
İzzəddin Balban	– 88, 143-145
İzzəddin Həsən ibn Qıpçaq	– 93, 94
İzzəddin Məsud I	– 81
İzzəddin, vəzir	– 91

J

Joslen de Kurtney	– 70
-------------------	------

K

Əl-Kakuyi Bəhaəddin	– 159
Əl-Kakuyi Əbül Fərəc	– 159
Əl-Kaşğari Yabğu bəy	– 195
Kata	– 163
Kəmaləddin əl-Mustovfi	– 201
Kərqub	– 40
Kirmanı Əbül-Üla	– 256
Körpə Arslan Əla əd-Din	– 90, 92, 114, 115, 119, 140, 254
Kumaç, əmir	– 27

Q

Qaqik, hakim	– 156
Qara Sunqur	– 25, 35-37, 212
Qara Təkin	– 156
Qaragöz əl-Atabəyi	– 87, 89, 103
Qay-Aba	– 88
Qazan xan	– 226

Qeysər Bəhaəddin	– 39
Əl-Qəzzali Əbu Həmid	– 259
Qıpçaq ibn Arslan-Daş	– 25
Qır Xan, əmir	– 30, 31
Qivami Mütərrizi	– 252
Qiyasəddin Pir şah	– 132, 198, 203, 236, 242, 243, 246, 247
Qızıl Arslan Xamuş, atabəy	– 140, 200
Qızıl Arslan, atabəy	– 11, 49, 51, 53, 61, 67, 71, 77, 80–82, 84, 85, 87–98, 140, 175–177, 192, 193, 197, 199, 200, 213, 227, 238, 241, 251–256
Qızıl, əmir	– 27, 29
Qord-Boz Şərafəddin	– 51
Əl-Qumi Cəmaləddin	– 139, 205
Əl-Qumi Şəmsəddin	– 199
Quş-Teymur, əmir	– 133, 134
Qaş-Qara, əmir	– 131–142
Quştəsb (Gərşəsb) I, Şirvanşah	– 130
Qutluq-İnanc Mahmud	– 105, 177, 195, 200
Qutluq, əmir	– 37, 94, 105
Qutluq, teştər	– 74
Qütbəddin Mədud ibn Zəngi	– 44, 55, 74
Qüteybə xatın	– 97

L

Liparit	– 60, 61
---------	----------

M

Mahmud Anas oğlu	– 87, 94, 98
Mahmud ət-Təbib	– 257
Mahmud şah ibn Məhəmməd	– 53
Mahmud şah ibn Məlik şah	– 52
Mahmud, sultan	– 18–23, 25, 26, 49, 50, 68, 164–166, 194
Əl-Mahmudi Bəy-Apa	– 30, 31
Əl-Mahmudi Tarıntay	– 40
Əl-Maraği İmaməddin, qazi	– 206
Əl-Maraği İmaməddin, tacir	– 224
Əl-Maraği Kəmaləddin	– 207
Əl-Maraği Qütbəddin	– 206
Əl-Maraği Müəyyinəddin	– 261
Əl-Maraği Mühiyyəddin	– 261
Əl-Maraği Sədrəddin	– 80, 261

Mayaçuq, əmir	– 103-105
Menqli Nəsirəddin	– 88, 120-122, 245
Məhəmməd ibn Ağ Quş	– 55, 56
Məhəmməd ibn Əbu Bəkr	– 160
Məhəmməd ibn İbrahim Sökmən	– 81
Məhəmməd ibn Mahmud, şahzadə	– 52
Məhəmməd ibn Menqli	– 121
Məhəmməd ibn Mərvan	– 215-217
Məhəmməd ibn Toğrul II	– 89
Məhəmməd Təpər	– 17-20, 43, 108, 209
Əl-Malik əl-Əsrəf	– 126, 135, 142, 146, 148
Əl-Malik əl-Kamil	– 135, 153
Əl-Malik əl-Müəzzəm	– 134, 135
Məlik şah ibn Mahmud, şahzadə	– 40, 41, 52
Məlik şah, sultan	– 8, 158, 159
Məlikə xatın	– 236, 243
Məngübars	– 35
Əl-Mənsur İbrahim Şirkuh	– 146
Mənuçöhr I, Axsitanın oğlu	– 179
Mənuçöhr II, Şirvanşah	– 159, 161, 162, 251
Mənuçöhr III, Şirvanşah	– 22, 164-173, 179, 180, 189, 249, 251
Əl-Mərəndi İzzəddin	– 206
Məsud ibn Namdar	– 155, 157-159, 161, 162
Məsud Qəznəvi sultanı	– 5
Məsud, səlcuq sultanı	– 8
Mxarqrdzeli İvane	– 109, 127, 137, 212
Mxarqrdzeli Zakare	– 116, 117
Mil-Təkin	– 134
Möminə xatın	– 49, 64, 70, 71, 190, 194, 201, 213, 214
Muxtarəddin, vəzir	– 197
Muin əl-İslam, vəzir	– 197
Münqke-kəan	– 189
Mücahidəddin Xalis əl-Xass	– 93
Mücahidəddin Qaymaz	– 81
Müəyyid Ay-Aba	– 67, 68
Əl-Müqtədi, xəlifə	– 32, 159, 161
Əl-Müstə'sim, xəlifə	– 185, 189
Əl-Müstədi, xəlifə	– 75, 79, 133, 176
Əl-Müstənsir, xəlifə	– 185
Əl-Müstərşid, xəlifə	– 8, 18-20, 23-32
Əl-Müstəzahir (əl-Müqtəfi), xəlifə	– 17, 34, 160, 162

Mütəllib	– 97
Müzəffərəddin ibn Şimla	– 104
Müzəffərəddin Sunqur	– 121
Əl-Müzəffərəddin Şihabəddin, qazi	– 146

N

Ən-Naxçıvani Əkmələddin	– 257
Ən-Naxçıvani Fəxrəddin	– 197, 257
Ən-Naxçıvani Həddad	– 260
Ən-Naxçıvani Kəmaləddin	– 252
Ən-Nasir, xəlifə	– 75, 79, 81, 86, 91–95, 97, 101, 103, 111, 120, 122, 133, 134, 176, 185, 259
Nəsirəddin Ağ Quş	– 88, 112, 126, 141
Nəsirəddin Dövlətyar	– 123
Nəsirəddin Məhəmməd	– 82, 142, 199
Nəsirəddin Sökmən II	– 82, 164
Nəsr, əmir	– 49
Nikifor IV Vrienny	– 163
Ən-Nişapuri Fəxrəddin Həmzə	– 149
Nizam əl-mülk, vəzir	– 6, 165, 169, 237, 249
Nizami Gəncəvi	– 13, 248, 253
Nurəddin Qara	– 87, 94, 102
Nurəddin Qıran Xuvan	– 87
Nurəddin Mahmud	– 69, 70
Nurəddin Ürtük şah	– 146
Nurəddin, əmir	– 102, 214
Nüsrətəddin Əbu Bəkr (Özbəkin nəvəsi)	– 11, 97, 119, 120, 216, 254

O

Orbeli	– 60, 216
Osman ibn Əffan	– 198
Əl-Osman Sədrəddin	– 198, 203, 243
Özbək, atabəy	– 11, 110, 122–128, 131, 132, 135, 137–143, 181, 198, 199, 205, 219, 221, 236, 238, 243, 245, 257

P

Piş-Təkin	– 123
Piş-Təkin Nüsrətəddin	– 123

R

Ər-Razi Fəxrəddin	– 259
Rəbibəddin Dəndan	– 123, 140, 197
Ər-Rəşid, xəlifə	– 31, 32, 34, 35, 169
Rəşid, Şirvanşah	– 183
Rəşidəddin, səfir	– 78
Rəvvadi, əmir	– 43, 44
Roman Diogen	– 9, 167
Ər-Rumi Cəlaləddin	– 257, 260
Rusudana	– 145, 177
Rüknəddin Qursancı	– 124
Rüstəm, Mazandaran şahı	– 67

S

Əs-Sakı Qaraca	– 26, 27
Əs-Sakurabadi Ümdətəddin	– 207
Əs-Salquri Sunqur	– 52
Sallar, Şirvanşah	– 155, 156
Əs-Samani Məhəmməd	– 259
Samuil ibn Yəhya	– 257
Sevinc-Aba	– 87
Seyfəddin Aybəy	– 239, 240
Seyfəddin Bəy-Teymur	– 58, 59, 82
Seyfəddin Qazi	– 69
Seyfəddin Oğlamış	– 121
Seyfəddin Rus	– 87, 90
Seyfəddin Sunqurca	– 88, 141
Seyfəddin Toğrul	– 111
Seyyid Fəxrəddin Ərəb şah	– 74
Səd ibn Zəngi	– 122, 123
Sədidəddin, ibn əl-Ənbəri	– 31
Əl-Sədidi Bəklük	– 88, 141
Səlahəddin, əmir	– 79
Səlcuq	– 7, 18, 24, 25, 27, 28, 29, 30, 31
Səlcuq şah	– 19, 25-27, 29, 35, 36
Səltuq, əmir	– 59
Sənai	– 256
Səncər ibn Süleyman şah	– 89, 95
Səncər, sultan	– 19, 25, 28, 30, 247
Əs-Sərabı Əlaəddin	– 206
Siqizmund	– 254

Siracəddin Qaymaz	– 86, 87, 91
Sökmən ibn Qaymaz	– 52
Stepannos, katalikos	– 254
Stepannos, yepiskop	– 60
Sultan şah	– 100, 237
Sunqur, əmir	– 29
Sübeqetey-bahadur	– 125, 127, 129, 181
Sülafə xatın	– 127, 140-142
Süleyman ibn Parçam	– 121
Süleyman şah	– 37, 43-47, 51, 192, 193
Əs-Sümeyrəmi Kəmal əl-Mülk	– 20, 49

Ş

Şahənşah, şəddad	– 64
Şahənşah, şirvanşah	– 179
Şanşe	– 145
Şavur ibn Fəzl	– 156
Şəddad, əmir	– 64
Şəms əl-Mülk Osman	– 22, 23, 165, 166
Şəmsəddin Gərşəsb	– 142
Şəmsəddin Səvab	– 146
Şərafəddin Əmiran	– 75, 76
Şərafəddin Uzdərə	– 238
Şərəf əl-Mülk, vəzir	– 137, 138, 141-143, 145, 147, 186, 187, 221, 222, 236, 238, 242-245
Şihabəddin Mahmud, vəzir	– 197
Şihabəddin Məsud	– 101
Şimlə Aydoğdu	– 42, 56
Şirgir, atabəy	– 18
Şirin ibn əl-Əhmədili	– 33
Şirvani Fərrux	– 252
Şirvani İzzəddin	– 249
Əş-Şirvani Qəvaməddin	– 260
Əş-Şirvani Qiyasəddin	– 206
Şirvani Seyyid	– 252
Şişak, əmir	– 112

T

Tacəddin Əli şah	– 118
Tacəddin Tutuş	– 194
Tamar, çariça	– 95, 106, 108, 109, 153, 177-179

Tamar, Rusudananın qızı	– 177
Tamqaç, əmir	– 100
Tatar, hacib	– 39
Ət-Təbrizi Əminəddin	– 259
Təbrizi Əssar	– 256
Ət-Təbrizi Fəxrəddin	– 7, 206, 258
Ət-Təbrizi İmaməddin	– 224
Ət-Təbrizi Kəmaləddin	– 260
Ət-Təbrizi Qəvaməddin Əbu Abdullah	– 205
Ət-Təbrizi Qəvaməddin Əbül Məcd	– 206
Ət-Təbrizi Şəmsəddin	– 232, 260
Ət-Təbrizi Ümtədəddin	– 259
Təkin Malik	– 239
Təkiş, Xarəzmşah	– 12, 78, 97, 99-105, 110, 112, 118, 251
Təngiz, canişin	– 48, 67
Ət-Təntərani Müəyyinəddin	– 261
Toğrul bəy I	– 5
Toğrul II, sultan	– 9, 27-29, 49
Toğrul III	– 9, 10, 74, 75, 77, 78, 80, 83-95, 98, 99
Toğrul şah	– 56
Toğrul Təkin Ayaz	– 199
Tuğtəkin	– 194
Tuğan Arslan	– 168, 169
Ət-Tuğrayi Nizaməddin	– 136, 139
Ət-Tuğrayi Səfiəddin	– 186
Ət-Tuğrayi Şəmsəddin	– 127, 128, 138, 139, 148, 205, 223
Ət-Tuğrayi, vəzir	– 204
Ət-Tusi Əbu Nəsr	– 260

U

Urxañ, əmir	– 139
Əl-Urməvi Əbu Həmid	– 260
Əl-Urməvi Tacəddin	– 259

V

Vaxuşti	– 173
Varam Qaqeli	– 145
Vətvət Rəşidəddin	– 250, 256

Y

Yavaş, əmir	– 113
Yəzid ibn Məzyəd	– 155
Əl-Yivayi Mahmud	– 92
Yunis xan	– 99, 103-105
Yusif Çavuş	– 27
Yusif ibn Kəsir (Qüseyr)	– 214

Z

Zahidə xatın	– 84, 98, 116, 143
Zeynəddin Əli Kiçik	– 44
Zeynəddin Yusif	– 82
Zəhirəddin Sökmən I	– 164
Əz-Zəkəvi Yürün Quş	– 23
Zəngi Fəxrəddin	– 43
Zəngi ibn Mədud	– 44, 54
Zəngi İmadəddin	– 25, 26
Zəngi İmadəddin II	– 131

2. COĞRAFİ ADLAR

A

Abxaziya, b a x: Gürcüstan	
Ağaraki-Dzor, kənd	– 67
Ağşəhər	– 64, 65
Ağdam	– 149
Ahar (Əhər)	– 123, 197, 207, 228, 254
Axal-Kalaki	– 65
Axsikat (Əxsikət)	– 252
Alamut (Əlamut)	– 141
Anadolu	– 16, 19
Anapat, qala	– 67
Ani	– 58, 64-66, 172
Araz (Aran)	– 45, 187, 213, 215-217, 219, 222, 225, 232
Arciş (Ərciş)	– 114
Arran	– 17, 21, 24, 28, 37-39, 42, 43, 45, 49-51, 57, 58, 73, 76, 77, 83, 84, 87, 95-98, 101, 106, 107, 118, 119, 122, 123, 125, 126, 129, 131, 132, 140, 141, 143, 147-151,

	154, 156-158, 167-169, 175-177, 182, 183, 186, 187, 190, 191, 193-195, 200, 202, 206, 208, 209, 212, 217, 219, 221, 224-226, 231, 238, 255, 257
Asiya	- 5, 11, 146, 149, 227, 249, 250, 252, 255
Astara	- 230
Avə	- 18
Azərbaycan	- 6-13, 15, 17, 19-21, 25-28, 33, 35-39, 43, 45, 50, 55, 57, 58, 62, 64, 66, 67, 69, 70, 72-78, 81-84, 86, 87, 91, 93, 95-98, 101, 105, 106, 109, 112-116, 118-123, 125, 127, 131-133, 135, 137, 138, 140, 141, 143, 144, 146-148, 150-152, 154, 235, 236, 238, 239-242, 245, 247-249, 251, 252, 255-258, 260, 261

B

Əl-Bab (Bab əl-Əbvab), bax: Dərbənd	
Bab əl-Bərdə	- 210
Bab əl-Məqbərə	- 210
Bağdad	- 5, 17, 19, 20, 23, 25-28, 30-34, 38, 40, 41, 43-47, 52, 56, 68, 73-76, 78-81, 91-94, 104, 111, 120, 121, 133-135, 137, 150, 169, 190, 192, 257-260
Bakı (Bakuya)	- 169, 172, 175, 183, 186, 188, 221, 224, 232
Baqavan	- 186, 216
Balakən	- 156
Baldük, qala	- 226
Balək, qala	- 226
Behistun (Bisütun), dağ	- 29
Beyleqan	- 23, 62, 107, 118, 122, 128, 129, 131, 139, 154, 157, 166, 177, 182, 186, 206, 208, 217, 219-222, 236, 243, 245
Bəkiləri	- 170, 171
Bəksə	- 134
Bəndə-Şahu (Bəndişah), çay	- 143
Bənyəs	- 146
Bərdə	- 49, 134, 156, 210, 225
Bərkəri	- 143

Bərucird	– 55
Bəsrə	– 56, 134
Bəzz	– 232, 233
Bistam	– 67, 68, 83, 104
Bitlis	– 95, 168, 169
Bizans	– 5, 9, 55, 167, 175, 230, 250
Bolnisi	– 145
Buqurd, qala	– 166

C

Cəlilabad	– 154
Cərəbərd, qala	– 142
Cəzirə	– 17, 19, 21, 55, 80, 121, 135
Cibəl	– 19, 25, 27, 57, 73, 83, 114
Culfa	– 61, 116
Curcan	– 104
Cüvaşir (Güvaşir)	– 56

Ç

Çoq	– 215
-----	-------

D

Dağıstan	– 152, 154, 157, 176, 183
Dakuk	– 81
Day-Mərc	– 92
Deyləm	– 5, 19, 155, 159, 197
Dəməşq	– 8, 55, 134, 135, 146, 194, 258-260
Dəmçan	– 83
Dəndənəkən	– 5
Dərbənd	– 123, 129, 130, 145, 153-155, 157, 158, 161, 162, 164, 173-175, 181-183, 215, 220, 228, 239, 245
Dərbənd keçidi	– 129, 130, 186
Dərə-Dej, qala	– 142, 226, 236
Dərədüz dərəsi	– 116
Dərman	– 232
Dəryal	– 145
Diyar-Rəbiu	– 19
Diyarbəkr	– 17, 55, 65
Diyar-Mudar	– 19

- Dizmar, qala – 142, 226, 232
 Dmanisi – 65, 164
 Dvin – 58, 59, 61, 65, 109, 110, 118, 137, 168,
 169, 178, 225

E

- Ermənistan – 14, 77, 215, 216, 255

Ə

- Əbhər – 90, 117, 206
 Ədən – 259
 Ələm – 216
 Əliabad, qala – 226
 Əlincə, qala – 61, 98, 139, 140, 200, 215, 226
 Ərdəbil – 52, 53, 55, 117, 127, 128, 183, 186,
 205, 223, 233, 236
 Ərzən ər-Rum – 57, 59
 Ərzincan – 253
 Əsədabad – 21
 Əynbər, kənd – 149

F

- Fars – 19, 28, 33, 35-38, 52-55, 57, 73, 76,
 77, 96, 103, 122, 159, 177, 195, 202,
 226, 227, 249
 Fəqnən, qala – 215
 Fərat, çay – 81
 Fərrazin, qala – 123
 Firuzabad, qala – 143, 144, 226

G

- Gədəbəy – 231
 Gəncə – 21, 22, 24, 25, 27, 28, 36, 37, 39, 43,
 44, 58, 61, 62, 64, 95, 107-109, 118,
 129-131, 136, 139, 140, 149, 151, 154,
 157, 162, 175, 186, 190, 199, 205-213,
 219, 221, 226, 231, 234, 235, 249,
 252-254, 260
 Gilan – 57, 73, 155
 Gilkun, dağ – 131

Girdiman	– 170
Girdiman, çay	– 126
Gülüstan, qala	– 166, 170
Gürcüstan	– 11, 58–63, 66, 67, 72, 124–127, 129, 135, 138, 140, 145, 149, 152, 153, 157, 163, 164, 167, 173, 176, 177, 184, 186, 191, 251, 254
Gürqan (Qorqan)	– 117
Gürgənc	– 100
H	
Hayzən (Xayzan), qala	– 226
Heydəriyyə, qala	– 119
Hələb	– 81, 121, 146
Həmdünyan, kənd	– 254
Həmədan	– 17, 19, 25–30, 35, 36, 38, 39, 41, 43, 45, 47, 49, 51, 53, 55–57, 59, 62, 64, 68, 70, 73, 74, 76, 77, 82, 83, 85, 89–96, 98–100, 102–105, 110–115, 120, 121, 123, 127, 133, 134, 192, 199, 200, 202, 235, 259
Hərək, qala	– 142
Hillə	– 20
Hims	– 146
Hindistan	– 133, 150
Hüvar	– 123
X	
Xaçen	– 124
Xalxal, qala	– 143
Xarəzm	– 68, 100, 112, 115, 148
Xeyli-Buzurq	– 123
Xilat	– 53, 57–59, 65, 73, 77, 81, 82, 114, 115, 126, 142, 147, 164, 227, 259
Xirək (Hacıkənd)	– 211
Xırmandalı	– 230
Xorasan	– 16–19, 27, 28, 68, 78, 118, 125, 188, 249
Xoy	– 17, 93, 128, 136, 141–143, 204, 224, 233, 236, 238, 239, 242, 243, 258
Xudagəray	– 37
Xulvan keçidi	– 26, 43, 104
Xuzistan	– 19, 35, 37, 56, 57, 73–77, 96, 104, 227

İ

- İraq – 5, 7, 9, 10, 14, 16-21, 23-27, 29, 30, 32, 33, 35, 39, 40, 42, 44, 45, 48-51, 53, 57, 62, 63, 67-69, 73, 76-78, 83-89, 91, 95, 99, 101, 103-106, 110-114, 116, 118-125, 132, 134, 135, 143, 150, 159, 167, 168, 175-177, 190-193, 195, 197, 200, 202, 226, 235, 238, 241-245, 253, 255
- İran – 5, 10, 11, 14, 16, 17, 29, 37, 56, 77, 99, 104, 105, 110-118, 120-122, 124, 125, 132, 144, 183, 249, 252, 255
- İran (İraqi Əcəm) – 238, 242
- İrbil – 82, 93, 111, 114, 115, 121, 261
- İsfahan – 27, 33, 46, 57, 61, 96
- İsfid-Dəc – 36
- İstəhr – 52

K

- Kağızman – 216, 217
- Kaxetiya – 95, 156
- Kamenets – 254
- Karapetin Sığıncağı, qala – 37
- Kəbə – 159, 179, 205
- Kələntər – 231
- Kərkük – 94
- Kəşan – 111
- Kiçik Asiya – 5, 11, 146, 149, 249, 250
- Kirman – 16, 19, 56, 57, 73, 150, 227
- Kirmanşah – 24, 104
- Koniya – 135, 146, 149
- Kotman, bax: Girdiman
- Kür, çay – 143, 154, 167, 170, 174, 187, 225
- Kürdəvan – 164

Q

- Qafqaz – 10-13, 16, 17, 129, 132, 155, 175, 183, 186, 208, 228, 230, 231, 255
- Qafqaz dağları – 5, 56, 182
- Qahirə – 258, 259

Qax	– 154, 156, 252
Qaladzor, qala	– 163
Qarabağ	– 124
Qarac	– 87, 121
Qarqarçay	– 149
Qars	– 216, 217
Qaşqar	– 5, 88
Qatif	– 54
Qəbələ	– 130, 164, 186
Qəhrəm, qala	– 94, 142, 226
Qəmi	– 138
Qəzvin	– 19, 28, 33, 52, 53, 61, 83, 87, 99, 111, 117, 123, 156
Qırxsu, çay	– 142
Qotur, çay	– 141
Qotur, qala	– 141, 226
Qotur, tar.	– 233
Qum, kənd	– 252
Qum, şəh.	– 53, 111, 252
Qumis	– 123
Quştəsfı (Quştəspi)	– 226, 236
Quzekunan, kənd	– 205

L

Lahic	– 164
Ləmbəran	– 174
Lix dağları	– 173
Lori	– 60, 65
Luristan	– 6
Lvov	– 254

M

Mahan	– 226
Malazgirt	– 167
Maluq, qala	– 156
Marağa	– 25, 30, 31, 38, 42, 45, 52, 53, 57, 59, 68, 80, 90, 92, 114, 115, 119, 120, 127, 132, 135, 136, 148, 168, 199, 206, 224, 234, 236, 254, 257, 258, 260, 261
Masallı	– 230
Mazandaran	– 18, 57, 67, 73

Mexeti	– 173
Mestiya	– 250
Mədinə	– 152
Məkkə	– 122, 152, 239
Məkran	– 57, 73
Mərdankim, qala	– 226
Mərdəkan, kənd	– 176, 180
Mərənd	– 116, 118, 142, 143, 206, 232
Mərv	– 5, 260
Məşkan, kənd	– 230
Məvərənnəhr	– 157
Məyanic	– 38, 123
Məyyəfəriqin	– 146, 149
Mingəçevir	– 154
Misir	– 55, 80, 135
Miyanə	– 61, 116
Monqolustan	– 215
Mosul	– 6, 8, 14, 20, 21, 25, 26, 33, 35, 44, 55, 57, 69, 70, 73, 74, 77, 81, 82, 121, 131, 190, 194, 195, 227, 259
Mren	– 216
Muğan (Mukan)	– 125, 143, 146, 157, 186, 187, 200, 225, 226, 244
Müşkuyə	– 102
Müşkür	– 174
N	
Naçarmagevi	– 145
Naxçıvan	– 21, 42, 45, 61, 62, 64, 65, 70, 73, 84, 94, 98, 101, 107, 109, 110, 116, 118, 128, 132, 140, 142, 143, 191, 197-200, 202-204, 208, 213-217, 232, 235, 236, 239, 240, 242, 243, 252, 256, 257, 260
Nətənz	– 87
Nihavənd	– 75
Nişapur	– 67, 68
Nou-Dej, qala	– 226
O	
Odessa	– 70
Orta Asiya	– 252, 255
Orta Şərq	– 5-7, 184, 195, 208, 227, 237

P

- Pir-e Siddiq – 189
Pişkin – 232

R

- Rey – 24, 26–28, 37–39, 45, 46, 51–53, 57, 61, 68, 69, 73, 83, 84, 86, 87, 95, 96, 98–104, 110–112, 114, 120, 123, 132, 159, 198, 200, 202, 235, 238
Ruinas (Sari), ada – 174
Ruin-Dej, qala – 28, 80, 127, 140, 142, 226, 236
Rum – 6, 14, 19, 58

S

- Saarar – 261
Sakurabad, kənd – 207
Samur, çay – 154
Savalan – 231
Savə – 18, 102, 111, 121
Semnan – 101, 105, 123
Səduñ – 170
Səfidrud, çay – 17
Səlmas – 93, 139, 204
Səncər – 131
Sərab – 128, 206
Sərcəhan, qala – 76, 89, 99
Sərxas – 5
Siyahkuh, dağ – 231
Suriya – 5, 13, 16, 17, 19, 33, 80, 92, 127, 146, 194, 234
Sünik – 67
Sürməri – 64, 138, 143, 147, 215, 223, 237, 238

Ş

- Şabran, qala – 166, 174
Şahi, qala – 143, 226
Şam – 19
Şamaxı – 22, 23, 129, 153, 160, 161, 164–166, 170, 173, 175, 177, 179, 181–183, 189, 208, 251
Şamxor – 39, 106, 107, 139, 151, 154, 164, 178, 225
Şəhrəzur – 25

Şəki	– 154, 156, 157, 164, 186
Şəmiram, qala	– 143, 226
Şiraz	– 37, 76, 259
Şirvan	– 146, 145, 152-156, 158, 161-167, 169, 172, 173, 176-178, 180-186, 188, 189, 206, 249, 250
Şiz	– 231, 232
Şutur, qala	– 226

T

Tala, qala	– 142, 226
Talış	– 230
Ət-Tavana, kənd	– 82
Tepxis	– 21
Təbərək, qala	– 83, 99, 100
Təbriz	– 22, 25, 80, 99, 101, 105, 110, 114-117, 123, 125, 127, 128, 131, 135-139, 141-143, 148, 199, 204-206, 208, 221-223, 232, 234, 242, 243, 250, 252, 258-260
Təqmər, qala	– 215
Tiflis	– 21, 56, 62, 73, 126, 138-140, 145, 146, 164, 166, 186, 187
Tiqva	– 173
Tovuz	– 37, 151
Trablis	– 70
Trialeti	– 65
Türkiyə	– 12, 216, 217

U

Ucan	– 117, 135
Urmiya, göl	– 143, 231
Urmiya, şəhər	– 38, 93, 115, 139, 204, 223, 236, 238, 243
Uşnu	– 93, 115, 223

V

Vahan, kənd	– 28
Van, göl	– 95
Varzuqan	– 207
Vasit	– 40, 56, 76, 232
Volqa	– 174

Y

Yaxın Şərq	– 150
Yevlax	– 154
Yəmən	– 5, 232, 259
Yəssə-Çəmən	– 147
Yunanıstan	– 163

Z

Zaqafqaziya	– 5, 11, 163, 228
Zaqatala	– 154, 156
Zaris, qala	– 226
Zəncan	– 18, 19, 38, 74, 90, 99, 101, 102, 104, 111, 115, 117
Zərəvənd, tar.	– 233
Zirehgeran	– 153, 154
Zülar, kənd	– 158

**3. SÜLALƏLƏR, XALQLAR,
QƏBİLƏLƏR, TƏRİQƏTLƏR VƏ S.**

A

Abbasilər (Əbbasilər)	– 10, 31, 185, 189, 191
Abxazlar, bax: gürcülər	
Alanlar	– 174, 182, 251

B

Bərməkilər	– 249
Burilər	– 194
Buveyhilər	– 5, 6

D

Dərbəndlilər	– 155, 157
--------------	------------

E

Eldənizlər	– 6, 58, 83, 84, 88, 113, 209, 215, 221, 223-225, 227, 228, 230, 231, 256
Ermənilər	– 144, 225

Ə

- Ərtuqilər – 6
Əyyubilər – 80, 111

F

- Firənglər (səliblər) – 70

G

- Gürcülər – 10, 21, 22, 28, 39, 58–65, 70, 78, 95,
106–110, 114, 116–118, 120, 125–127,
129–132, 135, 137, 146, 156–158, 164,
165, 181, 183–186, 192, 199, 212, 219,
225

X

- Xarəzmilər – 103
Xarəzmşah (Xarəzmşahlar) – 6, 10–12, 14, 15, 27, 67–69, 73, 78, 79,
86, 97, 99–105, 109, 110, 112, 113, 18,
122–125, 132–134, 140, 144, 146, 147,
181, 184, 186, 187, 198, 209, 221, 225,
238, 239, 242, 243, 246, 260
Xəzərəsbilər – 6

İ

- İsmaililər – 31, 122, 147, 168, 245

K

- Kücət Arslan, qəbilə – 143
Kürdlər – 23, 126, 149

Q

- Qıpçaqlar – 130, 131, 167

L

- Ləzgilər (lakzlar) – 131, 183

M

- Monqollar – 11, 125-130, 132, 148, 149, 151, 153,
181, 182, 186, 197, 205, 221, 227, 260

S

- Salqarilər – 6
 Sasanilər – 155, 178, 249
 Səfəvilər – 178
 Səlcuqilər – 5-7, 9, 10, 12-14, 16, 18, 19, 26, 27,
29, 31, 32, 35, 40-42, 46, 47, 52, 55,
71, 77, 84, 92, 103, 134, 152-154, 159,
160, 163, 167, 175, 191, 196, 199, 200,
202, 217, 230, 235, 237, 241, 247, 255
 Səlcuqlar – 12, 24
 Sulvar, qəbilə – 158
 Sünnilər – 190

Ş

- Şeyban (Şeybanilər) – 155, 205
 Şəddadilər – 66, 156
 Şəfiilər – 95, 96, 190
 Şirvanşahlar – 10, 152-156, 159, 169, 173, 175, 176,
178, 183, 186, 189, 219, 227, 228, 230,
231, 249, 251

T

- Tatarlar, b a x: monqollar
 Türklər – 63, 88, 126, 156, 196, 202
 Türkmən İvailər – 121
 Türkmən-əfşarlar – 75
 Türkmənlər – 62

Y

- Yəzidilər (Məzyədilər) – 154
 Yunanlar – 255

Z

- Zəngilər – 6, 194

4. TERMİNLƏR

A

Aləf (ulufə)	– 245, 246
Amid	– 32
Amil	– 187, 203, 236, 237
Arid	– 202
Atabəy (atabəylər)	– 6-9, 57, 75, 81, 86, 120, 141, 194, 195, 197, 199, 209, 213, 227, 252
Atabəy əl-əzəm	– 57, 193
Avarid	– 240
Avariz	– 246
Aznaur (aznavur)	– 60, 65

B

Bac	– 124, 152, 247
Baqqal	– 241
Batman	– 242
Bədraka	– 247
Bəzzaz	– 241
Biyar	– 246

C

Ci'lat	– 246
Cizyə	– 241, 243

Ç

Çavuş	– 86
-------	------

D

Dai'ət	– 239
Daman	– 187
Dar əl-əziz	– 79
Dar əl-hərb	– 203, 204
Dar əl-islam	– 203
Dar əl-kütüb	– 260
Dar əl-mülk	– 209, 222
Dəfatir	– 242
Dəra'ib	– 247

Dərgah (bargah)	– 199
Dərviş	– 161, 260
Dəstərçə	– 241, 247
Dəstur	– 196, 197
Devat	– 197
Dinar	– 18, 20, 22, 24, 30, 32, 40, 59, 74, 90, 92, 96, 108, 119, 122, 156, 158, 166, 186–188, 222, 225, 226, 230, 231, 237, 241, 244, 245, 253
Dirhəm	– 90, 108, 226, 230, 242
Divan	– 12, 20, 31, 78, 91, 93, 149, 197, 199, 200, 219, 240, 244, 251
Divan əl-ard	– 202
Divan əl-ə'la	– 200, 201
Divan əl-xass	– 199, 200
Divan əl-inşa	– 201
Divan əl-istifa'	– 201
Divan et-tuğra'	– 201
Diya	– 199
Ə	
Əgər	– 24, 38, 42, 48, 65, 74, 76, 162, 168, 170, 204, 210, 212, 233
Əma'im	– 210
Əmir (əmirilər)	– 17, 24, 27–29, 32, 33, 35–43, 46, 47, 49–51, 54, 57, 59, 62–64, 72–74, 77, 78, 81, 84, 85, 89–92, 101–106, 109, 110, 112, 113, 115, 118, 119, 146, 164, 191–195, 202, 237, 238, 241, 249, 257
Əmir əl-möminin, b a x: xəlifə	
Əmir-bar	– 87, 94
Əmir-sipəhsalar əl-kəbir	– 192, 193
Əmir-hacib	– 51, 191, 192
Əmlak əl-xass	– 235
Əmlak xalisat əd-divan	– 199
Əmma	– 205
Ənzal-i u'lufət	– 245
Ərzaq	– 106, 122, 196, 236, 245, 246
Əsbab	– 239
Əsbab əl-xass	– 199
Əshab əd-divan	– 196
Əshab əz-zimmə, b a x: zimmilər	

F

- Fəqih – 82, 108, 224, 261
 Fərsəx – 40
 Fidyə – 116

H

- Hacib (*əl-Hicab*) – 18, 38, 39, 51, 54, 98, 101, 118,
 142-145, 162, 191, 192, 197-199,
 201, 203
 Hakim – 5, 6, 11, 15-17, 19-21, 25, 27, 29, 30,
 33, 35-39, 41-43, 45-47, 50-59, 64-70,
 73-84, 86-88, 90-93, 96, 99, 101, 102,
 104, 110-112, 114-119, 121-126, 128,
 130, 131, 134, 135, 138, 144, 146-150,
 152-160, 162-164, 168, 169, 173, 174,
 177, 182-184, 187, 188, 191, 195, 198,
 200-202, 205, 235, 236, 239, 245, 247,
 249, 253, 254, 260
 Həqq (hüquq) – 244, 246, 259
 Hədis – 224, 242
 Həva'ic-baha – 245
 Həvalat – 240
 Hüccat – 240

X

- Xaqan – 77, 83, 100, 118, 172, 173
 Xanəgah – 161, 224, 239
 Xəss – 124, 235-237, 243, 244
 Xədim – 119
 Xəlifə – 57, 134
 Xərəc – 18, 22, 53, 62, 100, 106, 107, 152,
 156, 158, 160, 178, 186, 187, 198,
 219, 241-243
 Xətib – 207
 Xəzinət əl-xəss – 200
 Xilafət – 8, 10, 14, 15, 41, 74, 75, 152
 Xütbə – 6, 17-19, 21, 24-29, 32-34, 40-44, 46,
 47, 51-53, 55-57, 67, 68, 70, 74, 77, 80,
 82, 88, 89, 92, 93, 96, 100, 120, 120,
 122, 123, 148, 160, 181, 187, 192, 193

İ

İdrar	– 240
İqta'	– 6, 16–21, 24, 27, 29, 32, 38, 42, 45, 49, 53, 54, 56, 57, 70, 71, 78, 80, 86–88, 95, 101, 110, 111, 131, 133, 186, 187, 191, 193, 195, 198, 200, 202, 235, 237–239, 241, 243, 244, 246
İmam	– 80, 97, 119, 202, 205
İmarət	– 226
İmperator	– 9, 163, 167, 173
İn'am	– 246
İnşa	– 20, 71, 216, 219, 258
İslam	– 150, 169

K

Kalansuv	– 102
Katalikos	– 37
Katib	– 11, 166, 249
Kəan (xaqan)	– 189
Köşk	– 213, 219, 220
Künyə	– 167, 249, 251

Q

Qanun	– 241, 242
Qazi	– 202, 205
Qənimət	– 30, 58, 59, 63, 64, 92, 95, 99, 105, 117, 124, 163, 164, 204
Qəsəbə	– 183, 247
Qəsidi	– 13, 157, 167, 169, 249–251, 261
Qismət, qisəm	– 246
Qulam	– 54, 64, 69, 71, 87, 96, 97, 101, 103, 107, 111, 118, 123, 158, 173, 242

L

Ləqəb	– 20, 42, 43, 77, 88, 116, 119, 162, 163, 166, 167, 190, 192, 193, 201, 251, 257, 260
-------	--

M

Mal əs-silah	– 241, 247
Marafiq	– 246
Mə'unə (mu'an)	– 240, 246

Mədrəsə	– 119, 202, 213, 214, 220, 223
Məkkük	– 236
Məlik	– 6, 17, 19, 32, 116, 141, 144, 160, 189, 193, 195, 200, 228, 239
Məlik əl-ümərə	– 87, 112
Məlikə	– 200
Məmlük (məmlüklər)	– 6, 11, 42, 45, 49-51, 54, 63, 71, 74, 78, 82-84, 86-91, 93, 96, 98, 101, 110-115, 119-121, 126, 133, 141, 143-145, 182, 183, 199, 238, 241, 245
Mənəl	– 246
Mənşur	– 19, 67, 93, 95, 101, 111, 194, 238
Mətbəx	– 49, 190, 199, 205, 236
Məvacib	– 196
Milk (mülk, cəmi: əmlak)	– 239
Muqta	– 237, 239, 244
Mustovfi	– 201, 203, 207
Müdəbbir	– 110-112, 114
Müdərris	– 41, 260
Müqdəm	– 240
Münşi	– 201
Müridlər	– 161
Müstəcərat	– 193
Müstəqəllat	– 199
Müşrif	– 157, 207
Mütəsərrif	– 240
Mütəvəlli	– 214, 239

N

Na'l-baha	– 241, 247
Nahiyyə	– 55, 118, 121
Naib	– 81, 122, 142, 193, 243
Nəhmət	– 246
Nöübə	– 52, 91, 96
Nüzl (ənzal)	– 182, 241, 245

P

Padşah	– 77, 79, 80, 83, 116, 118, 124-126, 163, 170, 172-176, 185, 188, 243
Parpara	– 122, 245
Paysza	– 128

R

- Rəis – 74, 75, 91, 95, 96, 105, 116, 127, 128,
135, 136, 139, 148, 154, 157, 169, 170,
191, 200–202, 204, 205, 207, 257, 260
- Rüşvət – 60, 246

S

- Seyid – 202
- Sədr – 188, 197
- Sərgəzit – 243
- Sicill – 67
- Sipəhsalar (spasalar) – 60, 169, 180, 192, 193
- Sultan – 5–10, 15–57, 59–63, 65, 67–78, 80,
83–103, 108, 112, 113, 118, 120, 123,
132–135, 137–146, 148, 150, 156–160,
162, 164–167, 169, 176, 177, 181, 182,
186–195, 197–201, 209, 210, 221, 227,
235–238, 241, 243, 244, 246, 247, 249,
251–254, 260
- Sultanlıq – 6, 17, 22, 23, 38, 41, 43, 52, 72, 100,
108, 160, 175, 191, 192

Ş

- Şah – 9, 16, 25–27, 35, 40, 41, 43–47, 51–53,
55–57, 65,
158, 159,
197, 198,
Şahkar – 246
- Şeyx – 71, 160, 188, 197, 202, 214
- Şərab-baha – 241, 247
- Şihnə – 20, 30–32, 34, 40, 96, 121, 134, 136,
190, 239
- Şir-baha – 247

T

- Tamqa (damğa) – 128
- Təhəkkümat – 240
- Təxəllüs – 251, 260

Təkalif	– 244
Təsviq	– 240
Təvliyyat	– 240
Təyyarət	– 246, 247
Təzminat	– 30, 125, 127-129, 131, 132, 148, 247
Titul	– 13, 77, 176, 189, 193-195, 197, 199, 251
Tövqi'	– 243
Tuğra	– 20, 61, 67
Tuğrayi	– 201

U

Ustad	– 201, 249, 250, 252
Uşr	– 243, 244

Ü

Ünvan	– 96, 97, 123, 144, 256
-------	-------------------------

V

Vaqif	– 239
Vali	– 8, 29, 56, 61, 98, 190, 195, 202-204
Vardapert	– 255
Vəqf	– 88, 161, 213, 235, 239, 240
Vəzir	– 6, 8, 18-23, 25, 26, 35, 36, 38-41, 44, 46, 47, 49, 52, 69, 75, 82, 91, 92, 94, 102-105, 112, 123, 137-143, 145, 147, 148, 159, 165, 166, 169, 170, 186, 187, 192, 195-198, 201, 203-205, 207, 221, 238, 241-244, 249, 251
Vilayət	– 19, 35, 51, 55, 61, 65-67, 72, 75, 80, 81, 83-88, 96, 98, 103, 104, 106, 110-112, 114, 117, 118, 121, 130, 131, 133, 143, 145, 150, 153, 154, 156, 159, 168, 182, 187, 189, 191, 198, 200, 202-204, 211, 213, 216, 217, 225, 235, 241, 243, 244

Z

Zaviyə	– 239, 240
Zimmilər	– 198, 243

MÜNDƏRİCAT

<i>Giriş</i>	
Mənbə və ədəbiyyatın qısa xülasəsi	5
<i>I fəsil</i>	
Azərbaycan atabəyləri dövlətinin yaranması ərəfəsində səlcuq imperiyasında siyasi şərait	16
<i>II fəsil</i>	
Azərbaycan atabəyləri dövlətinin yaranması və çiçəklənməsi	48
<i>III fəsil</i>	
Azərbaycan atabəyləri dövlətinin süqutu	125
<i>IV fəsil</i>	
Şirvan XII əsrdə və XIII əsrin birinci yarısında	152
<i>V fəsil</i>	
Atabəylər dövlətində inzibati idarə	190
<i>VI fəsil</i>	
Şəhərlər, sənətkarlıq, pul tədavülü və faydalı qazıntılar	208
<i>VII fəsil</i>	
Torpaq mülkiyyəti formaları. Vergilər	235
<i>VIII fəsil</i>	
Atabəylər dövlətində mədəni həyat haqqında oçerklər	248
<i>Nəsil şəcərəsi (geneoloji cədvəllər)</i>	262
<i>Bibliografiya</i>	268
<i>Göstəricilər</i>	279

Buraxılışa məsul: *Əziz Güləliyev*
Texniki redaktor: *Rövşən Ağayev*
Tərtibatçı-rəssam: *Nərgiz Əliyeva*
Kompyuter səhifələyicisi: *Ələkbər Kərimov*
Korrektor: *Pərinaz Səmədova*

Yığılmağa verilmişdir 25.07.2006. Çapa imzalanmışdır 02.02.2006.

Formatı 60x90 ¹/₁₆. Fiziki çap vərəqi 19,5. Ofset çap üsulu.

Tirajı 25000. Sifariş 14.

DÜST 5773-90, DÜST 4.482-87

Kitab "CBS-PP" MMC mətbəəsində çap olunmuşdur.
Bakı, Şərifzadə küçəsi, 3.

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti
İlham Əliyevin

“Azərbaycan dilində latın qrafikası ilə
kütləvi nəşrlərin həyata keçirilməsi haqqında”

12 yanvar 2004-cü il
tarixli sərəncamı ilə nəşr olunur.